

ГРЕЪМ ХЪРЛИ ДЯВОЛСКО ДИХАНИЕ

Превод от английски: Димчо Димов, 1993

chitanka.info

Винаги, когато се налага, войските трябва да разглеждат отровните газове просто като един от елементите на воденето на война. Няма причини при една добра подготовка и при осторожно следене на обстановката, жертвите да бъдат сведени до един абсолютен минимум. Настоятелно да се порицава употребяването на несъстоятелни нарицателни като Стария Чоки или Дяволско дихание.

Директива на
военното министерство

ноември 1917 г.

Най-ужасното при тероризма е, че той, в крайна сметка, унищожават онези, които го упражняват. Бавно, но сигурно, докато терористите се опитват да унищожат живота на други хора, светлината у тях постепенно угасва.

Тери Уайт

февруари 1992 г.

На мама и татко, защото никога не загубиха вярата си в Уди, който непрекъснато бележеше голове...

ВЪВЕДЕНИЕ

6 май 1990 година

— Един израелски агент влиза в къщата. Тук, в Рамалах. Казва се Шломо. Млад е. Прилича на европейец. Приятен мъж е. Винаги иска да научи нещо за *мохаребините*, терористите. Винаги разпитва за тях. Ииска да му разкажа това, което знам. Казва, че в замяна на това синът ми ще бъде освободен от затвора. Един ден му казвам някои неща. Не много. Не знам толкова много. Но му съобщавам някои имена. Той си тръгва. Никога повече не го виждам. И, наистина, синът ми е освободен. След две седмици синът ми е убит. *От мохаребините*. Идват за него през нощта и го завързват, и го влачат по улиците зад една кола, докато умре. Аз отивам при *мохаребините*. Иискам да науча истината. Защо са убили сина ми? Казват ми, че израелците са им казали, че синът ми е предал *интифадата*. Че синът ми им е издал някаква информация. Аз казвам *кои израелци*? Шломо, казват те. Русият...

Старецът, Абу Юсуф, вдигна поглед, изтощен от историята, която разказа, от спомените, прикрити зад кратките и горчиви изречения, от образа на убития си син, опръскан с кръв, захвърлен сред боклуците в една алея зад градския пазар. През нощта кучетата го били наръфали. Част от крака му, под коляното, липсвала.

Непознатият от другия край на масата остана мълчалив известно време. Беше пристигнал е Рамалах предишната вечер. Каза, че бил пристигнал от Залива, но говореше острия, силно акцентиран арабски, характерен за Дамаск. Беше стоял не повече от половин час, колкото да изпие чаша подсладен чай и да сподели мъката на стареца. И да му направи едно предложение.

— Е? — каза той накрая. — Приемаш ли? Ще свършиш ли работата?

Старецът го погледна. *Работата*. Предложението. Шансът отново да върне правдата. Той не мислеше за нищо друго, след като непознатият беше станал от масата, беше му благодарил за чая и го

беше стиснал за раменете, преди да се изгуби в нощта. Жена му каза, че трябва да е полудял, ако смята да приеме, да се замеси в тази работа. Животът и без това бил достатъчно труден. А и той бил отраснал в очакване на подобни неща. Освен това имали и още двама сина.

Старецът погледна ръцете си за миг. Бяха все още мръсни от работата в гаража и леко потрепериха, когато взе още една цигара. Пое дълбоко, като остави димът да се разнесе вътре в него и се успокои отново. Обичаше сина си, усмивката му, бързината му. Когато израелците свалиха блокадата, когато дадоха на децата шанс в живота, той се опита да учи в университета *Bur Zeit*. Един ден от него можеше да стане нещо, да се измъкне от това място. Сега, обаче, той беше мъртъв. Още един гроб в прашното поле зад хълма. Още една омачкана снимка на голата бетонна стена.

Старецът вдигна очи. Вън, на тясната улица, хлапетата продаваха лимони, които бяха откраднали от пазара. Заслуша се за момент. Те се смееха.

Непознатият се размърда и погледна часовника си. Старецът стана и се обърна. След малко той започна да кима, ръката му се плъзна върху масата и се облегна на нея, търсейки подкрепата ѝ.

— Окей — каза той накрая. — Ще го направя.

Три месеца по-късно, на 14 август 1990 година, в коридора на голямата викторианска къща в Западен Лондон, една секретарка се наведе и събра пощата от пощенската кутия. Сред купчината пликове имаше и една кафява книжна торба с написан на ръка адрес и марка от осемдесет и седем пенита.

Тя взе пощата горе, в офиса и прекара писмата през рентгеновия анализатор на бюрото си. Хартиената торба съдържаше някаква видеокасета. На черно-белия екран тя видя корпуса на пластмасовата кутия и плътно навитите ролки с лентата. Отвори торбата и извади касетата. Откривайки придружаващата бележка, тя се намръщи и отново провери адреса. Нямаше никакво съмнение *Годфри Фридланд, Сидмът плейс №67, SW10*.

Фридланд видя касетата около десет часа, между две от срещите си. Снимките бяха направени ръчно, камерата непрекъснато се

движеше, в обектива постоянно се появяваше някакъв пръст. На кадрите имаше заснет багажникът на някаква кола, тръбопроводът и резервоарът. После камерата се насочи под бронята и за миг екранът стана черен, докато автоматичната бленда се мъчеше да се пригоди към по-оскъдната светлина и после се появиха ръждясалите нефокусирани тръби на ауспуха. Кадърът се задържа десет секунди или повече, ръката продължаваше да трепери, опитвайки се да се задържи в една точка. *Ауспук*, каза някой. *Не една, а две тръби*.

Екранът отново стана черен за миг, после камерата се насочи към вътрешността на колата, фокусирайки арматурното табло. Внезапно се появи някаква ръка, старческа ръка с черни, дебели и напукани пръсти, посочващи към някакъв ключ на таблото. Ключът беше бял и ярко се отличаваше от всички останали. Пръстът се отдръпна и после се появи отново, почуквайки по ключа. *Виж*, казваше пръстът. *Виж ключа*.

Още един кратък миг с черния екран, после финалната картина на Манхатън, късно следобед, популярните кадри с високите сгради, направени от движеща се кола по *Ийт ривър*, слънцето, силно клонящо на юг, малки картини от парка *Куинс* на преден план.

Кадрите продължиха минута или малко повече, на звуковата лента беше записано някакво радиопредаване, после изведнъж камерата прекъсна и екранът остана празен до края на лентата.

Секретарката се наведе над видеокасетофона и започна да пренавива лентата до началото. Мъжът зад бюрото изръмжа и взе побликия от двата телефона. Набра номера по памет и остана да чака секунда-две, преди да му отговорят.

— Пристигнало е — каза той бързо, — въпреки че бог знае какво означава всичко това.

На следващия ден един мъж в началото на четиридесетте, влезе в *Манхатън плаза*, един дискретен и скъп хотел, четири пресечки южно от нийоркския *Сентръл парк*. Носеше куфарче и малка пътна чанта. Една от жените зад дългия овал на рецепцията вдигна очи и го поздрави по име. Мъжът отговори на усмивката ѝ и се убеди, че резервацията му беше потвърдена. Беше с лек тен, спретнато облечен и имаше слаб, но доловим западняшки акцент. Жената направи извадката

от разплащателната му карта и го упъти към обичайната стая на деветия етаж.

По-късно през нощта мъжът повика румсървиса и си поръча омлет с лека салата, които изяде сам. Направи три телефонни обаждания, едното, от които беше извън Щатите. Час преди полунощ той се обади за четвърти път, като сега позвъни на една манхатънска агенция за осигуряване на компаньонки и поиска да му изпратят едно момиче, което назова по име.

Момичето пристигна с такси, трийсет минути по-късно. То взе асансьора за деветия етаж. Обикновено, както знаеше персоналът на хотела, тя оставаше за около час. Този път тя не се появи изобщо.

На следващата сутрин, в девет и половина, един от камериерските екипи се качи на деветия етаж и започна да почиства стаята. Вратата на стая №937 беше затворена, но не беше заключена с веригата. Когато никой не отговори на почукванията и на учтивите въпроси, камериерката отвори вратата с резервния си ключ. Завесите в стаята бяха все още спуснати. Стаята беше съвсем празна. Имаше много неприятна миризма.

Камериерката извика отново, после влезе и отдръпна завесите. Голямото двойно легло беше използвано. Чаршафите бяха намачкани, а в единия край на тройния диван имаше прилежно сгънати два чифта дрехи. Жената спря за момент изненадана, после прекоси стаята, отправяйки се към банята. Вратата и беше затворена, но миризмата тук ставаше далеч по-силна. Беше отличителен, тежък дъх, който не можеше да бъде пропуснат. Миризмата наподобяваше тази на общежитията за бедни, през лятото, където канализацията обикновено беше повредена, а прозорците не достигаха и на всичко отгоре нямаше и достатъчно долари за освежители на въздуха.

Камериерката отново спря, после се престаши и бутна вратата. Тя се отвори. Вътре, на пода, имаше две тела. И двете бяха голи, праметнати едно връз друго по някакъв странен детски начин. Не се виждаше кръв. Нямаше и наранявания. Никакви следи от насилие. Само телата, ръцете и краката им преплетени, един мъж и една жена, които сякаш спяха. Ръката на жената беше само на няколко инча от ръба на ваната. До нея имаше някакъв отворен аерозол.

Камериерката се опита да преглътне, обърна се и започна да се изправя, когато усети странно замайване в главата си. Протегна ръка да се подкрепи, изненадана, и се просна през облегалката на дивана. Отпусната върху килима, тя се опита да допълзи до вратата, очите започнаха да я болят, стаята взе да губи очертанията си. Отвори уста да извика, но не излезе нищо, освен приглушения задъхан звук на борещите се за въздух дробове.

Същия този ден, в Лондон, един мъж на възраст някъде около трийсетте, се появи на стъпалата пред посолството на Израел на *Палас гардънс*. Беше облечен в лек бежов шлифер и носеше тънко кожено куфарче. Погледна часовника си, после огледа натоварената улица и се отправи в посока към *Саут Кенсингтън*.

Десет минути след това в един от тихите ъгли на *Куинс Гейт гардънс* той отново погледна часовника си, като спря при завоя. После тръгна да пресича улицата, ускорявайки ход. Точно в това време един черен мерцедес — лимузина спря на около петдесет ярда от него. От мястото до шофьора слезе някакъв мъж. Колата се отдалечи.

Мъжът от посолството пресече улицата и тръгна на юг. Пътникът от мерцедеса го пресрещна. Това стана точно пред редица от антикварни магазини. Започнаха да разговарят. Тонът се повиши. Човекът от посолството нетърпеливо поклати глава и се обърна да си ходи. Точно тогава другият мъж извади малък джобен пистолет. Стреля два пъти. Човекът от посолството се свлече на земята. Другият коленичи над него и стреля още два пъти от упор, направо в главата му. После тикна пистолета в джоба си, взе куфарчето и бързо се отдалечи в посоката на станцията на метрото на *Глостър роуд*.

Мъжът от посолството остана да лежи неподвижен. От ухото му се стичаше кръв.

Няколко минути по-късно пристигна един фоторепортер, който отразяваше друго събитие наблизо. Някой се беше обадил в редакцията на неговото издание, а оттам, на свой ред, се бяха обадили по портативния му телефон. Сега той паркира колата си от другата страна на пътя и измъкна своя *Никон* от калъфа. Бързо обиколи тялото, пренебрегвайки малката групичка от тихи наблюдатели, като търсеше най-удобния ъгъл за фотоапарата.

Снимките показаха някакъв мъж в бежов шлифер, лежащ на улицата. Той можеше да бъде пиян или просто заспал. Само дето по-голямата част от задната половина на мозъка му просто беше престанала да съществува.

Когато приключи работата си, фотографът изтича обратно до колата и се наведе над портативния си телефон. Все още беше погълнат от разговора, когато първата група автомобили се появи в горния край на улицата. Десет мили по-нагоре, в новите офиси на неговия вестник, в Доклъндс, дежурният редактор чу сирените в телефона.

— Не се мотай там — каза той. — Докарай материала тук още сега.

Фоторепортерът прие нареждането му с неохота и подкара колата. Отминавайки, той хвърли последен поглед към тялото на тротоара. Нещо го беше притеснило във връзка с лицето в обектива, имаше нещо странно, нещо съвсем непривично. Сега той разбра какво беше това.

На лицето на умрелия беше изписана усмивка.

КНИГА ПЪРВА

1.

16 август 1990 година

Два часа след зазоряване Маквий успя да заспи. Лежеше на голямото двойно легло и сънуваше Нанда Девай.

След като беше прекарал половината си живот сред планините, имаше чувството, че югозападният маршрут ще бъде най-добър, една линия от точки, които многократно беше проследявал на снимките, изрязани от планинарските списания. Усмихна се при тази мисъл, спускаше се със сърфа нагоре-надолу в полусъзнание, представяйки си дългия, шестдневен преход, дузината пращящи мостчета, кънтящите дантели от падаща вода, спускаща се от високите върхове, дългата редица от шерпи, с превити гърбове, мускулите на краката им, сплетени на възел под огромния товар, който носеха.

Щяха да направят базовия си лагер на единадесет хиляди фута височина. Въздухът щеше да е съвсем разреден там, а това щеше да забави катеренето. Като начало, след първото прекъсване, години преди това, усещането за височина беше влудяващо, едно странно и опасно приключение, начинът, по който природата ти подсказва да си вървиш вкъщи. Започваше да ти се вие свят. Ставаше ти кофти. Силата ти изчезваше някъде в миналото. После започваш да се приспособяваш, с кръвта ти ставаше нещо вълшебно и една сутрин ти се събуждаш и разбираш, че не си чак толкова изморен, а когато отметнеш входа на палатката и огледаш следващите шест хиляди фута — смразяващите планини, ревящите върхове, снежните вихрушки по по-високите ридове — тогава отново се чувстваш щастлив и изпитваш стръв да ги покориш.

Маквий се размърда в разхвърляната малка спалня, спомняйки си всичко, усещайки как му става приятно. Нанда Девай беше една мечта, двадесет и пет хиляди фута висока, най-високата планина в Индия, убежището на богинята, една дестинация, край на едно пътуване, което той може би никога нямаше да може да завърши. Твърде зле. Дори когато я сънуваше, му беше достатъчно, за да си спомни колко реален можеше да бъде животът, колко крехък беше и наистина колко

незначителен беше човек в сравнение с всичко това. Планините, всички планини бяха такива. Те ти вземат всичко, което имаш и ти връщат само самия тебе. Именно затова го нравиш. Затова ги покоряваш. Планините са нещо специално. А Нанда Девай, сянката на неговото съзнание, беше най-специалната от всички.

Някъде в коридора се отвори врата. Чуха се стъпки, включване на лампа, едно лице при вратата, един скок през леглото, сладкият, топъл, познат аромат. Маквий се усмихна, очите му все още бяха затворени. Децата бяха също толкова хубаво нещо като планините. Понякога дори по-хубаво.

— Били?

Момчето се изсмя, потривайки носа си о носа на Маквий, обвивайки лицето му с ръце, опипвайки наболата през нощта брада по бузите на баща си. За единайсетте си години Били все още беше дребен, все още беше дете. Майка му, бившата жена на Маквий, го отдаваше на това, че той забравяше всичко.

— Той забравя да се храни — непрекъснато повтаряше тя. — Просто никога не огладнява.

Сега, в седем сутринта. Били вече беше облечен за разходката в парка, два акра каменист торф в по-тузарската част на Хорнзи. В десет часа футболният му отбор трябваше да се събере за първата от предсезонните тренировки, около един час упражнения, упражнения за боравене с топката и трескава игра на една врата. Били играеше с тях вече втора година и Маквий — той никога не беше участвал в колективни спортове — продължаваше да насърчава момчето все повече. Повечето уикенди, изпълнявайки домашните си задания. Били оставаше в апартамента и Маквий го водеше по различни срещи, в града или другаде, като през цялото време викаше разни нескъпопосани съвети от тъчлинията. Опитът беше донесъл много изненади на свой ред. Един от тях беше топлата бащинска радост, истинското чувство на гордост, когато Били започна да вкарва голове.

Друга, по-скорошна, беше Яков.

Маквий погледна сина си през замъглената, бледа светлина, опитвайки се да изтрие името от паметта си, опитвайки се да забрави.

— Готов ли си?

— Дааа.

— Много голове?

- Няколко милиона. — Той се разсмя. — Няколко — лиона.
- По-добре от миналата година?
- Много.
- И откъде знаеш?
- Яков казва така.

Момчето подскочи напред и захапа върха на носа на Маквий. Той се намръщи от болка, хвана момчето здраво, чудейки се дали не беше сега моментът, като се имаше предвид, че им предстоеше цял ден, но момчето се отскубна и фурията, облечена в цветовете на Уест Хям^[1], запраши към вратата, после стъпките отекнаха в коридора, накрая долетя истеричният смях от първия сутрешен анимационен филм по телевизията.

Маквий се отпусна назад, загледа се във вратата и отново се замисли за Яков. За първи път се срещна с него малко преди Коледа. Беше го забелязал три или четири пъти до тъчлинията да наблюдава хлапетата, докато играеха футбол. Беше висок, по-млад от Маквий, с отпуснати ръце, добре облечен, с бяло сако от *Бърбъри*^[2], със скъпи панталони, лицето му беше полуприкрито в шал от кашмир. Отначало, естествено от любопитство, го помисли за бащата на едно от по-заможните хлапета, Хайгейт или Хампстед, но когато спомена за това на Били, момчето поклати глава.

Седмица по-късно, една влажна събота през декември, двамата мъже се оказаха един до друг на разкаляната тъчлиния. Бяха поговорили за играта, индивидуално за момчетата, за това кой беше добър и кой не беше. За истинско удоволствие на Маквий, човекът беше отличил Били като реална надежда, беше посочил добрите му умения да борави с топката, физическия му кураж, огромния му апетит за голове. Маквий си помисли, че оценката му е малко попресилена и го каза, но непознатият поклати глава, като ревниво повтори това, което беше казал и преди.

Говореше добър английски със съвсем лек акцент. Имаше силно, открито лице и гъста и къдрава черна коса. Каза, че някога самият той играел футбол, полупрофесионално, у дома, в Тел Авив. Каза, че бил онзи рядко срещан екземпляр, играещ не за себе си централен нападател. Каза, че можел да стане наистина много добър, само че помагал на много свои съотборници да вкарат много голове, липсвал му инстинктът *на убиеца*. И изричайки тази последна фраза, беше

протегнал ръка, представяйки се, произнасяйки името, което веднага се върза с внезапната, почти детинска усмивка.

— Яков — каза той. — Яков Аренд.

Връзката им се беше превърнала в истинско приятелство. С помощта на Маквий Яков беше успял да се свърже с мениджъра на отбора. Каза, че живеел наблизко. Обичал футбола. Наблюдал отбора от известно време. Имал малко свободно време. Дали можел да помогне?

Следващата седмица той се появи в стар, доста поизносен екип марка *Найк*. Децата, отначало внимателни, го гледаха как се съблече. Трябваше да минат само десет минути на терена и той вече ги беше спечелил. Играеше футбол със същата лекота както говореше, с много подвеждащи финтове, носейки се леко по разкаляното игрище, контролираше топката безупречно, свършено балансираше, повеждаше атака след атака, като намираше пространство за себе си дори там, където такова не съществуваше, като охраняваше понаходчивите хлапета с рядко елегантни пасове. Те го обичаха за това: за головете, които им помагаше да вкарат, за начина, по който ги учеше да играят, да предвиждат действията на съперника, да карат топката да им се подчинява, да устройват малки клопки, да разгромяват отново и отново.

Особено Били направо го обожаваше. По настоятелните покани на момчето, той започна да ги посещава в апартамента, да пие с тях чай и да хапнат по сандвич пред камината. Маквий също го харесваше — топлината му, неприкрития му ентузиазъм, начина, по който непринудено обичаше да си прави шеги със себе си, чувството за самота, което носеше. Нямахше нищо превзето, нищо тежко, само добронамереното му желание да бъде по-различен от останалия свят.

След малко той започваше да разказва за себе си. Имал жена, Села, там, в Тел. Авив. Носеше нейни снимки. Дребна, жизнерадостна, привлекателна жена в началото на трийсетте, с огромни дълбоки очи и катраненочерна коса. Имали апартамент в Джафа, близо до старата част. Били женени от шест години и тя започвала да му липсва все повече и повече и един ден, може би скоро, ако бог пожелаел това, той щял да се върне.

Никога не стана напълно ясно с какво се занимава в Лондон Яков. Маквий имаше някакви догадки — акцентът, националността,

външният му вид — но самият той живееше в свят, в който въпросите бяха далеч повече от отговорите и уважаваше самовглъбеността на мъжа.

По-късно, в разгара на лятото, когато сезонът беше приключил, тримата прекараха известно време заедно, спонтанни екскурзии, често по предложение на Яков. Два чудесни уикенда с колата на Яков извън Лондон.

Имаше нервен кабриолет *MGB*^[3], нова придобивка, за която се грижеше с огромна гордост и която караше бързо по най-външната лента на *M4*^[4], докато Били седеше, облегат на малката задна седалка с широка усмивка, частично прикрита от *рей баните*^[5], които винаги успяваше да докопа от джоба на самото на Яков.

Последния път, когато отидоха на запад, една гореща неделя в края на юли, стигнаха до някакво малко селце в долината на Темза. Изглеждаше, че Яков познава мястото. Заведе ги до един пъб^[6] при реката. Поръча бъргър и пържени картофи за Били и седнаха отвън, на слънце, загледани в лебедите, които се носеха край тях. Когато омете чинията си, Били стана и отиде до игрището отсреща, на което две по-големи момчета си подаваха пластмасова футболна топка, а двамата мъже седнаха на масата и Маквий заговори за новото училище на Били. Слушайки, Яков видя как момчето направи врата от две купчинки тенис фланелки. След малко той погледна Маквий.

— Липсва ли ти това, че не си женен?

— Не.

— Значи, не ти се иска да се жениш?

— Нямам нищо против.

— Виждаш ли се изобщо с жена си?

— Не както е нормално. Не, за да говорим. Просто...

Маквий вдигна рамене, отново поглеждайки към Били, застанал между очертанаята на импровизираната врата. За първи път двамата мъже бяха стъпили на тази територия. След дузината разговори за децата и футбола и за недостатъците на живота в Лондон, този беше поел в рязко интимна посока. Яков се усмихна, без да казва нищо, а Маквий взе чашата си, отпивайки остатъка от бирата.

— Трябва да си намериш добра жена — рече той. — И ще бъдеш щастлив.

— Знам.

Маквий го погледна, изненадан от новата нотка в гласа му, нещо безпогрешно тъжно, нещо близко до отчаянието.

— Мислех — намръщи се той, — че ти и Села?...

— Да?

— Мислех — той сви рамене смутено, — че всичко е наред.

— Така е. И в това е проблемът.

— Какво имаш предвид?

— *Наистина* е наред. Съвсем наред.

— И това ли е... проблемът?

— Да.

— Защо?

Маквий го погледна, очаквайки отговора, някакво обяснение, но Яков просто поклати глава със същата тиха усмивка, с израз на непроницаема мъка и тогава той стана, викна на Били, пое прецизния пас на момчето с леко докосване на крака си и препрати топката към едното от по-големите момчета.

Седмица по-късно Маквий продължаваше да размишлява върху разговора, убеден, че Яков се беше опитал да му каже нещо, почти вярваше, че трябва да му се обади, да му предложи да изпият по една халба в някое тихо място, само двамата, без Били, но накрая не направи нищо, стигайки до извода, че вероятно го беше разбрал погрешно, че мъжът просто се беше заплел в думите, че моментът беше настъпил и си бе заминал, без да означава нищо особено.

Допреди три дни, когато всички вестници излязоха със снимки на едно тяло, проснато на тротоара на улица *Кенсингтън*. Единият крак беше превит, а главата беше извита под странен ъгъл, но усмивката на устните на мъжа само подведе внимателното разследване, проведено от израелското посолство. Яков Аренд. Вълшебникът в екип на *Найк*. Човекът, който изпи една бира в онази неделя с нещо наум.

Маквий се протегна и обърна, затваряйки отново очи. Предстоеше му да съобщи новината на Били. А все още нямаше и най-малката идея как да го направи.

Инцидентът в хотел *Манхатън плаза* беше все още в ръцете на отдела на нюйоркската полиция, когато в американското посолство в

Аман, Йордания, един младеж с мотоциклет донесе някакъв малък кафяв плик. Младежът не се представи и не остави никакви по-нататъшни координати. Пликът беше адресиран, изписано с печатни букви, до президента на Съединените щати.

Отвори го един от старшите аташета към посолството. Той прочете двата напечатани параграфа два пъти и взе телефона. След като вече беше набрал първите няколко цифри, затръшна слушалката и изтича нагоре, в офиса на посланика. Знаеше, че посланикът имаше предварително уговорена важна среща за обяд. На срещата щяха да присъстват висши членове от йорданската администрация и един от братовчедите на краля. След нашествието на Ирак в Кувейт отпреди две седмици, имаше много такива критични срещи. Беше 11 часа и 45 минути.

Посланикът прочете бележката, поклати глава и я прочете отново. Активно бойно звено проникнало в Съединените щати. В момента се намирали някъде на Източния бряг. Скоро щели да бъдат в Ню Йорк. Били под командването на Генералния щаб. Били тренирани за мисията си в продължение на много месеци. Мисията им щяла да бъде в отговор на американската агресия в Залива. Тя щяла да напомни на американските граждани, че войната, ако започнела, щяла да бъде тотална.

Тоталната война предвиждала ненаказуема и без предварително известие употреба на химическо оръжие. Щяло да последва друго комюнике. Бележката беше подписана: *Мъчениците от 7 юни*.

Препратено при най-строги мерки за сигурност, съобщението вече лежеше на едно бюро във Вашингтон, преди първите гости на посланика да преминат с колите си през портала на посолството. Портите, монтирани наскоро срещу евентуално нападение на камикадзета, бяха с електронен контрол и противовзривни устройства. Аташето, което първо беше прочело бележката, видя как те се затвориха след първата голяма лимузина. Каква ирония, помисли си той, спомняйки си ужасната заплаха, която лежеше зад последния параграф на писмото. Сто и двадесет хиляди долара, дадени за това произведение на високотехнологичната индустрия. И то нямаше да струва и цент, ако се изпълнеше същата тази заплаха.

Във Вашингтон бележката от Аман беше запазена непрочетена — с изключение на оператора, който я прие — до пристигането на адресанта. Обикновено в седем часа сутринта Съливан вече беше зад бюрото си в западното крило на Белия дом. Този вторник, обаче, след деня, прекаран в безброй срещи из Лондон и след нощния полет обратно към дома, той закъсня с два часа.

Съливан окачи палтото си зад вратата и потъна в голямото кожено кресло зад бюрото. Ранният дъжд успя да го изненада точно когато излезе от колата. Косата му бе още влажна. Хвърли един поглед на бележката, без да я прочете. Предстоящата война, както усещаше, бе ускорила безпощадно процеса на състаряване. Вече, след две седмици, прекарани в опити да овладее кризата или срещи на четири очи и хеликоптерни совалки до военновъздушната база *Андрюс*, той се чувстваше с неколкостотин години по-стар. Съпругата му, също толкова загрижена и патриотично настроена, както и цялата администрация, беше започнала нетърпеливо да вдига шум за някакъв ядрен удар, за това, че трябва да се действа на принципа *око за око*, за това, че вече е крайно време да се натисне копчето, преди безценният ѝ съпруг да полудее от напрежението и да се самоунищожи.

Кой знае? — помисли си той. — Ако Саддам Хюсеин се беше въздържал да нападне Кувейт, сега можеха да си стягат багажа за още по-отдалечените Йосемитски земи. Двамата от близо две години си бяха обещали да прекарат три седмици в безгрижие, един шанс — най-после! — да се отърси от товара, който вървеше заедно с работата. Някаква си надежда.

Той взе бележката и я прочете. Вдигна телефона и се свърза с офиса за дешифриране, който се помещаваше в мазата на *Екзекютив офис билдинг* от другата страна на улицата. После се обади на друг номер, в Ню Йорк, този път говори дори още по-малко. После взе бележката и тръгна по застлания със син мокет коридор към Овалния кабинет^[7].

Президентът беше на бюрото си още от зазоряване, с едното око наблюдаваше кабелните предавания на *Си Ен Ен* на средния от трите монитора, инсталирани под голямата, поставена в рамка, картина на Гетисбърг. Вече се носеха слухове, че президентът никога не спял. Нямало нужда. Просто не се доверявал на персонала си.

Телеграмата от Аман беше подадена през бюрото.

Президентът я прочете, като си посочваше с молива. После вдигна очи.

— Какво знаем за тази работа в Ню Йорк?

— Нищо, сър. Все още.

— Окей. Ами, нека разберем.

— Вече съм разпоредил. Сега проверяват. Ще ни се обадят.

Настъпи дълга пауза. Двамата мъже се гледаха един друг. После президентът прокара уморената си ръка по лицето. Скоро трябваше да отиде отново в Мейн, малко риболов, малко слънце, малко забавления. Беше важно да се опита да убеди целия свят, че животът си тече както обикновено. Дори и когато Средният изток можеше всеки момент да избухне. Президентът още веднъж погледна бележката.

— Кое е най-лошото? — попита той.

— Най-лошото ли? — Съливан се намръщи — най-лошото е, че е вярно.

— И?

— И...? — вдигна рамене той. — Затваряме Ню Йорк.

Президентът го погледна. Умората или някаква игра на светлината, бяха някак сплескали чертите на лицето му. Изглеждаше ужасно.

— Сериозно ли говориш?

Съливан кимна.

— Да.

Президентът продължи да го гледа още известно време. После поклати глава.

— Не можем — каза той. Остана седнал доста дълго време, после се обърна и се загледа през прозореца. — Точно това иска онзи мръсник. И точно затова няма да го направим.

Един от трите телефона на президентското бюро потрепна леко. Той вдигна слушалката и я поднесе към ухото си. Все още гледаше през прозореца, захапал молива между зъбите си. Внимателно продължи да слуша доста дълго, после остави слушалката, без да каже нито дума. Погледна Съливан, който стоеше от другата страна на бюрото и кимна към телефона.

— Вярно е — измърмори той. — Направили са пълен анализ тази сутрин. Трябвало им е известно време, все пак това е Ню Йорк.

— Сигурни ли са?

— Можеш да се обзаложиш.

Съливан кимна, но не каза нищо. Президентът го погледна, миг на откровена преценка, после стана и отиде до прозореца. След малко Съливан се прокашля.

— Трябва ни някой специалист по пожарите — сви рамене той.
— Някой, който да поеме нещата в свои ръце.

Президентът кимна, като издаде гърлен звук. После се обърна към стаята. Беше намръщен.

— Кого например? — попита той.

Съливан се замисли за момент, опитвайки се да устои на изкушението да изиграе старата играчка на Белия дом. Внезапните решения бяха парите на повечето администрации, включително и на тази. Предполагаше се, че те трябва да демонстрират някаква проява на мъжествена доминираност над събитията. Предполагаше се, че те трябва да те поставят точно там, където указваше професионалната ти характеристика. Да си под контрол.

— Някой добър — внимателно изрече Съливан. — Някой стабилен.

— Сигурно.

— Някой, който е работил в Средния изток. Който познава обстановката. Който познава израелците...

Президентът отново кимна и в гласа му се долови нетърпението, което изпитваше.

— Ти се колебаеш.

— Някой... — Съливан вдигна рамене, останал без слова.

Президентът го погледна за миг, разсея се от някаква случайна мисъл, после отново започна да се мръщи, наведе се напред и прободете въздуха с пръста си, когато изрече рязко:

— Слушай, Джон. Който и да се захване с тази работа, трябва да е здраво. И бързо. Всичко да стане незабелязано. Слушаш ли ме?

Съливан премигна. Дори и трийсетте години, откакто беше станал гражданин на САЩ, не можеха да прикрият ирландските отгънци в гласа му. Вече беше започнало да избива, предимно умората, но и тревога.

— За това се иска доброволец — тихо отрони той.

Президентът кимна.

— Ти кажи.

— Шефовете ще са бесни. Председателят също.

— Кой казва, че те ще разберат? — Президентът направи пауза.

— Кой казва, че те дори *заслужават* да знаят?

Президентът хвърли бърз поглед към Съливан. Втори август, денят, в който Ирак нахлу в Кувейт, завари Съединените щати по терлици. Никой от разузнавателните служби не беше го предвидил и когато то стана, началник-щабовеите в Пентагона разполагаха с твърде малко в чекмеджетата си, за да могат да реагират. На Саддам му трябваша само четири часа, за да може да превземе Кувейт сити. А вече няколко дни след това, във Вашингтон, президентът и военните си стояха в срещуположните краища на града, предъвкваха си тихо и се чудеха какво ли, в името божие, можеше да се направи? След многогодишната си подкрепа за Ирак, президентът се почувства напълно измамен.

— Здраво — отново каза той. *Наистина* здраво.

Съливан кимна, всичко беше ясно, точката беше сложена.

— Искате ли да се срещнете с момчето? Кое то и да е то?

— Не.

— Искате ли аз да поема нещата?

— Да.

— Сигурен ли сте, сър?

— Да.

Съливан отново кимна. Личните контакти обикновено бяха от голямо значение за президента. Хората не съществуваха за него, докато той в действителност не се срещнеше с тях. Фактът, че това, обикновено желязно правило, нямаше да бъде приложено сега, само по себе си беше важно. Когато и да намереше, каквото и да беше името му, човекът, когото щеше да натовари със задачата, щеше да остане напълно встрани от официалните процедури, да остане сам, единствено със себе си, да остане доброволец докрай.

Съливан сви рамене, задачата му беше ясна, резервите в гласа му бяха изчезнали.

— Окей — каза той.

Президентът го изгледа за миг, после закрачи из стаята, обратно към бюрото си. През десетте трескави дни, през които иракската армия се струпваше на границата със Саудитска Арабия, надничайки на юг, хвърляйки око на двадесет процента от световните петролни запаси,

той изправи глава и насочи оръжията, като изправи най-мощната държава в защита на крал Фахд. Беше заповядал на десантните части да се съсредоточат в Персийския залив. Беше мобилизирал четвъртмилионна армия. А сега беше почти успял да нахлузи икономическата примка около шията на Саддам под формата на санкции на Обединените нации срещу режима в Ирак. В отговор Саддам беше анексирал Кувейт, беше затворил границите на Ирак, задържайки хиляди чуждестранни заложници. Някои от тях — *много* от тях — бяха американци. И то беше достатъчно лошо. Но това, което беше много, много по-лошо — *сега* — бяха двата кратки параграфа, лежащи на бюрото му.

Президентът вдигна разпечатката. Последствията биха били ужасни. Ню Йорк. Работен ден. Пет часът след обяд. Пиковият час, в който хората се прибират от работа. Един от главните световни центрове. Стотици коли. Хиляди пешеходци, купувачи, служители, деца, за бога, напълно невинни, напълно беззащитни. И те държаха всичко това в ръцете си. Знаеше, че те имат *това*. Човекът горе, в Ню Йорк го беше потвърдил. Каза, че било в *промишлени количества*. Това беше изразът, който той използва, само преди малко, по телефона. *Промишлени количества*. Сто процента. Истинският Маккой. Нещо, което беше също толкова лошо, колкото ако се случеше нещо в Дъгуей или в арсенала в Скалистите планини^[8]. А и едва ли щяха да спрат дотук. Щом успееш да го направят веднъж, сигурно щяха да го направят пак. И отново. И отново. Докато накрая човек, останал с разума си, *никога* повече нямаше да се реши да пожертва Ню Йорк. Един истински град. Най-хубавият в Америка. Празен. Голямата Ябълка. Изчезнала.

Президентът пусна бележката да падне на бюрото. Когато застана неподвижно, тя се оказа обърната наопаки. Погледа я известно време.

— Намери нашия човек и го прати в Тел Авив — разпреди той. — Израелците знаят за тези копелета повече, отколкото ние изобщо можем да научим един ден. Кажи им, че и те са в отбора. Кажи им, че ние ще се погрижим за всичко останало.

— *Всичко останало?*

— Да... — Президентът го изгледа за миг, после отново погледна през прозореца. — *Саддам*.

Маквий, седнал в ресторанта на *Макдоналдс* в Крауч Енд^[9], си сипа захар в горещото кафе. Беше казал на Били за Яков преди около час. Беше си освободил половината ден и взе детето от училище, като му поднесе новините колкото можеше по-неангажиращо, точно когато попаднаха в задръстване на *Мъсуел хил*. Планът му предвиждаше да се държи колкото може по-хладно — без никаква драма, без да го съобщава като нещо важно, само дума-две за произшествието, нещо напълно невинно, нещо, което би могло да се случи на всеки. Предадена по този начин. Маквий се надяваше, че новината ще мине и ще замине, че ще бъде едно просто обяснение за това защо Яков не се появява повече на стадиона. Само че той грешеше напълно.

Били седеше срещу него. Бъргърът му остана непокътнат.

— Какво се е случило — попита той за втори път.

Маквий се огледа наоколо, изпитвайки неудобство. От ъгъла долиташе смях от някакво парти по случай рождения ден на някого. Трябваше да избере някакво друго място за истински разговор. Не тук. Маквий погледна Били. Момчето не беше свалило поглед от лицето на баща си. Искаше отговор.

— Не знам — смотолеви Маквий.

— Да, знаеш.

— Не.

— Пишеше във вестниците.

— Откъде знаеш?

— Едно момче ми каза. Джейсън.

Маквий го изгледа за миг, после кимна, предавайки се. Джейсън беше вратар на отбора. Баща му имаше малък магазин. Продаваше и вестници. Понякога Джейсън му помагаше на гишето. Маквий започна да си играе с чашата. Дори захарта не помогна да оправи вкуса на кафето.

— Бил е застрелян — изрече той бавно. — Някой го е застрелял.

— Кой?

— Не знам.

— Защо са го застреляли?

— Не знам.

Въпросите спряха. Били остана напълно неподвижен, по-неподвижно, отколкото Маквий можеше да си спомни. Лицето му се превърна в маска, без следа от емоции. Маквий протегна ръка към него, опитвайки се да го успокои, опитвайки се да каже нещо просто, че той наистина съжалява, но момчето отдръпна сгънатите си ръце, изправяйки ги пред себе си, едно предупреждение за баща му да стои на разстояние. Маквий го погледна в очите, опитвайки се да измести разговора, да играе родителя, който се опитва да измъкне момчето от дупката, която самият той беше изкопал, но въпросите все още лежаха на масата между тях.

— Защо е умрял Яков? И кой го е убил?

Маквий рязко смени подхода.

— А говори ли с майка си за това?

— Не.

— Защо не?

— Тя не го познаваше.

Маквий кимна, отново попаднал в клопката на собствения си въпрос. Част от него беше започнала да осъзнава каква беше причината Били да бъде толкова добър централен нападател, защо вкарваше толкова много голове. Момчето беше решително до крайност. То никога не сваляше очи от топката. Отново Яков, точно както той анализираше играта.

Маквий се намръщи.

— Мислиш, че аз трябва да знам как е умрял? Кой го е направил?

— Не знам.

— Мислиш, че трябва да се опитам да разбера?

Той вдигна поглед. Момчето все още продължаваше да го гледа безизразно, без да премигва.

— Да — промълви накрая.

— Защо?

— Защото беше наш *приятел*. — Той внезапно стрелна баща си.
— Не беше ли?

Маквий бавно кимна. Някаква жена на съседната маса се опитваше да нахрани бебето си с лъжичка и слушаше в същото време. Той се запита какво ли беше разбрала от разговора им. После отново погледна Били.

— Е, и как да го направя? — попита той. — Ти нали с това се занимаваш? В търсене отговорите на разни въпроси?

Маквий се усмихна за първи път, забавлявайки се от малката истина в отговора си. Отново вдигна чашата и рискува за втори път да отпие от кафето. Били все още го гледаше, все още чакаше.

— Е? — настоя той.

Маквий се намръщи. Имаше нещо в гласа на момчето, което не можеше да разбере напълно. Отначало му се стори като проява на враждебност, нещо, свързано с горчицината, после осъзна, че ставаше въпрос за нещо напълно различно. Без да използва думи, момчето му подсказваше за отговорността, която трябваше да поеме, казваше му *какво* трябва да направи. Яков беше умрял. За това сигурно имаше причина. Той беше техен приятел. Значи Маквий беше този, който трябваше да разбере.

Маквий остави кафето си.

— Окей — кимна той. — Мой ред е.

— Какво?

— Мой ред е. Мой ред да задавам въпроси.

Били отново сви рамене.

— Окей — отговори.

Маквий дълго го гледа.

— Да речем, че успея да разбера защо е умрял. Кой го е направил. Кой го е застрелял...

— Да?

— С какво ще променим нещата?

— Да ги *променим*? — момчето го гледаше като човек, който не може да повярва на ушите си.

Маквий се наведе напред.

— Да. Защо *трябва* да го направя? Защо би трябвало някой изобщо да го прави?

— Защото... — очите на Били се разшириха от внезапно обзелия го гняв. — Защото е мъртъв. Защото са го застреляли. Защото...

Гласът му потрепери за миг, препускайки напред да каже това, което му се искаше:

— Защото той беше толкова *добър*...

Той увисна на думата за момент, после — за първи път — погледна настрана, надолу към жълтата кутия от стиропяна със

студения бъргър и увехналия лист от маруля. Отхапа малко от него, после главата му се отпусна върху ръцете и започна да плаче. Цялото му тяло се затресе. После отблъсна Маквий, когато се пресегна през масата и се опита да го успокои.

Когато отново излязоха навън, беше започнало да вали. Вили седна на седалката до шофьора, гледайки напред, а лицето му отново беше станало безизразно. Маквий посегна към ключа за запалването. Искаше му се да успокои момчето, да му каже, че всичко ще бъде наред, че може би ще направи някое и друго запитване, да разбере каквото може, да използва някой от приятелите си. Вместо това той импулсивно предложи да отидат до *Ъптън парк*. *Уест Хям* имаха предсезонен приятелски мач. Видя рекламата за него във вестника. Можеше на полувремето да си купят кашу и кока-кола.

Били продължаваше да гледа през стъклото. Явно не слушаше.

— Искам да си отида вкъщи — обяви той провлечено. — Моля те...

Рон Тийлман остави беемвето на жена си на четвъртия етаж в охраняемия паркинг на *Ем стрийт* и измина пеша двете пресечки до адреса, който секретарката му беше му предала. Обаждането, беше казала тя, било направено в десет часа и петдесет и седем минути. Срещата беше уговорена за дванайсет часа. В никакъв случай не трябвало да закъснява.

Тийлман беше вече започнал да се поти на изгарящата жега, когато погледна часовника си и забърза през тълпите, стичащи се през обедната почивка. Секретарката му изкара късмет, че изобщо успя да го открие. Бяха изминал и три дни от годишната му отпуска и само минути по-късно той щеше да напусне Вашингтон и се отправи на юг с децата на задната седалка на старото омачкано волво, с уиндсърфа и гуменото кану на покрива, с провизии за следващите две седмици в багажника, с жена си, която прелиства справочника на Ранд Макнели, търсейки друг маршрут до малкия курорт в Северна Каролина, който посещаваха вече второ десетилетие.

— *Съливан* — предупреди го секретарката му, когато той избухна по телефона. — Човекът казва да го направите, значи трябва да го направите.

Тийлман зави на ъгъла на *Кей стрийт* и пресече улицата, когато светофарът светна зелено. Беше се срещал със Съливан няколко пъти. Беше голям, едър служител в Белия дом, изгряваща звезда сред компанията на Буш. Беше прекарал доста години в Държавния департамент през шейсетте и началото на седемдесетте, след като беше успял да се осигури от бизнеса с недвижими имоти по време на управлението на Картър и сколаса да заработи билета за центъра на администрацията при Рейгън. Вече се чуваха изречения, че станал незаменим в НАС^[10], получавайки бюро в Белия дом, откъдето му се отваряла много добра гледка към Елипсата^[11]. Предишните контакти на Тийлман със Съливан не му бяха оставили добро впечатление. Той беше ирландец. Много от това, което казваше, беше плява. Но пък имаше истински нюх, такъв, който идва само с възрастта и връзките, и той никога не се колебаеше да ги използва. При положение че кариерата на Тийлман вече беше здраво разклатена, може би щеше да е по-добре, ако закъснееше с половин ден за плажа.

Той провери адреса на картата в джоба си. Четвъртият етаж беше нает от известна фирма на вашингтонски адвокати. Успя да разчете името отзад напред. Съливан някога беше работил като съдружник тук.

Тийлман взе асансьора за четвъртия етаж, където някаква секретарка го поведе към хладния, открит офис. В дъното на офиса имаше врата. Секретарката почука веднъж и влезе. Съливан седеше на голям стол със спускаща се назад седалка зад бюрото. Изглеждаше изтощен и доста по-дебел, отколкото го беше запомнил Тийлман. Дори за шест месеца, помисли си той, може да настъпи такава разлика.

Съливан вдигна поглед. Секретарката беше излязла.

— По-добре тук — каза той, — отколкото в Белия дом.

— Сигурно.

— По-тихо е. Няма ги шибаните прекъсвания.

— Така е.

Тийлман се поколеба за миг, после седна. Съливан го гледа в продължение на минута — обичайната процедура, обичайните присвити очи, подпухналото лице, възелът на вратовръзката, който никога не беше точно на мястото си. После започна да говори. Гласът му беше нисък, поверителен, една истинска покана да се присъедини към отбора, да затвори вратата след себе си и да си вдигне краката на бюрото. Той нахвърли бегло това, което в действителност ставаше в

Залива, резюмето за вътрешни хора, историята, такава, каквато не се появяваше под заглавията, големите месести ръце очертаха колко голяма е съюзническата армия, която настъпваше срещу Саддам. Описа подробно кои ще бъдат точките, в които ще бъде упражнен истински натиск, местата, където настъпваха наистина здраво, скоростта, с която иракчаните бяха разбрали вероятните последици. И накрая — съвсем в логиката на събитията — той разказа на Тийлман за сутрешната телеграма от Аман, за двата кратки абзаца, които бяха докарали Администрацията до наистина неприятното положение да сведе глава.

Тийлман изслуша историята, без да коментира, с тези момчета никога не трябваше да се бърза. Да реагираш на нещо казано от върха беше третокласна работа, първата ти и последна грешка. Съливан го наблюдаваше, облягайки се назад в голямото спускащо се кресло, като си играеше с някакъв кламер в очакване на отговора.

Накрая Тийлман се обади.

— Ударен взвод — внимателно каза той.

— Правилно.

— Базиран в Ирак.

— Не можем да кажем дали е така.

— Но финансиран от Ирак.

— Предполагаме, че е така.

— Със заповед да удари Ню Йорк.

— Тъхъ.

— С няколко галона *Табун Джи Ей*^[12].

Тийлман кимна. Изглеждаше му, поне на повърхността, като съвсем логично предположение. Приковани долу в Залива от най-голямата военна машина на планетата, трябваше да се опитат да ударят на друго място. И кое място можеше да е по-добро от Ню Йорк? Първият златен световен град. Седалището на ООН. Седалището на всички онези дипломати, които подкрепиха санкциите.

Тийлман премигна и отново погледна Съливан. *Табун Джи Ей* бе тип нервнопаралитичен газ, истински кошмар за цивилизацията, оръжието, което дори нацистите се бяха въздържали да използват. То те попива за секунди, съвсем малки капчици, по-малки и от най-ситната мъгла. Може да го вдишаш, да проникне през кожата ти или да

намери някакъв друг начин да влезе в теб. Оставаш безмълвен. Залиташ. Започваш да кашляш.

Тийлман потрепери. Познанията му за химията на *Табуна* бяха съвсем повърхностни, но дори само заплахата беше достатъчна, простият израз *нервнопаралитичен газ*, мисълта за това как мускулите ти се сковават, как губиш целия контрол върху себе си, как тялото ти се отделя от самия теб, и как смъртта накрая е едва ли не проява на истинска божия милост.

Той погледна Съливан потресен. Новини като тази никога не могат да те накарат да се почувстваш съпричастен. Освен ако нямаш някаква друга представа за нещата. Тийлман пое дълбоко дъх, задържа го за миг, преди да изпусне въздуха бавно, издавайки едва доловимо свистене. Августовската почивка на плажа бързо се стопи в мислите му.

— И така, какво ще искате от мен? — каза той.

Съливан се наведе напред към бюрото. За миг Тийлман помисли, че столът ще се строши. Не се строши.

— Искаме да ги откриеш — изрече внимателно той — и да ги спреш. Тихо. Бързо. Никой да не разбере.

Той спря.

— Искаме да поговориш с израелските си приятели или с някой друг, който мислиш, че ще може да ти помогне. Ще имаш на разположение всичко, което можем да ти осигурим и за което няма да може да се разчуе. Ще имаш статус на изключително отговорен служител и неограничена власт. Логично, ще си получиш и банкова сметка...

Той отново спря, като си играеше с кламера, опитвайки се да го изправи отново. Тийлман го наблюдаваше, оставяйки изречените фрази да потънат в него, обещания, които никога преди това не беше чувал в живота си.

— И защо точно аз? — попита накрая той.

Съливан премисли въпроса. Той захвърли кламера към кошчето. Не улучи.

— Защото си печен — каза — и си труден, и говориш езика. — Замълча за момент. — И освен това сме впечатлени от досието ти в ЦРУ. Явно си свършил страхотна работа.

Отново спря, вземайки друг кламер.

— Благодаря — кимна сухо Тийлман.

— Нещо друго?

— Да... — Тийлман погледна настрани за миг. Въпросът го притесняваше от известно време и в момента, в който успя да го състави, разбра, че той е отправен колкото към Съливан, толкова и към самия него. Амбициите бяха чудесно нещо. Но дори и неговите си имаха своите граници. Той отново погледна нагоре. — Кажете ми — реши се той — имам ли някакъв избор?

Съливан дълго го гледа, докато на лицето му изплуваха наченки на някаква странна усмивка. После поклати глава.

— Не — отговори. — Думата от устата на президента е дълг.

Годфри Фридланд пристигна в хотел *Риц* тридесет минути покъсно. Движението в центъра на Лондон беше здравата задръстено, второ затваряне заради бомбен атентат за по-малко от месец, и накрая таксито го остави на близо миля от хотела. Въпреки това, разходката не му помогна.

На петдесет и осем, той за първи път беше започнал да усеща тежестта на възрастта.

Влезе в хотела и взе асансьора за шестия етаж. МИ 6^[13] бяха наели един апартамент в продължение на вече цяло десетилетие, един постоянен ангажимент, солидно субсидиран от поддръжниците на управляващите тори. Фридланд познаваше този ангажимент твърде добре. Едно от последните му задължения в МИ 6 беше да направи схема за редовни електронни подслушвания.

Той спря в коридора и почука на вратата. Някакъв глас му каза да влезе, глас, който той позна. Човекът от номер десет. Рос.

Фридланд отвори вратата и влезе в апартамента. Не беше идвал тук почти година, от последната голяма криза, но нищо не се беше променило. Същите фалшиви кресла в стил *Луис Куинц*. Същите тежки гоблени и дебели килими и огромни кадифени завеси.

Рос, който седеше на заседателната маса, му махна към едно от креслата. Не си направи труда да му стисне ръката или дори да го поздрави официално.

Фридланд си свали палтото, сгъна го внимателно и го метна на облегалката на един от столовете. Ако беше останал в Службите, той

сигурно щеше да има по-висок ранг от Рос, въпреки че младият служител вече беше станал нарицателно за пробивност и арогантност в Бялата зала^[14]. Само че той предпочете ранното пенсиониране, като представи своя версия за редицата тайни срещи със светилата на *Смит скуеър*^[15]. Тогава, през осемдесет и втора, сделката беше съвсем проста: като възнаграждение за щедрата му подкрепа, той беше поставен в услуга на частния офис на *Даунинг стрийт*. След Фолклендските събития, когато вятърът издуваше платната на торите, той трябваше да яхне оръжията срещу разузнавателните служби, осигурявайки независими съвети за една администрация с почти патологично недоверие в правителствената машина, създадена от самата нея. Трябваше да бъде на постоянно разположение, винаги да има до себе си телефон или факс, да се превърне в бездънен източник на крайни решения. На практика това споразумение означаваше за него нови приходи, редовни хонорари за даваните консултации и отшелническите наслади, идващи от новопридобитата свобода. Най-накрая, той можеше свободно да каже какво харесва у тези, които харесваше. Можеше да дава собственото си мнение, да предлага собствените си преценки. Можеше да обработи суровите данни в един вид студено обективна оценка, което отдавна беше забравено в основните разузнавателни служби. За собственото му удовлетворение той беше се *обърнал* наопаки след тази сделка.

Сега, обаче, тук беше Рос. Човекът вдигна глава и предложи тънката си усмивка.

Какво направи с видеокасетата?

Фридланд сви рамене. Леките разговори с такива като Рос никога не му бяха по вкуса.

— Един мъж в една кола — отговори той, — който посочва няколко неща. Не е чак толкова трудно да се проследи.

— Разбра ли ги?

— Без да сте ми дали контекста? — Той поклати глава. — Не.

Рос кимна, оставяйки тишината да се настани между тях. Валутата на играта, която играеха, беше знанието. А той, както винаги, си беше банкерът. Погледна към тефтерчето пред себе си.

— Касетата пристигна от консулството в Никозия. Просто била предадена.

— От кого?

— Никой не знае.

Фридланд кимна. Познаваше Никозия добре. Беше служил там известно време в средата на шейсетте, като изпращаше агенти в Средния изток. Беше сладка работа. Харесваше я. Погледна Рос.

— Ако някой изпраща послание — започна тихо той, — трябва да има и други елементи. Не мога да ти направя изречение от твоята касета.

Рос кимна.

— Има такива. Или поне ние си мислим, че има.

Той направи кратка пауза, после разказа на Фридланд за слуха, който бяха дочули от дипломатическия си източник в Тел Авив, за създаването на нова палестинска терористична група, напълно непозната, нови лица, ново име.

Фридланд го погледна.

— Какво е то? — попита той. — Какво е името?

— *Седми юни*.

— Само това?

— Да.

Фридланд бавно кимна, правейки си очевидния извод. Седми юни 1981 година беше денят, когато Израел бомбардира ядрения реактор на Ирак, когато ятата *Еф-16* кръжейки над строго секретния обект в околностите на Багдад, го бяха сринали до основи. Девет години по-късно, когато Ирак се върна към ядрените занимания, Саддам Хюсеин предложи на палестинците нови надежди да изтласка израелците в морето. Беше малко чудо, че те не полагаха особено много усилия да му помогнат.

Фридланд си записа името на новата група, после отново вдигна очи.

— И така — каза той, — имаме един човек с резервоар в багажника си. И имаме някои интересни свързки. И имаме фалшива тръба за ауспуха... — Той спря и се намръщи. — Имамے също така и чудесен изглед от Манхатън и съвсем нова палестинска терористична групировка...

Остана мълчалив известно време, писалката му — вдигната във въздуха, очите му — към тежките завеси. Вън, на улицата, движението беше тръгнало отново. Чуваше автобусите, които ръмжаха надолу към

Ликадили. Само на първа скорост. Рос го наблюдаваше внимателно. Срещата се беше превърнала в един малък семинар.

— Ирак може вече да има бомбата — изрече бавно той. — Както ти добре знаеш.

— Да.

— И какво друго имат те?

Накрая Фридланд свали поглед от завесите, отправяйки празния си поглед към Рос. Ако вършеше работа да прави четки на по-младия мъж, защо да не бъде така.

— Газ? — попита меко той.

— Точно така.

Рос го погледна, без да каже нищо повече, отказвайки да му помогне, оставяйки Фридланд сам да навакса. Фридланд, готов да му угоди, както винаги, се подчини.

— Иракчаните имат нервнопаралитичен газ — бавно изрече той. — А палестинците имат нова терористична групировка... а някой в Ню Йорк има резервоар в багажника на колата си, вероятно и дифузер и видеокамера, за да покаже на света...

— Точно.

— И така... — Фридланд се намръщи. — Може здраво да загазим... нали... от това, което възнамеряват да направят в Манхатън?...

Той прекъсна и сви рамене, оставяйки мисълта си недовършена, но подразбираща се. Американците изпращаха войски в Саудитска Арабия. Министър-председателят, без съмнение, щеше да ги последва и, когато това се случеше, *Оксфорд стрийт* можеше да стане също толкова уязвима цел, както и Бродуей. Фридланд погледна Рос и вдигна едната си вежда. Рос кимна.

— Искаме да знаем какво ни очаква — каза, — най-добрият вариант. Най-лошият вариант. И искаме всичко да остане покрито. И така — той сви рамене, посочвайки наоколо, — мислех да си устроим малко разследване.

Фридланд кимна без следа от изненада. *Разследване* беше епитет, кодът, който означаваше чисто напечатаните доклади, които Рос трябваше да получи, смесица от слухове, спекулации и твърдо разузнаване, които Фридланд се беше научил да извлича през трийсетте години полева работа. Очевидно, докладите даваха на Рос

куршуми за пистолета, който носеше на безкрайните рундове от срещи в Бялата зала. Това означаваше, че *Даунинг стрийт* си имаше собствени източници и не трябваше да разчита на официалната информация. Разузнаването мразеше тази практика. Те мислеха, че това граничи с измяната.

Фридланд погледна Рос в очите.

— За колко време? — попита той.

— Много скоро. Колкото се може по-скоро.

Фридланд се намръщи. Беше трудно устроено разследване. Ако трябваше да свърши работата добре, щяха да са му необходими седмици на анализи.

— Защо не попитате американците? — попита премерено той. — Това може да даде някакъв резултат.

Рос го изгледа, без да каже нищо, давайки благосклонна оценка на предложението със студената си полуусмивка. После рязко стана.

— Седемдесет и два часа — обяви, отправяйки се към вратата.

Маквий седеше сам в апартамента си, прозорецът беше полуотворен. Дъждът беше спрял и нощта беше топла. По-надолу по улицата, хлапетата от Полито^[16] си бяха устроили някакъв купон. Хеви метъл. *Айрън Мейдън*^[17]. Милостиво тихо.

Маквий взе чашата си и отпи голяма глътка *Гинес*^[18]. Рядко пиеше през седмицата. Клиентите не харесваха това и бяха прави. Алкохолът те кара да действаш по-бавно. Отнемаше ти остротата. Тази вечер, въпреки това, беше по-различно. Тази вечер за първи път, откакто се помнеше, той беше загубил Били. Хлапетото се беше отдръпнало от него, в мислите си, там, където бе най-важно. Когато Маквий го остави до къщата на бившата си жена, в Хайгейт, детето едва си взе довиждане, обръщайки бузката си за ритуалната целувка. Кожата му беше съвсем студена. После бе изтичало и затръшнало вратата зад себе си, без да се обърне.

Маквий беше станал твърд на повечето от изненадите на живота, но си тръгна към къщи с болка в стомаха, плътна, голяма топка се беше свила точно в сърцевината му, отчасти мъка, отчасти трудна за определяне. Когато стигна до апартамента си, той паркира колата, влезе и откачи шортите и потника си от въжето в малкия заден двор и

после отиде да тича, два пъти повече от обикновеното разстояние. В горния ъгъл на *Хампстед хийт*, в полумрака на лятната лондонска вечер, той спря под сянката на дърветата и започна да прави лицеви опори, много и много от тях, първо сто, после направи пауза и после още сто. Упражненията и бягането бяха премахнали най-лошата част от болката, като просто я трансформираха в чисто физическа болка, която за него беше далеч по-поносима.

Бащинството никога не беше лесна работа, дори и когато детето живееше на четири мили по-надолу по пътя, а с всяка успешна година то ставаше все по-важно. Сега, седейки до отворения прозорец, с вдигнати на перваза крака, Маквий разбра, че момчето означава всичко за него, онази част от живота му, която той беше решен да отстоява докрай. Работата винаги беше нещо непостоянно и той никога не можеше да си позволи да се отнася небрежно с нея, но когато се върнеше вкъщи, Били беше този, който обсебваше битието му. Отначало бившата му съпруга беше мърморила за правилата след развода и за това колко неудобно било всичко това, но Маквий беше увеличил издръжката, която плащаше, знаейки, че парите бяха честна размяна срещу нещо, което буквално нямаше цена. Момчето беше негово. Имаше същите кафяви очи, същата руса коса, изящна, къса, съвършено права. Смееше се по същия начин, по същия начин държеше писалката си, лъжицата. Бягаше като Маквий, с леки подскоци и по-късно лицето му започна да се променя, изостриха се някои от детските черти, започнаха да се оформят четвъртитата челюст и високите, изпъкнали скули, които Маквий виждаше всяка сутрин пред огледалото, докато се бръснеше. Били беше дребен за възрастта си, но това важеше и за Маквий и вечер, след тренировките, когато понякога се оплакваше от това, Маквий се усмихваше и му казваше, че да, без съмнение, той щеше да стане поне шест фута, точно като татко си.

Сега, изпразвайки остатъка от *гинеса*, Маквий се усмихна отново, болката бе отминала. Телефонният указател лежеше до него, на пода. Той се пресегна, включи нощната лампа и намери номера, който му трябваше. После вдигна слушалката и го набра. Отговориха незабавно, беше централата на посолството, любезен мъжки глас, с лек акцент.

Маквий затвори очи и се облегна в старото кожено кресло, чудейки се колко просто момчето беше успяло да го накара да вземе това решение.

— Приятел съм на Яков Аренд — каза той. — Бих искал да се срещна с някого в посолството.

[1] Лондонски футболен клуб. — Б.пр. ↑

[2] Скъп лондонски магазин. — Б.пр. ↑

[3] Марка спортни леки коли, британско производство. — Б.пр. ↑

[4] Магистрала, опасваща Лондон. — Б.пр. ↑

[5] Марка слънчеви очила, особено популярни сред младежта, свързани с името на Том Круз. — Б.пр. ↑

[6] Барче. — Б.пр. ↑

[7] Офисът на президента на САЩ. — Б.пр. ↑

[8] Американски бази, където са съсредоточени ядрени запаси. — Б.пр. ↑

[9] Квартал на Лондон. — Б.пр. ↑

[10] Националната агенция по сигурността. — Б.пр. ↑

[11] На жаргон — Овалния кабинет. — Б.пр. ↑

[12] Силно отровен нервнопаралитичен газ с военно приложение. — Б.пр. ↑

[13] Контраразузнавателната агенция на Великобритания. — Б.пр. ↑

[14] Наричателно за Британския кабинет на правителството. — Б.пр. ↑

[15] Лондонски площад, на който се намират много правителствени служби на Англия. — Б.пр. ↑

[16] Наричателно за политехниките във Великобритания. — Б.пр. ↑

[17] Най-добрата британска хеви метъл група. — Б.пр. ↑

[18] Марка популярно тъмно пиво в Англия. — Б.пр. ↑

2.

Същата тази вечер, вторник, деветнадесети август, малък кораб с кипърска регистрация на име *Еноксия* се плъзна нагоре по река Шелд, след Вислинген, люшна се покрай огромните кранове на новия контейнерен терминал, навлезе в басейна на Тидал и премина по опасния проток към един от все още използваните кейове на вътрешното пристанище на Антверпен.

Час по-късно някакъв корабен агент пристигна със стар микробус *Рено* и набързо размени няколко думи на кея с капитана. Беше показана поръчка за доставка на пресни плодове и зеленчуци, а агентът направи забележка за теч на масло от една от основните носещи греди на палубата. Бяха направени уговорки да се натовари обратният товар за седем часа на следващата сутрин. Капитанът все още се напругаше да си спомни френската дума за *пестициди*, когато двама души от шестчленния екипаж се спуснаха по стълбата и се насочиха към един от близките барове.

След полунощ те все още бяха там и играеха крибидж^[1]. И двамата бяха гърци, в началото на двайсетте. Единият от тях беше тихо пиян, прегръщайки четвъртата си чаша със *Стела Артоа*^[2], играейки небрежно карти, наслаждавайки се на кратката пауза на брега, преди отново да поеме на път през Ламанша до Шиърнес и после — дългия преход на юг, до малтийското пристанище Валета.

Някакъв непознат седеше на бара зад тях, беше малко по-възрастен, средиземноморец, може би малко по-тъмен. В задимения мрак никой от картоиграчите не му обърна особено внимание. Ако и да си помислеха нещо за него, то сигурно щеше да бъде, че той е като тях — моряк, на хиляди мили от дома и си убива времето.

В един и половина непознатият приближи масата. Заговори им на френски. Никой не го разбра. Той взе малката купчинка банкноти от масата и ги сложи в джоба си. После излезе навън.

По-дребничкият от моряците тръгна след него. Навън той видя мъжа спрял до ъгъла да брой банкнотите и да се оглежда за такси. Морякът се опита да грабне парите. Непознатият, доста едър мъж, го

отблъсна лесно. Морякът го ритна силно в коляното. Непознатият пхна парите в джоба на дънките си и се обърна към моряка, приковавайки го до металните греди на магазина до бара. После започна да го удря безчувствено с къси, премерени удари в тялото и главата, като го държеше с едната си ръка здраво, а с другата нанасяше ударите и с всеки нов удар гредите изскърцваха.

Борбата приключи за по-малко от минута. Гръцкият моряк се просна в безсъзнание върху витрината на магазина с разбит нос, дишането му бе едва доловимо за приятеля му, който коленичи до него на влажния павиран тротоар, очаквайки линейката. В дневника на местния полицейски участък, една порутена двуетажна сграда на три километра от бара, инцидентът беше отразен само с един ред за дежурството на смяната от полунощ до шест часа сутринта. *Грабеж, пишеше с разкривения почерк. Без свидетели.*

На следващата сутрин на кея пристигна голям камион *Mercedes*. В каросерията му, под здраво навития брезент имаше сто и осемдесет петгалонови варела. Всеки от варелите беше боядисан в червено, с внимателно залепени предупредителни знаци отстрани и на капака. Предупрежденията бяха написани на английски и на немски и бяха: *Пестициди. Опасни химикали. Да се борави внимателно.*

Товаренето продължи почти два часа. До пладне корабчето се бе плъзнало от кея и използва последните вълни на отлива към Вислинген и към открито море. На мостика, зад руля, първият помощник все още чакаше отговорника по товаренето да му докладва за обезопасяването на варелите, натоварени от мерцедеса. На кея беше настъпило някакво объркване. Според товарителницата трябваше да са сто и осемдесет. Те се оказаха сто осемдесет и един.

Когато минаха край фара на Валхерен, новият отговорник най-после се качи на мостика. Беше нает чрез агента, който представи силни препоръки за него. Имаха късмет, че успяха да го наемат за толкова кратко време. Първият помощник го погледна през рамото си и го попита за окончателната бройка. Новият, млад холандец с късо подстригана коса и малки татуировки зад ушите, погледна през посипаните със сол прозорци на кабината.

— Сто и осемдесет — каза той замислено. — Както е според товарителницата.

Интервюто в Ню Йорк беше, както бе обещал старецът, съвсем формално.

Той взе влака от Ню Джърси в десет и половина, след като бе преминала най-натоварената част от пазарния ден. Измина пеша шестте пресечки от *Гранд сентръл стейшън*, като се придържаше към средата на тротоара, опитвайки се да отбягва просяците, подпиращи се на блестящите, претъпкани със стоки витрини. Само веднъж спря да прегледа още веднъж картата и да прочете писмото. Интервюто трябваше да започне в единайсет и половина. Трябваше да се обади в приемната и да попита за господин Арамаун. Служебната му карта и удостоверенията, които вече бяха изпратени с молбата за постъпване на работа, щяха да бъдат върнати след интервюто.

Старецът сгъна писмото в джоба на самото си и продължи да върви. Сакото, съвсем ново, му се струваше твърдо и спарващо. Панталоните му също както и обувките за сто долара и вратовръзката с диамантена игла, му стояха съвсем непривично. Чувстваше се като някакъв колет, подвързан и адресиран от някой друг. *Абу Юсуф*, повтори си той за стотен път. *Така се казваш. Това наистина си ти. Абу Юсуф.*

Сградата с номер 1831 беше на ъгъла на *Осемнадесета улица* и *Авенюто на двете Америки*. Старецът спря, вдигна глава, огледа съвършенството ѝ, непречупената стена от черно стъкло. Започна да брои етажите, като присви очи да се предпази от яркото слънце, но се отказа, когато стигна до четирийсет, поклати глава, замаян от горещината и шума и от киселия, метален вкус на разгара на лятото в Ню Йорк. *Четирийсет етажа*, помисли си той. А даже не беше стигнал и до средата.

Влезе внимателно във внезапния хлад на приемното фоайе. Всичко беше облицовано с полиран сив мрамор. Беше проследен от собствените си стъпки. Докато вървеше към рецепцията, те отекваха силно. Един чернокож сътрудник на охраната го претърси при ниската възжена бариера. Мъжът го изгледа право в очите, когато ръцете му разтвориха сакото и започнаха да го опипват. *Той вече знае*, помисли си старецът. *Той знае, че наистина съм Абу Юсуф. Знае, че имиграционните документи са фалшиви. Той знае.*

На рецепцията отново извади писмото. Служителката провери по телефона и го упъти към стената с асансьорите. До бутоните бяха изписани имената на компаниите наемателки. Бяха поне дванайсет. Потърси името на някаква компания на шейсет и петия етаж, и го откри почти веднага. Пишеше *Импекс (Бейрут)*. Табелката изглеждаше нова, по-чиста от останалите, красиво изписана с бели букви на син фон.

Няколко минути по-късно, малко поуспокоен, той седна в ъгъла на офиса на шейсет и петия етаж, разбърквайки ситните пелети от захарин в чашата с кафе. Досега никога през живота си не беше опитвал захарин, никога не беше предполагал, че толкова много сладост можеше да се изсипе от такова малко количество. Това беше изненадата за него, истинско откритие, една от хилядите играчки, с които това странно, богато, жадно общество го бе изумило. *Захарин. Подсладители.* Сто и петдесет в една кутия, а струваха по-малко от долар и половина.

Мъжът от другата страна на бюрото, господин Арамаун, свърши да пише в бележника пред себе си. Той вдигна поглед и прибра химикала в джоба си. Двамата вече си бяха стиснали ръцете, леко, сухо докосване, мирис на афтършейв, мирис на лимони. Заговори на арабски с ливански акцент. Усмихна се.

— Харесва ли ви Ню Йорк?

— Много.

Господин Арамаун го погледна и усмивката му стана още по-широка.

— Не е като Рамалах, ъ?

— Не е.

Господин Арамаун се отпусна назад в креслото и се обърна леко, поглеждайки дългата линия на *Осемнадесета улица* с периферията на очите си, забързаният, преуспяващият нийоркчанин, с огромния град в нозете му.

— Много е горещо днес. Смердливо горещо. Ужасен месец, август...

Старецът кимна, вече погълнат от ролята, която беше принуден да играе, скоро пристигналият имигрант, един от останалите без отечество брат, *дафавимът*, един от сираците на Западния бряг, от жертвите на ционистката буря, отхвърлен както от арабите, така и от

израелците. Боклук, помисли си старецът. Той ме има за някой боклук, също както и момчетата от Ню Джърси. Мисли, че ставам за портierer или чистач, да му подреждам хартиите и да оправям пломбите и кабелите. Но нищо повече.

Старецът сви ръце в скута си, изненадан колко големи бяха те и колко ли непохватни изглеждаха в този огромен офис с килим, който се простираше от стена до стена и с ниските кожени кресла. Господин Арамаун се наведе над някаква бланка на бюрото и отново взе писалката си. С лице обърнато към бланката и само извъртайки очи, старецът успя да различи собствения си почерк.

— Тук сте от три месеца?

— Да.

— Имате ли къде да живеете?

— Да. В Нюарк.

— Добре ли е там? Удобно ли е?

Старецът кимна, подтикван от стремежа си да се хареса, но си спомни за сметицето на ъгъла, за полиетиленовите торби с отпадъци на улицата отвън, опустошавани от кварталните котки, безкрайните редици от изпотрошени стълби, вонята.

— Чудесно е — каза тон. — Дава ми всичко, от което имам нужда.

— И вие възнамерявате да се установите тук? Да поработите известно време с нас?

— Да. — Старецът се напъна да се усмихне. — Да. Разбира се.

Господин Арамаун кимна, отбелязвайки си нещо в бележника. Писалката спря. Той вдигна поглед.

— Целият етаж е нает от нас. Двайсет и три офиса. Може и да се разширим малко. Това е мястото, което трябва да се поддържа чисто, освен това трябва да се помага на охраната, на пощенския отдел, трябва да се помага на момчето, което се грижи за сандвичите и кафето, чая, всички напитки. — Той се наведе напред. — Мислите ли, че ще можете да се справите с това?

— Да.

Господин Арамаун кимна бавно. Старецът изчака. Беше ясно, че интервюто ще стигне и дотук. Питай за парите, бяха му казали. Оплачи се малко, започни да хленчиш. Той ще иска да му работиш без пари, затова го направи, както го правят всички в Ню Йорк.

Покажи му какво си научил за трите кратки месеца. Не му се давай лесно.

Старецът се прокашля, вече смутен.

— Парите... — опита се да започне той.

Господин Арамаун вдигна пръст, прекъсвайки го.

— Малко са — бързо отговори той. — Много малко. Знам това. Но ако си гледате добре работата, нещата ще се оправят... — Той се усмихна. — Ще се оправят наистина.

Той стана и подаде ръка, а старецът го погледна, премигна, готов с малката си реч и внезапно разбра, че интервюто е свършило и че работата е негова и че кафето му е едва преполовено.

Той стана и пое подадената му ръка, промърморвайки благодарностите си и леко се поклони, после непохватно се отправи към вратата.

Господин Арамаун се обърна и едната му ръка вече бе хванала телефона, когато му каза да уточнят началната дата със секретарката, чийто офис бил на същия коридор.

След това, когато се върна в *Гранд сентръл*, старецът намери един монетен телефонен апарат и набра номера, който беше получил по-рано. Отговориха му. Отново бе младото момче. Откакто бе загубил работата си, той винаги стоеше там. Никога не излизаше навън.

— Работата — каза на пресекулки старецът. — Харесаха ме. Получих я.

След като излезе от посолството и се огледа за такси в потока от коли, спускащи се надолу по *Палъс гардънс*, Маквий все още мислеше за Яков.

Току-що бе прекарал половин час с един млад израелец, на име Рафаел, в оскъдно мебелираната стая на третия етаж. Рафаел, който очевидно познаваше и харесваше Яков, каза, че съжالياва за смъртта на приятеля му. Това бе им дошло, на всички, както каза той, като истински шок. Яков бе работил в посолството от почти година. Мандатът му трябваше да изтече през есента. Беше популярен сред колегите си, понякога ги разсмиваше, но го познаваха като човек с душа, като човек, който бе готов да удари по едно рамо на другите, които имаха нужда от помощ, човек, към когото можело да се обърнеш,

когато ти стане криво. Всички гадаеха каква може да е причината за смъртта му, но личното убеждение на Рафаел бе, че Яков е бил взет по погрешка за някой друг, може би дори не за човек от посолството.

Маквий беше изслушал тихия монотонен глас, без да каже нищо, като го прекъсна само накрая, за да попита кой ли би могъл да се осмели да извади пистолет посред бял ден, в централната част на Лондон и то на площад, където живееха толкова много хора. И то *по обяд*, за бога, и да извърши убийство толкова хладнокръвно.

На това Рафаел бе кимнал, внезапно станал мълчалив, загледан през прозореца към далечния *Хайд парк*. Гласът му стана дори още по-тих, превърна се в мърморене, но думите, които използва, и формите, които ръцете му описваха, накара Маквий да остане без съмнение, че Лондон — Европа — бе истинска джунгла, бойно поле за международните терористи, повечето от които бяха араби. В тези безкрайни кръвопролития израелците просто се превръщаха в съвсем нормална мишена. Убийството на израелските поданици, каза той, било като ежедневно занимание на поне шест терористични групировки, които можел да изброи по имена. Това било постоянна заплаха, постоянна възможност и ако се случи така, че да си израелец, тогава просто правиш това, което можеш, за да избягаш от куршума. Но понякога, само понякога, те имали късмет, и когато това се случило и когато някой, когото познаваш и обичаш, бъдел убит, тогава ставало ужасно, като смъртта на твой роднина.

Яков бе истински приятел, специален човек, и сега него го нямаше. Жена му бе вече дошла от Тел Авив. Върнала се в Израел едва вчера с тялото на съпруга си с полета на *Ел Ал 747*. В посолството, по време на посещениято ѝ, били направили всичко възможно да омекотят болката. По божията милост, те нямали деца.

Но що се отнасяло до всичко останало? Рафаел се бе усмихнал, една усмивка на дистанциране, когато поведе Маквий към вратата. Скотланд ярд били много добри, бе казал той. Като полицейска организация, те имали пълното уважение на Израел. Ако имало някаква възможност да се открие убиецът на Яков — *ако* — то те щели да бъдат тези, които щели да го направят. Маквий, застанал до асансьора, се бе поколебал при тези думи, чудейки се как да сложи край на разговора, дали да не разкаже за загиналия приятел на сина си, за страстта му към футбола, за таланта му да общува с децата, или да

настоява малко повече да разбере каква точно функция е изпълнявал той в посолството, за какво е бил там, с какво точно се бе занимавал. Но когато асансьорът затрополи нагоре и когато вратата се отвори и Рафаел предложи да си стиснат ръце, единственото, което той може да направи, бе да измърмори някаква благодарност и да пусне една усмивка.

— Хубав човек — каза той, когато вратата на асансьора се затвори между тях. — Срамота.

Сега, когато стоеше на задната седалка на таксито, което се насочи на изток, към Виктория, Маквий успя да разбере какъв бе истинският смисъл на срещата им: израз на съчувствие, половин час рутинни процедури, в които напълно липсваше тази информация, която той се бе опитал да открие. Глупаво бе, помисли си той, да се очаква нещо друго. Рафаел, въпреки всичко, бе успял точно да представи нещата. Израел бе в постоянна война. Тук. В Европа. У дома. Навсякъде.

Таксито го остави до един пъб на Бъкингам Гейт. Салонът на бара вече бе препълнен с хора, дошли да изпият по нещо за обяд. В дъното, на обичайното място, той откри мъжа, с когото бе дошъл да се види, мъжа, на когото първи се обади, у дома, и който още не беше станал и се чуваше как жена му се оплаква на фона на разговора.

Мъжът вдигна поглед и кимна за поздрав. Беше в средата на трийсетте години, някога атлетичен, сега бе започнал да трупва килограми. Чашата от една пинта^[3] до прегънатия брой на Дейли мейл^[4] бе почти празна. Маквий я взе и отиде до бара. Поръча плато със сандвичи и два пакета с криспс. Мъжът ги изгледа, когато накрая седна до него.

— Скапаното меню а ла карт отново? — промърмори той, вземайки бирата си.

Говориха близо час. Другият мъж, Джордж, потвърди малкото, което беше казал на Маквий по телефона. Службите бяха започнали незабавно разследване на убийството в Куинс Гейт и бяха устроили стая специално за инцидента на Скотланд ярд. При наличните обстоятелства той изглеждаше политически, затова се наложи да изтеглят едно-две момчета от Отдела за борба с тероризма и откриха пътя на момчетата от МИ 5 и поставиха под наблюдение някои от вероятните извършители. Всички, които знаеха, включително и

чиновническият състав, наброяваха около двайсет души, а бяха успели да съставят списък само от четирима заподозрени, когато звънецът затихна и реферът се качи на ринга и всичко приключи.

При тези думи Маквий го погледна озадачен. Трите трудни години в разузнавателния отдел на морската пехота го бяха сблизили с Джордж, но отскоро той бе започнал да се чуди. Повишението не бе станало по нормалния път и алкохолът му вървеше също толкова леко, както и приказките.

— Какво имаш предвид? — попита той. — Какъв е този *рефер*?

Джордж го изгледа над рамките на очилата си. Не бе останало много от третата му халба.

— Всичко свърши — отвърна той. — Срещата приключи.

— Приключила?

— Да, отложена е. Стаята за разследване на инцидента е затворена. Екипът е разпуснат. Човекът или хората са неизвестни. Знаеш как стават тези неща.

— Но вие дори не сте започнали.

— Мамка му, така е.

— Е, и те как оправдават това?

— Ти ми кажи.

Джордж отново надигна чашата и я изпразни, а погледът му затърси големия стенен часовник зад бара. Остави чашата на масата, отпусна се назад в стола със свити рамене и ръце дълбоко в джобовете на шлифера си. Имаше някакъв етикет в тези техни среши, жест и отговор, но Маквий не направи никакъв опит да вдигне чашата.

— Но защо? — попита отново той. — Кажи ми *защо*.

Джордж сви рамене. След три халби вече му ставаше трудно. След четвъртата, това щеше да е равно на истинска агресия. Някога, в морската пехота, това би предизвикало смях. Сега вече бе престанало да е смешно.

Маквий зададе въпроса си за трети път.

— Защо?

— Не знам.

— Да, знаеш. Или поне имаш някакви догадки. Трябва да е така.

Джордж вдигна рамене.

— Явно това е удобно за някого — отвърна той. — Но ти ми кажи на кого.

Маквий кимна, приемайки предположението.

— Кой отговаря за тази работа? — попита той, вдигайки поглед.

Джордж шумно въздъхна и изрече името на главния следовател, когото и двамата познаваха, Хари Куинтън, един малко по-възрастен от тях мъж, чийто прекъсвания на разследванията бяха легендарни, но чийто процент на успеваемост бе успял да спечели внимателните адмирации на шефовете от единайсетия етаж. Понякога Джордж излизаше на чашка с него вечер и играеха снукър^[5] в задимената зала на *Бетнъл Грийн*. При тези обстоятелства — убийство посред бял ден, при това без истинско разследване — Хари сигурно бе си формирал някакви определени идеи за всичко това и беше някак недопустимо Джордж да не знае за тях.

Маквий се загледа в празната чаша за момент. Беше станало два и половина.

— Хари... — той спря.

Джордж го погледна.

— Разказа всичко — допълни той. — Направо му...

— Но какво каза той?

Настъпи дълга пауза. После Маквий стана и отиде до бара. С четвъртата халба той поръча и един скоч. Джордж го наблюдаваше как ги носи. Сега се бе навел напред на стола, а гласът му бе станал потих, тялото му се бе надвесило над масата. Маквий сложи питиетата между тях. Джордж не им обърна внимание. Маквий изчака секунда-две да нагласи новия тон в гласа си. Беше ядосан.

— А какво става с интересите ни? — каза той. — Защо е всичко това?

Маквий се замисли за Били. Беше твърде сложно да обяснява всичко това, а и не бе сигурен дали Джордж щеше да му повярва. Той никога не бе добър с децата.

— Имам един клиент — каза той.

— Чужденец?

— Не.

— Нашенец?

— Съвсем.

— Окей.

Джордж се огледа. Пъбът бе започнал да се изпразва. Той подкани Маквий да се приближи. Маквий се подчини и започна да

слуша, без да коментира, докато Джордж му разказа всичко, което знаеше. На Хари, каза той, някак вече му било писнало от израелците. Той не знаел защо, а и самият Хари не знаел, но сътрудничеството, което получавал дотогава от *Палъс гардънс*, било оттеглено. Загиналият, Аренд, явно бил човек на Мосад. Така момчетата от МИ 5 представили нещата. Бил член на Мосад от средата на осемдесетте и при това доста добър, така да се каже, *каца*, полеви офицер, един от шепата такива в целия свят.

Маквий кимна, докато слушаше. Мосад бяха тайните служби на Израел. Те бяха сред най-добрите в бизнеса, очите и ушите на Израел. Някои от ударите, които бяха успели да парират, не бяха за вярване. Не беше за учудване, че мъжът играеше футбол с такава лекота.

Джордж, с чаша в ръка, продължи. Аренд бил от Мосад и Хари — най-накрая — имал своя мотив. Който и да го бил извършил, имало нещо общо с израелските служби. Което пък, от своя страна, означавало, че оставали да бъдат проверени само някакви си половин милион арабски наемници, всеки от които чакал да мерне в мушката си някой от хората на Мосад. Маквий кимна отново, спомняйки си за Рафаел, израелеца от посолството. Същата история, същият извод. Той се намръщи като видя как Джордж погълна последните остатъци от уискито. Бирата все още бе непокътната.

— Е, и къде е истината? — попита той. — Ако всичко е толкова просто?

Джордж го изгледа за момент, стигнал до ръба на някакво свое решение. После отново се наведе напред.

— Имаме един свидетел — каза той. — Един старец притежава антикварен магазин. В *Куинс гейт гардънс*. Видял е всичко. Всъщност, имало е доста голям спор преди това. Преди на човека да му видят сметката.

— И за какво е бил?

— Не е могъл да чуе. Не съвсем добре. Но не в това е същността.

— Не?

— Не. Важното тук е езикът. Езикът, на който са разговаряли.

— И какъв е бил той?

Джордж отново се поколеба. После взе бирата.

— Хибрю — каза той обърсвайки устните си.

Маквий го изгледа за момент, претегляйки фактите. После сви рамене.

— Ами, значи арабинът е говорил хибрю — каза той. — Голяма работа.

— Това е било добър хибрю. Истински.

— Е? — отвърна отново Маквий. — Арабинът е говорел добър хибрю. И какво от това?

Джордж го изгледа доста време и Маквий различи признаците, нетърпението, ръцете, които започнаха да се търсят, юмрукът, който започваше да удря по масата, бирата, която започна да танцува в чашата. Въпреки това Джордж отново се наведе напред, оставаше му още една карта.

— Преди два дена — каза той — някой се обадил на Хари. Разследването вече е преустановено. Напеченото е отминало. Той се е върнал на обичайните рутинни процедури и въпреки всичко, телефонът звъни.

— Кой е бил.

— Някаква израилтянка. Жената на Аренд.

— И какво искала?

— Среща. Искала да се срещне с Хари. Имала името му от посолството или от пресата, или от някое друго скапано място и искала да го покани на обяд. На хубаво място. В *Уилърс*. Рази. Шампанско. Нали ги знаеш тези работи.

— И какво се е случило?

— Какво мислиш се случило? Нали познаваш Хари. Той обича тези неща. Обича ги. И отива. Среща се с жената. Изплаква си очите. Очаква... нали знаеш... нещо да се случи... някаква информация... име... някаква следа... някой, за който да си състави портрет...

— И?

— Шибана работа: Ами тя, *жената*, започнала да разпитва за всичко. Цяла вечер се опитвала да разбере докъде Хари е успял да навлезе в нещата, къде е ходил, с кого е разговарял, всички тези неща. Казала, че иска отмъщение.

— И какво станало по-нататък?

— Ами, Хари й казал да си... Писнало му. Тръгнал си. И край на приказката.

Джордж дълго отпи от бирата, а Маквий го наблюдава, опитвайки се да си нарисува картината, мислейки за Хари Куинтън, за апетита му, за това колко алчен бе той.

— Кажи ми нещо — бавно започна той. — Хари изобщо *опита* ли да направи нещо?

— Разбира се.

— И?

— Нищо. Само си загубихме времето. Срамота, наистина. Всъщност, тя била нещо съвсем друго...

Джордж се усмихна за първи път, устата му овлажня, а очите му засвяткаха. Той бе обсебен от жените и трите му провалени брака доказваха това.

— Я ми кажи... — отново започна Маквий. — Кажи ми как изглеждала тя.

— Жената на израелеца? Малката вдовичка на Хари ли?

— Да.

Джордж отново се ухили, спомняйки си описанието на Хари, възпроизвеждайки същите фрази.

— Била руса. Висока. Не била дебела. Имала чудесен задник. Страшно лице. Страхотни устни, нали знаеш, точно за оная работа. Страшна фигура. Наистина. Хари сигурно си е изцапал гащичките... бедният смотаняк...

Маквий го изгледа за момент, изчаквайки думите да потънат. После стана и благодари на Джордж за времето му, обърна се на пета и тръгна към улицата, спомняйки си снимката на Яков и жена му, малката атрактивна фигура. Шапката от гарвановочерна коса, голямата усмивка. *Села*.

За миг се поколеба на вратата. После излезе на улицата под яркото августовско слънце и се усмихна.

Тийлман пристигна на *Ла Гуардия* късно, совалката на Ийстърн до Ню Йорк бе отложена с един час при полета си до Вашингтон.

— Повреда в телекомуникационната система — каза капитанът, учтиво извинявайки се на пътниците. — За втори път през тази седмица.

На *Ла Гуардия*, Тийлман бе посрещнат от мъжа, с когото той вече бе говорил по секретната линия. На живо той изглеждаше съвсем различно от впечатлението, което бе създал по телефона. Гласът му бе дълбок, замислен, уверен в себе си и Тийлман си бе представил някой по-възрастен, по-широк, може би по-бавен в краката, с някой друг килограм в повече. А фигурата до количките за багаж нямаше нищо общо с това. Беше дребен, слаб, прегърбен, с жив израз и следи от латинска кръв зад подстриганите мустаци и меките кафяви очи. Освен това изглеждаше млад, на не повече от трийсет и пет години, истинско постижение за мъж, който вече се бе докоснал до най-горните етажи в нюйоркския отдел на полицията.

Тийлман подаде ръка, все още не съвсем уверен.

— Господин Бенитес? — попита той.

Мъжът си усмихна.

— Алфредо — отвърна той.

Двамата си стиснаха ръцете, после бързо излязоха през претъпканата чакалня и зоната за посрещане. На завоя имаше един шевролет без номер. Зад волана седеше някакъв мъж, тъмнокож. Също както и Бенитес, той не носеше униформа.

Насочиха се към Манхатън по *Трайбъроу бридж*, после се спуснаха към центъра по *Ийст ривър мемориал драйв*. На пресечката на *Първа* и *Тридесета улица* завиха наляво към болницата *Белвю*. Взеха асансьора за мазата и тръгнаха по коридора на моргата.

До този момент Тийлман се бе убедил в най-лошата част. Инцидентът на *Манхатън плаза* се разследваше от малък екип от четири души. Докато телата бяха докарани в *Белвю* и аутопсията продължаваше, клиничният процес щеше да бъде замразен. Следователят патолог не могъл да открие нищо интересно от гледна точка на телесно увреждане на някой от органите. Двойката в хотелската баня очевидно бе загинала от дихателна недостатъчност, но никакъв очевиден механизъм за всичко това не се бе появил.

Дотук нещата се развиваха добре, но имаше две други доказателства. Едното от тях бе камериерката, която първа бе открила телата. Тя бе припаднала извън банята, но бяха успели да я спасят. Доколкото можеше, тя бе описала симптомите и те бяха отразени в следствието. Другото доказателство бе аерозолът, открит на пода на банята. Според етикета той съдържаеше пяна за бръснене. Запечатан бе

в полиетиленова торбичка и отнесен в медицинските лаборатории на нюйоркския отдел на полицията. Тъй като вече имаха сериозни съмнения, следователите техници бяха облекли защитни дрехи, включително и лицеви маски, преди да започнат да анализират съдържанието. Анализът отне четири трудни часа, но в края на следобед вече нямаше никакви съмнения относно изводите им. Течността в аерозола бе диметиламино-окси-цианофосфинов оксид. Веществото беше буквално безцветно, със слаб мирис на плодове. Стандартното военно съкращение бе *Табун Джи Ей*. Повечето хора го наричаха нервнопаралитичен газ.

Тийлман последва Бенитес в моргата. Четиридесет и петте минути в колата от *Ла Гуардия* вече бяха успели да му внушат респект от мъжа. Беше тих, замислен, не драматизираше. Връщайки се няколко дни назад, след аерозолния анализ, той вече бе успял да осъзнае необходимостта от дискретност, от запазване на тайната, от ограждане на действията, свързани с разследването и опазването му от медиите, от политиците и дори от собствените си колеги. За жалост, нюйоркският полицейски отдел никога преди това не бе имал работа с нервнопаралитичен газ. Нито, по същата причина, пък бяха вземани толкова предпазни мерки срещу антракс или ръчно преносими ядрени бомби. Но тези оръжия съществуваша и поради това заплахите бяха напълно реални и сега, след като един от вариантите на кошмара бе настъпил, той знаеше, че тайната — на всяка цена — трябва да бъде запазена. Всичко на всичко единайсет души знаеха достатъчно, за да може всичко да стане твърде рисковано. Той се бе видял лично с всеки един от тях, беше разговарял и бе обяснил обществените последици от евентуално развързал се език или някои лоши слухове. Разследването, естествено, напредваше. Но причината за смъртта бе все още, според официалните данни, неизвестна.

Двамата мъже влязоха в стаята за наблюдения на голямата шестостенна зала за аутопсии. Цялата стая бе облицована с бели плочки. Светлината от таванските неонов лампи бе ослепителна, имаше силна миризма на миещи препарати. Една от стените бе обзаведена с редица високи хладилници. Бенитес кимна за поздрав на един от служителите, като му промърмори някакво име и изчака, докато мъжът отвори вратата на един от хладилниците. Вътре, подредени на металните рафтове, лежаха шест тела. Служителят

изтегли един от рафтовете в долния край. В чистия полиетиленов чувал имаше мъж на около четирийсет години. Главата му лежеше на една страна, с леко отворена уста и с изключение на дългия разрез от аутопсията, тялото му бе ненаранено. Изглеждаше здрав, добре сложен и в добра форма, въпреки че цветът на гърдите и краката му бяха започнали да избледняват.

Тийлман го изгледа в продължение на няколко секунди, преди да се обърне. Десетте години, прекарани в ЦРУ, го бяха отвели до хиляди места като това навсякъде по целия свят — със същия мирис, същото ниско вибриране от хладилниците — и въпреки това той така и не успя напълно да се приспособи към гледката на труповете. Лошо засегнати от бомби или в резултат на сбиване, или хитро симулирана автомобилна катастрофа, понякога тези случаи бяха по-лесни за справяне. Но това, един мъж, сякаш заспал в найлоновия чувал, беше труден за възприемане случай и когато го гледаше, той знаеше, че е вярно това, което казват хората. Погледни мъртвеца в лицето и ще видиш собствената си смърт, собственото си погребение.

Тийлман поклати глава и вдигна поглед към Бенитес. Вече знаеше повечето от подробностите. Ленъкс С. Голд. На четирийсет и една години. Консултант по авиационните въпроси от Сан Антонио Хейтс, Калифорния, един кадърен инженер, който бе подушил големите пари и бе изоставил научните лаборатории в Сан Бернардино Вели с пълната си със знания глава и с мечти да завладее най-тънките места на модерния пазар, реализирайки американската мечта. Голяма част от експерименталната му работа бе за програми на Министерството на отбраната, някои от тях доста чувствителни и неговите търговски наклонности на два пъти бяха засичани от службите за охрана. Той бе напълно разследван, но и в двата случая не бе установено нищо значимо. Мъжът бе алчен, уверен в себе си и амбициозен и работеше като демон, но в рамките на нормите, според които той бе просто един добър американец. Тийлман още веднъж го погледна, чудейки се.

— Името... — забавляваше се той. — Голд.

Бенитес вдигна очи. Беше се зачел в един друг доклад за аутопсия, нещо, което нямаше никаква връзка. Тийлман кимна към тялото между тях.

— Евреин ли е?

Бенитес се намръщи.

— Сигурно.

— Това дали би могло да има някакво значение?

— Може би. Видяхте докладите от службите за сигурност. Със сигурност е разговарял с израелците, но защо да не го е правил. Те са добри клиенти. Ленъкс Голд е установил контакти с две независими подразделения на израелската авиационна индустрия. Специалността му бе електронни защитни мерки, ЕЗМ, черупката на високотехнологичните електронни производства, които бяха ангажирани в последните поколения бойни самолети за заблуждаване на вражеските ракети. В днешните въздушни битки никой пилот не може да оцелее без тях. Със своите отдели по изследване и развитие, Щатите все още водят в това направление, а Голд е бил един от тези, които знаят тънкостите от кухнята. За израелците, които винаги търсят най-доброто, неговите знания биха били безценни.

Бенитес изглеждаше замислен. Все още продължаваше да гледа тялото в чувала.

— Мотив ли търсите?

— Може би.

— Да не мислите, че се е сближил твърде много с израелците?

— Възможно е.

— Достатъчно близо, за да може на някой да му се прииска да го пречука?

Тийлман сви рамене, без да казва нищо. Никой в Ню Йорк не знаеше нищо за съобщението от Аман. Това бе най-секретната тайна за всички времена в историята на ФБР. Той кимна към хладилника.

— А какво можеш да ми кажеш за момичето?

Служителят кимна на Бенитес и измъкна друг един рафт, този, непосредствено над мястото, където бе Голд. Тялото в чувала бе по-малко, по-бяло. Имаше къдрава кафява коса, дълга до раменете, малко от червилото ѝ бе останало непокътнато след огледа на патолога. Имаше хубава фигура, дълги крака, колената ѝ бяха леко присвити, изтеглени към корема ѝ, поза, която ѝ придаваше странна невинност. Разрезът от аутопсията, който продължаваше от гърлото до стомаха ѝ, бе най-чистия, който Тийлман някога бе виждал. Обикновено никой не се стараяше чак толкова. В края на краищата, аутопсията не бе нещо, след което човек можеше отново да оживее. Но работата на това

момиче бе различна. Някой сигурно бе забелязал това, което и Тийлман бе забелязал, някой сигурно се бе погрижил повече от обикновено. Бенитес си смучеше зъбите.

— Елейн Фалак — каза той. — Италианска проститутка. Доста успешна. Записана е в една агенция на *Лоуър ийт сайд*. Работят и за дипломатическия корпус. Това са сериозни пари.

— В града ли живее?

— Разбира се. Има малък апартамент. — На *Източна Седемдесет и четвърта*. С изглед към парка... — Той се усмихна. — Това говори колко добра трябва да е била.

Тийлман кимна, а погледът му все още бе върху момичето. Нещо у нея му напомняше за собствената му жена. Преди петнайсет години, през лятото, те се бяха срещнали в Университета на Сан Диего. Той винаги разглеждаше живота си с нея като едно от най-големите божии чудеса, изключително деликатен, изключително ценен. Фактът, че момичето бе мъртво, го притесни повече, отколкото трябваше. Моралът, помисли си той. Нейният. Моят. На Лора. После погледна към Бенитес.

— Каза, че се е срещал с нея и по-рано?

— Много пъти.

— Колко?

— Двуцифрено число е.

— Кой твърди това?

— От агенцията.

— Водят си записки ли?

— Да.

— Дадоха ли ти ги?

— Да.

— И защо?

— Искат да си запазят бизнеса — Бенитес пусна една тънка усмивка. — А и на момичетата не им се иска много да умират.

Тийлман кимна, приемайки аргументите.

— Ти говори ли с момичетата? — Той кимна към рафта. — Казаха ли ти нещо?

— Не много. Било съвсем обичайно да си поддържат шепа стабилни връзки. Било по-добре така, нали разбираш... — Бенитес прекъсна като все още продължаваше да гледа момичето. После сви

рамене и отново вдигна поглед към Тийлман. — Той е бил бизнесмен. Често е прелитал насам. Срещал се е с хора в града. Сериозен човек. Работел много. Карал съвсем направо. Никакво шикалкавене. Не я е насилвал. Отнасял се добре с нея. Плащал е само в брой. По двеста долара на час. Без пазарлъци... — Той отново спря. — Срамота за аерозола.

Те си размениха погледи и се отдръпнаха от телата и Тийлман чу тракането на колелетата и леко пощракване на вратата, когато те се обърнаха и служителят си свърши работата.

Когато излязоха от моргата и седнаха в колата, Тийлман пусна стъклото на прозореца. Шофьорът бе изчезнал някъде в болницата да търси машина за кока-кола. За късната вечер бе все още доста горещо.

— Аерозолът... — заговори Тийлман. — Нещо ново?

Бенитес кимна бавно.

— Да — отвърна той.

— Ти ли го откри?

— Да.

Тийлман се наведе напред на задната седалка с ръце облегат и на гърба на шофьорската седалка, подпирайки се на бузата си. След три дни интензивна работа във Вашингтон — страница след страница на очи — само служителите от разузнаването можеха да получат достъп до засекретените редове с данните — просто го бяха убедили, че понастоящем разследването бе по-скоро въпрос на налучкване на верния фокус, на намиране на нещо дребно, нещо просто. Преди да отиде в Тел Авив, преди да стигне в базите на колегите си от Мосад, преди да нагази в блатото, той трябваше да е сигурен, че няма нещо далеч по-очевидно, което го гледа в лицето. Усмихна се, поглеждайки Бенитес в очите на фона на сгъстяващия се мрак, разбирайки накрая, че бе прав. *Имаше нещо далеч по-очевидно.* Проклетият аерозол.

— И така — каза той, спомняйки си за цветните отпечатьци, изпратени по факса от Ню Йорк — имаме един аерозол. Който би трябвало да бъде пълен с пяна за бръснене. В действителност, в него има нервнопаралитичен газ... — Той спря. — Негов? Или неин?

— На кой от двамата.

— Така ли?

— Да. — Бенитес се усмихна едва. — Аерозолът е бил в банята, преди да пристигнат. Заедно със сапуна, шампоана и шапчицата за

душ. Доставят ги от хотела. Това е част от услугите. — Той отново спря. — Поздравления от ръководството.

Тийлман кимна.

— И кой обслужва стаята?

— Екипите по почистването. Има три такива. Разговаряхме с единия, който е бил на смяна в деня, когато нашият приятел се е настанил в 937-а стая. Жената работела за *Куинс*. Испаноезична.

— И?

Бенитес го изгледа за момент, после поклати глава.

— Каза, че същия ден оправила стаята така, както винаги преди това. Аерозолите били поставени в обща опаковка. Можело да бъде, който и да е от двайсет и четирите.

— Повярва ли й?

— Да. Той кимна. — Беше същата, която открила телата на следващия ден. Точно там. В банята. — Той спря. — Вие бихте ли направили това, ако знаете?

Тийлман се усмихна, приемайки забележката.

— И какво казваш тогава? Някой го е подменил?

— Да. След като тя е оправила стаята.

— И след като е знаел, че Голд ще се настани?

— Разбира се.

Настъпи дълго мълчание. Тийлман се мръщеше сега, бе хванал брадичката си с ръце и се отпусна на задната седалка. Нощта, когато момичето пристигнало от агенцията, вече било късно. Голд вече се бил нахранил. Записките на румсървиса го доказали. Момичето се качило горе, записано както обикновено, за час и нещо, чукали се на леглото известно време и може би са отишли в банята. Голд все още бил незаситен, направили го веднъж — два пъти, все още им оставало време, а там, на полицата, бил аерозолът с поздравленията с логото, изписано в червено и синьо, с ментолов аромат. Тя сигурно го е взела, било намерено до нейната ръка. Взела го и го пръснала няколко пъти, като може би е искала да го изрисува или да надраска някоя глупост на корема му, може би така, както той й е казал, че обича, но вместо пухкавите бели облачета с пяна и още половин час безгрижно чукане, се появила тънката безцветна мъгла и далечният аромат на гниещи плодове и бързо — за секунди — се появил дългият списък от симптоми, които Тийлман бе възстановил в паметта си. Носът

започнал да тече. Гърдите се сковали. Банята около тях станала замъглена, ръбът на душа започнал да блести, а светлината — постепенно да угасва. После започнала първата истинска борба за дишането, устите им широко отворени, белите им дробове, жадни за въздух. Съвсем скоро телата им загубили контрола, започнали да повръщат. Опитали се да тръгнат към вратата, но усетили схващането. Паднали на пода, напълно сковани, загубили целия контрол. Имало урина и изпражнения навсякъде. После започнали конвулсиите. В литературата всичко се описва напълно подробно. В хотелската баня вратата била затворена, телата им се докоснали, сладката интимност на тежкия секс, и те щели да умрат след по-малко от минута.

Тийлман бавно кимна, представяйки си всичко, най-ужасният, най-безмилостният от всички възможни краища.

— И откъде ли се е взел? — попита той тихо. — Кой ли го е оставил в стаята?

— Някакво хлапе от екипа за почистване на стаите.

— И как разбра?

— Имал е достъп до стаята. Взел е ключа същия ден. В четири часа. След като резервацията е била приета.

— Говори ли с него?

— Не.

— И защо?

— Изчезнал е.

— Как така е *изчезнал*?

— Не знаем... — Бенитес спря. — Изчезнал е същата нощ. Не се е появил на следващата сутрин... — Той отново спря за момент. — Според една от теориите може да си е отишъл вкъщи. Опитваме се да проверим.

— О? — Тийлман го изгледа. — И къде е това *вкъщи*?

Настъпи дълго мълчание. Тийлман виждаше белите зъби на тъмната маска, каквато изглеждаше лицето на Бенитес в мрака. Мъжът се усмихна отново.

— Багдад — каза той.

[1] Игра на карти. — Б.пр. ↑

[2] Известна марка бира. — Б.пр. ↑

[3] Английска мярка за течности, около 400 мл. — Б.пр. ↑

- [4] Британски ежедневник. — Б.пр. ↑
- [5] Игра, подобна на билярд. — Б.пр. ↑

3.

За втори път през седмицата Маквий взе сина си от училище.

Паркира на обичайното място, оставайки в очукания ескорт на малко повече от един ярд нагоре по хълма от магазина на ъгъла, където Били винаги се отбиваше да си купи криспс и кутия с нещо разхладително. Той вече се бе обадил на бившата си жена, като ѝ каза да не се тревожи за прибирането от училище, а освен това поговориха минутка-две относно това какво би могло да се случи с момчето. Били бе престанал да говори. Всичката живинка, целият смях го бяха напуснали. Беше станал разсеян и бе изгубил интерес към всичко. Престанал бе да се храни. Дори се бе отказал от редовното си време пред телевизора, пускайки събраните записи от футболни срещи във видеото, повтаряйки и преповтаряйки любимите си голове.

Майка му се бе опитала да разговаря с него за това, надявайки се да успокои това ново негово мрачно настроение, но не успя да постигне нищо. Момчето просто бе изслушало въпросите ѝ, бе свило рамене и се бе качило в стаята си. След трите нощи, прекарани в самота, тя се бе убедила, че е станало нещо наистина ужасно. Сега искаше да разбере каква бе причината за това.

Слушайки я, Маквий се бе изкушил да ѝ разкаже за Яков, за това какво бе означавал израелецът за момчето, но накрая реши, че е по-добре да не ѝ казва. Една от многото причини, поради които техният брак се бе разпаднал, бе работата на Маквий, ангажиментите му към един свят, който тя нито разбираше, нито можеше да му се довери. Всяко предположение, че същият този свят би могъл по някакъв начин да се отрази и на Били, просто би усложнил проблема многократно.

Сега, седейки в колата си, Маквий наблюдаваше първите ученици как излизат през големия тухлен портал. Училището бе частно, една любопитна, нетрадиционна малка институция, с малко по-свободен режим, скроен точно за деца като Били, наследил таланта на баща си да не си взема изпитите. Частното образование противоречеше на всичко, в което Маквий бе вярвал, а и таксите му

струваха цяло състояние, но дори и той накрая бе приел това, което бе очевидно. За Били поне, мястото бе като дарено от Бога.

Момчето се появи при портите на училището. Беше само. Огледа се нагоре-надолу по пътя, търсейки белия ситроен на майка си. След като не го видя, пое нагоре по хълма, към магазина на ъгъла. Маквий отпусна ръчната спирачка и колата бавно се плъзна по надолнището, минавайки леко край завоя. На седалката до него имаше кутия с *Лилт* и пакет криспс, марка *Боврил*. Били видя колата и лека усмивка изплува на лицето му. Маквий спря. Момчето влезе.

Върнаха се по обичайния маршрут, *Хайгейт хил*, *Хорнзи Лейн*. Маквий го попита за училище. Момчето промърмори някакви едносрични отговори, придържаше се към минимума. Пред апартамента Маквий спря и угаси двигателя. Били автоматично се пресегна към вратата. Пакетът с криспс стоеше недокоснат на таблото. Маквий го дръпна назад. Момчето се изненада за миг, после се подчини, знаейки какво ще последва. Маквий се намръщи, отчасти поради вниманието, отчасти поради раздразнението.

— Майка ти се тревожи — изгледа го в упор той.

— Какво?

— Майка ти. Тревожи се. Мисли, че не си добре.

— Окей съм.

— И аз мисля, че не си добре.

— Всичко е наред.

— Не е. И аз *знам* защо.

Маквий го изгледа за момент и момчето задържа погледа си дотолкова, доколкото бе достатъчно да се изчерви. После поклати глава, израз на нетърпеливост или може би на смущение. Маквий се облегна назад на вратата на колата, показвайки, че не бърза. Имаше едно измерение в този много малък миг от време, което той разбра много добре. Били, неговият Били, лицето при вратата на спалнята, усмивката на възглавницата до него се бяха разминали с истинския живот. С истинския живот с неговите непрестанни болки, с внезапните рани, с техните причини, техните последствия, с чувствата.

Били погледна баща си — колеблив, питащ поглед, *въпросителен*. Маквий се усмихна и го докосна, опитвайки се да оформи отговора си във формата на думи.

— Яков? — попита той.

Момчето не каза нищо, само кимна в знак на съгласие. Маквий му се усмихна, опитвайки се да заобиколи завоя, опитвайки се да промени настроението.

— Искаш ли да знаеш какво съм направил?

Били го изгледа за момент, после поклати глава.

— Не.

— Не ли? — Маквий се намръщи. — Как така *не*?

Били отново се насочи към вратата. Маквий го спря.

— Защо не?

— Защото... — Били вдигна рамене. — Не знам...

Думите му увиснаха безпомощно.

Маквий, истински объркан сега, се наведе напред в колата.

— Но, Били — каза той. — Това е важно.

— Кое? Кое е важно?

— Това, което се случи. С Яков.

— Знам.

— Тогава слушай, сине. Слушай.

— Да, татко.

— Не, наистина.

— Знам. Знам, че говориш наистина. Точно затова.

Той отново вдигна рамене. Маквий, който сега го наблюдаваше внимателно, забеляза неговата разсеяност, гласът, който бе все още жив, но мисълта се губеше някъде.

— Какво защо? — каза нежно той. — Каж ми. Какво *защо*?

— Защо — Били хлъцна, симптом, който Маквий едва ли можеше да е в състояние да разбере. *Вина*. Маквий отново се наведе напред, решен този път да не губи спечеленото предимство. Били го погледна разгромен. — Защо написах писмото — завърши той.

— Какво писмо?

— До приятелите на Яков.

— Кои приятели?

— В посолството. Там, където работи. Споменаха за това във вестниците. Пишеше, че работел в посолството. Аз го намерих. Приятелите ми ми помогнаха. Намерих адреса. *Писах* им.

Маквий кимна, вече разбираше всичко.

— И какво им писа?

Настъпи дълго мълчание. Тогава Били му се усмихна, първата усмивка от няколко дни, като слънчева светлина след мрака.

— Казах им, че всичко е наред. Казах им, че ще намериш този, който го е извършил.

Маквий го изгледа.

— Казал си им *какво*?

— Казах, че ти ще — той вдигна рамене, тайната бе разкрита сега и той бе доволен, това бе неговият малък принос, Яков щеше да бъде отмъстен. — Казах им, че ще намериш мъжа, който и да е бил той.

— И?

— И че ще го убиеш, също така.

Маквий премигна и започна да протестира, искаше му се да зададе и друг въпрос, но Били не го слушаше. Той бе излязъл от колата и бе пресякъл пътя, отваряйки вратата. Вече имаше ключове от апартамента, свои собствени, и влезе, като на лицето му се изписа нова усмивка, пусната над рамото, докато баща му заключваше колата и тръгна след него.

Горе Били се бе проснал пред телевизора, сменяйки каналите на дистанционното, като продължаваше да се смее. Маквий го попита два пъти дали се бе пошегувал. И двата пъти отговорът бе *не*. Бе пуснал писмото предния ден. Адресирал го до господин посланика. Бил го написал два пъти, единия за упражнение, а другия — наистина, с най-хубавия почерк, който могъл да докара, със свързани букви. Не бил казал на майка си и нямал намерение да казва и на Маквий, но сега баща му бил открил и значи вече нямало толкова голямо значение. Единственото, което имало голямо значение, било да си го върне сам на този, който бе убил Яков.

Маквий застана до вратата, с каничката за чай в едната ръка и чайника в другата, опитвайки се да надвика хлапетата от *Грейндж хил*^[1].

— Не е трябвало да правиш това — каза той. — Не е трябвало да им пишеш.

— Но аз *трябваше* да го направя.

— Не, *че* е трябвало.

— Да, *трябваше*.

Той се извърна и се протегна мързеливо, отново предишният Били. Маквий го изгледа за момент, чудейки се как ли израелската дипломатическа машина ще изтълкува заплашителното и конструктивно писмо, написано от едно единайсетгодишно дете, знаейки, че — разбира се, както винаги — момчето се опитва да играе ролята на доброто пастирче, влизайки в неговата кожа, опитвайки се да взема решения вместо него.

Грейндж хил свърши и започнаха да дават резултатите. Били стана и обяви, че е гладен. Маквий се върна в кухнята. Имаше хляб и конфитюр и половин пакет със солени бисквити. Обръщайки се от шкафа, готов да зададе следващия си въпрос, той се сблъска със сина си. Били го изгледа отдолу, застанал съвсем близо.

— Ти ще ги намериш, нали? Тези мъже?

Маквий се намръщи за миг, все още разколебан за това дали нямаше да е по-добре да използва мармалад вместо конфитюр. Били си издърпа един от столовете и се намести. Обви врата на Маквий с ръце и баща му усети застоялата, леко кисела миризма на класната стая. Били зададе въпроса си, а носът му докосна носа на Маквий. Маквий вдигна рамене.

— Не знам... — отговори той.

— Не — Били задържа погледа си, отказвайки да го пусне. — Но ще го направиш, нали?

— Ще опитам.

— И ще го направиш?

— Да.

Били вдигна двата си пръста, прилепени заедно, във формата на пистолет и ги насочи към главата на баща си.

— Бум — прошепна той, а устните му бяха съвсем близо до ухото на Маквий. — Бум, бум.

Най-накрая рибарите успяха да разтоварят малкия червен варел с надпис *Отрова* на кея на Рамсгейт, едно закътано малко пристанище, на източния бряг на графство Норт Кент.

Бяха го забелязали малко след полунощ, ниско под бреговата линия, по-голямата част от него бе покрита под разхвърляните опаковки от използвани морски запаси, в околностите на *Гудуин Сандс*.

Един от докерите помисли, че е възможно да е мина, но на светлината на мощните прожектори бе трудно да са сигурни до момента, в който не го извадиха и не прочетоха надписа на големия черен етикет.

Шкиперът на четирийсетфутовия траулер, който наскоро бе трансформиран за екологични цели, наблюдаваше вземането на варела. Напоследък бреговете на Дувър започнаха да напомнят сцена от морска битка. Парчета от корабни въжета, дървени отпадъци, изхвърлени пластмасови отпадъци, дори цели контейнери се спускаха по течението на водите на Ламанша. Особено нощно време по-големите предмети можеха да бъдат направо смъртоносни. Когато времето позволяваше, шкиперът се опитваше да направи каквото може.

Варелът бе привързан за лодката с помощта на въжета и внимателно бе прехвърлен през борда. Когато на следващата сутрин спряха на рибарския док в Рамсгейт, това бе първият предмет, който свалиха. По пладне, когато нощният улов вече пътуваше по каналния ред към пазарите на Лондон, шкиперът измина разстоянието от четвърт миля до офиса на шефа на пристанището и му докладва за намереното, оставайки точно толкова дълго, колкото да му каже, че не е необходимо да се връчва награда.

По-късно същия ден шефът на пристанището разгледа варела. Беше червен, малко по-широк от обикновено, с два вертикални заваръчни шева и дебели обръчи на дъното и горницата. Отстрани имаше черен ромб, в който беше нарисуван знакът за смъртоносно вещество. Залепена в средата на ромба, с големи букви бе думата *Отрова*. Обикновено под предупреждението се даваше закодирана подробна информация в съответствие с международните разпоредби, но в случая нямаше нищо. Нямаше етикет с формулата на веществото, нямаше ги числата, които да укажат конкретното съдържание или степента на риск. Само две думи на немски на дъното на варела. *Eigentum der...* като останалата част от изречението бе зацапана с боя.

Шефът на пристанищните служби, който никога преди това не бе виждал точно такъв варел, се върна в офиса си и се обади на местната противопожарна охрана. Обясни им каква е ситуацията и каза, че ще се радва, ако може някой да му хвърли един поглед. Той самият не виждал нищо особено в цялата работа, но предпочитал да е сигурен. Дежурният офицер потвърди подробностите и обеща да изпрати специалист.

Обаждането бе записано в 15:53 часа.

Старецът, Абу Юсуф, обърна гръб на уличната жега и навлезе в мрака на гаража. Мястото смърдеше на масло и киселите пари на изгорели газове. Така, както осветлението все още не бе включено, му се стори, че все още се намира в Рамалах. Той се усмихна, включи лампата и закачи шапката си зад вратата.

Малкият гараж бе на три пресечки от високите сгради на Нюарк, които сега представляваха неговия дом. Той идваше тук всяка сутрин, потейки се на утринната жега, плуввайки в пот, преди да започне новата си работа в Манхатън. Точно защо го бяха накарали да започне тази работа, той така и не разбра. Това бе просто едно нареждане, само едно ново телефонно обаждане от Мохамад Кабаул, арабина от Дамаск, онзи, когото той бе слушал през всичките онези месеци, преди много време на Западния бряг, онзи, който потвърди начина, но който наистина се било случило нещастieto със сина му, онзи, който му бе обещал истинската помощ на джихада^[2]. Свещената война. *Отмъщението.*

Старецът взе топка пакли и се надвеси над отворения капак на двигателя. Сам си я бе избрал, преди месец и половина, от един прашен паркинг, на ъгъла на една улица в Бруклин. Кабаул бе дошъл с него тогава и бе взел такси от Нюарк. Седяха на задната седалка на тракащото шеви^[3], старецът разглеждаше високите сгради на Манхатън, а Кабаул обясняваше това, което трябвало да се направи. Имаха нужда от нещо анонимно, бе казал той, нещо, на което можело да се разчита. Откараха колата обратно в Нюарк, в затворения гараж, който Кабаул бе наел, и там старецът трябваше да започне работа. Трябваше да инсталира специалното оборудване в багажника. В него трябваше да остане място за един варел с течност, няколко тръби, една помпа и всичко, от което старецът би могъл да има нужда. Кабаул бе казал, че не е инженер, но предполагал, че колата трябвало да бъде голяма.

Такава и беше. Старецът бе обиколил оградения паркинг, разглеждайки изложените модели, състоянието на гумите, шасито, огромните цилиндри, омаслени под огънатите капаци. Той отначало си помисли, че цените са направо убийствени, но Кабаул му бе казал, че

парите нямат значение и така накрая той избра един олдсмобил, модел осемдесет и четвърта, за две хиляди и триста долара, светъл на цвят, с дълъг преден капак, уравновесен от огромния багажник. Това бе същият този тип коли, които задръстваха улиците на Нюарк, или Бруклин или Бронкс. Старецът вече бе видял стотици такива и знаеше, че ще е свършена.

Бяха откарали олдсмобила обратно в Нюарк, като шофираше старецът. Колата се носеше като лодка, полюшвайки се и понасяйки се нагоре-надолу по осеяните с дупки пътища. Още преди да прекосят Манхатън той разбра, че има проблем със задните амортизатори и си обеща, че ще направи нещо, за да ги оправи, като каза на Кабаул, че ще трябва да похарчат още пари. Кабаул само бе вдигнал рамене.

— Няма значение — беше казал той. — Трябва да направиш колата да е в ред за едно пътуване. Само за *едно* пътуване.

Объркан, старецът бе попитал защо, като в същото време се опитваше да внимава с натоварения път до детелината за Ню Джърси и с едно ухо слушаше докато арабинът му разказваше това, което трябвало да бъде свършено. Скоро, бе казал той, щели да получат пратка от един запечатан варел. В него щяло да има някаква течност. Варелът щял да бъде оборудван със специална едноръчна клапа. Работата на стареца щяла да бъде да инсталира варела в багажника на олдсмобила и да измисли някакъв начин за отвеждане на течността извън варела, така че да го разпръсква под формата на мъгла и да го разнася навън, на улиците. Старецът, вече мислейки за средствата, които щеше да му се наложи да използва, за това колко просто бе предложението, бе попитал за течността във варела.

— Какво ще има в него? — бе попитал той. — Какво е това вещество?

Кабаул не бе казал нищо в първия момент, продължавайки да опипва хромираните лайстни на вратата. После погледна стареца.

— Спомняш ли си Балата? Първия път?

Старецът бе кимнал. Балата бе лагер за бежанци, близо до Наблус, на около час и половина път северно от Рамалах. *Интифадата* бе започнала оттук след тридневния бунт в ивицата Газа. Старецът не беше го виждал лично, но израелците бяха използвали същата тактика много пъти оттогава. Водни струи. И палки. И сълзотворен газ. И тогава, когато всичко друго се проваляше, внезапен

порой от куршуми, напълно безразборно, мъртви деца по улиците. Старецът погледна спътника си, почувствал се по-спокоен на магистралата за Ню Джърси.

— Е, и какво е веществото? — отново попита той. — Веществото във варела?

— Газ.

— Какъв газ?

— Сълзотворен газ. Същият газ, който и израелците употребяват.

Старецът бе кимнал. Израелците използваха този газ често, винаги когато имаха неприятности. Той самият бе виждал празните резервоарчета да лежат на улицата след поредния бунт. Дори и когато бяха празни, те продължаваха да миришат лошо, онзи кисел, задушлив мирис, който те караше да кашляш и влизаше в главата и караше очите да горят, сълзите ти да рукват. Самият той беше обгазван, всички бяха. Беше мирисът на ранното лято, началото на сезона на бунтовете, горещите, ветровити дни, когато по улиците можеше да се върни само с навлажнена кърпичка, нещо, което да предпазва очите и устата ти, за всеки случай. Хлапетата го наричаха *драт* и се хилеха. На арабски *драт* означава пръдня, *израелска* пръдня.

Излизайки от магистралата при изхода за летището на Нюарк, старецът бе довел разговора до един последен въпрос, загрижен за своята собствена малка роля в този техен хитър, хитър план.

— Значи, аз трябва да свърша онази работа в багажника — бе попитал той. — После какво?

— После ние ще откараме колата.

— Къде?

— Тук.

— Тук ли? В Нюарк?

— Не.

Кабаул бе кимнал вляво от себе си, към остриите грамади на центъра на Манхатън, едно кратко, пренебрежително килване на главата.

— Там.

Сега, работейки в непроветрения гараж, проверявайки съединенията, опитвайки кабелите, старецът отново се сети за предложението. Работата с колата нямаше да бъде никакъв проблем. Само дето трябваше да докарат варела с газа, но му бе отговорено с

една празна реплика. Той щеше внимателно да провери варела. Никога не бе виждал нещо такова. Щеше да бъде по-тежка стомана от обикновените, с вертикалната ос, заварена с двоен шев. Клапата, по същия начин, бе работа на някой, който явно знаеше какво правят те. Беше тежка, стоманена и чугун, с двацетмилиметрово гърло, точно нагласено.

След като си състави плана, той бе измерил варела и бе направил прикрепяща установка, захваната за багажника на олдсмобила. Беше извел от варела един двацетмилиметров меден тръбопровод, който купи от магазина през шест пресечки. Беше купил една малка, спретната помпа за високо налягане и й бе извел електрическо захранване от елинсталацията. Друга тръба водеше от помпата до един изпарител, с който се бе сдобил от градинския център в Уестууд. Веществото от варела щеше да бъде изпомпвано от помпата и отвеждано към изпарителя. Изпарителят щеше да го превръща в ситна мъгла. Друга тръба, от галванизирана стомана, с малко по-голям диаметър, се спускаше от изпарителя и изчезваше под пода на багажника. Захваната за шасито на олдса, тя се спускаше зад ауспуха на колата, подавайки се леко зад решетката. За всеки минувач това би изглеждало като работа на някой любител ентузиаст на олдсмобила, някой, който искаше да върви напред пред тълпата. Само допълнителният ключ на таблото можеше да породи нежелани въпроси, но старецът бе направил всичко възможно да прикрие дори това. *Клапа за климатичната инсталация* пишеше на лентовата табелка, която бе залепил под белия ключ. *Натисни за действие*.

След като го погледна, той се усмихна. Табелката е негова идея, едно допълнение, след като бе изгледал касетата, която бяха записали. Така изглеждаше по-чисто, по-професионално. Той се пресегна и запали двигателя. После пръстът му се отмести наляво, към белия ключ. Помпата в багажника започна да бръмчи, после се включи изпарителят и той отиде зад колата и погледна към фалшивия ауспук. Едва вчера бе разглобил клапата на празния варел и бе го напълнил с вода. Сега можеше да види фината мъгла от ситни капчици, тъмното петно на вратата на гаража, на метър-два зад колата. Петното се увеличи и удължи. На бетонния под започна да пада вода.

Старецът погледна, избърсвайки ръцете си в паклите, усещайки удовлетворение от добре свършената работа. Колко чиста беше! Колко

добре функционираше! *Справедливост* помисли си той, отново сещайки се за Рамалах, за пълзящите облаци от сълзотворен газ, лицата, маскирани с носни кърпички, и с усмивка си представи същата картина по ъглите на манхатънските улици.

Седнал на бюрото си, Рос прочете писмото още веднъж. Беше написано на ръка с внимателния почерк на дете и с главни букви. Бе адресирано до посолството на Израел и изпратено преди три дни.

Скъпи господин посланик! Миналата седмица един мой и на татко приятел беше убит. Казваше се Яков. Беше великолепен футболист. Тренираше нашия отбор. Сега татко ми ще разбере кой го е убил. Татко ми е бил в морската пехота. Той пътува по целия свят. Разбира от пистолети и дори понякога носи един. Виждам съм го. Когато намери човека, той ще го убие...

Рос спря, а пръстът му закова на последния ред. Писмото, фотокопие от него, пристигна по пладне с пощата от офиса на *Маунт Плезънт*, едно смехотворно място, където хората от МИ 5 случайно го бяха засекли. Пощата, адресирана до някои от ключовите посолства, беше внимателно проверявана и някои от пратките биваха прецеждани през *Даунинг стрийт*. Рос винаги досега бе разбирал каква е тръпката в работата му, един жест на пренебрежение, едно-две подсвирквания, които караха политиците да се чувстват щастливи, но той бе си изградил много успешна кариера върху отхвърлените възможности на другите хора и сега си седеше облегал в стола, взирайки се през прозореца, замислен за Аренд.

Убийството само по себе си бе загадка, посред бял ден, в централната част на Лондон. Жълтата преса бе излязла със снимки на първа страница, а освен това имаше прекалено много лидери на средноизточния тероризъм, които намираха подслон из Лондон. Различни елементи в кабинета бяха по-малко от озадачени и бе видял искания за широкомащабно разследване на смъртта на Аренд. Последното бе здраво настъпено от вътрешното министерство, явно по

молба на правителството на Израел и Рос знаеше със сигурност, че дори полицейското разследване бе принудено да затихне. Защо това бе точно така, можеше само да се гадае, но Рос знаеше достатъчно за работата на разузнаването, за да заподозре, че тук става въпрос за нещо много по-дълбоко. Някой важен дължеше нещо на израелците. И сега услугата бе върната.

Рос се изправи и тръгна към големия шкаф за документи на ъгъла. Касетата още стоеше в най-долното чекмедже. Той я сложи във видеокасетофона и включи телевизора. Образът се появи: багажникът на голямата американска кола, тръбите, двойният ауспух, напуканите старчески пръсти, сочещи ключа на таблото, после — гледката от Манхатън с Ийст Ривър, която блестеше на фона, голямата стъклена кула на сградата на ООН, открояваща се ясно. Екранът стана тъмен и той се поколеба за миг с единия пръст върху дистанционното управление, наблюдавайки как кадрите се връщат обратно, мислейки отново за американеца, за Съливан.

На два пъти бе говорил с него през миналата седмица. И двата пъти обажданията бяха дошли откъм Вашингтон във връзка със спешни решения на кабинета за военната обстановка в Залива. Американците отново бяха открили предимствата на Обединените нации и искаха безотпорно решение в Съвета за сигурност. Подкрепата на британците се считаше за безусловна и всяко от обажданията на Съливан просто добавяше само нови неща в списъка за покупки, но и двата пъти Рос бе удължил разговорите, открито задавайки въпроса за заплахите от терористични действия, за възможността Саддам да притисне американците и да изнесе войната по̀ на запад. Той не спомена за касетата директно, като предпочиташе да остави Съливан сам да направи своите догадки, но големият американец само бе изръмжал при това предположение, казвайки му, че се е побъркал, че истинската война била в Залива, на далечния фронт, че сто процента всичко било ясно, добрите момчета изправени срещу лошите момчета, просто още един поход за свобода и демокрация. Терористите били факт от живота, разбира се, но единствената игра в момента била операцията *Пустинен щит*.

Рос, неубеден, бе прекратил и двата разговора, сигурен, че американците вероятно бяха получили подобно предупреждение, може би същата касета и се върна на бюрото, вземайки писмото на детето,

чудейки се дали би могло — в края на краищата — да има някаква връзка между убийството и кадрите, които продължаваха да се пренавиват на видеокасетофона. Това, от което повече от всякога имаше нужда, бе един малък независим съвет, един малък анализ без намесата на американците и още повече на британското разузнаване. Той разгледа за известно време името в долния край на писмото. Очевидно бащата на хлапето бе замесен в някакъв бизнес, свързан с охраната. Той се познаваше с израелеца. Може би щеше да отговори, ако му бе отправена правилна покана. Рос доста време се колеба, после взе телефона. Секретарката му отговори.

— Свържи ме с Риц — каза той замислено. — Апартамент 701.

Тийлман се срещна с жена си, Лора, в хотелската стая с изглед към нюйоркския *Сентръл парк*. Тя бе долетяла на север от Вашингтон. Срещата бе по нейна идея, по нейна молба, едно кратко телефонно съобщение от едно изречение, оставено на рецепцията на хотела, очакващо завръщането на Тийлман. След четиринайсет години брак той не я беше виждал толкова ядосана.

— И недей да ми губиш времето, като ми разправяш, че било тайна — посрещна го тя, — защото няма да те слушам.

Тийлман я изгледа в другия край на стаята. Тя стоеше до прозореца, а зад нея светлината струеше. Носеше дънков костюм от две части, с черна памучна фланелка отдолу. Имаше открити сандали с ниски подметки и лек летен загар. С две хавлии в кошницата и играчките на децата, тя можеше сега да е само на пет минути от плажа.

— Съжалявам — промърмори той отново. — Това не бе предвидено.

— Никога не е.

— Този път е по-различно.

— Ами че ти винаги това ми казваш.

— Вярно е. *Наистина* е различно.

— И защо?

Тийлман потъна в голямото легло с кралски размери и разхлаби вратовръзката си. После взе една възглавница, подложи си я на дървената табла и се отпусна назад, като си затвори очите. Очите му отново му изневеряваха, като се замъгляваха, започваха да го болят.

Тестовете, които Лора бе настояла да направи, не дадоха никакъв резултат, за това той реши да се откаже от тях. Тя го гледаше.

— Защо? — попита отново.

— Тайна е — отговори той. — А ти мразиш тайните.

Той чу тихото потракване от токчетата ѝ, когато прекоси стаята. После тя седна на леглото и започна да го гледа. Можеше да усети аромата ѝ. Въпреки че бе ядосана, въпреки жегата и въпреки Ню Йорк, тя ухаеше разкошно. Той отвори едното си око в очакване на гневния ѝ поглед или на сълзите ѝ, или на нещо по-лошо. Вместо това, тя бе съвсем изправена на ръба на леглото, с проникателен изпитващ поглед, израз може би на любопитство или вероятно на безразличие, след като бурята вече бе отминала.

— Искаш ли да ти разкажа за децата? — тихо го попита. — Да ти кажа истината?

Тийлман поклати глава.

— Не.

— Колко развълнувани бяха? Марта? Джейми? Брий?

— Не.

Тя продължително го изглежда.

— Ако ти не беше такъв велик баща, това нямаше да има кой знае какво значение сега.

— Какво означава това?

Тя присви рамене.

— Означава, че ще отидем сами. Както винаги досега. Ще се оправим. Както винаги. Ще си намерим някои други осиротели като нас. Бог е свидетел, че Америка е пълна с такива, особено по време на отпуска...

Тийлман се изправи и се облегна на единия си лакът, пускайки отново стария аргумент, старото извинение.

— Имам работа — каза той. — Важно е. Та ние от това живеем. От това, което правя.

— Това, което правиш, е да седиш зад едно бюро и да се скапваш на него. Скапваш се и с нас. И с всичко останало.

— Да, знам, но това е...

— Какво?

Той я изглежда за момент, питайки се дали няма да е по-добре да ѝ каже. Не с подробности. Не нещо, което би могло да му навреди. Но

достатъчно, за да може да го освободи от този непосилен товар. Всичко е наред, щеше да каже той, вече не стоя зад бюрото, вече отново съм на полева работа, където винаги съм си бил. Вместо това, той се пресегна и взе ръката ѝ.

— Трябваше — каза. — Трябваше да отидете на плажа. Точно това трябваше да направите.

— Но ние не искахме.

— Защо?

— Защото *теб* нямаше да те има. Защото децата го планираха от месеци и не спираха да мислят за това и наистина бяха много въодушевени. Най-после всички наведнъж. Най-после всички заедно. Хей — тя прокара пръсти по ръката му, един стар жест, — това толкова ли е много?

Тийлман поклати глава, питайки се защо ли не бяха направили този разговор по телефона. Сигурно щеше да има и още. Сигурно. Той целуна ръката ѝ и се изви на една страна. В света на втори и трети бракове, безкрайните приказчици за семейство и за адвокати, и за вина прел децата, за тази жена или за някоя друга, съпругата му винаги бе в центъра на живота му, онази точка, от която човек винаги тръгваше, единственият човек на божията земя, без когото той не би могъл да съществува.

По-късно, във връзка с работата му, настъпиха някои затруднения. След шестте години прекарани в Управлението^[4], Лора бе демонстрирала забележителна търпимост спрямо среднощните обаждания в най-невероятни часове. Често, оставяйки само една бележка, му се налагаше да замине за чужбина, като тя сама трябваше да се оправя с всичко. Но сега някак всичко бе наред. Когато човек работи за ЦРУ, за Оперативния отдел, трябва да може да очаква и това. Неочаквани пътувания, надраскани на крак обяснителни бележки, всичко това вървеше с работата. Тези неща бяха дори, по свой собствен начин, известна тръпка, нещо, което можеше да бъде споделено, една любопитна форма на апродизия. Но последните осем месеца бе по-различно. От Коледа насам той бе на пълно работно време в щаба на Управлението в Ленгли, като се бореше с бюрото и с издигането нагоре в кариерата и със схемата от ежедневни срещи. За първи път в професионалната си кариера той се сблъскваше с политиката на

компанията, с вътрешно управленските борби и непрекъснатите игри с невидимите комитети, скрити горе на хълма^[5].

Тази рутинна работа го изсушаваше по-силно, отколкото всяка друга полева задача, за която можеше да си спомни. Той мразеше всичко това, компромисите, голямата инертност на службата, а на всичко отгоре знаеше, че това го превръща и в лош съпруг. Искаше му се да се върне и да заживее нормален живот, да може всяка вечер да се връща преди седем, но в цялата работа нямаше нищо подобно.

Той се пресегна, хвана я и се опита да я придърпа към себе си. Имаше много неща, които му се искаше да каже, но не бе сигурен дали само думите са достатъчни. Тя го изгледа за миг, като се колебаеше. Той се отпусна отново на възглавниците, внезапно почувствал се изтощен, потривайки очите си.

— Съжалявам — избъбри той. — Кажи го на децата. Знам, че съм им длъжник.

— Така ли?

— Да.

Тийлман отново затвори очи. Имаха три деца, всичките осиновени. Опитаха да имат свои, но не успяха. И двамата си бяха направили тестове и когато лекарите потвърдиха, че проблемът е у Тийлман, нещо нередно със сперменото вещество, те сериозно се бяха замислили никога да не помислят за деца. Но бракът им съзряваше и се задълбочи, появи се голямото и топло чувство, истинската сигурност и на двамата им се прииска да го споделят, да разпръснат добрите новини около себе си и така те бяха отишли в агенцията и разкриха душите си пред съветника и след като чакаха година-две, накрая се сдобиха с едно дребно създание на име Марта, в чиито жили наполовина течеше индуска кръв. Две години по-късно, от едно сиропиталище в Детройт, се появи Джейми. После и Брий. На моменти, както във всяко семейство, имаше и трудни моменти, бе уморително, настъпваше и хаос. Но никога нищо повече. Досега.

Тийлман отвори отново очи, поглеждайки пред себе си. Лора стоеше до леглото. Беше си свалила якето и разхлабваше колана на дънките си. Започна да ги сваля, като се изхлузваше от тях, запрати сандалите в средата на стаята. После съблече и фланелката през глава, застанала до леглото и гледаща надолу. Имаше широки рамене и

големи гърди. Имаше красиво тяло. Не носеше сутиен. Тийлман я наблюдаваше, усещайки старата възбуда — беше *неговата* жена.

— Аз ли не съм в ред? — попита той. — Или ти е горещо?

Тя не го погледна. Не му отговори. Коленичи до него на леглото, полуусмихната, пръстите ѝ бяха заети, започна да разкопчава ризата му, долу до пъпа му, ръцете ѝ бяха върху корема му, галейки го, после разкопча ципа на панталоните и ги издърпа. Той чу как те леко паднаха на пода. После тя отново бе върху него, отдръпвайки завивките на леглото, чаршафите бяха отдолу, свали си бикините, издърпа го назад, главата ѝ бе между бедрата му, ръцете ѝ — под него. Голи, те се любиха безмълвно, дълго, в продължение на половин час, прегръщайки се, смучейки се и галейки се на голямото хладно легло. След това главата ѝ легна на рамото му и тя проследи линията на горната устна с пръста си.

— Пит се обади — тихо каза тя.

Тийлман кимна. Питър Емъри бе негов управител от Управлението. Завеждаше секция *Анализи* в Ленгли. Беше блестящ и внимателен и свиреше на пианото с рядка грациозност. Лора му се доверяваше напълно, бе като една котва за нейния неспокоен съпруг. Тийлман я изглежда.

— И?

— Каза, че си бил уволнен.

— Какво?

— Каза, че са те изгонили. Каза, че се надявал, че се справяме. —

Тя спря за известно време. — Каза, че съжалявал.

Тийлман се изправи на единия си лакът и премигна.

— Уволнен? — попита той. — Кога?

— Вчера. — Тя го изглежда. — Е, и защо не ми каза?

— Защото не знаех.

Той я изглежда още по-дълго, чудейки се дали да провери или не, да се свърже с Емъри по някой мастен канал и да разбере какво се бе случило. После си спомни за Съливан, последният път, когато говориха, условията, които му предлагаха, начинът, по който работата трябваше да се изпълнява. Вън от всякакви връзки, бе му казал човекът. Напълно сам. Да се отрича всичко. Никакви отпечатащи. Никакви записки. Нито една тебеширена драскотина на никакво скапано дърво. Щели да му дадат секретен офис и пълна подкрепа, но

доколкото това касало бюрократите — Държавния департамент, Министерството на отбраната, Националната служба по сигурност и ФБР — Тийлман щял да изчезне. Трябвало да докладва директно на Съливан и сам да се оправя с останалата част от професионалната си кариера. По това време, твърде зает и леко изненадан от мащаба на задачата си, Тийлман просто се бе съгласил. И през ум не му минаваше, че това можеше да означава край на формалната му работа в ЦРУ. Това бе като да се събудиш сред сняг през август. Беше доста нереално. Той отново погледна Лора.

— Ти попита ли защо са ме уволнили?

Лора кимна.

— Разбира се.

— Каза ли ти?

— Да. Каза, че си написал нещо срещу Управлението, за това, че прекалено много притискало своите служители. Каза, че той го бил чел. Било отлично. Точната дума, която употреби, бе *сензационно*.

Тийлман кимна. Осемте месеца, прекарани в Ленгли, му бяха позволили съвсем точно да претегли професионалните си разочарования. След едно десетилетие полева работа, той се чудеше защо толкова много чудесни инициативи не успяваха. Милиони долари, стотици хиляди часове работно време и още нещо важно, неопределими неща като лоялност и смелост, всичко това пропиляно, просто като да се изпикаеш срещу вятъра. Като данъкоплатец, в края на краищата, той бе принуден да действа — *моите* пари, *моите* усилия. Така той изброяваше имена, изброяваше конкретни операции, беше посочил дати, места, подкрепящи доказателства. След едnodневна пауза на размисъл бе запечатал двайсетте машинописни страници в един обикновен кафяв плик и ги бе изпратил на един от висшите адютанти в Белия дом. Не чрез пощенския офис на *Пенсилвания авеню*, номер 1600^[6], а на ръка, след като се бе свечерило, на домашния адрес на мъжа. След това, седейки в колата си на затрупания с шума булевард в северозападната част на Вашингтон. Тийлман се чудеше дали този жест би могъл да свърши работа. Сега знаеше.

— Пит мисли ли, че съм бил глупак, задето съм го направил?

— Не... — поколеба се Лора.

— А тогава какво?

— Каза, че си бил глупав, задето си го изпратил.

Тийлман кимна, претъркулвайки се и поглеждайки я.

— А ти? Ти какво мислиш?

Лора му се усмихна, лицето ѝ все още бе зачервено. После усмивката изчезна и се появи онзи, другият поглед, погледът, който той забеляза, когато тя влезе за първи път, внимателен, преценяващ, резервиран.

— Аз ли? — попита тя. — Не ми пука дали са те уволнили. Или какво си направил. Чудя се само защо все още не сме на плажа. Ако това, което казва Пит, е вярно.

Годфри Фридланд си играеше с молива, след като вече бе решил две трети от кръстословицата в *Дейли телеграф* и продължаваше да се чуди за Маквий.

Рос се беше обадил около десет сутринта от *Частния офис* на *Даунинг стрийт*. Разговорът, както винаги, бе съвсем кратък. Скоро след това някакъв сътрудник от Близкия изток щял да се обади на Фридланд. Казвал се господин Ал Захра. Имал важни интереси, свързани с петрола в Залива и на други места. Бил засегнат от представянето на нещата, свързани с убийството при *Куинс гейт* в пресата, и от създаденото настроение, че вината лежала в някоя от палестинските партизански групировки. Това било, бе казал той, умишлена заблуда, а същото бил казал и от апартамента си в Дорчестър, след като се обадил на правителството. Обикновено секретариатът на *Частния офис* само биха вдигнали рамене при това оплакване, но обстоятелствата казваха, че едно такова решение не би било съвсем мъдро. Господин Ал Захра имаше дълбок джоб. Беше щедър в политическите си дарения. Би било срамота да бъде оставен разочарован.

Фридланд си записа името, спомняйки си го веднага, и попита какво се очаква да направи. Рос бе изръмжал нетърпеливо и му каза да послужи на арабина както може най-добре. Седемдесет и пет хиляди лири, бе напомнил той на Фридланд, били много пари. Една такава сума можела да свърши добра работа, ако нещата на следващите избори тръгнали толкова кофти, както подсказвали от финансовото министерство. Той бе приключил разговора, попита дали има някакъв

напредък в доклада. Седемдесет и двата часа изтичали. Докъде били стигнали нещата? Фридланд, който още си играеше с кръстословицата, го отблъсна. В момента правел проучвания, бе отговорил той. Щял да се обади.

Господин Ал Захра се бе обадил един час по-късно, имаше тих глас, говореше перфектен английски. Извини се, че отнема малко от времето на Фридланд и потвърди това, което Фридланд вече знаеше. Инцидентът при *Куинс гейт*, бе казал той, бил трагедия, но той бил разочарован от начина, по който британските вестници просто приели обвиненията на Израел за чиста монета. В свободните страни човек трябвало да очаква малко повече от свободната преса. Без съмнение, полицията щяла да се заеме с тази работа и може би един ден щели да могат да отхвърлят лъжата за ционистка чистка, но фактът бил, че най-големите щети вече били направени и времето за оправянето на нещата вече изтичало.

Слушайки, Фридланд се бе съгласил. Но какво желаел господин Ал Захра да направи за него?

При този въпрос бе настъпила дълга пауза. После арабинът отново бе заговорил в телефона, с малко по-остър тон, с малко по-акцентирана бизнес интонация. Той знаел, че Фридланд ръководи консулската служба във връзка със сигурността. Знаел, че има достъп до различни следователи, до хора от бизнеса, които щели да изкарат лопатите и сами да се заловят за работа. Фридланд се бе усмихнал при това, разбирайки добре премерените метафори, екстравагантните фрази на учтивост, познати му от годините, които сам бе прекарал в Близкия изток. Да, бе отговорил той, познавал такива хора.

Арабинът бе спрял отново, после изрече едно име. Маквий, бе казал той. Човек, на име Маквий. Фридланд бе надраскал името в бележника си, намръщен, защото не си го спомни веднага.

— Маквий? — бе попитал той.

— Да. Пат Маквий. Живее някъде в Северен Лондон. Работи за някои клиенти. Той е много опитен. Мои приятели са ми казвали добри неща за него.

Фридланд бе оградил името в тефтерчето си с дебели черти, започвайки накрая да си спомня името, бивш сътрудник на Морската пехота, от военния отдел на Арктика и Планинските военни служби, малко встрани от тесния кръг от ветерани на специалните служби, на

които агенции като собствената му често разчитаха. Маквий, промърмори той сам на себе си, записвайки си телефона на арабина, обещавайки да го свърже с човека, Пат Маквий.

Сега, късно следобед, Фридланд погледна часовника си. Бе успял да намери адреса на Маквий чрез един от сътрудниците си. Беше му се обадил. Беше му казал кога е свободен. Скоро, когато се поуспокояло движението, щял да пристигне.

Фридланд остави кръстословицата внимателно настрана, стана и отиде до прозореца. Улицата бе пуста. Скоро, може би след около час, по-високопоставените съветници и секретари щяха да започнат да се прибират вкъщи, онези високи, добре образовани момичета с техните пежо 205 и с техните бледи, добре поддържани лица, чиито бащи можеха да си позволят да държат апартаменти в тази част на града. Той ги наблюдаваше повечето вечери как стъпват на тротоара, а закупените продукти стоят отзад, в колите им, пластмасови торбички пълни с киви, или увито в хартия сирене или бутилка-две с *Пино Ноар*, купено от *Сейнсбърис*^[7].

Той се опита да си представи как изглеждат апартаментите им, какъв е изборът им на декори, какъв тип картини са си окачили по стените, в какви чаршафи спят. Когато вечер работеше до късно, той обикаляше по площада, преди да се качи в колата си, вървеше бавно, един мъж, влязъл във война с късните години на средната възраст и който рискуваше да хвърли поглед към един-два от прозорците. Много от момичетата си имаха приятели. Те често пристигаха посред нощ и вечеряха заедно. Когато бе горещо, дори не се притесняваха да дърпат завесите и минавайки, той чуваше музиката и подрънкването на чашите и приглушения звук от разговорите, лицата на същите тези студени секретарки, сега омекотени от смеха и виното. Фридланд често спираше особено до един приземен апартамент, където си оправяше връзките на обувките. Масата бе точно до прозореца и момичето често вечеряше само. Беше дребна, с тънки кости и остри черти. Често слушаше Бъркнър, късните му симфонии. В известен смисъл тя напомняше на Фридланд за собствената му дъщеря, която още живееше на юг, в Съсекс, все още бе в болницата, сега пристрастена към метадона така, както някога бе към хероина.

Едно такси се появи в края на площада. То спря под прозореца. От задната врата излезе висок, слаб мъж, който спря да провери за

адреса и да плати на шофьора. Някакво лице погледна нагоре, руса коса, късо подстригана, риза с разкопчана яка, леко памучно сако, а Фридланд инстинктивно се отдръпна в сянката, усетил, че това бе Маквий.

Маквий остана може би около час. Фридланд му благодари за това, че бе дошъл и си отбеляза дребните неща, които мъжът бе склонил да му съобщи. Бил в морската пехота в продължение на десет години. Бил трениран в Арктическият отдел и по-късно преминал курса за водач на група в планински условия. По-късно, след като се контузил в Норвегия и получил наистина неприятна фрактура на крака, прекарал известно време в разузнавателния отдел. Не било този тип служба, който очаквал, но бил изненадан от собствения си интерес към тази работа и колко добър бил в нея. Чиновническата подкрепа била направо безнадеждна, но същото важало и за по-голямата част от престъпния свят, така че, в края на краищата, всичко свършило благополучно.

След пехотата животът бил станал скучен. Бил се опитал да върне страстта в новия начин на живот, заделяйки настрана малко от спечелените пари и депозирайки ги, за да си наеме малък апартамент, а останалите инвестирал в консултантска дейност за катерачи. За определена такса той би се съгласил да отведе тръгнали по планините групи навсякъде по света. Идеята била страхотна, но се струпали много допълнителни проблеми, а и рецесията направо смачкала бизнеса. През последните две години, при липса на нещо по-добро, Маквий се завърнал отново при това, което можел да прави най-добре: следователската работа, със своя скромнен принос в борбата срещу физическото насилие.

Фридланд, който слушаше, се забавляваше. Маквий, както мнозина от хората на специалните сили, бе съвсем непринуден. Но имаше и нещо друго у него. Чувство на ирония и наченки на злъчност в мислите му зад равния глас и проницателните очи.

Фридланд спомена за Ал Захра. Маквий каза, че никога не бил чувал това име. Фридланд изглеждаше изненадан.

— Той каза, че те познава.

— Така ли?

— Да. Каза, че си бил много добър. Че са те препоръчали от добро място.

— И от кого?

— От негови приятели. Араби. От емигрантските среди.

Маквий кимна. Често му се бе случвало да охранява пристигналите на посещение араби, разделяйки времето си между някоя сенчеста маса в казината на Мейфеър или някой стол в горните етажи на по-изтънчените хотели на *Парк Лейн*. Беше скучна работа, но падаха по двеста и петдесет на ден. За същите пари му се случваше и да изпълнява куриерски услуги, да донася това, което един млад шейх от Дубай наричаше *продукти*. Продуктите се бяха оказали скъпи телефонни момичета^[8], с някои от които Маквий вече се познаваше достатъчно добре. Може би Ал Захра също бе от Дубай. Може би и той щеше да поиска да направи една обиколка из *Шепърдс маркет*.

— И какво иска той?

Фридланд обясни накратко това, което арабинът му бе казал по телефона.

Маквий го изслуша безизразно. Фридланд стигна до края на разказа си.

— Е, и какво иска той? — отново попита Маквий.

Фридланд сви рамене.

— Не знам — отговори. — Ще трябва да се срещнеш с него.

— Тази вечер?

— В седем и половина. — Фридланд направи пауза. — Той те очаква.

Маквий го изгледа за момент, после погледна часовника си и каза:

— Да предположим, че се съглася, каквато и да е работата.

— Да?

— За кого ще работя? За теб или за него?

Фридланд се наведе назад на стола си, усмихвайки се, спомняйки си думите на Рос, когато се разделиха. Тази част, поне, бе по-проста.

— За мен — отговори той. — Искам да знам точно какво ще се случи.

Маквий взе такси до Дорчестър. По пътя той си мислеше за Фридланд. Никога преди това не се бе срещал с него, дори не бе чувал за него. Адресът бе доста скъп, а и офисът изглеждаше доста приличен, но у него имаше нещо странно, нещо, което го притесняваше. Повечето от агенциите, за които бе работил, бяха

управлявани от *рупъртовци*, наскоро пенсионирани армейски офицери, в края на трийсетте, началото на четиридесетте години, е добра кариера, добри семейства, с добър акцент, добре облечени, с отлични връзки, гражданчета, които обичаха всичко да получават и след като сграбчваха тлъстите договори, отиваха и поднасяха на тепсия всичко на момчетата от специалните служби. Като цяло бизнесът бе добър и Маквий нямаше нищо против да отнесе едно от парчетата, но Фридланд изобщо не приличаше на този тип хора. Беше твърде стар. Твърде износен. Твърде изморен.

Таксито остави Маквий на Дорчестър. Той взе асансьора за седмия етаж. Арабинът имаше апартамент в дъното на коридора. Маквий почука и внимателно се отдръпна назад. Някаква млада жена, ориенталка, с много черна коса и със скъпа рокля, закопчана високо до врата, веднага отвори вратата. Маквий се представи. Познавайки името, жената се усмихна, леко потрепване в долната част на лицето и. Маквий пристъпи вътре. Арабинът излезе от спалнята, бе малък и спретнат мъж. Носеше блейзър над бялата си копринена риза. Обут бе в обувки марка *Гучи*, а сивите му панталони бяха съвършено изгладени. Протегна ръка и посочи на Маквий един от столовете, питайки го дали ще желае нещо за пиене. Маквий отговори, че не иска.

— Обаждали сте се на господин Фридланд — каза той, — а господин Фридланд се обади на мен.

Арабинът сведе глава, поглеждайки към жената. Тя му се усмихна и нежно докосна рамото му, после извади шампанско от малкия хладилник. От шампанското, което вече бе отворено, бе останала само една трета. Тя наля в две чаши и погледна към Маквий. Той поклати глава.

— Не, благодаря — отказа отново.

Арабинът докосна чашата си в тази на жената и отпи от шампанското. После каза на Маквий това, което вече бе казал на Фридланд. Че бил заможен. Че имал будна съвест. Че палестинските му братя били останали сираци в Близкия изток, лишени от своето наследство от израелците, захвърлени в бежанските лагери, мъжете били принудени да търсят работа в чужбина, за да нахранят семействата си. Приятелите араби правели каквото могат, за да помогнат. Имало многобройни фондове, много акции. Но фактът, че палестинците нямали свое отечество, оставал, нямали права, нямали

бъдеще. Половин милион души били притиснати в ивицата Газа. Два пъти по-голям бил броят на тези, захвърлени на Западния бряг. И в трите години на *интифадата* не по-малко от шейсет хиляди деца — хлапета — били ранени от израелските ръце.

Маквий проследи рецитацията, без да коментира. Човекът влагаше много страст. Говореше бавно, ясно, гласът му никога не се повиши, но при всяка нова цифра тялото му все повече се накланяше напред към дългия кожен диван, докато накрая той буквално докосваше коляното на Маквий. Свърши с разказа си и замълча. Жената седеше до него и наблюдаваше Маквий. Последният се усмихна миролюбиво.

— Окей — каза той. — Какво ще искате да направя за вас?

Арабинът го изгледа за миг, очите му бяха съвсем черни. После отново заговори, този път гласът му бе дори по-тих. Било истинска трагедия. Никой не бил арестуван. Но, за да привнесат и обида към нещастieto, израелците имали само едно име на техните уста. Те били едновременно и обвиняем и съдия. Доказателството, фактите били несъществуващи. За всички разумни хора, за всички от Запада, за всички, с изключение на арабите, било очевидно кой трябвало да бъде обвинен. Палестинците.

Той отново направи пауза, а шампанското остана недокоснато.

— Знаете ли колко е обидно това? — попита той. — За нас? За мен? За всеки арабин?

Маквий кимна.

— Разбира се.

— Разбирате ли колко досадно е всичко това? Същият стар тон? И колко ядосани? Нашите хора? Нашата земя? Нашите деца?

— Да.

Арабинът бавно кимна, като продължаваше да го гледа. Жената се бе обърнала, набръчквайки устни, поклащайки глава, жест на омраза. Маквий ги наблюдаваше и двамата.

— Да, но какво ще искате — попита той накрая — от мен?

Арабинът остана мълчалив известно време, после се успокои, оставяйки цялото му тяло да се отпусне, облягайки се назад на дивана и отпивайки от шампанското. Усмихна се като извинение.

— Този мъж, който загина. Казва се Аренд. Яков Аренд.

Маквий кимна, без да каже нищо. Защото доколкото можеше да си спомни, той имаше смътното усещане за някакво съвпадение. Нещата не се случваха просто така. Винаги имаше някаква причина, някакъв мотив и последствия. Това му убеждение не го бе подвеждало. На два пъти, в планините, това му бе спасило живота. Сега той наблюдаваше арабина. Последният вдигна поглед.

— Искам да откриете нещо за този мъж — каза той. — Искам да поговорите с приятелите му. С жена му, ако има такава. Може би с шефовете му, с хората, за които е работел. Искам да знам как е умрял и защо е умрял и може би кой го е убил. Хората, които познавам, твърдят, че сте много добър. Казват, че знаете какво правите, къде да търсите. — Той направи пауза. — Предлагам ви да отидете до Израел. Израел е мястото, където всичко започва и свършва.

Маквий се намръщи.

— Да, но Израел е доста далечко — бавно отговори той.

Арабинът кимна, играейки с чашата, превъртайки столчето внимателно между пръстите си.

— Петстотин лири на ден — каза той — плюс разходите.

Маквий премигна. Това беше абсурдна сума, почти два пъти повече от обичайното. Това означаваше, че Яков Аренд бе нещо много повече, отколкото само един талантлив футболист аматьор. А освен това, означаваше, че и търсенето на неща, свързани с него, можеше да бъде и опасно. Маквий изгледа арабина за момент, питайки се какъв ли бе той в действителност и защо ли той посредничеше в тази сделка.

— Аз познавах Яков — бавно заговори той. — Беше мой приятел.

Арабинът наведе глава, един напълно рефлексен жест, погледът му все още бе прикован върху Маквий.

— В такъв случай, предполагам, че не стои под въпрос за вас да приемете работата — бавно изрече той.

— Така ли?

— Да. — Той поклати глава и след като стана подаде ръка. — В мястото, от което идвам, приятелството носи някои истински задължения... — Той се усмихна. — И това ще е едно от тях.

[1] Популярно телевизионно предаване. — Б.пр. ↑

[2] Свещената война на Исляма. — Б.пр. ↑

[3] „Шевролет“. — Б.пр. ↑

[4] Има се предвид ЦРУ. — Б.пр. ↑

[5] Капитолийският хълм, където се намира Конгресът на САЩ.

— Б.пр. ↑

[6] Адресът на Белия дом. — Б.пр. ↑

[7] Една от най-големите британски търговски вериги. — Б.пр. ↑

[8] Проститутки, които можеш да си поръчаш по телефона. —

Б.пр. ↑

4.

Когато се върна във Вашингтон с ранния полет на совалката от Ню Йорк, Тийлман отиде до новия си офис на *Еф стрийт*.

Офисите бяха на три пресечки от Щаба на разузнаването, близо до старата *Екзекутив офис билдинг*, зад Белия дом. За офисите се грижеше една огромна и способна жена, която се казваше Хуанита. Хуанита бе идея на Съливан. Тя бе работила на няколко различни поста за него. Беше пуерториканка, дискретна, умна и съвсем лоялна. Движеше организационната работа в офиса, вдигаше телефона и доставяше всички материали, от които Тийлман би могъл да има нужда. Имаше размаха на Съливан, но и неговия нрав. Тийлман я бе харесал още щом я видя.

Сега, пълзейки с дващест мили в час по *Белтуей*, Тийлман набра домашния номер на Съливан на портативния си телефон. Единият ден в повече, прекаран в Ню Йорк, бе поотложил разследването на случая в *Манхатън плаза*, но за добро. Бенитес щеше да продължи да действа, но екипът бе съвсем малък. Нямахше шанс. Тийлман си мислеше, че тази история ще го отведе и по-далеч.

Съливан вдигна телефона. Беше шест и петнайсет. Вече бе закъснял за работа.

— Аз съм — каза Тийлман. — Имам нужда от няколко *ултра*.

Тийлман забави ход още, тъй като движението стана още по-натоварено. *Ултрите* бяха ежедневните сводки, получавани и разкодирани от Националната агенция по сигурността във Форт Мийд. Бяха насочвани към Щатите, след като бяха подбрани от постовете за подслушване, разположени из целия свят. Пристигаха в дебели файлове с червен кант по ръбовете. Бяха класифицирани като строго секретни и пристигаха чрез специално използваните спътници. Съливан дишаше тежко в телефона. Тийлман можеше да го чуе. Сигурно току-що се е върнал от сутрешния крос, помисли си той.

— Имаш ги — обяви Съливан. — Снощи ги изпра тих на Хуанита. Имаш няколко подбрани неща и от ЕПБ. Шефът бе наистина любезен.

Тийлман подсвирна, поглеждайки в огледалото към близкото платно. ЕПБ означаваше *Ежедневен президентски брифинг*, десет красиво напечатани страници със строго поверителна информация за разузнаването, която бе предназначена за изключително ограничен кръг от хора. Само около шест души във Вашингтон имаха достъп до брифингите и ако Съливан редовно се сблъскваше с всичко това, то за Тийлман това ясно показваше от каква голяма важност е неговото задание. Достъпът до ЕПБ бе като президентската ръка, обвила рамото му. Това означаваше, че му имаха доверие. Но означаваше също така и че чакат.

Съливан се опитваше да каже и още нещо, гласът му бе приглушен и тих. Понякога, вследствие на умората или на гнева или просто от мързел, той изпитваше сериозни затруднения да заговори. Тийлман се наведе над микрофона.

— Извинете? — каза той.

— Анализ — повиши гласа си Съливан. — Намерихме нещо, което ще ти е от полза.

— Кой? Каква помощ?

— Едно момче от Управлението.

— Кой?

Гласът на Съливан отново заглъхна, прекъсване по линията и докато тя се оправя, той вече бе затворил.

До седем и половина Тийлман бе вече в центъра, а колата му бе паркирана. Той измина двете пресечки от открития паркинг и взе асансьора за четвъртия етаж. Хуанита вече бе на бюрото си, голяма жена на средна възраст, изключително респектираща. И малкото време, което Тийлман се бе опитал да отдели за частни разговори, бе потънало в небитието. Била се преместила от Атланта. Някога работела за *Пепси корпорейшън*. Имала съпруг, може би и деца, но сега живеела сама, някъде в *Силвър спринг* и всеки ден отивала със своя метро^[1] на работа. В този град, във всеки смисъл на думата, тя принадлежеше на Съливан.

Сега тя се усмихваше за добре дошъл и подаде малката купчинка с пощата. Красиви ръце. Дълги алени нокти. Тийлман набързо прехвърли писмата, застанал до бюрото. Обещаните сводки от *Ултра* ги нямаше. Той вдигна поглед.

— Нещо от НАС? — попита той.

— Там, вътре е. Очаква ви.

Хуанита посочи по-малкия от двата вътрешни офиса. Когато Тийлман беше тръгнал за Ню Йорк, той бе празен. Сега явно някой се бе нанесъл в него. Той се намръщи и започна да пита с поглед, но Хуанита се бе върнала зад огромния Ай Би Ем, а пръстите ѝ бързо танцуваха по клавиатурата. Тийлман се поколеба за миг, после тръгна към вратата. Влезе, без да почука. Бюрото бе изместено от прозореца до най-тъмния ъгъл. Приведена над светлинния лъч спускащ се от енгълпойза^[2], на бюрото стоеше някаква позната фигура: леко разкопчана риза, сини очи, кокалесто лице, блед цвят, изтънялата коса започнала да оредява около огромното чело. Той погледна. — В ръката си държеше писалка, петнайсетдоларовия *Шефър*, който никога не изпускаше от ръцете си. Тийлман се ухили.

— Пит — каза той. — Пит Емъри.

Другият мъж се усмихна.

— Здравсти.

— Значи и ти си на борда? Господин Анализ?

— Тъхъ — отговори той сухо. — Вече съм оседдал и се разписах.

Двамата си стиснаха ръце. Хуанита се появи с две полистиролови чаши и каничка с кафе. Тийлман завъртя един стол и го придърпа към бюрото на Емъри. Навън все още бе сиво, светлината се процеждаше през щорите. Чувстваше се, помисли си Тийлман, малко загадъчно. Двама приятели в някакъв нов религиозен ред, търсейки своя път, странна смесица от въодушевление и ужас.

— Как успя да те прекара?

— Кой.

— Съливан.

— Не ме е прекарал. Беше ми наредено да дойда тук. Изобщо нямах никакъв избор.

— И теб ли те уволниха?

— Тъхъ. Нещо такова.

— Ти противопостави ли се?

— Ни най-малко — отговори той тъжно. — Мирно и тихо си приех. Редовна заплата. Сигурност. Някои облаги при пенсионирането. Че на кого му е притрябвало да се оплаква?

Той погледна надолу към бюрото и Тийлман видя познатия червен кант на файловете от *Ултрата*. Компютрите на НАС бяха

програмирани да разпознават ключови думи в стотиците страници със сводки получавани ежедневно.

Едно от първите желания на Тийлман бе да получи справка за телеграмите и телефонните разговори с Близкия изток от месец юни насам. Те пристигнаха благодарение на една от големите мрежи във Форт Мийд и дори му предстоеше да бъде затрупан от още хартия. Сега, обаче, той все още можеше да не се тревожи. Както му и обеща, Съливан бе решил малкия му проблем. Дори нещо повече, той бе наел един от най-добрите умове на Отдела по анализите на ЦРУ. Тийлман изгледа Емъри.

— Знаеш ли всичко за тази история?

— Тъхъ.

— Вярваш ли на това?

— Тъхъ.

— И защо?

Емъри се поколеба за миг, поглеждайки докладите от НАС, дългите кокалести пръсти забарабаниха по листите светлосиня хартия. После вдигна поглед.

— Защото е просто — отговори той. — И ефективно. Плюс това, че следите свършват.

— Вече?

— Разбира се. — Очите му се върнаха на докладите на НАС. Той взе един от отделната купчинка близо до телефона. — Прекарах всичко наново — каза той — с нови ключови думи. Получи се цяла купчина материал.

— И всичко излезе?

— Разбира се.

— Много ли е?

— Достатъчно.

Тийлман кимна.

— Работа на Багдад ли е? — запита се той на глас, мислейки за хлапето, което изчезнало от *Манхатън плаза*, малкият шрапнел на Бенитес.

Емъри го гледа дълго. Светлината на енгълпойза засенчваше чертите му.

— Не — отговори той накрая. — Не са те.

— Дамаск?

— Не.

— Триполи?

Емъри отново поклати глава. После се облегна на стола си, с ръце на главата, а очите му разглеждаха една малка пукнатина на тавана, зад решетката на климатичната инсталация.

— Няма нищо от там, откъдето би се сетил първо да търсиш — внимателно изрече той. — Не и нещо, което бе могло да бъде намерено. Нищо явно. Но пък и няма причина да е така. Организирай голяма операция и я скрий зад още по-големите камъни. — Той погледна към Тийлман. — Дори и парцаливковците биха се сетили за това.

— Сигурно.

— И така — погледът отново се прикова на тавана — кой друг би могъл да бъде заинтересуван от това? При фактите, с които разполагаме? Някакви догадки?

— Тел Авив.

— Да. — Емъри кимна бавно. — Близо си.

— Да не би да имаш нещо от Тел Авив?

Емъри отново кимна. Очите сега бяха затворени. Изглеждаше уморен.

— Малко — отговори той. — Но достатъчно.

Тийлман взе кафето си и отпи една голяма глътка. За първи път се бе срещнал с Емъри през осемдесет и първа. Тийлман ръководеше една тайна програма съвместно с аржентинската хунта от посолството в Буенос Айрес. Аржентинското военно разузнаване, Джи 2, бяха притеснени от хора на Монтенеро, горе в Никарагуа, и тяхната параноя спрямо марксизма достигаше дотам, че да обучават огромни партизански отряди в съседен Хондурас. Емъри, от бюрото си в ЦРУ на Ленгли, бе провалил операцията от самото начало. Буенос Айрес бе на три хиляди мили от Никарагуа. Аржентинските генерали бяха купчина фашистки тъпанари. Всичко, от което имаха нужда, бе подкрепата на Вашингтон. А интересите на Щатите щяха да бъдат по-добре защитавани дори и от мафията.

Тийлман, един ревностен защитник на етичното разбиране на новата администрация, че щом мога, значи ще го направя, се бе върнал от Буенос Айрес, вбесен от това, което Емъри бе направил с неговата операция, заедно с последната идиотска заповед, която бе получил на

бюрото си. Бе нахлул в офиса на Емъри. Обвинил го бе в нелоялност, в измяна. Кавгата бе продължила почти цял следобед и бе приключила в един от централните барове на Вашингтон, с Емъри, стигнал близо до дъното на бутилката бърбън, но все още усмихнат, все още скептично настроен, все още опитвайки се да обясни разликата между Белия дом и всички останали нормални домове. *Ние сме тези, които правят разузнаването, продължаваше да повтаря той. Ние сме тези, които работят с фактите, а за да се справиш с фактите, са ти необходими три неща. Трябват ти източници. Трябва да ги докажеш. И трябва, след това да седнеш и да мислиш върху тях.*

Накрая той се бе оказал прав. С напредването на десетилетието ЦРУ се бе превърнало в средството, с което новата администрация прокарваше разбиранията си за света. Трябваше само да разтвориш някоя карта и ето ти го доказателството. ЦРУ подкрепяше дясно ориентираните тирани навсякъде по света. Зия в Пакистан. До в Либерия. Маркос във Филипините. Дуарте в Ел Салвадор. *Виж какво, казваше Емъри късно онази вечер в бара на Чарли в Джорджтаун, виж само сделките, които поемаме. Готини пушки, най-добрите хеликоптери на света и два милиона кинта. И за какво? За да си открянем вратата и да сложим ръка на кормилото. При това, все повече губейки увереността си.* Тийлман отговаряше за световния комунизъм и глобалната конспирация, за марионетката Рейгън, и Емъри се усмихваше, поклащайки се леко на стола си в бара, потупвайки го по рамото, своя любим командос.

— Разбира се, приятелю — отговаряше той, — искаш да ме мушнеш в леглото с големите робовладелци, ами продължавай тогава. Само никога не се заблуждавай за това кой накрая се оказва прецакан...

Бяха станали приятели. Въпреки различията във възрастта и темперамента им, въпреки коренно различното им виждане за света откриха известно приятно усещане в това да стоят близо един до друг. Емъри, по-възрастният, бе скептик, почти йезуит, точната противоположност на Тийлман. Тийлман караше само на пълни обороти, винаги бе такъв. Емъри предпочиташе платното за по-бавно движение, ценеше си времето и искаше да е негово, наслаждаваше се на гледката, от време на време се консултираше с картата, за да може да избере най-интересния маршрут. Живееше в Мериленд. Имаше брак

без чувства, без деца, а също и имаше яхта на брега. Лора го обожаваше и това важеше и за Тийлман, но по по-особен начин. Беше мъдър. Можеше да му се има доверие, да се оставиш да зависиш от него, а той не пренебрегваше това. Скоро след три прекрасни дни, прекарани в морето, децата бяха започнали да го наричат чичо.

Сега Тийлман гледаше Емъри в другия край на бюрото. Изненадата, че го откри в офиса си, бе изчезнала. На нейно място се бе появило мъглявото усещане за особения екип, който Съливан се опитваше да събере. Тийлман в душата, си никога не бе престанал да бъде командос. Собственото му усещане за нещата по времето, прекарано зад бюрото, само го доказваше. Липсваше му действеността. Обичаше да е там, навън, сред хаоса. Знаеше, че е добър и бе благодарен, че и Съливан мисли по същия начин, но да имаш точния човек на върха на ножа не бе достатъчно. Трябваше да има някой и в сърцевината, някой силен, опитен и достатъчно независим, който да оглежда внимателно парченцата, които Тийлман щеше да донесе натрошени на подноса. И в това бе талантът на Емъри. Точно това му бе работата в мрачния му офис. Емъри щеше да бъде офицерът по неговото дело. Емъри щеше да го напътства.

Емъри наблюдаваше Тийлман в другия край на кабинета. Мъжът вече бе започнал да преглежда сводките. Тийлман кимна към купчината записани разговори.

— Приятелите ни в Тел Авив...

Той прекъсна. Емъри кимна.

— Мисля, че те наблюдават — каза внимателно той, — но не знам колко могат да видят.

— Но сигурно ще разберат *нещо*.

— Сигурно — усмихна се той. — Длъжни са.

Тийлман стана и отиде до прозореца, след което погледна през процепа на венецианските щори. Четири етажа по-надолу, трафикът бе затворен при кръстовището. Израелците без съмнение имаха най-организираните секретни служби в света. Близкият изток бе техен. От гледна точка на разузнаването те на практика го владееха. Имаха безценни кадри навсякъде. Дамаск. Кайро. Багдад. Където искаш. Те поемаха изключителни рискове, но планирането и поддръжката бяха невероятни. Тийлман бе работил в Тел Авив и познаваше щаба на Мосад на *Кинг саул булевард*, грозната сива сграда с дискретно

затъмнените прозорци, познаваше и някои от агентите. Бяха добри. Бяха най-добрите. Нямаха вяра в нищо. Биха направили буквално всичко, за да изпълнят някоя операция, да нанесат някой конкретен удар. Бяха по-безмилостни и от дявола и рядко се случваше да пострадат. От години представата на Тийлман за рая бе свързана с това да паркира някой ден на паркинга пред Ленгли и да открие, че цялата сграда е пълна с израелци. Само тогава, винаги си мислеше той, Управлението можеше — *щеше* — да оцелее.

Тийлман се оттегли от прозореца и се върна при бюрото.

— Е, и какво ни остава?

Емъри погледна надолу и взе един жълт адвокатски бележник. Тийлман позна внимателния почерк, ключовите думи бяха подчертани. Емъри се намръщи.

— Имало е известно раздвижване в посока към Хамбург миналия месец... — започна той.

Тийлман кимна. Мосад обичаха Хамбург. Имаха много добри връзки със западногерманския антитерористичен отдел на полицията, една легация от времето на Мюнхенските събития през седемдесет и втора, но от всички германски градове Хамбург им предлагаше най-топъл прием. Мосад имаха малка, но постоянна група там, приютена в пригоденото мазе на израелското консулство на Алстеруфер.

Емъри вдигна очи, после отново наведе глава и продължи.

— Засякохме една телеграма на шестнайсети — каза той, — с която се изискваше информация за един списък от фирми.

— И?

— Има седем компании, четири, от които немски. — Той погледна собствения си почерк. — Две от останалите са белгийски. Последната е холандска. Подредени са от едно до седем.

— И с какво се занимават тези фирми?

— Произвеждат най-различни химикали. Триметил фосфат, например.

— Това важно ли е?

— Може да се окаже.

— Защо?

Емъри вдигна поглед. Вече не се смееше.

— Защото триметилът е органично съединение. Прибави потасиев хлорид и фосфорен оксихлорид и ще получиш *Табун Джи*

Ей. — Той спря за малко. — Тези фирми произвеждат и другите химикали. Продават продукцията си и в чужбина. Предполагам, че Тел Авив иска проверка на по-големите европейски пристанища. Искат да открият някои канали, някои имена, дати... — Той отново направи пауза. — Крайни потребители.

Тийлман бавно кимна, вече доволен, че Емъри е в екипа, че бе прекарал ден и половина с химиците, че веригата от събития започваше да се оформя. Той погледна книжката на бюрото.

— Нещо друго?

— Да. — Емъри отново се наведе над жълтия бележник. — Има още един засечен материал. Изпратен от Вортекс. Целта е била преговорите на ЕИО в Брюксел. Това е било преди два дни.

— И какво точно представлява?

— Това е само знак. Само една фраза.

Тийлман кимна.

— И коя е тя?

— Според нея шести номер е минал през Антверпен преди три дни.

Тийлман кимна към предишния материал, към списъка с фирмите.

— *Номер шест?* — попита той.

Емъри не си направи труда да провери.

— *Литман Кеми* — уточни той. — Компания от Хале.

— Но Хале е в Източна Германия. По-точно беше.

— Аха.

— И защо Антверпен? Защо не Ротердам? — Той сви рамене. — Или Хамбург?

Емъри се наведе назад в стола си за момент.

— Ако караш направо на запад от Хале, ще стигнеш точно в Антверпен. Той е голямо пристанище. Милиони тонове товари. Никой не задава много въпроси. — Поспря. — Идеално място.

Тийлман кимна.

— И какво имаме за немската фирма?

— Нищо. Още. Те определено произвеждат основните химикали, но нямам нищо конкретно. — Той направи пауза. — Останалите фирми също са в играта. Ако не е химикали, то ще бъде някой промишлен завод, части за производствения процес, експерти, от които има нужда,

за да бъде произведен продуктът. За Багдад, струва ми се, това е нещо като списък за покупки.

Тийлман потри очите си за миг, поглеждайки настрани, към прозорците. Вън движението отново бе тръгнало.

— Антверпен... — зачуди се той.

— Точно така.

— И израелците вече са били там. Това ли мислим ние?

Емъри го гледа известно време, после ръката му се насочи към сводките от НАС. Той ги повдигна на няколко инча от бюрото, после ги пусна да паднат свободно. Тийлман видя как кафето му затанцува в чашата.

— Електронно разузнаване — Емъри сви рамене, — но всичко си има граници. Това, от което имаме нужда, е един човек с добри източници.

Тийлман го изгледа.

— Мен ли имаш предвид? — попита той накрая.

Емъри кимна и се пресегна за кафето.

— Да — замислено отвърна той. — Теб.

Бяха минали три дни, след като шефът на, пристанищните служби в Рамсгейт научи новините за своя петгалонов варел.

Местната противопожарна служба си бе тръгнала същия следобед, след като пристигна час след обаждането му. Бяха паркирали голямата машина на кея и си облякоха защитно облекло, преди да приближат до варела. Рибарите, които поправяха мрежите си, внимателно ги наблюдаваха, когато се наведоха над него, двамата мъже в жълти костюми, издутите противोगази праметнати на гърбовете им, лицата им наполовина скрити зад пластмасовите маски. Бяха преобърнали варела, повъртяха се около него, забелязвайки корпуса и кръстосаните кости с единствената изписана дума, *отрова*, и написаната с боя фраза на немски в основата, търсейки допълнителна информация. Доколкото можеха да преценят, варелът бе в добро състояние. Вградена в горния капак бе капачката с резба. Един от пожарникарите запретна гумената си ръкавица и се опита да я развинти, но тя не поддаде.

Пожарникарите откараха варела в един склад в края на града. Складът принадлежеше на службата, занимаваща се с поддръжката на магистралите. Варелът бе поставен в един затворен контейнер, между въздушния компресор и предпазните конусчета.

Осемнайсет часа по-късно пристигна микробус на фирмата, наречена *Диспоузъл*. От него слязоха двама мъже и прегледаха варела. После разговаряха помежду си. След това единият от тях се върна при микробуса и се обади в кметството по портативния си телефон. Никой от тях не бе виждал точно такъв варел преди това. Било по-добре да го откарат на запад, до станцията за преработка на отпадъци в Нюбъри, после да поемат риска да го анализират на място. Офицерът по петролните замърсявания, на другия край на линията, се съгласи. Щял да направи необходимите процедури и да се погрижи за всичко останало.

Половин час по-късно, след като договорът бе вече оторизиран, той се обади на шефа на пристанищните служби. Двамата мъже трудно кореспондираха помежду си. Информацията бе един от начините да си правят номера.

— Онзи варел — бе казал той весело, когато шефът на пристанището бе отговорил — вече го изпратихме.

— За какво?

— За анализ — отговори той. — Никой няма представа какво има в него.

До времето, когато Маквий пристигна, около десет часа, антикварните магазини на ъгъла на *Куинс гейт* вече бяха отворили. Той влезе през вратата и внимателно я затвори след себе си. В Лондон отново имаше топлинна вълна и температурата вече бе над трийсет.

Магазинът бе празен и известно време Маквий се помота около витрините и наблюдаваше дискретно подредените старинни часовници. Имаше само няколко стари мебели, но изглеждаха много добре. В средата на магазина имаше голяма махагонова кухненска маса. Около нея бяха подредени осем стола, тапицирани в светложълто. Маквий я разгледа, опитвайки се да отгатне цената. Само членове на кралското семейство и чужденци, му бе казал Джордж по телефона, няма майтап.

В дъното на стаята се долови раздвижване и Маквий вдигна поглед. Дребен слаб мъж стоеше до една отворена врата. Зад него Маквий видя стълбището, покрито с червена пътека.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Маквий кимна и тръгна към него. Мъжът излезе от сянката. Изглеждаше на шейсет, може би бе и по-възрастен. Костюмът му бе добре скроен, а на врата му, на златна верижка, висеше чифт очила. Латвийски евреин, бе казал Джордж. Трето поколение имигранти от Рига.

— Господин Ендерс, нали?

— Да.

— Казвам се Маквий. Питам се дали бихте могъл да ми отделите малко от времето си. — Той спря. — Става въпрос за онова, което се случи миналата седмица. Стрелбата...

Маквий наведе глава в посока към вратата. Яков бе загинал само на десет крачки, навън на улицата.

Ендерс го изгледа за момент безизразно.

— Полицай ли сте?

— Не.

— Репортер?

— Не.

— Тогава какво търсите тук?

Маквий се огледа наоколо. Вече бе решил за масата. Тя наистина бе красиво запазена. Резбата бе изключителна и поколения френски майстори бяха придавали на полировката рядка дълбочина. Маквий застана до нея и прокара пръсти по заобления ръб. Ендерс го наблюдаваше внимателно. Той не помръдна нито инч. Маквий го изгледа.

— Чипъндейл?

— Кралска.

Маквий кимна, забавлявайки се. Настъпи дълго мълчание.

— Доколкото научавам, вие сте видели случилото се — изрече накрая Маквий. — Преди човечецът да бъде застрелян.

Той вдигна поглед. Ендерс се бе размърдал напред в магазина. Обувките му бяха като масата, неотразими. Той все още наблюдаваше Маквий, очаквайки да му подсказе нещо, нещо, което да му подсказе

какъв бе този непознат с овехтялото кожено яке и търпеливи очи. После рязко кимна.

— Да — отговори той. — Бях тук. В магазина.

— Вратата беше ли отворена?

— Да.

— Имаше ли нещо като караница?

— Да, имаше.

— И те не говореха на английски?

— Не.

Маквий кимна и го изгледа директно в очите, преценявайки го.

— И какъв език говореха?

— Хибрю.

Маквий кимна отново и тръгна да заобиколи масата. Едно малко и дискретно етикетче указваше цената. Четиринайсет хиляди лири. Той го взе, погледна го и после го пусна. — После извади връзка ключове и внимателно ги постави върху масата, до етикетчето. Имаше два йейлски ключа на голямата месингова халка, с остри зъби от едната страна, израз на намеренията му. Ендерс бързо прекоси стаята по дебелия килим, леки, безшумни стъпки, нямаше повече движение. Той посегна към ключовете, но Маквий го спря, сграбчвайки блелите му пръсти в собствената си ръка. Ендерс се отдръпна като ужилен.

— Какво искате — простена той. — Защо сте тук?

Маквий го изгледа.

— Мъжът, който умря, ми беше приятел — отговори внимателно. — Искам да разбера какво се е случило.

— Приятел ли?

— Да.

— Какъв приятел?

Маквий не каза нищо в първия момент. После посегна към ключовете. Ендерс го изгледа. После уморено вдигна рамене.

— Убиха го — каза той. — Вашият приятел.

— Знам това.

— Мъжът извади пистолет и... — той отново сви рамене. — ... беше такъв шок. Беше ужасно. Защо трябваше да стане точно тук?...

Гласът му заглъхна и той безпомощно посочи с ръка към улицата, уморено, небрежно движение на дясната ръка. Маквий продължаваше да го наблюдава.

— Беше ми много близък приятел — каза накрая. — Трябва да знам дали е казал нещо, преди да бъде убит. Там. На улицата.

— Не каза нищо.

— Не ти вярвам. — Маквий се наведе напред над масата с разперени пръсти, забелязвайки собственото си отражение върху силно полираната маса. — Така че, помисли си. Добре си помисли. Напъни се и си спомни какво каза той...

Спря, спомняйки си хронологията, така, както момчето от екипа на Хари я беше описал в криминалната хроника на вестника.

— Двама мъже са се срещнали пред твоя магазин. Спорели са. Гласовете стават по-силни в такъв момент. После единият се обърнал настрана. Приятелят ми. Той тръгнал по улицата, там, искал да прекоси до другата страна и другият тръгнал след него. Ти си тук, вътре. Вратата е отворена. Видял си всичко. И така... Той спря, отпусвайки се назад, а пръстите му оставиха малки потни петънца върху масата.

— Какво каза приятелят ми? Преди да бъде застрелян?

Ендерс дълго го гледа. Ако имаше възможност, както знаеше Маквий, щеше да прекрати разговора. Щеше да се обади на полицията, или щеше да се опита да изгони Маквий, или просто да се обърне и да изчезне по онези свършено застлани стълби. Но точно сега той нямаше избор и те двамата знаеха това. Ендерс затвори очите си за момент. Ключовете лежаха между тях отразени на повърхността на масата. Маквий забеляза ръцете му. Те трепереха.

— Приятелят ви — започна той. — Как се казваше?

— Яков. Яков Аренд.

Ендерс кимна, един личен въпрос бе получил своя отговор, известна част от страха — премахната. Очите му вече бяха отворени и гледаха ключовете.

— Каза, че това нямало да промени нещата — бавно заговори той.

— Кое нямало да промени нещата?

— Не знам. Аз само това чух и точно тогава... — той се загледа в пътя навън, редицата паркирани коли, блестящи на слънцето.

Маквий кимна, станал по-търпелив, гласът му по-мек, по-дружелюбен.

— Добре. Чул си какво е казал, когато е стигнал другия край на улицата, а сега ми кажи и всичко останало.

Ендерс продължаваше да гледа през прозореца.

— Всичко останало? — едва попита той.

— Да. Спорът. Тук. От тази страна на улицата. Пред магазина ти. Щом си чул единия, сигурно си чул и другия. — Той спря. — Нали така?

Ендерс го изгледа за миг.

— Не съм казал на полицията, но те и без това казаха, че това няма значение.

— Кой?

— Вашите хора. От посолството.

— О!

Ендерс го изгледа, намръщен, търсец потвърждение. Маквий му го даде.

— Те няма да се върнат — каза той. — Полицаите.

— Окей — кимна му Ендерс. — Спореха за куфарчето. За дипломатическото куфарче. На вашия приятел. Другият мъж каза, че не принадлежало на него. Той каза, че не било негово. Искаше приятелят ви да му го върне.

— И?

— Приятелят ви не се съгласи.

— Защо не?

— Не знам. — Той сви рамене. — Просто не се съгласи. — *Ней маас ли... ней маас ли...* — това бе фразата, която употреби той.

— Какво означава това?

— Означава... — мъжът се намръщи, прекъсна и за първи път погледна Маквий точно в очите. — *Ней маас ли...* не знаете какво означава?

— Не.

— Значи не сте от посолството?

— Не.

— Но... — Ендерс поклати глава, безнадеждно объркан — казахте, че ви е приятел.

— Беше. Но въпреки това не съм от посолството. — Той направи пауза. — Това има ли значение?

Ендерс, с пребледняло лице, бавно започна да се отдръпва назад, очите му все още бяха приковани върху очите на Маквий, очевидно забравили за ключовете на масата и за петцифрената цена на етикетчето.

— Да — бавно промълви той. — Разбира се, че има значение.

Емъри откара Тийлман до международното летище *Дюлс интернешънъл* час и половина преди полета на *Сабина* за Брюксел.

Бяха прекарвали по-голямата част от деня в офиса на *Еф стрийт*, преглеждайки данните под влияние на телефонното предупреждение на Съливан по тайната телефонна линия от офиса му в Белия дом.

— Не съм привърженик на дребните игри — бе изръмжал той по телефона, — но, за бога, стойте настрана от Федералните.

Емъри и Тийлман се бяха спогледали при това. Борбата с тероризма вътре в границите на САЩ бе работа на ФБР. Техният хляб. Техният пай. А ето че се появяваше и Съливан, за да им каже, че нямат право дори на един шибан квадратен инч от баницата. В известен смисъл, разбира се, това си беше точно така. От ФБР, обаче, информацията течеше като през сито и ако за заплахата от табуна излезете само една дума, тогава последствията за обществения ред щяха да бъдат трагични. Но пазенето на операцията в пълна тайна от шепата момчета на *Еф стрийт* си имаше и своите недостатъци. Когато и да им се наложеше да получат някаква подкрепа — разузнавателни данни, анализи, техническа информация, дори съвсем проста работа — тогава се налагаше да действат подмолно, прикривайки следите си, замаскирайки действителния обект на мисията си, превръщайки се в разузнавателния еквивалент на самолета *Стелт*. Последното сравнение бе направено от Емъри, типично елегантно за него и Съливан много го хареса. Разбира се, тази шибана работа си бе доста рискована, но поемането на рискове беше съвсем присъщо на работата. Всъщност, в повечето отношения това си беше *самата* работа. И точно това бе онова, от което той искаше да ги предпази. Точно затова те бяха тези, които той избра. Трябваше да дадат нещо от себе си, за да получат нещо. Щеше да има и ограничения, безспорно. Но той бе купил техния здрав разум и предаността им към флага и знаеше — дълбоко в себе си, — че те ще свършат чудесна работа. Точно сега те

му го дължаха. По-късно, ако изобщо настъпеше това време, Америка щеше да им бъде длъжна.

След това, когато линията прекъсна, те се чудеха на глас колко много неща им бе казал и колко в действителност знаеха те. Беше напълно понятно, че Съливан бе организиран няколко дискретни екипа, няколко клетки, на които отделно бяха раздадени задачи, които бяха подхранвани и независимо от това, което трябваше да знаят, бяха заклетни в тайната. Може би имаше един в Ню Йорк. Друг в Близкия изток. Трети в Европа. Тийлман го бе изпитал по тайната линия. Каза му, че заминава за Брюксел, после за Антверпен. После щял да отлети за Тел Авив. Имало следи, на които трябвало да се наблегне, да се докосне до някои бази, да поднови някои приятелства, да се възползва от някои стари дългове, да пречупи някоя друга ръка. Беше спрял дотук, нарочно оставяйки нещата неясни, като хляб над водата, ослушвайки се внимателно за някакъв знак на напрежение или внимание, но Съливан просто бе изръмжал одобрението си и му бе пожелал успех. *Времето принадлежи на врага*, бе казал той. Президентът вече трябвало да получи някакъв ултиматум, но без съмнение и това ще дойде. Да се изтеглят американските войски от Саудитска Арабия до еди-коя си дата, нещо такова. Точно за това парцаливковците винаги си навличали толкова беди. И така, бе казал той, *нека да им разкажем игрите на смотаните минетчици. Да им разгоним фамилиите, да им светим маслото. Господи, та качвай се на шибания конкорд, щом искаш...*

Сега, на двацет минути път преди Дюлс, Емъри отново си припомни този разговор. Иракчаните бяха известни с това, че притежават склонност към употребата на нервнопаралитичен газ. Бяха взели решение да развиват химическите си оръжия още през седемдесет и четвърта, когато Израел отказа да подпише договора срещу разпространение на ядреното оръжие. Страхувайки се от Израел, желяейки да наложат някакъв паритет, но при липсата на техническия ноу-хау, за да си построят сами ядрена бомба, те съвсем съзнателно се бяха ориентирали към спасението на удавника, в случая — отровните газове. Бяха преровили света, за да издирят арабски учени. Бяха наели различни инженери. Бяха платили на западни фирми милиони долари, за да си построят заводите и да се снабдят с необходимото оборудване. И през осемдесет и осма вече произвеждаха

тонове от този боклук месечно, предимно глухарчевия газ^[3], но също и нервнопаралитични агенти. Някои от тях бяха използвани срещу иранската армия по време на осемгодишната война. Повечето от него, обаче, се изсипа над злощастния кюрдски град Халабджа, избивайки хиляди невинни жени и деца. Западът твърде късно се сети да наложи забрана върху износа на ключовите съставни химикали и до средата на десетилетието Ирак вече си бе набавил това, от което имаше нужда.

Сега имаше пет предприятия, произвеждащи нервнопаралитичен газ. Най-голямото, в Самара, северно от Багдад, бе наистина огромно. Тийлман бе виждал черно-белите кадри от това място същия онзи следобед в офиса на НАС, пакет снимки със свършена разделителна способност, донесени на ръка от другия край на Вашингтон в голямата червена папка с надпис СТРОГО СЕКРЕТНИ КЛЮЧОВИ ДОКУМЕНТИ. Разпръснати върху пода под прозореца, те показваха всяка квадратна миля от заводите и складовите помещения, добре замаскирани под огромните бетонни стени. Иракчаните бяха кръстили това място с едно име, *Държавно предприятие мутхана за производство на пестициди*, но това не беше нищо повече, освен прикритие. Всички *двубитови*, с химическо производство страни му казваха *пестициди*. Това бе просто един код, една условност, най-челната от всички шегги. Пръсни това върху лоши момчета, твърдеше тяхната теория, и ги изтрий от лицето на земята, за да ти е добре.

А от него имаше много. Глухарчевият газ се произвеждаше в Самара в количество шейсет тона на месец и бяха натрупали запаси за години. От нервнопаралитичните агенти — *Табун* и още един вид газ, наречен *Зарин* — имаха значително по-малко, но от гледна точка на смъртоносното съдържание, това бе без значение. Една доза с размера на бучка захар, разпределена правилно, можеше да убие две хиляди и петстотин души.

— Доставки — промърмори Тийлман, наблюдавайки как в далечината един *Боинг 747* се отправя към пистата за излитане. — Те трябва да ги доставят.

Емъри кимна. Вече пушеше до петдесет цигари *Кемъл* на ден. Тийлман никога не го бе виждал толкова напушен.

— Сигурно — каза той. — И в моргата на *Белвю* има един труп, който твърди, че могат да го правят. Било е много хитро. Претрепват

човек, който е работел за израелците. И заедно с това ни изпращат послание. — Той отново кимна в знак на съгласие. — Чиста работа.

Тийлман го изглежда.

— Да не си научил нещо ново за Голд?

— Още не. Но хората ми работят по въпроса. Момчетата от ВСБК. Има един в Ел Ей^[4], който претърсва цялото място. Казах им, че ще им се плати добре. — Той се ухили. — Големи мангизи.

Тийлман кимна. Следователите от Вътрешните служби за борба с контрабандата бяха станали легендарни, същински еквивалент на бултериери. Можеха да провалят кариерата на всеки само за осем часа. Можеха да задават въпросите си толкова, колкото им бе необходимо, а сънят или уикендите възприемаха като проява на слабост. Тийлман погледна към Емъри. Емъри се опитваше да скрие прозявката си. Тийлман се пресегна и включи климатика на студена струя.

— Я ми кажи — започна той — откъде идват всички тези пари? Дали внасят онзи боклук? Или си го правят тук сами?

— Внасят го. Десетак срещу долар.

— И как?

Емъри сви рамене, привеждайки глава за последния *Кемъл* и смачквайки празния пакет.

— Бих допуснал, че го правят по море. Галон или два, натоварени между подобен товар. Не би било трудно, а и се избягва рискът да им задават въпроси, ако се опитат да ги прекарат по въздуха. Не — той поклати глава — предполагам, че минава през Бостън или през Ню Йорк или през някое от онези кротки местенца, горе в Мейн. — Направи малка пауза. — Министерството на търговията са получили достъп до някои данни, въпреки че може да ни се наложи да поостареем, докато ги чакаме.

Тийлман кимна, поглеждайки през прозореца. Той бе извън офиса през по-голямата част от следобеда. Емъри го бе взел от дома му.

— Нещо ново от Антверпен?

Емъри не каза нищо известно време. После пое дълбоко от цигарата и задържа една-две секунди.

— Има — кимна той и колата отново се изпълни с дим.

— Какво?

Емъри го изглежда. Не се смееше.

— От Ленгли са се добрали. Оперативният им отдел има някои свои хора в Брюксел. Добри местни момчета. И много добри позиции.

— И?

— Дадох им датите. Помолих ги да попрегледат нещата в разстояние на две седмици преди и след като израелците са направили запитването. Той спря за момент, за да махне парченцето тютюн, залепнало на устната му. — Преди четири дни са имали един странен малък инцидент. Местните ченгета спипали някакъв грък посред нощ. Някой му бил размазал физиономията. Още бил в болницата.

— Е, и какво?

Следа от намръщване премина по лицето на Емъри. Мразеше да го пресират.

— Момчето слязло от някакъв кораб. *Еноксия*. Малко корабче. Отплавало е от Антверпен преди три дена. Накарах ги да проверят. Искях товарителницата.

— И какво е пренасяло?

— Сред други неща — той направи пауза — е имало и пестициди.

Тийлман кимна.

— Заменили ли са гърка?

— Тъхъ. Наели са моряк чрез агента си.

— И кой бил?

— Не знам... — той погледна към Тийлман. — Все още.

Тийлман отдръпна седалката един-два инча назад и затвори очи.

— Мислиш ли, че трябва да говоря с агента? — Той отвори едното си око и изгледа Емъри. Последният бе вече извадил някакъв плик от джоба си. Постапи го внимателно на таблото.

— Адресът и телефонният му номер — поясни кратко. — И името му.

— Какво знаем за него?

— Той е полуфламандец, полуевреин. В Брюксел смятат, че е *саяним*.

Тийлман изгледа плика, после отново затвори очи. Ако корабният агент е бил *саяним*, тогава той е работил на хонорар за Мосад, един от симпатизантите им по пелия свят. Такива бяха хората, които го правеха за Израел, истинските вярващи, които смазваха колелцата на машината, наречена Мосад. Често се случваха влиятелни

местни фигури, уважавани в техните общества. От време на време, по молба, те осигуряваха фондове, прикритие, безопасно убежище, въвеждаха агентите в бизнеса, безбройните услуги, от които всяко добро разузнаване зависеше. Ако той принадлежеше към самците, ако това бе вярно, тогава може би това бе най-лошата новина. Това означаваше, че Мосад наистина са замесени. Това означаваше, че израелците трябва да бъдат притиснати.

— Лоша работа — измърмори Тийлман.

Емъри го изгледа в знак на съгласие.

— Много лоша — кимна той.

Тийлман направи физиономия, знаейки вече, че това е вярно. Цяла сутрин се бе обаждал на своите хора в Тел Авив, на частни номера, също както и чрез централата на щаба на *Кинг Саул булевард*, но все още никой не бе отговорил на обажданията му. Той лично винаги се разбираше с израелците, допадаха си духом, но знаеше също, че те не си падаха много по ЦРУ. Американците, мислеха те, не я разбират тази игра. Считаха ги за аматьори, добронамерени, искрени, но оплетени в собствения си наивитет, а също и от големите бюрократи горе във Вашингтон, от непрестанната нужда да докладват на политиците от *хълма*. Те бяха онези, които дърпаха конците. Твърде много мислеха за демокрацията. Отказваха да се срещат със себеподобните си. В един извратен свят те се държаха като девизи. Със слънцето, попаднало върху лицето му и със затворени очи, Тийлман поклати глава и въздъхна. Въпреки произхода си и принадлежността си към страната, той трябваше да се съгласи с това. Твърде е вярно, си помисли.

Емъри намали скоростта на огромния крайслер и отби от магистралата като се насочи към отбивката, водеща към летището. Тийлман, отново изправен на седалката си, вече можеше да види грациозната, подобна на палатка, сграда на аерогарата, също както и опашката самолети *Джъмбо*, чакаща на пистата зад нея. Бе летял по този маршрут стотици пъти, изпълнявайки задания в Европа и в Близкия изток. Прекалено често операциите затъваха в пясъка, прекалено много хора се занимаваха с наставническата работа, с контрола. От години бе свикнал с разочарованията, със страниците от внимателно изписани правила, обещаващите задания, прахосани от безчувствените протоколи. Сега, обаче, спирачките бяха спуснати. Той

имаше пълна свобода, цялата отговорност му бе поверена. Можеше да направи каквото си иска и на когото си иска, само трябваше да постигне резултата. Той отново се замисли за израелците и се запита как ли ще се справи. Нямаше да е лесно. Знаеше го.

Емъри забави, за да се присъедини към опашката за алеята на заминаващите. Тийлман бръкна във вътрешния джоб на самото си и провери паспорта и билета, автоматични жестове, внасящи леко успокоение. Колата стигна до сградата на терминала и спря под знака на *Сабина*. Емъри се изкашля. В ръката си държеше друг плик. Беше малък и бял. Той го подаде напред.

— От Лора е — каза. — Накара ме да й обещая.

Тийлман го изгледа. Бе се видял с Лора преди по-малко от час. Беше отишъл до малката бяла къща в Мериленд само да си вземе чантата. Тя я беше подредила както винаги правеше това. Лежеше там, на леглото, очаквайки го. Бяха прекарвали известно време заедно. Бяха говорили за есенната ваканция. Казаха си довиждане на изхода и децата бяха там, малката Брий бе само зъби и усмивка.

Той премигна, все още гледайки плика.

— Какво е това — едва попита той.

— Не знам.

Тийлман взе илика и го отвори. В него имаше малко листче хартия и едно цвете. Лора ги беше притиснала между страниците на детската енциклопедия. Винаги го правеше. Винаги бяха по-хубави от предния път. Тийлман погледна цветето за момент. Беше малко, с лилави листенца. Беше виждал такова и преди, но не знаеше как се казва. Внимателно го положи на една страна и разтвори листа. Появи се някакъв чернокож товарач с количка. Сянката падна върху колата. Тийлман се наведе над хартията, три кратки изречения. *Обичам те. После продължаваше. Децата също. Точно за това мисля, че нещата не могат дълго да продължават така.*

Тийлман премигна и отново прочете бележката. После погледна Емъри. Емъри се бе облегал на вратата с едната ръка на волана, наблюдавайки автобуса на *Грей лайн*. Сигурно можеше да бъде на милиони мили от това място. Тийлман посочи писмото.

— Ти знаеше ли за това?

Погледът на Емъри се измести от автобуса. Не се опита да го прочете. После погледна Тийлман. Тийлман се наведе към него,

напрегнат, самолетът го чакаше, израелците го чакаха. Бог знае какво още го чакаше.

— Знаеше ли? — попита той. — Да?

Емъри се замисли сериозно за миг и Тийлман внезапно си представи картината, яхтата, широките блестящи води на Чесапийк бей, снимките, които децата щяха да направят, с цялото семейство на борда, пикниците, полуизпитите бутилки с вино и влажните хавлии, провесени на въжето, Брий гола, почерняла от слънцето, Емъри на руля, безизразен, лицето на жена му, Тийлман далеч по задачи, нейната усмивка.

По-възрастният мъж отново гледаше през прозореца, а пръстите му леко барабаняха по волана. Автобусът на *Грей лайн* бе изчезнал.

— Самолетът ти излита в седем — тихо каза той. — А вече е шест.

Били се обади на Маквий с новината. Беше започнал да набира номера още от четири часа. Звучеше наистина доволен от себе си, останал без дъх, наистина развълнуван.

— Татко — започна той. — Получих го. Наистина.

Маквий захвърли коженото си яке на дивана. Току-що се бе върнал. Не бе виждал Били от два дена, дори не бе говорил с него, а сега трябваше да отпътува.

— Какво има, синко? Какво си получил?

— Избраха ме. *Мен* ме избраха.

— За какво?

— За *Хорнзи скулс*. Тренират преди сезона. Дадоха ни фланелки и чорапи и всичко... — той спря, задушавайки се от вълнението си. — Аз съм единственият сигурен в отбора. *Единственият*, татко. Не е ли това върха?

— Да. Уаза.

— Какво?

— Уаза. Означава същото нещо. Означава, че си върхът.

Маквий се усмихна. Не беше използвал стария лаф от морската пехота с години. Уаза. Били му разказваше за тренировките, за това с кого щели да играят най-напред, как му било обещано да играе централен нападател.

— *Обещаха ми*, татко. Обещаха ми. Център. — Той отново направи пауза. — Какво ще кажеш?

— Уаза — отново отговори Маквий, поглеждайки часовника си. Беше седем и десет. Каза на Били, че е свършил добра работа и поиска да говори с майка му. Чу се удар, когато Били изпусна телефона и после кратък разговор. Когато бившата жена на Маквий взе слушалката, тя звучеше изненадана. Рядко им се случваше да говорят.

— Аз съм — каза Маквий.

— Разбрах.

— Добри новини. За момчето.

— Да, така е. Това му дойде доста добре. Вече е в почти нормалното си състояние. — Тя направи пауза, странно. — Има ли още нещо?

Маквий се поколеба за миг, после каза, че е отсъствал известно време, по работа. Наистина би искал да види момчето. Било вече седем. Защо да не излезели за вечеря?

— Той вече вечеря — веднага отговори тя.

— Имах предвид всички нас.

— А...

После отново настъпи мълчание, този път по-дълго и Маквий си я представи как стои до телефона, сред старинните мебели и афганистанските килими и тежките кадифени завеси, които бе наследила от майка си, опитвайки се да се насили да каже *не*.

Тя отново заговори.

— Да, явно на него му се иска — призна с неохота.

Маквий се усмихна отново.

— *Ла долче вита* — каза той, назовавайки италианския ресторант, за който знаеше, че тя харесва. — Ще се видим след половин час.

Маквий стигна първи до ресторанта. Познаваше собственика — един дребен и разговорлив италианец от Неапол. Също като Били, и той беше запален по футбола. За минута-две обсъдиха таланта на Марадона, Маквий се преструваше, че знае много повече, отколкото в действителност знаеше, а собственикът тъкмо дриблираше между редицата празни столове, когато на вратата се появи Сара. Беше висока, една година по-възрастна от Маквий, с дълга руса коса. Говореше английския от *Найтсбридж*^[5] и носеше скъпите си дрехи с

оттренирана походка. В началото, когато се запознаха, Маквий я боготвореше.

Сега той пристъпи напред и леко я целуна по бузата. Били изтича от колата, потропвайки на прага на вратата. Седнаха на една маса до прозореца, Маквий от едната страна, Сара и Били от другата. Сара отпи от минералната вода *Перие*. Изглеждаше уморена.

Поръчаха си морски деликатеси и скромна салата, за Били — пица. Пристигна бутилка шампанско и една огромна чаша с кока-кола. Маквий наля шампанското и вдигна тост за новините на Били. Момчето вдигна чашата с колата, очите му блестяха. Каза, че мислел как един ден ще може да играе за Англия. После стана, извини се и изчезна към тоалетната. Сара остави чашата си.

— Кой е този Яков? — внимателно попита тя.

Маквий ѝ обясни. Каза ѝ, че бил треньор на футболния отбор. Бил извел отбора до върха на тяхната лига и особено добре се държал с Били. Този сезон можели да направят дори нещо повече, само че Яков вече го нямало. Сара го гледеше.

— Защо го няма? — попита тя.

Маквий си взе още една хапка от рибата и после остави ножа и вилицата си.

— Замина си — смотолеви той, не желаейки да говорят за това.

Сара го изгледа студено, изпитателно. После се намръщи.

— Но това е смешно — каза тя. — Били го споменава на няколко пъти и... — тя присви рамене.

Маквий я наблюдаваше внимателно. Той познаваше признаците. Познаваше, когато тя премълчаваше нещо.

— Какво — попита той.

— Нищо.

— Да, *има* нещо.

Тя бързо го погледна.

— За бога — каза тя, — ти не си на работа и аз не съм някакъв ненормален престъпник.

Маквий не обърна внимание на сарказма ѝ. Сара никога не прие работата, с която той се занимаваше. Мислеше, че е груба, изпълнена с подлост, че е едно извинение, за да се слееш с долните пластове на обществото. Беше се омъжила за морски пехотинец от Кралската флота, висок, добре изглеждаш сержант, с добра перспектива пред себе

си, на заплата като нередовен офицер — не съвсем обичайно — на комисионна. Бяха невероятна двойка — приятелките й й казваха, че са страхотни — но тя имаше свои причини и в началото наистина всичко беше наред. Но тогава той беше паднал в планината и си счупи крака и военната служба свърши, а с нея и предстоящите повишения. Бракът успя да се закрепил още осем години, но ставайки все по-горчив. Нощта, когато той си тръгна, тя го беше нарекла мързелив и глупав, без перспектива в живота, и без кураж, без амбиции. Бил абсолютен егоист и никога не му пукало за когото и да било друг на този свят. Маквий запомни това описание завинаги, питайки се дали бе вярно.

Маквий взе чашата си и я пресуши. Бяха започнали някакъв разговор и тя му дължеше отговор.

— Този мъж, Яков — напомни той, — щеше да ми кажеш нещо за него.

Сара отново поклати глава непоколебимо.

— Не — отговори тя, без да се притесни да прикрие прозявката си. — Просто си мислех какво хубаво име е имал.

След това вечерята не продължи дълго, а Били се върна в апартамента с Маквий. Поговориха набързо на тротоара пред ресторанта, момчето подскачаше нагоре-надолу, молейки се на майка си да прекара нощта при баща си. Той ще пътува, не спираше да повтаря то. Ще отсъства известно време. Може да ме остави в училище утре сутринта. Неохотно, но чувствайки се победена, Сара се съгласи да го пусне, но накара Маквий да й обещае, че Били ще бъде в леглото и ще заспи още преди десет часа. Трябвало да вземе униформата за училище на сутринта. Тя си тръгна като кимна и изрече едно ледено *благодаря за вечерята*, а Маквий я наблюдаваше, докато се качи в белия си ситроен Жи Ти Ай, една добре изглеждаща жена в средата на трийсетте, една напълно непозната.

Били и Маквий се върнаха в апартамента. По пътя момчето щастливо бърбореше за новия сезон, за головете, които щял да вкара. Когато се сляха с натовареното движение по *Крауч енд*, той внезапно смени темата, поглеждайки Маквий, прокарвайки пръсти нагоре-надолу по празната бутилка, която собственикът на ресторанта му беше дал като сувенир.

— Къде ще заминаваш, татко?

— За Израел. — Маквий го изгледа. — Това е в Близкия изток. Бог е дошъл от там.

— И защо? Защо заминаваш?

— По работа. — Маквий се усмихна. — За един човек, който ще ми плати много пари.

Били кимна, осмисляйки казаното. Колата сви наляво. След двайсет секунди щяха да бъдат у дома. Били изглеждаше замислен.

— Това има ли нещо общо с Яков?

— Да.

Били кимна, но не каза нищо известно време.

— Той наистина е мъртъв, нали? — промърмори най-накрая.

— Да, синко. Мъртъв е.

— И аз така си мислех. — Той спря замислен. — Това е срамота, нали?

— Да, така е.

Можеше да дойде и да ме види как играя. — Намръщи се. — Какво ли щеше да каже, как мислиш? Ако знаеше, че ще играя?

Маквий сви рамене, завивайки по своята улица и спирайки ескорта пред апартамента си. Пресегна се за ключа и изключи двигателя. Разговорът със Сара, прекарвайки час и нещо с бившата си жена, му бе подсказал за сетен път какво безчувствено изживяване бе неговият брак. Дългите зимни нощи, когато нямаше какво да си кажат. Безкрайните опити да водят нормален полов живот. Алкохолът. Всичко беше толкова безсмислено, такава загуба на време, но въпреки това той бе готов отново да премине през всичко, през всяка секунда, само заради, сина си, заради Били, най-добрият централен нападател на света, избран наскоро да играе за *Хорнзи скулс репрезентатив XI*. Той се наведе над момчето, опитвайки се да намери една-две думи, с които да му опише как се чувства в момента, колко горд беше с него, но ръката на Били се протегна и го спря: *внимавай*. Той гледаше през прозореца. Гледаше нагоре.

— Татко — каза тихо той. — В апартамента има някой.

— Как разбра?

— Видях ги.

— Тях?

— Двама души. Мъже. Видях ги. Наистина.

Маквий го изгледа за момент, после му каза да остане там, където си беше, да не мърда нито инч, да заключи вратите. Били кимна, като продължаваше да гледа към апартамента.

Маквий бързо излезе от колата и се огледа. Апартаментът му беше на първия етаж. На предната страна имаше три прозореца. Два бяха от всекидневната. Другият на кухнята. Завесите бяха полуотдръпнати във всекидневната, точно както ги беше оставил. Щорите на кухнята бяха спуснати и там нямаше нищо нередно. Той пресече пътя и влезе през портата, питайки се дали Били не се заблуждаваше. После видя входната врата. Делеше я заедно с момичетата отдолу. Законите на къщата, а и нивото на местната престъпност, винаги ги караха да я държат заключена. Сега тя бе леко открената. Дървото около ключалката бе изкорубено.

Маквий се поколеба за момент, после се наведе и взе една празна бутилка от мляко на пода. На средата на стълбището имаше извивка под прав ъгъл. Той бързо се шумугна зад него, подскачайки на пръсти, но запазил съвършено равновесие, усещайки старата възбуда. В горния край на стълбите беше неговата врата. Беше отворена. Той отново се поколеба, послушвайки се за движение горе, но не чу нищо, освен изщракването на бойлера и теча на кухненската чешма, който смяташе да отстрани. Чакат, помисли си той. Видели са колата. Видели са ме. И сигурно са въоръжени. И чакат. Погледна бутилката. Куражът, знаеше той, има много общи неща с пресметливостта. Трябваше да можеш да прецениш шансовете си. Трябваше да можеш да прецениш мястото. Трябваше да можеш да прецениш в какво състояние се намираш след чиния, пълна с калмари и четири чаши с шампанско. И ако въпреки това си решил да го направиш, ако започнеш, тогава или си много смел, или си много глупав.

Маквий се усмихна в полумрака. Тихо се измести наляво, сведе леко рамене, после влезе в тясното коридорче, завивайки вляво, усещайки фигурата, застанала зад кухненската врата, дългия френски нож, който беше купил едва миналата седмица, готов и вдигнат напред. Той ритна вратата, сериозен удар, като я засили назад към хладилника. Чу вика на болка и после, на отсрещната стена видя другата сянка, после звука на строшено стъкло, когато удари бутилката от мляко в рамката на вратата и заби назъбения ѝ край в лицето, което се нахвърли срещу него от мрака.

Мъжът изпищя от болка, захапвайки бутилката, а Маквий усети въздушната струя, когато нещо тежко се заби в стената над главата му. Той се наведе, избягвайки втория изстрел, после нападна отново, с тежестта на тялото си, с главата и раменете напред, надявайки се, че мъжът няма да успее да се отдръпне, че няма да го хване в клопка. Не успя и Маквий го удари право в диафрагмата и чу как въздухът изсвистя през разбитата му уста. Мъжът се преви на две, после скочи към отворената врата.

Маквий се обърна все още с бутилката в ръка. После влезе в кухнята, отдръпвайки вратата назад, насочвайки се към фигурата зад нея, после видя очите му, големи, и подуши киселата миризма на затвор и застояла пот. Той вдигна бутилката, после се поколеба за частичка от секундата, но достатъчно дълго, за да може мъжът да се втурне към стълбите. Беше чернокож. Беше млад. Беше среден на ръст. Носеше дънки и фланелка с къс ръкав. Спусна се надолу по стълбите, проклинайки с плоския си лондонски акцент. Приятелят му все още бе в коридора. Избягаха и в последните останки от вечерната светлина стъпките им бързо отекнаха по тротоара.

Маквий застана в горния край на стълбите, събирайки дъха си, убеждавайки се, че си бяха тръгнали. После се върна в апартамента, обиколи стаите, забелязвайки предполагаемите щети, измъкнатите чекмеджета, претършувания гардероб, опразнените шкафове. Излизайки от спалнята, чу стъпки на стълбището. Напрягна се и се отдръпна в коридора. Все още държеше бутилката, счупения ѝ край хлъзгав и влажен от кръвта. Направи крачка напред с вдигната ръка, наблюдавайки извивката на стълбите. Щеше да е глупаво да го заловят. Но пък да се върнат бе още по-глупаво от тяхна страна. Този път той щеше да си свърши работата както трябва.

Стъпките спряха за миг на стълбището. После се появи Били, стоейки в полумрака. Очите му бяха широки, а ръцете му вдигнати напред. Единствената лампа в коридора долу хвърляше дългата му сянка напред. Маквий го изгледа, после започна да се смее. В ръката на Били беше бутилката от шампанско, гърлото и бе леко назъбено.

Маквий пристъпи напред и го вдигна, усещайки за първи път кръвта на собственото си лице. Той хвана момчето така, както винаги обичаше да го държи, високо горе, буза до буза.

— Уаза — тихо каза той. — Адска уаза.

Старецът, Абу Юсуф, погледна към момчето в другия край на гаража.

— Откъде знаеш? — попита той. — Откъде знаеш, че не е клопка?

Момчето присви рамене и се обърна, жест на безразличие. Напоследък той бе започнал да не крие пренебрежението, което изпитваше. Старецът бе типичен *самадин*, от онези, пасивните, като камъните, мити от приливите, се носеше напред-назад из Близкия изток, един палестинец, идващ отникъде, отиващ наникъде, един старец, за когото беше безсмислено дори да си хабиш думите.

— Не е клопка — отвърна то.

Старецът се намръщи. Момчето току-що бе пристигнало, обичайните три почуквания на вратата. Беше донесло съобщение от сириец. Материалът за колата бил вече тук, трябвало да бъде прибран. Трябвало да уговорят някаква среща, да намерят паркинг за колата, може би онзи големия, на магазините на *Патерсън*. Някакъв мъж с бял понтиак държал материала в багажника си. Бил тежък. Трябвали двама души, за да могат да го вдигнат. Щял да чака само петнайсет минути. Дори по-малко. Трябвало да отидат веднага.

Момчето погледна часовника си, после отново се облегна на колата. Въздухът в гаража миришеше на нещо смешно. Старецът сигурно пак е използвал помпата, помисли си то. Възприема го като играчка. Наистина го е превзела напълно. Никога не я оставя на мира. Типичен *самуд*. Мозъкът му е като каша.

— Ами, да тръгваме — каза той. — Веднага.

Старецът обиколи колата, като продължаваше да го наблюдава. С отвращението, което бе изписано на лицето му, с недоверието в момчето — колко неловко се чувстваше, когато то идваше в гаража. По-късно, ден или два след това, той започна да се убеждава, че момчето го наблюдава. Никога не говореше за себе си, за това откъде е дошло. Никога не говореше за семейството си, за майка си, за братята си. Никога не споменаваше за борбата там, вкъщи, за това, колко лошо било всичко, колко ужасно било да бъде принуден да се занимава с такива неща. Никога не споменаваше израелците, освен когато ги наричаше тъпащи. Всъщност, единственият разговор, който изобщо

бяха водили, се беше въртял около работата на момчето. Работело в някакъв голям хотел, някъде в Манхатън. Печелело по неколкостотин долара на седмица. Нещата му се подреждали добре.

Сега момчето отваряше вратата на гаража. Жегата нахлу откъм улицата, повличайки със себе си и миризмата на боклук и мръсни канали. Старецът го последва до тротоара, премигвайки на ярката светлина.

— Колко далеч е *Патерсън*? — измърмори той.

— На половин час път.

— Кога ще се върнем?

Момчето присви рамене.

— В пет — каза то. — В шест. Не знам. Защо?

Старецът хвърли един поглед назад, към гаража, мрачната и гореща кутия бе станала за него нещо като втори дом.

— Ще трябва да го изпробваме — каза той. — Да сме сигурни, че работи.

Момчето се намръщи.

— Да изпробваме какво?

— Газът. Сълзотворният газ. Можем да го направим на отворена врата. По-добре, ако е по-късно.

Момчето го изгледа за момент, после започна да се смее, спомняйки си за веществото в аерозолната опаковка, за това, което му бяха казали, че може да направи.

— *Сълзотворен* газ ли? — попита то.

Старецът кимна и отново погледна часовника си.

— Прав си — нервно каза той. — Трябва да тръгваме.

[1] Модел автомобили на Роувър. — Б.пр. ↑

[2] Настолна лампа с чупещо се рамо. — Бел.ел.кор. ↑

[3] Отровна течност, използвана през Първата световна война като БОВ. — Б.пр. ↑

[4] Лос Анжелис. — Б.пр. ↑

[5] Аристократичен квартал на Лондон. — Б.пр. ↑

5.

Петгалоновият варел пристигна от Рамсгейт в базата за преработка на отпадъци в Нюбъри на двадесет и шести август, петък. Така се случи, че анализикът бе в чужбина, в отпуск. Появи се два дни по-късно, уморен и с лош махмурлук, с полета от Атина. На бюрото си той завари голяма купчина книжа и бе станало късно следобед, когато успя да стигне до варела от Рамсгейт.

Варелът, все още запечатан в контейнера на противопожарната служба, беше поставен в онази секция от склада, където обикновено съхраняваха подозрителните отрови. Ръководителят на смяната бе видял знака на варела, когато го бяха докарали от Рамсгейт, и си бе направил съответните изводи. Складовата база бе добре осветена, с прозорци от двете страни.

Анализикът разгледа варела. Беше солидно направен, стоманата бе по-дебела от обикновено. Не се виждаха следи от корозия, нямаше ръжда, нямаше течове. Той и още двама мъже бяха вдигнали варела от предпазния контейнер и го бяха отнесли до тезгяха, на който лежаха инструментите му. Тежестта му подсказваше, че бе пълен. Анализикът благодари на мъжете и се наведе да прегледа капачката в горния край на варела. Един от мъжете, по-възрастният го попита защо не си сложи костюма и маската, които трябва да носи. Такива бяха правилата. Фирмата строго следеше за тях. Анализикът просто присви рамене при този съвет. Още се чувстваше замаян от алкохола, който си бе накупил от безмитния магазин и по-късно бе погълнал. Отговори, че щял да си сложи ръкавиците и гумените галоши, в случай че се получил разлив по пода, но останалите неща нямало да използва.

По-възрастният мъж го нарече глупак и излезе. Анализикът се върна при варела, разгледа го отново, прочете бележките, които клонът на фирмата в Северен Кент бе изпратил, а също и фотокопието от доклада на противопожарната служба. И в двата случая не се казваше нищо за евентуалното съдържание на варела. Единственото указание бе полуизтритият ред, написан на немски на дъното на варела. Анализикът се загледа в надписа. Знаеше малко немски. *Собственост*

на... започваше надписът, но останалата част бе зацапана с боя. Той се напрегна малко. Една-две от буквите можеха да бъдат различени под пласта боя. Прокара пръст по думата в края, сякаш бе изписана на брайлова азбука. Буквите бяха пет. Едната като че ли беше *H*. Той не беше, нямаше как да е сигурен. Нахлузи дебелите гумени галоши и се наведе да притегне връзките. После взе ръкавиците, сложи ги и размърда пръстите вътре. После приближи варела и се опита да разхлаби капачето.

Не се получи. Опита отново, раздрусвайки по-силно, прилагайки възможно най-много сила. Все още не помръдна. Обърна се към малкия тезгях и си избра едно чукче. Корозия, помисли си той. Малко морска вода под капачето и ръждата е натегнала отдолу. Просто един-два удара с чука и ще стане.

Той започна да почуква около капачето. Звукът на чука накара главата да го заболи отвътре. Довърши кръга и отново се опита да развие капачката. Усети я как поддава, отначало бавно, едва доловимо, после се освободи и лесно се завъртя между пръстите му. Спря и постави чукчето обратно на тезгяха, после се върна при варела и отстрани капачката. Сложи я обърната обратно. От вътрешната ѝ страна имаше тънък слой чиста течност. Тон се наведе и погледна във варела, като видя отразената върху течността светлина. Подсмръкна, после още веднъж, опитвайки се да идентифицира миризмата. Тя му напомни за гниеци сливи.

Той отново подуши, чудейки се, защо ли очите го заболяха толкова много, защо започна да губи от фокус варела, каква беше тази ужасна болка в гърдите и секунди преди да настъпи мракът, му хрумна, че махмурлуците не може да са чак толкова лоши и че може би — в края на краищата — щеше да е по-добре, ако беше послушал по-възрастния мъж.

Тийлман, който обикновено спеше по време на трансатлантическите полети, остана до прозореца цяла нощ с чаша в ръка, опитвайки се да разбере писмото.

На зазоряване, на около половин час преди да достигнат територията на Ирландия, той си помисли, че накрая бе успял. Не беше нещо ядно. Не беше патетично. Не беше горчиво. То просто описваше

начина, по който се чувстваше, това, което означаваше за него, шокът. Повика стюардесата. Поръча четвъртия си бърбън. Трябваша му двайсет минути, за да го изпие, наблюдавайки облаците долу, станали розови на изгриващото слънце. После взе бележника си и отново прочете писмото и разбра, че въобще не го бе разбрал. Всичко бе мъртво. Звучеше като реч при връчването на медал. Грациозност, прикриваща огъня, решеност да настоява, въпреки болезнените рани. Той го прочете отново, играейки си с празната чаша, после откъсна листа от бележника.

На летището бе видял как Емъри си тръгва. По-възрастният мъж му бе пожелал късмет, бон воаяж, но очите му бяха студени и въобще не беше ясно кое пътуване има предвид. От един автомат на терминала Тийлман се бе обадил на Лора. Отговори Брий. Не, бе казала тя, мама я няма, на магазина е, да пазарува. Тийлман ѝ бе благодарил и ѝ каза, че не било нищо важно, нищо, което да не можело да почака, докато стигне до Европа, но в главата си той чуваше един друг глас, по-силен, по-груб, по-настоятелен и, каквото и да направеше, там на телефона с Брий, или след това, когато се присъедини на опашката за предаване на багажа, той не можа да се освободи от него. Къде ли бе отишла в действителност Лора? Къде ли се бяха разбрали да се срещат? Колко ли време прекарваха заедно? За какво ли си говореха? Какво ли правеха? И колко ли често?

На брюкселското летище Тийлман влезе в умивалнята до багажната установка, преди да започне деня си. Изми лицето си със сапун пред огледалото и разбра в какъв капан се беше набутал, капан, който сам си беше заложил. Това, което никога не трябваше да прави човек, когато бе изправен сред полето, бе да гради предположения. Никога не трябваше да допускаш, че не те следят. Никога не трябваше да допускаш, че стаята ти не се подслушва, че телефонът ти не се подслушва. Никога не трябваше да допускаш, че случайното запознанство с мъжа в хотелския бар, с онази приятелска усмивка и здравето ръкостискане, не е мъжът, когото са изпратили да ти свети маслото. Това бе единственият шанс да оцелееш, когато си на полето, когато си винаги скептично настроен, когато си винаги нащрек. Но в личния живот, в собствения ти живот, при децата и жена ти, по дяволите, там нещата стояха по друг начин. Там имаше други правила, имаше лоялност. Та за това ти си се закле! Построил си дом и си се

опитал да имаш деца и накрая си сторил наистина нещо добро, като си приютил шепа ничии деца. Направил си всичко това, направил си го добре, по-добре от добре и сега всичко се бе превърнало в пепел. Другите момчета, момчетата, с които се срещаше в офиса, или на полето, може би те се бяха подредили по-добре. Както и да го погледнеш, колкото и силно да се опитваш, накрая се оказваш прекаран. Живот ли? Тийлман се погледна в огледалото, брадата му бе набола, очите му — зачервени от изтощение и напрежение. Лора, помисли си той. От всички хора. Точно тя.

Той нае кола от бюро на Херц. Пътуваше с американски паспорт на името на Лейси. В графата за наема, там, където пишеше *служебен адрес*, той попълни някакъв адрес в Чикаго. Останалото щеше да бъде работа на Хуанита, също както и документите. Като прикритие, той използваше професията на пътуващ журналист, работещ по задание за някакво влиятелно списание от Средния Запад. Дошъл в Европа, за да събере материал за някаква бизнес сделка. Дали щели да затворят митата за страните от Обединена Европа? Дали останалата част от света ще трябва да се съюзява за нова търговска война? Обичайните въпроси.

Тийлман тръгна за Антверпен. Беше там след по-малко от час. Пристанищната зона се намираще в другия край на града и той продължи да кара с полуотворени очи, доверявайки се на сините знаци, спомняйки си адреса на полицейския участък, в който бяха прибрали гръцкия моряк след инцидента. През нощта Емъри щеше да е прикрил следите, водещи към неговата врата, да прекъсне всички канали, като за целта щеше да предаде необходимите протоколи, подsigурявайки му достъп до там, докъдето се наложеше. Това бе едно от последните неща, които бяха обсъдили в колата, докато чакаха в зоната за изпращане на пътниците, с писмото от Лора, лежащо на седалката между тях, като нямаше и най-малкото съмнение, че Емъри ще направи това, което бе обещал, че ще смаже копелетата. Работата и удоволствията, винаги бе настоявал той, са напълно несъвместими.

В полицейския участък Тийлман откри дежурния детектив. Той не говореше английски. Разговаряха няколко минути на развален френски и детективът потвърди, че нямат никакви сведения за нападението. Гъркът, каза той, бил наистина лошо пребит. Който и да

го бил направил, явно знаел доста за физическото насилие. Лекарите в болницата казали, че бил късметлия задето оцелял.

Тийлман кимна и си направи няколко записки, като внимаваше да не привлече любопитството на детектива, този дребен и тъмен, настоятелен американец, който е дошъл от другия край на света. Детективът му предложи да го откара до болницата да види моряка, но Тийлман отказа, като му благодари. Имаше името на кораба, датата на нападението, потвърждението, че *Еноксия* бе отплавала на следващия ден. Онзи, с когото наистина искаше да говори, бе Вледърс, агента.

— Познавате ли го? — попита той.

Детективът кимна. Всички познавали Вледърс.

— Какво представлява?

— Добре е. Богат.

— Откъде има парите?

— От бизнеса си — детективът се изсмя. — Откъде другаде?

Тийлман го изгледа в очите, достатъчно дълго, за да разбере, че човекът не блъфираше, може би не знаеше за израелската връзка, ако — изобщо — такава съществуваше.

— Как мога да го открия?

Детективът взе някакъв телефонен бележник, потвърждавайки адреса, който Емъри вече му бе дал, и обяснявайки как да го намери. Детективът погледна часовника си. Вледърс спазваше времето на богатшите. Ако не беше в офиса си, щеше да е вкъщи. Детективът му даде още един адрес.

Тийлман си тръгна от полицейския участък, следвайки указанията на детектива. Той подкара по главния път обратно към града, опитвайки се да избягва трамваите, които шумно издрънчаваха край него. В старата част, на няколко пресечки от железопътната гара, успя да намери паркинг. За да стигне до офиса на Вледърс, му бяха необходими не повече от пет минути пеш. Тийлман се бе разсънил вече, бе застанал нащрек, съзнанието му бе освободено от всичко, с изключение на това, което щеше да се случи през следващия половин час.

Офисът на Вледърс заемаше целия трети етаж на една стара предвоенна сграда в близост до някакъв малък хотел. Тийлман влезе и започна да се качва по стълбите с уверена походка. На всяка площадка имаше окачени картини, нарисувани с избеляващи водни бои, широки

и равни пейзажи със снежнобели облаци. Подът беше застлан с дървен паркет. Миризмата напомни за училището, в което Тийлман бе учил.

Вратата на офиса на Вледърс бе отворена. Вътре, зад бюрото, седеше някаква секретарка. Изглеждаше поне на деветдесет години. Тийлман се представи, използвайки фалшивото си име. Каза, че нямал уговорена среща с господин Вледърс, но би се радвал, ако той може да му отдели половин час от времето си. Бил журналист от САЩ, работещ по някакво задание. Изследвал някаква голяма тема, свързана с европейската търговия, а господин Вледърс всъщност бил точно там, където търговията реално се осъществявала. Сигурно е бил свидетел на всички настъпили промени. Срещата му с него би могла да му предложи една наистина добра гледна точка.

Секретарката, която говореше отличен английски, го изслуша без особен интерес. После стана и влезе в един друг офис, затваряйки вратата след себе си. Когато отново се появи, тя задържа вратата отворена.

— Ще ви приеме — каза тя. — Следващата му среща е в три.

Тийлман ѝ благодари и влезе. Вледърс стоеше до прозореца. Очаквайки да види по-възрастен човек, Тийлман откри срещу себе си една дребна, стройна фигура на мъж в началото на трийсетте. Носеше черен, двуреден костюм, като самото висеше внимателно поставено на облегалката на стола му. Имаше дебели очила със златни рамки и внимателни очи, а на лицето му беше застанала почти непрестанна усмивка.

Той махна на Тийлман към един от столовете пред бюрото и седна. Тийлман обясни кой е и за какво е дошъл. Той нахвърли достатъчно данни от измисленото си минало, за да оправдае изненадващото си посещение и после се опита да стесни фокуса. От колко време работел Вледърс в бизнеса с морския транспорт? Какви клиенти представял? Къде били истинските възможности за човек, който желяел да направи сериозни пари? Какви промени щяло да предизвика обединението на Германия?

Вледърс отговори на въпросите един по един с особена лекота. Също както и секретарката си, той говореше перфектен английски. Знаеше доста неща за бизнеса с морски превоз на товари. Посочи накъде биха могли да се развият тенденциите. Съгласи се, че обединението можело да породи сериозни промени. Освен ако не били

много глупави, европейците скоро щели да сграбчат останалия свят за гърлото.

Разговорът им продължи като Тийлман от време на време драсваше по някой друг ред, а Вледърс го наблюдаваше търпеливо, винаги учтив, а усмивката рядко напускаше устните му. Когато Тийлман попита за някои конкретни товари, той подсказа, че тук можело да има и проблеми. По-обемистите стоки понякога причинявали доста главоболия. Попълването на документацията за завършени продукти като телевизори или хладилници, например, било истински кошмар. Тийлман кимна, проправяйки си още една пътека напред, внимателно насочвайки се към въпроса за кипърското корабче, за съдържанието на пестицидите, за източника на веществото.

— Доколкото разбирам, работите и с химикали? — попита той.

Вледърс кимна.

— Понякога.

— Някакви проблеми?

— Срещат се и такива. Моряците се раждат доста непохватни. Невинаги складират товарите както трябва. Контейнерите се повреждат по време на преходите. Получават се пробиви. При лошо време — той присви рамене — и течове.

— Нещо подобно да се е случвало наскоро? Нещо, което да си спомняте?

Настъпи дълго мълчание и Тийлман се запита дали не бе прекрачил границата, дали не бе сменил скоростта малко непохватно, дали не е ударил на камък. Вледърс продължаваше да го наблюдава. Имаше израза на човек, когото животът не можеше да изненада особено много.

— Искате да знаете повече за *Еноксия*, нали? — попита той. — Затова ли сте тук?

Тийлман го изгледа за момент, после кимна.

— Да — отговори той.

Вледърс му се усмихна. После се пресегна и извади един лист от бележника пред себе си. После взе писалката от джоба си и надраска някакво име и адрес.

— Това е човекът, с когото такива журналисти като вас би трябвало да разговарят — обясни. — Това ще ни спести доста време и на двамата.

Тийлман кимна.

— Тук ли? — попита. — В Антверпен?

Вледърс го изгледа една-две секунди, спекулативно, любопитно, отегчен от играта, която се бяха опитали да му изиграят. После поклати глава.

— Не — отговори той. — Ще трябва отидете до Хамбург.

Най-накрая Маквий успя да открие арабина в един малък ресторант на *Мейфеър*^[1]. Седеше сам на една маса в дъното и четеше някакъв брой на *Нюзуик*. В едната си ръка държеше хлебче, а в другата — чаша с някаква алкохолна напитка. Той покани Маквий да седне.

Маквий го изгледа в срещуположния край на свършената бяла дамаска.

— Трябват ми отговорите на някои въпроси — каза той, — а вие може би ги знаете.

— Възможно е.

— Да. — Маквий се наведе над масата. — Снощи някой е претършувал апартамента ми. Двама. Един бял. И един черен. Бяха още там, когато се върнах вкъщи. Тръгнаха си малко след това.

Арабинът кимна.

— Разбили са и са влезли — каза той. — Нали това е фразата, която вашите употребяват?

— Така е. Но може ли да ми обясните това?

Маквий бръкна в джоба на самото си. Извади оттам малък метален предмет, голям колкото копче за риза. Съвсем тънки кабелчета се подаваха от единия край и се събираха на едно място. Маквий постави предмета върху покривката на масата. Арабинът го погледна, после си взе друго хлебче.

— Това е микрофон — посочи го Маквий. — Намерих го в телефона. — Той направи пауза. — В моя телефон.

— Мислите, че тези... мъже... са го поставили там?

— *Знам*, че са били те.

— Откъде?

— Телефонът беше все още разглобен. Когато огледах мястото добре, това беше там, на пода, под прозореца.

— А... — арабинът кимна. — Телефонни инженери.

Маквий не каза нищо, изгледа го, а обвинението бе ясно изписано на лицето му. Той и Били прекараха няколко часа, докато успеят отново да подредят апартамента. Ако беше сам, можеше да се справи с всички изненади на живота. Но с Били до себе си нещата ставаха различни. Ставаше уязвим. Маквий се приведе напред, все още ядосан, давайки ясно да се разбере какво мисли.

— Проверявахте ме, нали? Искате да се убедите, че не си давате парите на вятъра?

Арабинът се намръщи, израз на действителната болка.

— За петстотин лири на ден — отговори той, — не мога да допусна да ме лъжат.

— Тогава защо изобщо се хванахте?

— Не съм се хванал. Нито бих го направил. Приятелю, ние сключихме един договор. Вие се съгласихте да откриете някои конкретни факти, да зададете някои конкретни въпроси. Мъдрият човек първо прави избора си и после действа. Очаквам резултатите, господин Маквий. А не нападките ви.

Маквий го изгледа продължително. Той умееше добре да преценява хората, разбираше кога го лъжат и сега знаеше, че бе сбъркал, сбъркал много лошо. Отпусна се назад в стола си.

— Съжалявам — каза той. — Но трябваше да съм сигурен.

Арабинът сви рамене.

— Няма нищо — отговори той. — Направихте грешка. Нищо лошо. — Направи пауза. — Мислех, че ще летите за Тел Авив?

Маквий кимна.

— Ще летя — отговори той. — Довечера.

— Тогава, не е ли време да си пригответе багажа? — меко попита арабинът. — Да се обадите по телефона там, където трябва? Да си спечелите парите.

Той отново направи пауза, гласът му бе тих, без най-малка следа от обида. Маквий отново кимна и стана. Беше оставил Били при майка му в осем часа, чакайки в колата, докато момчето се бе качило горе и бе поровило из чекмеджето, където пазеше тайните си вещи. Той бе успял да открие листа хартия за по-малко от минута, почерка на Яков, адреса му в Тел Авив, мястото, където Яков му бе казал, че може да изпраща писмата си. Имали апартамент, той и жена му, някаква стара къща, с изглед към морето.

Маквий стана от масата. Арабинът вдигна чашата си.
— *Шалом...* — сухо рече той. — И успех.

Първия път, когато тя се обади, Емъри ѝ каза, че това е невъзможно. Втория път, час по-късно, тя вече плачеше. Той я изслуша, може би в продължение на минута, и погледна часовника си. В колата си имаше сигурен портативен телефон. Можеше да работи и докато пътува. Каза ѝ, че ще бъде при нея след около половин час, не трябвало да се притеснява за обяд.

Караше бързо срещу последните коли от почти обедното движение, през обширните поля на Чевеи Чеиз, в посока към Роквил. Къщата на Тийлман бе в източния край на града, скромна, от бяло дърво, с големи прозорци с канапи, с разширение в задната част. Бе разположена върху половин акър площ, повечето трева, която Лора подстригваше всяка седмица с една остаряла електрическа косачка. Имаше едно огнище за барбекю, две ябълкови дървета и люлка за Брий.

Брий го посрещна на алеята, чула громолето от пробития ауспук на крайслера, още когато Емъри бе на стотици ярдове, завивайки по *Дикси стрийт*. Тя изтича откъм къщата и скочи към него, когато той излезе от колата. Беше леко възбудена и това си личеше по очите ѝ, поглед на пълно доверие, почти кучешка преданост. На десет години, тя все още трудно четеше и пишеше.

— Питър — извика тя. — Чичо Питър.

Емъри я целуна, хвана ръката ѝ и я последва към къщата. Къщата бе по-хладна след горещината на улицата. Всички прозорци бяха отворени, завесите потрепваха на бриза.

Лора излезе от кухнята. Носеше стар чифт шорти на Тийлман и потник. Краката ѝ бяха голи, каишката на единия от сандалите ѝ се бе повредила. С всяка нейна крачка металната кофа подрънкваше по дървения под. Тя носеше висока стъклена чаша, нещо златисто с няколко бучки лед плуващи отгоре. Подаде му я и го целуна през това време.

— Ябълков сок и сода — каза тя. — Без алкохол.

Емъри отпи и остави портативния си телефон на перваза на прозореца. Брий заслиза по стълбите с някакво блокче за рисуване. В

другата си ръка носеше два химикала и започна да дърпа Емъри към масата. Лора я отпрати, като ѝ обеща след това да порисуват. После погледна телефона.

— Съжалявам — тихо каза тя. — Знам, че си зает.

Емъри само сви рамене, без да отговори. Хвана я за ръката и я поведе към дивана. Тя бе едра жена, с широки рамене, добре сложена. Децата ѝ прилягаха, също както и къщата, този кораб, който носеше техния живот. Беше просторна и разхвърляна, приятелска, къща без претенциите да е официална. Беше уютна, топла, имаше свой особен характер, беше толкова различна от спретнатия апартамент, който той и жена му се опитваха да наричат *техен*. Беше голяма, по-голяма, отколкото изглеждаше откъм пътя и Лора успяваше цялата да я изпълни с усмивката си и със смеха си и с неизмеримото си търпение.

Седнаха заедно на дивана, Емъри се облегна на ръката си, внезапно почувствал се у дома. Лора седна до него, с крака, сгънати под брадичката ѝ, червенината под очите ѝ, почти незабележима под слънчевия загар.

— Ужасно е — започна тя. — Отвратително.

— Кое?

— Че го лъжа.

Емъри я погледна. Очилата, които носеше винаги, караха очите му да изглеждат по-големи. Тя бе забелязала това. Когато беше без тях, той можеше да изглежда доста добре. Тя се пресегна и ги свали. Брий, която наблюдаваше откъм стълбите, се изсмя весело, плъзна се по пода и ги взе. После си ги сложи, обиколи стаята с ръце, разперени пред себе си, преструвайки се на сляпа. Лора продължаваше да гледа Емъри.

— Какво да направя? — попита тя. — Това направо ме побърква.

Емъри се прозя и веднага се извини. Лора хвана ръката му.

— Изморен си — изрече тя автоматично.

— Така е.

— Много ли работиш?

— Да.

— Същата работа като Рон?

— Да.

Тя кимна, разбирайки всичко и без да задава въпросите си. Всичко, което имаше значение, бяха симптомите, умората, изтърваните

нерви, безсънните нощи, опаковките *Туинол* на шкафчето до леглото. Тя, повече от всички, знаеше за тези неща. Как да оправя празните души, разбитите умове.

— Обичам го — каза разсеяно тя. — Знаеш, нали?

— Да.

Тя отново го погледна, докосна го, очаквайки простата утеха на една прегръдка, главата върху неговото рамо, ръцете ѝ около врата му. Брий все още обикаляше из стаята. Пееше си нещо. Имаше забележителен глас, висок, мек и чист. Беше единственото нещо, което тя наистина умееше да прави добре и го правеше често. Емъри се събуждаше от песните ѝ понякога, рано сутрин, после тя заставаше с кръстосани крака на ръба на леглото в свободната стая, след като внимателно затваряше вратата, неговата малка невинна Буда.

— *Това е малко смешно* — пееше тя — *това мое чувство...*

Лора потрепери. Очите ѝ бяха затворени. Вената на врата ѝ пулсираше бавно, бурята в душата и бе отминала, сълзите ѝ — вече изсъхнали.

— Почти щях да му кажа в Ню Йорк — тихо промълви тя. — Затова отидох. Мислех, че е време да го направя.

— И?

— Ами, любихме се.

Емъри я погледна и погали косата ѝ. Косата ѝ бе гъста, тъмнокестенява. Боядисваше я, когато се сетеше. Отдолу леко се подаваха сивите коси.

— Добре се е получило — кимна Емъри, — при сегашните обстоятелства.

Лора не каза нищо. Брий бе изчезнала в кухнята.

— Правилно ли постъпих? — попита тя. — Като не му казах?

— Мен ли питаш?

— Да.

— Откъде мога да знам?

— Защото го познаваш, познаваш и мен. Знаеш що за хора сме. Така че — тя го погледна — сигурно можеш да прецениш. Това не е нещо сантиментално. Не е като да отбиеш номера. Това е истината. Познаваш го. Ти добре познаваш хората. Затова — тя го докосна, — моля те, помогни ми. Каж ми какво мислиш.

Емъри кимна, но не каза нищо и се загледа към отворената врата на кухнята. Сянката на Брий лежеше на белия линолеум. Опитваше се да напише името си върху хладилника с магнитните буквички, които се търкаляха около нея.

— Доколко си уверена? — попита я той накрая.

— Съвсем сигурна съм.

— Без никакви съмнения? Без да премислиш отново? Той спря.
— Без да преразгледаш решението си?

Тя поклати глава.

— Не. При нас нещата са така. И ти го знаеш.

— Значи, това е?

— Тъхъ.

— Премисли ли всичко?

— Тъхъ.

— Направи го или умри, така ли?

Тя го изгледа и рискува да пусне една малка усмивка.

— Разбира се — отговори тя. — Познаваш го. Направи го или умри.

Тийлман се върна на летището в Брюксел привечер. Беше петък вечерта и бюрата за проверка на документите бяха претъпкани с еврократите, които се връщаха по домовете си в Лондон, Париж или Рим за уикенда. Тийлман върна наетата кола и си купи билет за полета на *Луфтханза* до Хамбург. До полета оставаха още час и половина. Той предаде багажа си и прекоси залата до редицата телефони. Погледна часовника си. Във Вашингтон беше дванайсет и половина.

Набра номера на централата и поиска телефонистката да го свърже веднага, поглеждайки голямото табло с изписаните заминаващи полети. Трийсет секунди по-късно, Хуанита беше на телефона.

— Здравсти — каза той, — аз съм.

— Знам. Телефонистката ми каза.

— Това е обществен телефон. И това ли ти каза?

— Не. Но точно това си помислих.

Тийлман се поколеба за миг. Използването на открити телефонни линии и правилен английски бе нарушение на строгите полеви закони.

Никой не трябваше да го прави. Не и ако не искаш името ти да бъде подчертано в сводките на НАС и да си спечелиш подслушване на телефонните разговори за в бъдеще.

— Слушай — каза той. — Трябва да говоря с Емъри.

— Няма го тук.

— Къде е?

— Не знам. Но портативният му телефон е с него. Имаш ли номера?

— Да.

— Ами, тогава, обади му се.

Тя направи достатъчно голяма пауза, за да му позволи да се сети за нещо по-добро, тогава Тийлман чу как другият телефон иззвъня и Хуанита се извинява, карайки обадилият се да изчака. Когато се обади, тя попита дали всичко е наред. Той отговори утвърдително и затвори слушалката. Изчака няколко секунди в кабинката, да събере сили, или, може би, кураж да се обади. Явно бе излязъл от офиса си. Можеше да е на поне един милион места. Можеше да е в Ленгли. Можеше да е в адвокатската кантора на *Кей стрийт*. Можеше дори да е в истинския офис на Съливан в Белия дом, точно там, горе, и в момента да се съблича на гардероба. Можеше да е на всяко едно от тези места, но дълбоко в сърцето си Тийлман знаеше, че не е така. Емъри бе там, където беше Лора. Емъри беше с жена му.

Брий се върна в стаята, когато портативният телефон започна да звъни. Тя седеше на пода в един кръг от слънчева светлина, пеейки един от любимите си химни, една коледна песен, която можеше да пее цяла година, особено когато се чувстваше истински щастлива. Сега я пееше. *О, елате всички вие*, извиваше гласа си тя, *предани, весели и триумфиращи*.

Емъри се пресегна зад дивана и взе телефона, който бе оставил на перваза на прозореца. Лора се отдръпна, показвайки, че уважава работата му, че не иска да му пречи.

— Искаш ли да изляза?

Емъри поклати глава.

— Не — отговори той. — Остани.

Той вдигна слушалката. Чу телефонистката на три хиляди мили от мястото, където беше. Усмихна се. Каза да, ще приеме разговора. Настъпи кратка пауза. Лора го наблюдаваше внимателно, усещайки какво ще се случи, усещайки кой е на другия край на линията.

— Рон — каза Емъри накрая. — Приятелю.

Чувайки името на баща си, Брий се усмихна още по-широко.

... елате и го прегърнете — продължи да пее тя.

Роденият крал на ангелите,

О, елате да го боготворим!

О, елате да го боготворим!

О, елате да го боготворим, Христос, нашият бог!

В будката на Брюкселското летище Тийлман свали слушалката от ухото си, премигна, не можеше да повярва. Брий. Неговата дъщеря. Нейната песен. На телефона на Емъри. Той поклати глава, опитвайки се да се отърси от долитащите звуци, но чу нов акорд, по-дълбок, потрогателен и кръвта шумно и бясно потече във вените му. Това е лудост, помисли си той. Лудост. Аз полудявам. Той отново вдигна слушалката и чу разколебания и разтревожен глас на Емъри.

— Рон?

Тийлман се огледа из залата, горе, към таблата за заминаващите полети, навсякъде, опитвайки се да освободи съзнанието си от този натрапчив образ, Емъри, Пит Емъри, там, в малката къща, в Дикси. Той се загледа в таблото, премигвайки отново. По някаква причина можеше да види изписани само два полета, само две направления, две измежду всички. Две направления. Два номера на полети. Две времена на излитане. Той потри очите си. Двойно видение, помисли си той. Лудостта, превърнала се в реалност.

— Пит? — промърмори той.

— Да?

— Къде, по дяволите, си в момента?

— У вас. С Лора. И Брий. Искаш ли да поговориш с тях?

Песента прекъсна. Тийлман с мъка преглътна. Какъв кураж. Нито следа от уплаха, или вина, или гузност. Нито капчица напрежение в онзи дълбок, бавен негов глас. Просто приятелски разговор. Сякаш беше в някой бар в Джорджтаун и Тийлман просто минава оттам, а Емъри му подвиква от тротоара, извиква келнера и поръчва традиционната доза.

— Забавлявате ли се? — промърмори Тийлман.

— Какво?

— Питам, да не би да сте си устроили някакъв шибан купон?

— Добре ли си? Изморен? Ей...

Тийлман чу как телефонът премина в нечии други ръце. После друг глас, по-нежен, леко разтревожен, Лора. Тийлман затвори очи, оставяйки тялото си да се отпусне на стената на будката. Ню Йорк, внезапно си помисли той. Значи, затова бе дошла в Ню Йорк. Искала е да ми каже. Само че не го е направила. Не е могла. Не е успяла.

— Рон?

Тийлман изгледа телефона. Мъжът от съседната кабина явно имаше тежък разговор с някого. Тийлман го чуваше как вика на немски, виждаше как пръстът му се заканва на някой въображаем провинил се. Собствената му жена, помисли си Тийлман. Просто, още една курва.

— Рон?

— Да?

— Добре ли си?

— Да.

— Какво става?

— Нищо особено. Пит там ли е?

— Да.

— Окей. Тогава да говоря с него.

Тийлман слушаше диалога, собствения си глас, студен, и се зачуди на себеконтрола си, на начина, по който този странен мъж в телефонната кабина успяваше да се справи с такъв невъзможен телефонен разговор.

Емъри отново взе слушалката, лаконичен както винаги.

— Какво има?

Тийлман пренебрегна въпроса му, разгъвайки листа хартия, който бе получил от Вледърс. Прочете името и телефонния номер. Беше отишъл твърде далеч, за да се тревожи за откритата телефонна връзка. Откритите линии бяха за птиците.

— Райнхард Трум — отново каза той. — Хамбургски телефон. Отлитам за там сега. Ще ти се обадя от Фулсбютел. Провери го. Трябва да знам предварително.

— Разбира се. — Емъри направи пауза. — Това ли е всичко?

— Да.

— Окей. Имаш целувки от Лора. Пази се. Чао, приятелю!

Тийлман отново погледна телефона, държейки слушалката на разстояние една ръка, чувайки изпукването и прекъсването на връзката. Да се пазя? Целувки? Лора? *Приятелю*? Той се обърна на пети, взе сака си и забърза към умивалнята в другия край на залата. Докато вървеше, отново погледна към таблата и забеляза, че вижда двойно, за втори път през последните пет минути. Спря и потри очите си. Огледа се наоколо. Всичко бе двойно, като фотоапарат с разстроен фокус. Няколко пъти пое дълбоко дъх, отново затвори очи, опитвайки се да натика въздуха дълбоко в дробовете си, преброи бавно до трийсет и когато отново се огледа, виденията бяха изчезнали, образите бяха престанали да танцуват. Странно, помисли си той, тръгвайки към умивалнята, чудейки се дали все още му се иска да повърне.

Тялото на Фарадей остана в големия хладилник в моргата на *Нюбъри дженерал хоспитал* около час и половина.

Патоложката, извикана от градината си в Тиейл, пристигна в шест и четирийсет и пет. Тя погледна доклада за произшествието и направи бърза справка с регистратора на смъртните случаи. Той ѝ каза, че варелът с химикалите е бил запечатан отново, а движението в зоната било затворено. Лабораторен екип от групата на Отдела по анализи бил тръгнал към станцията за преработка на отпадъци. Щели да вземат няколко дискретни проби и да се върнат в щаба на компанията. В рамките на четирийсет и осем часа щял да бъде представен пълен доклад с анализите.

Патоложката имаше малък офис над зоната за приемане на загинали вследствие на произшествия и от него се обади на специалиста по съдебна медицина. Без официалната му заповед тя нямаше право да направи аутопсия. Специалистът, обаче, го нямаше, когато тя най-накрая успя да се свърже, но чиновникът ѝ отговори, че поне досега няма никакви сведения, получени от полицията, във връзка със случая и съответно няма планове за съдебно разследване.

Патоложката остави телефона. Тя вече бе слизала в моргата и бе прегледала трупа. Санитарите бяха свалили дрехите на Фарадей и той лежеше гол на големите маси от неръждаема стомана. Както и беше

очаквала, нямаше следи от външни наранявания, с изключение на малката следа от удара по челото, когато се бе свлякъл върху варела. Явно причината бе вътрешна — от телесните му органи още се отделяха секрети — но дори в този случай, тя знаеше, че ще бъде истинско чудо, ако успее да намери нещо интересно. В белите дробове не бе останал никакъв въздух, от които да се вземат проби, в стомаха му нямаше нищо, което би могъл да е погълнал. Смъртта щеше да бъде декларирана като дихателна недостатъчност, или сърдечна недостатъчност, или и двете, но тези кратки фрази бяха с незначителна професионална стойност. Това, което го бе убило, бе оставило незначителна следа, ако такава изобщо можеше да бъде открита. Може би мастните му тъкани можеха да покажат нещо при хроматографичното изследване. Може би, също както и много хлапаци, той бе поел твърде много от някое упойващо вещество. Но това, от гледна точка на работата му, бе малко вероятно.

Тя продължаваше да размишлява върху проблема, когато санитарите в моргата увиха тялото в блестяща найлонова тъкан. Етикетът на варела недвусмислено бе предупредил *Отрова*. Това бе отразено в докладите, черно на бяло. А самият варел бе взет от бреговите служби, произходът му бе неизвестен, съдържанието му — истинска мистерия. Самият варел явно бе малко странен, закалени горна и долна страна, по-тежка импрегнирана стомана от обикновено използваните.

Тя тръгна след санитарите обратно в хладилната стая и отново вдигна телефона, чудейки се как да постъпи, дали да не се посъветва с някой специалист. Телефонът продължаваше непрекъснато да звъни, централата даваше заето, и след две минути тя отново остави телефона и погледна часовника си. Оставаха й още два часа дневна светлина. Ако караше бързо, можеше да се върне при розите си още в осем. Специалистът по съдебна медицина щеше да се върне в офиса си на следващия ден. По-добре беше да изчака и да направи аутопсия както беше според формалностите.

Беше девет часът, хамбургско време, когато Тийлман слезе от *Боинг 737* на *Луфтханза*.

Залата за посрещачи на *Фулсбютел* бе почти празна, имаше само някаква двойка, която пиеше бира на бара преди нощния полет, и един странен бизнесмен, прегърнал бутилка шнапс и някакъв омазнен брой на *Ди Цайт*. Тийлман намери телефонна кабина и използва картата си на ТАТ^[2], за да се обади на Емъри. Във Вашингтон бе късен следобед и той се бе върнал в офиса си на *Еф стрийт*.

И двамата не си губиха времето с формалности. Емъри бе получил подробностите чрез факса от Ленгли.

— Истинското име на Трум е Натам Блум — започна той. — Откаца е. В Хамбург е от април. Преди това е бил в Копенхаген... — Направи пауза. — Прекарал е известно време в Южна Африка и Буенос Айрес. Всъщност, бил е там по същото време, когато и ти беше на служба там... — Той отново направи пауза и Тийлман го чу как се прокашля. — Но голямата новина идва от Палестина. Бил е един от техните разузнавачи на Западния бряг. Говори добре арабски. Свалил е доста скалпове. Така че внимавай, приятелю. Човекът си има репутация.

Записвайки си подробностите, изливащи се по телефона, Тийлман изръмжа.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Нещо друго?

— Не и за този телефон.

Тийлман кимна и каза дочуване. Той си взе куфара и излезе от сградата, оглеждайки се за такси. Беше се обадил на телефона, който Вледърс му бе дал в Брюксел. Някаква жена се бе обадила и Тийлман просто ѝ предаде фактите, знаейки, че Вледърс вероятно вече се бе обадил да предупреди. Казвам се Лейси, бе казал той. Журналист съм и работя върху един материал и господин Вледърс ми подсказа, че може би е добре да поговоря с хер Трум. Жената си бе записала това и бе обещала да го предаде. Хер Трум бил на някаква конференция. Щяла да може да му се обади до един час. Така че хер Лейси трябвало да се обади пак.

Тийлман стоеше пред сградата на терминала и се прозя в падналия мрак. Беше гореща нощ, подухваше лек вятър, който развяваше знамената, подредени на пилоните по средата на паркинга. Тийлман чуваше как въжетата се удрят и плющят по стълбовете.

Изчака още минута-две и бавно започна да върви към редицата таксите, спрели малко след терминала. Изтощението го бе изпразнило от всичко друго, с изключение на задължителното да си намери легло и душ и малко мир. Той реши да затвори съзнанието си за Емъри и Лора и за факта, че бракът му се бе разбил върху скалите. Направи всичко, на което бе способен, за да изтрие гласа на дъщеря си от своята памет, думите, които ясно бяха прекосили и Атлантика. Дори, поне засега, реши да остави и бизнеса настрана. Натан Блум, израелецът, можеше да почака до следващия ден. Тогава, с прояснена от спокойния сън глава, щеше да се оправи и с това.

Тийлман вдигна ръка към най-близкото такси. В същото време друга кола, паркирана на едно островче от другата страна на пътя, премигна с фаровете си. Чу как някой запали двигателя. Звучеше като дизелова машина. Колата потегли, направи обратен завой и спря на ъгъла. Тийлман я проследи. Беше мерцедес. През предното стъкло видя две лица. Едното от тях, това на шофьора, беше на жена. Имаше тънко, ъгловато лице, косата ѝ бе спусната, но прибрана, лице, каквото бе виждал по хиляди списания, лице на модел. Тя го гледаше и му се усмихваше.

Мъжът до нея отвори врата и излезе навън. Носеше широк панталон и риза с къс ръкав, открита около врата. Имаше тъмно лице под гъстата и къдрава руса коса. Усмивката му разкри съвършените му зъби. Той протегна ръка.

— Господин Лейси?

Тийлман кимна, изтощението го бе напуснало.

— Да?

— Райнхард Трум. Обадили сте се от Брюксел.

Двамата мъже се гледаха известно време, после Трум се наведе за куфара на Тийлман и му отвори задната врата. Нямаше никакъв разговор, никакво колебание, просто Тийлман трябваше да приеме, че ще влезе. Така и направи, питайки се защо ли си правят труда да използват фалшивите си имена. Проверили са в списъка на пътниците, помисли си той. Само едно обаждане.

Трум остави куфара на Тийлман в багажника и влезе в колата. Жената включи на скорост и големият мерцедес потегли към изхода на летището. Тийлман я изгледа от задната седалка, в четвърт профил — високи скули, огромни обеци, косата ѝ събрана отзад с копринена

панделка. Изглеждаше на около трийсет, може би и по-малко. Ухаеше чудесно.

Тийлман се облегна на намачканата кожа. Нямаше кой знае какво за правене и всички го знаеха. Следващият час и нещо принадлежеше на тях. Те бяха поели инициативата. Те щяха да диктуват условията. Тийлман се прозя.

— Къде отиваме? — попита той.

Трум се обърна, облягайки лакът на облегалката на седалката си. Той отново се усмихваше, напълно отпуснат. Може би тъкмо излизаше от душа след час, прекаран на тенискорта.

— В един хотел — отговори той. — Скромен, но чист.

Хотел *Хаупцат* бе разположен в центъра на стария град. Малък, мрачен, незабележим, той сякаш бе празен. Тийлман се регистрира на рецепцията и получи ключа за стая на втория етаж. Стаята бе малка, но изключително чиста. Възглавницата бе поставена в средата на единственото легло, а прозорецът предлагаше изглед към доковете в другия край на реката. Той захвърли куфара си на един стол и завря лицето си под струята на чешмата. Поглеждайки се в огледалото, се запита дали да не се избърсне, но се отказа. Те знаеха, че току-що пристига. Вероятно знаеха и че не бе спал през последните два дни. Бяха напред с времето, напред в играта и няколкото спечелени минути с пяната с аромат на свежа мента и самобърсначката *Жилет*, нямаше да променят нищо.

Той се присъедини към тях в ъгъла на малкия бар. Седяха на една от масите и разглеждаха менюто със закуските. Когато Тийлман приближи и двамата станаха. Мерцедесът бе все още отвън.

Тръгнаха на запад, извън града. Движението, също както и редицата от къщи, оредяха. Скоро излязоха на аутобана. Тийлман, който кротко наблюдаваше от задната седалка, видя табелите за Елмсхорн и Итцехое. Двайсет километра преди Брунсбютел колата забави ход и напусна аутобана. С изключение на случайните погледи, разменени между Блум и жената зад волана, нямаше никакви разговори, никакви дребнави приказки. Радиото бе включено, звукът не бе силен, джаз, класика, Куинси Джоунс, Стен Гетц. Веднъж или два пъти, любопитен, Тийлман се опита да зададе обичайните въпроси, които един чуждестранен журналист би могъл да зададе, опитвайки се да осигури прикритието си, но отговорите, които получи, не бяха нищо

повече от уклончиви, просто едно малко потвърждение на факта, че той бе там и се возеше в колата заедно с тях, един случаен гост и че единственото, което му дължаха, бяха отговорите *да* и *не*, изразяващи единствено учтивост. Нито един от тях нямаше готовност да отиде по-далеч. *Федерал експрес*, помисли си Тийлман, когато мерцедесът забави, щом наближи едно друго селце. Куриери, изпратени на летището само да приберат стоката.

След селото завиха наляво. Пътят стана по-тесен, повече приличаше на коларски път, хлътнал дълбоко в земята. В далечината Тийлман видя светлините на някакъв кораб, който плаваше бавно сред полята. Намръщи се, опитвайки се да осъзнае какъв може да е този образ, представяйки си картата на района, равнините на Шлезвиг-Холстайн, разпростирайки се на север и на запад към Дания. Премигна и потри очи, чудейки се дали това не е някое ново двойно видение, но корабът продължаваше да е все там, червените навигационни светлини високо на мостика, мрачният силует на корпуса, редицата илюминатори на кърмата, явно каютите на екипажа, леко осветени отвътре. Той се поколеба, питайки се дали да не рискува и да зададе някой въпрос, когато внезапно осъзна колко е уморен, после си я представи, картата, дебела синя линия, свързваща тази част от сушата, свързваща Балтийско и Северно море. Килският канал, помисли си той. Ние сме точно над канала.

Колата рязко зави вляво, по някакъв черен път, между прикритието на надвисналите дървета. Спря. Жената изключи двигателя и за момент настъпи мълчание. После Тийлман долови един друг шум, механичен, слабо боботене. Генератор, помисли си той.

Излязоха от колата. Тук бе по-хладно, въздухът — по-свеж. Над главите им дърветата се поклащаха от вятъра. Тийлман се втренчи в мрака и тръгна след жената, която вървеше през високата трева. Между дърветата се видяха светлинни, шумът започна да се чува по-ясно, долавяше се миризмата на тор и прясно окосено сено. От другата страна на горичката имаше малка вила. Зад нея личаха някакви допълнителни постройки, чиито силуети се мерзееха в мрака. След като се ослуша, Тийлман долови движението на животни.

Влязоха във вилата, след като жената първо почука три пъти на вратата, а после сама си отключи. Вътре, премигвайки от ярката светлина, Тийлман усети, че наскоро мястото е било ремонтирано:

виждаха се дървени ламперии, скъпи килими върху паркета, внимателно окачени картини, Кандински и Клее, класика от двайсетте години. Въпреки двора отвън и миризмите, мястото явно принадлежеше на някой по метрополитански настроен, някой с много вкус, някой, който познаваше добре кое е наистина ценно в магазина. Чуваше се и музика, Брамс, *Концерт за цигулка*.

Тийлман последва жената в голямата всекидневна на първия етаж. Някакъв мъж на около шейсет години се изправи от креслото в ъгъла. Беше облечен с къси шорти, с чорапи до коленете и брезентова риза. Кожата му имаше същия цвят като на тъмните борови ламперии. Лицето му бе удължено, с хлътнали черти, но косата му все още бе гарвановочерна. Беше слаб и изправен, мъж, който явно цял живот се бе учил как да се грижи за себе си. Той пушеше лула.

Блум прекоси стаята и стисна ръката на мъжа. После се обърна към Тийлман. Усмивката отново се върна на лицето му, очевидно се забавляваше, леко скептичен, човек, който трудно помнеше имена.

— Господин...?

Тийлман се поколеба за момент, чудейки се дали си заслужава да продължава да играе. Тези хора явно знаеха. Усещаше го. Игрите бяха свършили. Имаше хора в Ню Йорк, притежаващи галони с нервнопаралитичен газ, които си бяха поставили някакви цели, искаха да уредят някои деликатни политически въпроси. Американските войски продължаваха да се струпват в Саудитска Арабия. Времето течеше. Тийлман пое подадената му ръка.

— Тийлман — каза накратко той. — Рон Тийлман.

Мъжът с лулата го изгледа, като продължаваше да държи ръката му, после се усмихна. Говореше английски със силен немски акцент.

— Казвам се Клаусман — бавно изрече той. — Може да сте чували за мен.

Тийлман се намръщи, напрягайки паметта си, поглеждайки визитната картичка. *Клаусман*, замисли се той. После поклати глава и погледна към Блум. Израелецът му посочи едно кресло до подредената скъпа стереоуредба. Тийлман потъна в него, като все още се опитваше да си спомни името.

Жената се появи откъм кухнята. Носеше поднос. На него имаше две бутилки с вино и плато със сандвичи. Един-два от сандвичите бяха

започнали да се свиват. Тийлман ги погледна. Очаквали са ме по-рано, помисли си той. С по-ранен полет.

Жената остави подноса и отвори бутилките. После разля виното. Той взе подадената му чаша и няколко сандвича. Беше някакъв вид вурст^[3], тънко нарязан, доста вкусен. Тийлман вдигна чашата си, леко отпуснат, леко любопитен, очакващ да види кой ще подхване разговора и в коя посока ще тръгне той, докъде ли би могъл да доведе.

— Прозит — каза с усмивка той, — шалом.

Останалите вдигнаха чашите си, развеселени и изненадани от тоста. Блум се наведе напред, изведнъж прие типична поза на бизнесмен. Той посочи към Клаусман с леко кимване на главата, но без да сваля очи от Тийлман.

— Изминали сте доста дълъг път — започна той, — затова решихме, че е по-добре да не ви губим времето. Доктор Клаусман е фармацевт. Пенсиониран е от три години. Сега живее тук, в тази къща. Преди обединението е живял в Изтока.

Тийлман кимна, поглеждайки към Клаусман, оформяйки си очевидния въпрос, въпреки че вече знаеше отговора му.

— Къде? — учтиво попита той. — Къде в Изтока?

Блум го погледна за миг.

— В Хале — отговори той и се усмихна.

Маквий пристигна на международното летище *Бен Гурион* в десет и половина на следващия ден.

Големият *Боинг 747* на *Ел Ал* закъсна с четиридесет минути, забавен поради насъбралите се кръжачи над летището самолети. Седейки до прозореца зад пилотската кабина, Маквий погледна надолу към разпръснатия Тел Авив, опитвайки се да свърже събиращите се пътища, които виждаше, с картата на града, която преди това бе разгледал обстойно. С главните пътища нямаше проблеми, *Бен Йехуда* и *Дизенгоф* вървяха успоредно на брега. По самия бряг се простираха плажовете, по които вече се виждаха налягали хора, припичащи се на слънце, също както и дългия, бетонен вълнолом на пристанището.

Самолетът направи нов кръг и гледката от Тел Авив внезапно се смени, старият град, Джафа, стените на античното пристанище, някакъв самотен скутер, който пореше морето, а следите се разтваряха

зад него. Маквий погледна надолу към тъмносините, прашно сивите и кафяви шарки под себе си, знаейки, че Джафа е мястото, от което трябваше да започне, от адреса, който пазеше в джоба си. Апартаментът на Яков.

Носът на самолета се гмурна надолу, когато пилотът отпусна елероните, воят на двигателите промени интонацията си. Маквий се облегна назад, когато бетонната настилка се издигна нагоре и посрещна боинга, а после колелетата изсвистяха и тревата около пистите, станала кафява от изгарящата жега, се втурна край тях. Огромният самолет се затресе под силата на обратната тяга и Маквий се пресегна напред към плика, който бе пъхнал в джоба на предната седалка. В него имаше пощенска картичка. Без марка. Били я беше предал лично, на ръка, предишната вечер. Маквий я бе намерил на дивана.

Сега, отпускайки предпазния си колан, той я обърна. На едната страна имаше черно-бяла снимка на Гари Линекер^[4]. На другата, с внимателно изписани главни букви, беше пожеланието на Били за следващата седмица. Прочитайки го, Маквий се усмихна. Нищо глупаво. Нищо детско. Нищо специално.

Желая ти успех, татко — пишеше. — Върни се скоро.

Аналитиците от Специалната група, пристигнала от щаба, получиха резултата от пробата, направена в Нюбъри в единайсет и трийсет, лондонско време.

Главният инспектор по химикалите, който ръководи последните етапи на процеса, прочете получените данни за последен път и се върна в офиса си, в края на по-голямата от двете лаборатории. Беше получил сведенията за инцидента в Нюбъри едва след като пристигна на работа в осем часа.

След като си облече защитен костюм, той прекара следващите три часа, наблюдавайки как аналитикът прави втора проверка на веществото, но той вече бе видял цвета му и вече бе чул какво се бе случило в Нюбъри, а дванайсетте години, прекарани в армията, бяха достатъчни, за да разбере останалото от цялата история. Резултатът от анализа, когато накрая бе готов, бе само една формалност.

Той затвори вратата на офиса след себе си и вдигна телефона. Четирицифреният номер го свърза с управителния директор на групата, три етажа по-нагоре. Той не бе мигнал през по-голямата част от нощта. Звучеше изтощен. Главният инспектор извади една кърпичка, производство на *Клийнекс* от кутията на бюрото и избърса лицето си.

— Онази работа в Нюбъри — каза накратко той. — Това е нервнопаралитичен газ.

— Какво било.

— Нервнопаралитичен газ. *Табун Джи Ей*. Дяволско нещо. Трябва незабавно да оправим останалото количество. Няма да е приятно.

Настъпи дълго мълчание. Главният инспектор се загледа през остъклените стени на офиса си. Аналитикът се бе навел над бурканчетата с пробата и ги запечатваше, напълно херметизирани. Тогава директорът заговори отново. Звучеше сякаш бе настъпил краят на света, ако не и нещо по-лошо.

— Има проблем — започна той.

— Прав сте.

— Не — той направи пауза. — Имам предвид, друг проблем.

— О? — Главният изсумтя. *Табун* беше името, което можеше да бъде прочетено в заповедите за даване ход на Страшния съд, например. Количеството, което той беше анализирал в лабораторията, можеше да унищожи по-голямата част от Лондон. Пет галона, равномерно разпръснати, бяха достатъчни, за да обезлюдят целите Британски острови.

— Какво има? — попита той. — Какво се е случило?

— Обадиха се от Нюбъри. Преди половин час.

— И?

— Варелът е изчезнал.

[1] Централна улица в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Американ телеграф енд телефон, най-голямата телекомуникационна компания в света. — Б.пр. ↑

[3] Немската дума за салам. — Б.пр. ↑

[4] Доскорошен капитан на английския национален отбор по футбол. — Б.пр. ↑

КНИГА ВТОРА

1.

31 август 1990 година

Начинът, но който съобщението бе направено на Съливан, го караше да го приеме насериозно.

— Отново еврейски пости — каза той. — Със сигурност.

Президентът го изглежда за момент от другия край на осемметровата заседателна зала. Съливан беше долетял с хеликоптер в Кемп Дейвид само преди няколко минути. Спускайки се по стълбичката на огромния Сикорски^[1] и залитайки от силната въздушна струя, той тръгна след един моряк от охраната, който го поведе през боровата горичка към *Вилата*. Президентът беше пристигнал в Кемп Дейвид още в петък вечер. Току-що бе приключила среща на държавните глави, каните със сок и петте празни чаши още стояха на масата. Президентът продължи да го наблюдава още известно време, после още веднъж прочете предадения му лист. Под тена, направен на плажа в Кенбънкпорт, той изглеждаше уморен и раздразнен.

— Пак ли Аман?

— Кипър.

— Кога?

— Тази сутрин. В девет и четиринайсет по източно стандартното време. Рано привечер в Никозия.

— Нещо друго да ми носиш? Имена? — президентът отново направи пауза. — Някой телефонен номер, на който бихме могли да се обадим и на който никой няма да може да ни отговори?

Съливан се усмихна при тази шега, после поклати глава.

— Нищо, сър — отговори той. — Според това, както ми беше предадено, някакъв мъж пристигнал с мотоциклет и го е оставил до вратата. Също като предния път. — Той спря за момент. — Можех да ви изпратя съдържанието и с телеграма, но при сегашните обстоятелства... — той не можа да продължи и сви рамене.

Президентът вдигна поглед, след като не успя да го чуе добре. Изглеждаше изтощен, гласът му бе отпаднал.

— Онзи мръсник е способен на всичко — каза той. — На всичко най-долно. Видя ли го по *Си Ен Ен* предната седмица?

Съливан кимна.

— Да, сър — внимателно отговори той. — Гледахме го заедно.

Президентът го изгледа, намръщи се и после отново кимна.

— О, разбира се — каза. — Ами да. Забравил съм.

Ръката му се пресегна към каната и той напълни най-близката чаша. Преди осем дни Садам се бе появил по телевизията сред група деца от западните страни, станали несъзнателни заложници на иракския режим. Той бе разговарял с едно от тях, англичанче, посредством преводач. Беше внимателен, усмихваше се, докосваше ги за успокоение, истински баща, същински образец за бащина загриженост.

Момчето, леко ужасено, бе направило всичко възможно, за да прикрие чувствата си, но президентът, наблюдавайки огромния екран в Овалния кабинет, бе пребледнял при тази гледка, ръцете му се бяха свили в юмруци лицето му бе станало пепелявосиво. Съливан го бе наблюдавал от другия край на стаята и бе разбрал, че кризата в Залива се бе превърнала — поне за президента — в един кръстоносен поход на морала. Така, както мерното върви срещу бялото. Доброто срещу злото.

Сега президентът сложи листа на масата и потъна в креслото си. Настъпи дълго мълчание. Съливан дочуваше далечния вой на прахосмукачка някъде в коридора. Знаеше, че следващата среща е насрочена за късния следобед. Момчетата от Щаба щяха да пристигнат, началниците на Обединения щаб, които щяха да пропуснат поредния си уикенд, за да държат президента информиран за огромното военно съсредоточаване в Саудитска Арабия. Президентът се интересуваше и от най-малките подробности, всички подробности, името и състава на всяка отделна единица, потеглила на изток. След злощастните събития от началото на август — грешката на хората от разузнаването, сковаността на Пентагона, — той бе решен сам да организира играта този път, реши той да бъде човекът, който ще поеме и ще движи играта.

Месец след кризата това бе започнало да дава резултат. Дипломатическият натиск се свиваше с всеки изминат ден. Двайсет и две държави бяха решили да изпратят свои сили за коалицията на

Обединените нации. Американската армия в Залива надхвърляше сто хиляди души, а още няколко хиляди бяха на път. И само бог знаеше как, но най-накрая се появиха първите признаци; че натискът започва да оказва своето въздействие. Само преди няколко дена Саддам бе предложил да освободи жените и децата, които бе държал като заложници в Багдад. Цената на тяхното освобождаване оттеглянето на американците — бе напълно неприемлива, но въпреки това новината бе породила няколко плахи овации сред висшите кръгове във Вашингтон. Говореше се, че онзи само бил премигнал. Хванахме го за топките и вече започва да го боли.

Президентът огледа масата, подредените празни столове. Дясната му ръка отново се плъзна към съобщението, което Съливан му бе донесъл от Вашингтон. То беше тъпо. Президентът разполагал с четири седмици да спре струпването на войски в Саудитска Арабия и да ги върне обратно у дома. Ако до края на месеца това не станело, Ню Йорк щял да си понесе последиците. Президентът отново погледна Съливан.

— Но с кого разговаряме? — попита той. — Тези хлапета от *Седми юни*, кои са те?

Съливан поклати глава.

— Не знаем.

— *Нищо?*

— Нищо. — Той спря. — Все още.

— А кога? — Президентът се намръщи, наведе се напред в очакване на новините. — Този твой човек... нашият пожарник... добър ли е? Има ли...?

Съливан се усмихна, направи утвърдителна гримаса и оттегли погледа си, а президентът се поколеба за миг и после само повдигна рамене, едно безсловесно потвърждение за доверието между тях, обещание да не се интересува от дребните неща и да приема това, което му се казва. В този случай важното бе всичко да се отрича. Ако изтечеше някаква информация за операцията на Съливан, ако нещо се издънеше при неговия човек, тогава щеше да бъде изключително важно нещата да стигнат единствено до президента. Съливан безспорно щеше да пострада, но неговата лоялност стоеше извън всякакво съмнение и той щеше с радост да си понесе последиците.

Президентът рязко стана и прибра бележката на Съливан в джоба си. Съливан също се изправи в другия край на масата и закопча сакото си. Президентът спря до вратата, отвори я, но после промени решението си и отново я затвори. С хората, на които имаше доверие, той имаше навика да разсъждава на глас. Изглежда Съливан отблизо.

— Имаме проблем с израелците — каза той. — Може би си научил.

— Сър?

— Те са разтрогнали априлското споразумение. Вече не са с нас. Наслаждават се на собствените си действия.

Съливан кимна. Месеци преди нашествието на Ирак в Кувейт, през април Саддам бе поискал гаранции, че нито Щатите, нито Израел ще тръгнат срещу него. Президентът, без да се замисля много, бе стиснал ръката на израелците и бе дал на Ирак гаранциите, които му бяха поискани. По онова време нямаше причини да откаже. Ако имаше избор, президентът нямаше да иска да се бие срещу никого.

Ирак, обаче, четири месеца по-късно, бе използвал тези гаранции в свой интерес, хвърляйки армията си срещу Кувейт — на юг — като остави западния си фланг незащитен. Дори сега нямаше никаква реална заплаха срещу Израел, но израелците бяха известни с това, че държаха фитила на своята бомба винаги къс. Продължилите една година слухове, че Багдад се подготвя за производството на ядрено оръжие и сегашната окупация на Кувейт, бяха започнали да ги изнервят до крайност — и ги провокираше да разчитат не на думите, а на действията. Според докладите от разузнаването се забелязваха признаци на тиха мобилизация в Тел Авив, а Съливан знаеше, че евентуална атака на Израел срещу Ирак, макар и оправдана, щеше да разбие струпаната в Саудитска Арабия коалиция, която президентът бе подбрал толкова внимателно. Съливан се намръщи.

— Често ли говорите с тях?

— Всяка вечер.

— И вслушват ли се в това, което им казвате?

— Те чуват само онова, което искат да чуят, но в основата си нищо не се променя. Ако трябва да забият лопатата, ще го направят така, както си знаят.

— Вярвате ли им?

— Ненужен въпрос. Те казват само онова, което наистина имат да кажат. Винаги са били такива. — Той направи пауза, а ръката му все още лежеше върху бравата. — И имат право. Ако ти или аз бяхме в Тел Авив, също щяхме да мислим по този начин. Знаеш ли какъв е обхватът на ракетите *Скъд*? Онези, които Саддам има в подобрен вариант?

Съливан кимна. От няколко седмици *Нюзуик* непрекъснато публикуваше тези факти.

— Шестстотин километра.

— Точно така. — Президентът направи гримаса и кимна към празната заседателна зала. — Момчетата ще дойдат тук с картите си и с малки модели. Ще нарисуват всичко. *Скъдовете* се купуват за жълти стотинки сега. Само гледай да забодеш няколко в Западен Ирак, там някъде, в пустинята и след две минути те са в Тел Авив. И запомни — той се наведе към Съливан, гласът му стана нисък, почти конспиративен, — трябва им само малко късмет и с коалицията е свършено. Хвърли един *Скъд* в центъра на Тел Авив, убий няколко жени и деца и тогава идва редът на израелците. — Той щракна с пръсти, наблягайки на това. — Можеш ли да си представиш какво ще стане с всичко това? Момчетата на Шамир да се разхождат из Багдад? *Нашите* араби да тръгнат заедно с Израел? — Той поклати глава като остави въпросите без отговор, а вместо това отвори вратата.

В коридора някаква жена в сиво облекло се беше навела над прахосмукачката. Президентът ѝ махна с ръка и поведе Съливан към големите летящи врати, които извеждаха към фоайето. Вън все още бе горещо за средата на септември, лекият ветреца, спускащ се откъм планините, поклащаше върховете на високите борове. Президентът спря за миг, премигвайки на силната светлина, после тръгна обратно към площадката за кацане. Хеликоптерът бе още там, обемистият му син корпус се виждаше между дърветата. Съливан пое в крачка с него, все още очаквайки да чуе инструкциите. Бележката, мислеше си той. Сроктът, който се поставяше в нея.

Президентът го изгледа.

— Знаеш ли от какво най-много се страхуват израелците?

Съливан кимна. От историческа гледна точка отговорът не беше труден за отгатване.

— Газ?

— Разбира се. Излей един-два галона върху някой Скъд и все едно си се върнал в Аушвиц. Това е линията, към която те се стремят. — Той направи пауза и погледна към групата моряци, които не бяха дежурни и бягаха бавно между дърветата. — Знаеш ли какво ми каза един от техните вчера в посолството?

— Не, сър.

— Каза, че нямало да ги разберем. Нямало да можем да ги разберем. Че не сме го преживели. Каза, че щели сме да бъдем много по-загрижени, ако това било нашият град и нашите момчета се окажели под обстрела. Каза, че географията ни е накарала да гледаме на нещата елементарно.

Президентът отново спря. Той извади бележката на Съливан и я разгъна върху коляното си, после прочете краткото и просто съобщение. След това погледна Съливан, тревогата се върна на лицето му, също както и нетърпението му.

— Не искам да знам името му — каза той. — Но се моля на бога твоят човек да е добър.

В Хамбург, когато Тийлман се събуди на обед, силната светлина преминаваше през леките памучни завеси, а шумът от движението долиташе от улицата под прозореца му. Той се претърколи и взе телефона, като изръмжа името си на администраторката.

— Фройлайн Хехт — осведоми го тя на безпогрешен английски — ви очаква в бара.

Все още бос, с праметната през кръста хавлия, Тийлман се избръсна в тясното корито на мивката, насапунисвайки лицето си с пяна и подреждайки спомените си от последните дванайсет часа.

Беше останал във вилата до късно през нощта и тръгна обратно през дърветата към мерцедеса едва когато на изток вече бе започнало да просветлява. Клаусман, германецът, онзи, при когото го бяха завели, говори почти през цялото време, застанал в креслото си до най-голямата от четирите библиотеки с тяло, леко приведено напред, с ръце на голите си колене, с ръка обхванал чашката на лулата си. Човекът умееше да ангажира с присъствието си. Говореше бавно. Често правеше паузи. Внимателно подбираше думите си. Не се страхуваше от мълчанието. Не изискваше нищо друго, освен внимание и до

момента, в който свърши, Тийлман разбра, че вероятно повечето от това, което бе казал, бе истина. Той бил промишлен химик, отговарял за контрола върху химическата военна програма на Източна Германия. И през последните няколко дена, докато все още бил на работа, започнал да изпитва сериозни съмнения относно клиентите, с които ги заварило обединението в пепелявосивия завод в северните покрайнини на Хале.

Вечерта бе приключила с много странен разговор. Тийлман, с бележник в ръка, бе попитал за няколко имена, връзки, телефонни номера. Беше се отказал от фикцията, че е някакъв вид журналист по служба и представи свой прост списък с въпроси. Кой точно били тези *клиенти*? Какво, конкретно, искали да получат те? Доколко скоро и доколко надеждни били последните сведения от разузнаването? При тези въпроси, изтощен и отпаднал от умора, Клаусман само бе махнал с ръка. Информацията му била поне отпреди една година. Спомените му за конкретните данни не били точни. Да, били споменавали за нервнопаралитичен газ: за съставните химикали и за готова продукция, за бойния вариант. И да, сред клиентите със сигурност бил и Ирак. Били се свързали с редица големи производители в Европа. Имали адрес в Швейцария, в Брюксел и Обединеното кралство, имали и пари — доколкото му било известно, — те никога не представлявали проблем за тях. Работели чрез някаква международна банка, чиято централа се намирала в Люксембург. Били купили тонове от веществото — и го откарали обратно в Залива. Но не това било важно.

— Така ли? — бе попитал Тийлман. Той го бе изгледал, бе забелязал как очите му отново бяха започнали да играят хитро, два варианта на немския израз *да плуваш извън фокус*. — Така ли?

При това Клаусман бе въздъхнал с израз на меко разочарование, като един търпелив учител, който непрекъснато трябва да се занимава с изоставащия си ученик. После бе погледнал към жената в другия край на стаята, поглед, изразяващ молба за помощ, и тя бе станала, бе си погледнала часовника и бе придружила Тийлман към вратата. На другия ден щял да обясни всичко на ветровития полумрак пред вилата, след което те щели да тръгнат на изток, към Хале. Хер Клаусман е бил там, когато всичко започнало. Хер Клаусман бил повече от щедър за определеното време. Утрешният ден щял да разкрие още от станалите събития и да задоволи любопитството на господин Тийлман.

Сега, в хотела, Тийлман плати сметката си и освободи стаята. В огледалото зад рецепцията можеше да види жената, седнала на малкия бар да чете някакво списание с чаша кафе до лакътя ѝ. Когато се връщаха от вилата, тя най-последно му бе казала името си. *Инге*, просто бе казала тя, *Инге Хехт*. Дали Инге беше истинското ѝ име не бе от голямо значение. Това, което неоспоримо бе факт, е, че работете за израелците, за Мосад, за Натан Блум, човека от *каца*, който бе посрещнал Тийлман на летището. Мосад, както винаги, си имаха своя вътрешна пътека. И като че ли сега те искаха да я споделят с някого.

Тийлман и момичето отпътуваха на изток от Хамбург. Беше горещ и безоблачен следобед, подвижният покрив на мерцедеса бе плъзнат назад, а очите на Инге оставаха скрити зад големите очила *Рей бан*. Носеше тънка памучна рокля, с къса, надиплена пола. Краката ѝ бяха боси. На врата ѝ имаше изящна сребърна верижка, а кожата ѝ беше тъмна, като черно злато. Поглеждайки я, давайки си сметка за присъствието ѝ до себе си, Тийлман осъзна, че откакто се бе събудил не бе мислил за Лора, един почти несъзнателен акт на самозащита, също както премахването на лошия дъх, или заключването на една кутия и изхвърлянето на ключа, за да не се изкушиш да я отвориш.

Движеха се бързо, а табелите, които обещаваха среща с Берлин, висяха над пътя. Ръката на Инге почиваше върху облекения в кожен калъф волан, дълги пръсти, само един пръстен, свършени нокти. От време на време тя се протягаше към радиото и сменяше станциите, търсейки различна музика джаз или рок. Изглежда ѝ правеше удоволствие да не говори.

Десет километра преди да стигнат до Витенберг, внезапно почувствал се гладен, Тийлман се пресегна към чантата си на задната седалка и извади един шоколад. Разви сребърното фолио и предложи на момичето едно парченце. Тя кимна, усмихвайки се, но ръцете ѝ останаха на волана. Тийлман разчупи блокчето на две, после още на две. Тя го погледна отстрани и отвори устата си. Той ѝ подаде шоколада, три четвърти от блокчето, и облиза пръстите си след това.

— Отдавна ли си в Германия? — попита.

— Откакто съм се родила.

— Германка ли си?

— Да.

— Наистина?

Тя отново го погледна, усмивката още беше на лицето ѝ. В английския, който говореше, имаше акценти на собствената му реч.

— Наистина — отговори тя.

Тийлман я изгледа известно време, отговори на усмивката ѝ, замисляйки се колко ли наивен трябва да е бил въпросът му, едно рязко нарушаване на протокола. Имаше ходове, които не можеше да се правят в такива ситуации, имаше неща, които не можеше да се казват и едно от тях бе да питаш *Наистина? Наистина?* беше проява на безпардонна интимност. Това беше все едно да пренебрегнеш заблудата и двойните имена, и постигнатото с много усилия прикритие на самоличността ти, блъфовете и контра блъфовете. Това беше като подаване на ръка, един акт на изтощение, може би дори на отчаяние, а момичето знаеше тези неща.

Тийлман се обърна настрана и отчупи още една четвърт от шоколада. Бяха стигнали до вече вътрешната германска граница, граничните пунктове бяха празни и запустели, част от една по-стара и по-студена Европа. Той постави шоколада в устата си и го остави да се разтопи бавно, наслаждавайки се на богатия, нагарчащ аромат. Последния път, когато беше пътувал по този път, аутобанът бе празен, старият трабант, случайните конвои от военни камиони, излезли за маневри от някое от огромните военни поделения, които се рояха по равнината и обраслата с гори страна, която се простираше на изток, към Полша. Сега движението бе станало по-натоварено. Западногермански номера. Хамбург. Любек. Дюселдорф. Препускащи редици от беемвета, набутани едно след друго, бизнесмени с тъмни костюми, сухи, неусмихващи се, каращи със сто и осемдесет километра в час по разбития асфалт, западногермански пръсти в източногерманската баница. Тийлман ги видя как отминаха и поклати глава с горчива усмивка на уста.

— Die sind ja verrückt^[2] — бавно каза той.

— Sprechen sie Deutsch^[3]?

— Ja^[4]. — Тийлман затвори очи и се прозя. — Ja. Но предпочитам английския.

— Окей.

Колата забави ход за момент, после момичето отново настъпи педала, гумите засвистяха върху пътя. Тийлман глътна последното парченце шоколад, оставяйки го бавно да изтече по гърлото му.

Чувстваше се с любопитно приповдигнат дух. Това не бе неприятно усещане.

— Защо отиваме в Хале? — попита той.

Момичето не отговори нищо известно време. После погледна в огледалото.

— Трябва да се срещнете с още един човек.

— Кой казва, че *трябва*? — Тийлман отпори едното си око. — Кой казва, че трябва да се срещна с този човек?

Момичето го погледна с почти незабележимо движение на главата си. В профил тя изглеждаше като момичетата от кориците на списанията. Притежаваше класическа красота, изящна костна структура, наслагвани с поколения. Тийлман се чудеше за майка ѝ, за баба ѝ, откъде наистина бяха те? Не приличаше на еврейка, но това нямаше никакво значение.

— Кажи ми — нежно изрече той. — Кажи ми защо си тук?

Тя се намръщи.

— Тук съм, за да ви откарам до Хале — отговори.

— Защо?

— Защото вие искате да отидете.

— Така ли?

— Да. — Тя отново го погледна. — Трябва да отидете. Ако сте сериозен...

— А аз такъв ли съм? Сериозен ли съм?

— Да.

— И откъде знаеш?

Тя поклати глава снизходително и погледна настрани. Беше успял да я оплете в този безсмислен разговор и тя бе достатъчно раздразнена, за да ѝ проличи.

През следващия километър Тийлман не каза нищо. На хоризонта далеч вдясно, виждаше димните облаци от някакъв фабричен комин. С изключение на това нямаше нищо друго, освен борове и огромния син купол на небето. Той се замисли за Емъри и Хуанита и за офисите на *Еф стрийт*. Скоро щеше да намери телефон, да се обади и да задейства издирването на информация за германеца, за Клаусман. Всичко, с което разполагаше досега, бе един тричасов разговор, внимателно режисиран, и някакви интересни историйки за връзки на Ирак с източногерманската химическа индустрия. Беше достатъчно

обещаващо като за начало, но сигурно имаше още страшно много. Той отново погледна момичето. Беше свалила рей баните. Очите ѝ бяха зелени.

— Има едно име, което сме длъжни да споменем — каза тя, а гласът ѝ бе станал тих, погледът ѝ съсредоточен върху пътя. — Може би вече сте го чували — внимателно додаде тя. — Името му е Вулф.

Тийлман премигна, втренчи се в нея, почти не можеше да повярва.

— Ото Вулф?

Тя отново кимна.

— Да — отговори тя. — Ото Вулф. Той си имаше любовница в Хале. Ще ни очаква в седем.

Бележката и моментната снимка пристигнаха на *Даунинг стрийт 10*, час след обаждането от Парламента. Рос, както се случи, беше вътрешен човек и на двете места.

Разговорът с парламентариста бе кратък. Мъжът бе успял да намери празен офис. Очаквайки да го прекъснат всеки момент, той се опита да не навлиза навътре в подробностите. Слушайки, Рос бе придърпал един бележник към себе си и си отбеляза ключовите точки. Някакъв петгалонов варел с химикали изчезнал от службата за унищожаване на отпадъчни продукти близо до Нюбъри. Тестовете, направени през нощта, подсказали, че съдържанието най-вероятно е нервнопаралитичен газ. Един човек вече бил починал при произшествие, свързано с варела, но според резултатите от анализа — доколкото парламентаристите разбирали положението — все още били достояние само на управляващия директор и още един член на фирмата. Засега те решили да не се свързват с полицията, вярвайки, че общественият интерес — поне за това време — може да бъде по-добре защитен, ако новината остане ограничена. Като член на управителния съвет, парламентаристът се бе съгласил, че проблемът е наистина сложен. Работата с овладяването на отпадъците се бе превърнала във все по-разрастваща се индустрия, а фирмата *Диспоузъл* бе една от водещите в този отрасъл. Компанията скоро щеше да сключи големи договори и в чужбина. Работата и износът трябвало да бъдат претеглени срещу очевидния риск от осигуряването безопасността на

обществото. А това бе един много труден за постигане баланс, затова бе и обаждането на *Даунинг стрийт*.

Слушайки, Рос моментално разбра, че нещата не опираха само до осигуряване на работни места и износ. Нервнопаралитичният газ бе нещо, което бе в състояние да взриви прекалено много вестници. Всяка система за обезвредяване на отпадъчните вещества, която позволяваше един петгалонов варел да си изчезне просто така, беше явно пропаднала. Правителството неизбежно трябваше да застане в подкрепа на санкциите, а сега, когато страната се намираще на прага на една война, политическите последици можеха да бъдат избягнати, като всичко се предложи в един омекотен, леко измамлив вариант. Но какво ли, в божието име, се бе случило с липсващия варел?

Сега, след като заключи вратата след себе си, Рос погледна снимката. Беше предадена на ръка на полицейския сержант при портала на *Даунинг стрийт* само преди няколко минути. Беше пристигнала в прост кафяв плик, заедно с една бележка и фотокопие на един-единствен лист хартия. Пликът бе адресиран до министър-председателя. В съответствие със стандартните процедури, той бе прегледан в малкия частен офис в мазата на *Даунинг стрийт*, после бе сложен сред купчината други писма в пластмасовата кутия, редовно изпразвана от тези, които разнасяха съобщенията. Думата *лично*, чисто изписана в горния ляв ъгъл на плика, предполагаше, че трябва да привлече вниманието на Рос.

Рос вдигна снимката, направена с фотоапарат *Полароид*. На нея имаше един червен варел. На варела — череп с кръстосани кости и думата *Отрова*. Рос продължи да гледа снимката още една минута и обърна бележката. Съобщението на листа бяла хартия формат А4, беше написано на ръка, с кафяво мастило. Отгоре, подчертано, бе изписано името на някаква организация, за която той не бе чувал. АСА беше изписано внимателно с главни букви. *Акция срещу Армагедон*^[5]. Рос записа името в бележника си, после прочете съобщението. То бе съвсем просто. Приканваше министър-председателя да прочете приложения списък на различни фирми, заедно с числата, датите и подробностите около износните сертификати, издадени от Министерството на търговията и индустрията. После то предлагаше тя да ги отнесе към серията наскоро изнесени речи, в които беше

заклеймила Саддам Хюсеин и военната машина, с която той в момента заплашваше целия Близък изток.

Намръщвайки се, Рос обърна фотокопието. То предлагаше внимателно напечатан списък на фирми. До името на всяка беше записан списък на стоките, разрешени ѝ за износ. Погледът му проследи списъка. Една от тях, намираща се в Хоум Каунтис, беше изнесла сто грама обогатен уран. Друга, от Уест Мидландс^[6], беше изнесла няколко доставки с оръжейно оборудване. Трета, от северозападната част, беше изнесла няколко хиляди галона с химическо вещество, наречено *тиодилов хлорид*. В долната част на листа, срещу *Предназначение*, беше изписана една-единствена дума: *Ирак*.

Рос отново прочете бележката като потърси нещо прикрито, някакво искане за откуп или някакъв мотив зад тези внимателно закодирани думи. Но нищо не се получи, просто една покана да бъде прочетено, осмислено и да се вземе някакво решение. Това, заедно с ужасяващата заплаха на снимката. Рос, който се прекланяше пред изкусните намеци, отново погледна снимката. Тя беше лошо проявена, цветовете бяха далеч от съвършеното, но ако това бе същият варел, за който бе научил сутринта, тогава приятелчето от *Акция срещу Армагедон* спокойно можеше да им поиска здрава цена. Политическите щети, които бяха подсказани в списъка на износните стоки на фирмите, щяха да бъдат огромни, те можеха да бъдат препъващия камък за всяко правителство, но последиците за обществения ред от пет галона нервнопаралитичен газ, разпръснат над страната, надхвърляха всяко въображение.

Рос продължи още известно време да гледа снимката, като си мислеше за видеокасетата, заключена някъде в шкафа. Сигурно имаше някаква връзка. Трябваше да има такава. Той взе телефона и набра номера на Министерството на търговията и индустрията и говори с един свой човек от отдела *Гаранции за износа*, на когото имаше доверие. Прочете му списъка на изброените фирми, така че да може да си ги запише. Гласът в другия край на линията беше невъзмутим, не показва никакви признаци на изненада и обеща да се обади. Рос му благодари, затвори слушалката и отново взе снимката. После се облегна назад в креслото си и се загледа през прозореца. Преди реорганизацията той имаше чудесен изглед към конната стража и

отсамния край на *Сейнт Джеймсис парк*^[7]. Сега, въпреки че от техническа гледна точка той се бе издигнал по-високо в йерархията, не можеше да види нищо повече от прясно боядисаната стълба на аварийния изход и тухлената стена. Изчака още малко, чудейки се дали — вече — няма да е по-добре, ако задейства нещата по каналния ред, да пренасочи целия този жалък бизнес към съответните служби. Но после отново прочете бележката и разбра, че все пак старите инстинкти са най-добрият съветник и че дванайсетте години управление го бяха доказали. Дръж го здраво. Дръж го само за себе си. Доверявай се само на онези, които са ти длъжници.

Той отново взе телефона и набра един номер по памет.

— Годфри — каза той дружелюбно, когато му отговориха, — получи се още нещо.

Късно следобед от първия си ден в Тел Авив, Маквий вече бе определил местонахождението на апартамента.

Той се намираще в една странична уличка в покрайнините на стария град Джафа, част от един нисък блок, четири етажа от бетон и варовикова фасада, разбити прозорци и тесни балкони, надвесени над претъпкания тротоар долу. Яков Аренд бе регистриран на номер седми, а името бе чисто напечатано на табелката под бутона на звънеца, който бе част от домофонната система във входа на блока.

Маквий се опита да се свърже посредством този звънец отрано привечер, а колата, която бе взел под наем, остави паркирана петдесет метра по-надолу по улицата. Той продължи да позвънява през половин час, в случай че Села беше заспала, или може би беше при някой от съседите. След като не получи никакъв отговор, щеше да поскита из прашните улици, да подиша аромата на откритите кафенета, миризмата на кебап и свежа мента, ромоленето на гласовете на мъжете, надвесени над малките стъклени чашки с турско кафе, чуждестранните туристи на улицата, запотени, изморени, бавно тътрещи крака. Един или двама от тях, бе забелязал Маквий, носеха противогази, провесени на раменете им, или свободно висящи на коланите. Те вече се бяха превърнали в почти моден аксесоар, символ на един вид загриженост. Говореше се за Тел Авив. За септември на деветдесета. Градът щял да бъде сринат.

Когато се върна в колата си, Маквий започна да наблюдава кой влиза и кой излиза от блока, една млада жена, която ситнеше забързано нагоре по улицата, влезе във входа, без да се обръща назад, една по-възрастна двойка, която излезе от голямото синьо пежо и с доста труд успя да намери ключа си, една майка с малкото си дете, които прекараха цяла вечност, опитвайки се да нагласят количката. Всеки път, когато пристигнеше някой нов, Маквий наблюдаваше внимателно, броейки секундите между мига, в който изчезваха зад голямата остъклена врата на входа, и този, в който се появяваха два или три етажа по-горе, отваряха вратата на балкона, поливаха цветята на перваза на кухненския прозорец, придърпваха завесите, когато мракът започна да се спуска, и включваха осветлението. До полунощ Маквий успя да определи жителите на всички апартаменти с изключение само на два от тях. Единият, на втория етаж, бе все още празен, завесите бяха прибрани, нямаше включено осветление. Другият, на най-горния етаж, също бе тъмен, нямаше признаци на движение, никой не отговори на позвъняването отдолу. Във входа имаше общо осем апартамента. Което означаваше, че вероятно номер седем бе на най-горния етаж.

Маквий, който привършваше втория си кебап за вечерта, знаеше, че ще трябва да влезе. Вече бе прегледал околните сгради. На страната към морето, разделени от една тясна алея, имаше едно двуетажно общежитие, което на приземния етаж бе превърнато в магазин за обувки. Разстоянието между двете сгради бе наистина скромно, но разликата във височината между покривите им изключваше всякаква възможност. От друга страна, обаче, имаше някаква по-висока сграда, поне пет стажа, и въпреки че покривът изглеждаше ненадежден, той беше буквално прилепен до блока на Яков. На приземния етаж на сградата имаше ресторант, подредените маси се виждаха през големия и открит прозорец, с витрини по стените, с примамливи цени на написаното на ръка меню, закачено на дъската до входа.

В мрака улицата бе достатъчно затъмнена и Маквий бе обиколил ресторанта откъм задната му част, поглеждайки нагоре по неравната тухлена стена, забелязвайки къде ще може да се хване, редицата на водосточните тръби и единственият път, който би останал извън полезрението на хората от съседната сграда, най-простото решение би било да се покатери по задната част на блока на Яков, но тя гледаше

към поне две от съседните сгради. Ако въобще можеше да се получи нещо, то това щеше да стане чрез съседната сграда, по задната част на ресторанта.

В два часа сутринта, след като паркира взетата под наем кола близо до пристанището, Маквий се върна пеша до апартамента. Беше се преоблякъл в тъмносиня фланелка с къс ръкав и чифт стари дънки. Беше си обул и чифт съвсем нови маратонки Рийбок, завързани високо около глезените му, и бе намазал ръцете си с талк. В джоба му, увити в носната му кърпичка, имаше два инструмента, които щяха да му потрябват, за да влезе в апартамента на Яков. Най-безопасна изглеждаше голямата двойна врата на балкона. Отвън, като предпазна мярка, той се опита за последен път да провери дали има някой в апартамента като натисна звънеца, издуха талка от пластмасовото копче на звънеца и зачака да чуе гласа, който така и не се появи. Вече можеше да бъде почти сигурен, че апартаментът е празен и той безгрижно сви рамене и си тръгна, като измина цялата улица, преди да завие наляво и да се върне обратно по пътя между старите къщи. Задната част на блока беше потънала в мрак. Съседният ресторант бе затъмнен и тих.

Прегръщайки сенките, Маквий внимателно заобиколи купчината изхвърлени картонени кутии, опасно струпани пред задната врата на ресторанта. До тях беше най-голямата от водосточните тръби, които бе видял преди това. Той я изпробва, като се отпусна на пети, усещайки как скобите трудно се поклащат в порутената тухлена стена. После се покачи, катерейки се бързо, краката му опипваха ту вляво, ту вдясно, търсейки подкрепа, намирайки я в ръба на някой съседен перваз или в някоя подаваща се напред тухла.

Маквий продължи да се катери, докато стигна на височина петнайсет, двайсет фута, до равнището на третия етаж. Вляво от него имаше прозорец, чиито дървени капаци бяха разтворени и облепени до стената. Съвсем бегло той можеше да види очертанията на мивка и няколко кухненски шкафа. Отново тръгна нагоре, придвижвайки се инч по инч, а тръбата на улука изглеждаше като мрачно петно далеч долу под него. Напредването тук бе по-трудно, имаше малко места, където можеше да намери добра опора за краката си. Тухленият зид също стана по-груб и той започна да се тревожи за водосточната тръба. Последната скоба, която успя да открие, бе напълно отделена в единия

си край, а тръбата буквално се люлееше свободно между краката му. Единствено с изключителното усилие на пръстите си, той успя да се задържи върху изпъкналите тухли на грубия зид.

Изведнъж, долу под него, в мрака се отвори врата. Поглеждайки надолу, той видя две фигури, които излязоха през задната врата. И двамата спряха до купчината картонени кутии и започнаха да пушат. Той усети миризмата на горящия тютюн. Тихо започнаха да говорят на хибрю и се захиха на някаква си тяхна шега. Маквий затвори очи за момент, разбирайки, че едно-единствено движение, една-единствена грешка би го издала. Мъжете можеха да останат там няколко минути. Разговорът им можеше да продължи дълго. А пръстите му вече бяха изтръпнали под тежестта на тялото му.

Той отново погледна надолу. Появи се и трети мъж. Той ритна една от кутиите, после още, сякаш търсеше нещо. Другите мъже излязоха на светлото и започнаха да ровят из купчината и да му помагат. Маквий знаеше, че ще трябва да се премести. Съвсем скоро пръстите му щяха да изневерят. Ако паднеше, с работата щеше да е свършено. Щеше да има болници и после полицейски процедури. На графиците, които той пазеше за Фридланд, всичко щеше да изглежда по-малко впечатляващо.

Маквий изви главата си. Вляво от него, излизайки от стената над кухненския прозорец, имаше някаква вентилационна тръба. Беше квадратна. Беше голяма колкото кутия за торта. Беше метална. Изглеждаше солидна. Доколкото можеше да прецени по миризмата и по опушеното около близката мазилка, тя явно отвеждаше застоялия въздух от кухнята. Маквий я изгледа още известно време. Само едно отпускане вляво, само едно-единствено движение щеше да му помогне да стъпи върху перваза под тръбата. А самата тръба щеше да му даде добра опора. Ако беше върху някоя скала, тази маневра щеше да бъде детска работа. Притиснат до стената той можеше да остане там дълга нощ.

Маквий отново погледна надолу. Един от мъжете беше застанал до кръст сред картонените кутии. Другите му се смееха. Той затвори очите си за момент, концентрира се, после освободи пръстите на ръцете си. За секунда или две остана да виси на тръбата. После, когато водосточната тръба започна да се отделя от стената, той бързо се оттласна, а ръката му се пресегна към тръбата, когато левият му крак

стъпи върху перваза. В първия миг, тъй като ръката му бе все още изтръпнала, не можа добре да определи какво точно бе усещането. После, когато болката започна да го изгаря, той разбра какво бе направил. Горещият метален лист току-що бе започнал да изстива.

Маквий стисна зъби, прехапа език и набута инстинктивния вик обратно в гърлото си. Отпусайки крака, се отпусна на стъклото на прозореца и размаха ръката си в топлия нощен въздух. Замаян от болката, започна да губи равновесие, тялото му залитна навън, към мрака и той отново затвори очи, знаейки, че сега изборът му е съвсем прост. Или дългото падане върху бетонния тротоар или отново тръбата и още малко плът, залепнала върху нея от собствената му длан. Той протегна ръка напред и преглътна силно, усещайки вкуса на кръв в устата си и разбирайки, че в реалността горещият метал бе по-добър приятел за него, отколкото гравитацията.

Маквий се хвана за тръбата и с две ръце, първо с едната, после и с другата, опитвайки се по някакъв начин да намали болката, повтаряйки на съзнанието си, че не трябва да й обръща внимание, че това е един прост акт на волята. В главата му нахлуха различни образи, повечето свързани с петнайсетте години, прекарани из планините, мигове, за които той си бе мислил, че са завинаги забравени.

Една зимна нощ върху някакъв глетчер в северна Норвегия доста отвъд полярния кръг, безмилостният вятър, набиващ леда по лицата им. Тогава беше по-лошо, повтаряше си той. Много, много по-лошо. Той се беше свестил на следващия ден, три часа след като партньорът му бе загинал, замръзналите върху лицето му очи, дивият поглед на смъртта изписан на него. Това беше ужасно. И грозно. А това? Сега?

Той отвори очи и погледна надолу. Мъжете си бяха тръгнали. Вратата бе затворена. Светлината бе изчезнала. Чуваше някакви стъпки, които заглъхваха в мрака, звука от затваряща се врата на кола, кашлицата на двигателя. Поклати глава, невярващ, отпусайки отново ръце, опитвайки се да се успокои и се облегна на прозореца. Най-лошата част от болката бе преминала, заместена от тежкото пулсиране. Той поднесе дланта към бузата си. Усети я като хамбургер, гореща и набръчкана. Отново преглътна, борейки се с желанието да повърне. Единственият му път назад сега бе през прозореца.

Прозорецът имаше метална рамка. Отваряше се на една страна. Вътре се виждаше бравичката. Облягайки се на стъклото, той се

намести добре и натисна здраво назад с лакътя си. Нищо не стана. Леко се размърда и опита отново, усещайки как стъклото започва да пука, натисна по-силно и чу как голямото стъкло се разби на пода. Той внимателно се пресегна за бравичката. Намери я. Като че ли по божията милост прозорецът се отваряше навътре, беше направен за хора, които го ползваха от външната страна. Още известно време той остана върху перваза, опитвайки се да запази равновесие, после бавно се отпусна назад, със ситни стъпки по дъската за отичане на дъждовна вода. Чуваше се непрекъснатото капене на вода. Усещаше миризмата на края на една напрегната вечер в ресторанта, отчасти му намирисваше на дезинфекциращи препарати, отчасти на застояла мазнина. Навеждайки се през перваза навън, той затвори прозореца след себе си. Опита се в мрака да намери крана. Разви го и извика от удоволствие, когато студената вода се стече по изгорената плът на дланите му.

Десет минути по-късно, след като намаза ръцете си с лой от някакъв готварски съд и ги уви с ленти, скъсани от парцала за подсушаване, той излезе на покрива на ресторанта. Успя да се покатери по стълбите и капандурата на тавана. Покривът беше плосък, набразден с тръби от системата на климатичната инсталация. Единият край се съединяваше с блока на Яков. Разстоянието до съседния покрив бе по-малко от осем фута. При нормални обстоятелства това би отнело на Маквий може би пет секунди. Тази вечер то му струва усилена работа в продължение на цяла минута, докато се навеждаше от по-високия покрив, използвайки лактите и пръстите на краката си и старейки се да използва ръцете си колкото може по-малко.

Вторият скок беше още по-заблуждаващ. Покривът на Яков също бе плосък. В предната част, която гледаше към улицата, имаше висок перваз. От него Маквий трябваше да се спусне с цели шест фута, като тежестта отново трябваше да бъде понесена от ръцете му, а краката му, въпреки това, оставаха на около два метра над пода на балкона на Яков. Легнал в цял ръст на покрива, взирайки се под себе си, Маквий прецени шансовете. Знаеше, че не може повече да разчита особено много на ръцете си. Трябваше да измисли нещо по-добро.

Зад блока на климатичната инсталация и големите водни цистерни, той успя да открие малка шахта, по която се слизаше във входа. Вратата не бе заключена. Вътре имаше едно крило от стъпала и

после още една врата. Маквий я отвори бавно, само на един инч. На стената видя картини, в големите керамични саксии имаше цветя, после следваше коридорът. В него имаше няколко врати. Най-близката бе номер седем.

Маквий се промъкна в коридора, затваряйки вратата след себе си. Ръцете му се бяха подули малко над китките. Вече не ги усещаше като част от себе си, големи бели буци от болка и едно непрекъснато пулсиране, което не искаше да спре. Знаеше, че, досега поне, не му вървеше. Това, което иначе си беше чисто рутинна работа, се бе превърнало в истинско нещастие. Сега вече нещата трябваше да тръгнат по-добре. Този свой бог той бе открил за първи път в планините, този свой дух, на който оттогава винаги разчита, сигурно щеше да го спаси.

Бравата на вратата на Яков беше стара, трипластова и той веднага разбра, че тя бе насилвана и преди това. Върху дървената част наоколо се виждаха белези, твърде дълбоки, за да са случайни и когато той пъкна тънкото острие на ножа си, търсейки езика на ключалката, която леко върна назад с насълзени от болката очи, видя дълбоката дупка в касата. Явно това се беше случило скоро, имаше тънки дървени парченца, които още висяха неразбутани. Маквий натисна още веднъж с ножа и изохка, когато ключалката поддаде и вратата се отвори. След секунди беше в апартамента и затвори вратата след себе си, след което спусна двойния райбер. В мрака, с облегнат на стената гръб, отвори очи и дълбоко изпусна дъх в дълга въздишка, усещайки как потта се спуска на ручейчета по лицето му. Климатична инсталация, помисли си той. Все още е включена.

Той се отпусна още една минута, оставяйки очите му да се нагодят към мрака. Апартаментът бавно започна да добива някакви очертания. В края на коридора имаше някаква полуотворена врата, килимът окъпан в уличната светлина, купчина дрехи долу до леглото, тихо цъкане на часовник. Усещаше се също и превземачият аромат на парфюм, необичайно силен. Маквий се поколеба за миг и се замисли за Яков, за това колко малко знаеше за този човек, за това колко странно бе, че сега се намира в неговия апартамент, после отпъди тази мисъл от съзнанието си и тръгна бавно по коридора към отворената врата. От опита, който имаше, знаеше, че трябва да започне от спалнята.

Спалните бяха местата, където хората пазеха своите най-съкровени тайни.

На вратата Маквий отново се поколеба за миг. После влезе и минавайки през купчините от дрехи, пресече стаята и прибра завесите, като по този начин пресече достъпа на светлината от улицата. Връщайки се обратно в стаята, той започна да се взира в мрака. Формите бяха точно такива, каквито бе очаквал: голямо двойно легло, някаква нощна масичка с дълго и тясно огледало в единия край. Но усещаше още нещо в стаята, което не му се нравеше съвсем. По пода имаше стъкла. Ароматът на парфюм беше още по-силен. Това, и още нещо далеч по-земно. Маквий отново прекоси стаята и затърси ключа за осветлението.

Едва когато светна, разбра какво бе онова, което го бе смущавало. Разбра, че стаята систематично е била рушена. Остана при отворената врата и продължи да гледа. Навсякъде имаше разхвърляни дрехи, чаршафите бяха разкъсани от леглото. Вграденият гардероб беше изпразнен, съдържанието му разпръснато по целия под.

Маквий коленичи до дрехите и разрови намачканите блузи, дънки, потници, официални костюми и разбра, че всички дрехи са дамски, на Села. Всичко бе изпокъсано, разрязано с нож, огромни резки, нищо не бе оставено непокътнато. Наблизо, до преобърнатото чекмедже, той намери долно бельо — бикини, сутиен, красив дантелен комбинезон. Разгледа ги едно по едно, зашеметен от внимателната работа на ножа, забождан винаги на едно и също място, там, където трябваше да бъде чаталът, във върха на гърдите, или в коремната област на комбинезона.

Маквий се огледа. Тоалетната масичка бе оставена празна. До нея, на пода, лежаха шишенца с парфюм и тоалетна вода, стъклото беше строшено, а течността бе попила в килима. Маквий отново коленичи, опипвайки локвичката с парфюм, опитвайки се да определи кога точно стаята е била опустошена. Парфюмът се изпарява бързо. А това тук още бе влажно при пипане.

Когато се изправи отново, Маквий се обърна към леглото. Матракът, също както и дрехите, бе разпран, ножът бе замахвал наляво и надясно, оставяйки грозни кръстосани резки, диагонални рани. Той ги изгледа смразен. В живота си бе виждал поне няколко дузини опустошени стаи, последната бе неговата собствена, но тук, в този

апартамент явно се бе разиграло нещо лично. Това беше проява на чисто и сурово насилие, приличаше на убийство без труп. Освен това долови и миризма на изпражнения и се вгледа по-внимателно, опитвайки се да си представи точната последователност на събитията. После вдигна поглед и видя огледалото. То бе дълго и тясно. Села сигурно го бе използвала често, вероятно всяка сутрин се бе оглеждала в него, докато се бе приготвяла за поредния ден в офиса. Сега, полуизтръгнато от стената, на него с фекалии бе написано нещо, някаква фраза на хибрю, думи, които той не можеше да разбере. Гледа известно време, опитвайки се да го запомни, формата на всяка буква, обръщайки се настрани за момент, забивайки я в съзнанието си, после проверявайки, уверявайки се, че я бе запомнил правилно. После всичко свършваше по следния начин: ????? ??? ????? ???

Провирайки се между разхвърляните останки, Маквий излезе от спалнята. Останалите стаи в апартамента бяха недокоснати. Малък хол. Чиста и светла кухня. Тясна баня с малка тоалетна зад мивката. Във всяка стая Маквий се опитваше да открие някакви следи, нещо, което да подсказваше за Яков — снимка, може би, или събрани стари писма, нещо, което можеше да му подскаже повече тук, да го приближи поне малко към истината. Но където и да го потърсеше, не откриваше нищо. Нямаше дрехи, нямаше кореспонденция, дори нямаше никаква следа и от Села. Може би тя бе заминала някъде, помисли си той, някъде да си отдъхне, или просто е страдала тук и е напуснала мястото за известно време. А който и да беше разхвърлял стаята, вероятно знаеше за това и не се бе притеснявал да си свърши работата възможно най-пълно, за да се покаже колко е горд и да е сигурен, че посланието му ще бъде правилно разчетено.

Застанал в банята и насапунисвайки подутите си ръце, Маквий отново си представи огледалото в спалнята, фразата, изписана с кафяви и спечени букви. Ако можеше да си я преведе, сигурно щеше да му бъде от полза. Може би беше нещо специфично, просто още една стъпка в дългото катерене, което му предстоеше, а можеше и да е само някаква обида, някаква възможно по-груба псувня, която бе изписана с пресни лайна от някой, който нямаше да се спре да извърши и най-безмилостното насилие. Маквий потрепери доволен, че бе се разминал с този човек и се наведе към лампата за бръснене над мивката. Горещият метал бе причинил огромни пришки и дланите на двете му

ръце бяха яркочервени. Пулсирането отново започна и когато се опита да раздвижи пръстите си, болката го накара да извика. Той се наведе към седалото на тоалетната и тъкмо когато щеше да повърне, видя снимката. Беше малка, черно-бяла и плуваше в гърнето. Внимателно я вдигна, изтръска я бавно, вдигна я, като остави водата да се стече по единия ѝ ъгъл и съвсем забрави за желанието си да повърне.

На снимката беше Яков, като по-млад, като юноша, лицето му току-що бе засегнато от зрелостта. Беше облечен с открита при врата брезентова риза, с армейска барета. Беше се ухилил в обектива, очите му намръщени срещу слънцето. До него беше застанало някакво по-младо момиче. Имаше къса черна коса, скромна риза и големи обеци. Главата ѝ бе леко наведена към него и лежеше на рамото му. На фона се виждаше някакъв трамплин и част от басейн. Някой беше застанал на ръба на трамплина в очакване на скока.

Маквий се вгледа в снимката и веднага разбра, че момичето бе Села. Яков му бе показал друга снимка в Лондон, по-нова, на която се виждаше едно по-зряло лице, но момичето бе същото. Същата усмивка. Същите големи очи. Същата широка уста, а единият от предните зъби беше леко счупен. Маквий обърна снимката. На гърба ѝ най-последно откри това, за което бе дошъл, синьото мастило все още беше четливо, въпреки влагата, едно име и една дата. Пишеше_ август 1975, Кибуц Шамир_. Отдолу имаше още две думи, написани на хибрю. Маквий ги погледна и посегна да вземе един-два листа хартия, за да увие снимката и да я отнесе. Тогава спря, а едната му ръка остана да виси във въздуха. Думите изглеждаха познати. Беше ги видял само преди минута. Изписани на огледалото. До леглото на Села.

Дори и в ресторанта Тийлман продължаваше да усеща същия дъх на въздуха.

Когато приближиха Хале, рано привечер, обещаващият да бъде съвършен залез бързо изчезна зад огромната кафява завеса на хоризонта. Километър след километър завесата ставаше все по-близка и разкри тайните си, черна редица от заводи, огромни изпарителни кули, редици от комини. Покрайнините на големия град, който бе облечен в сива униформа, бяха оцветени в бледата охра на процеждащите се през смога лъчи на залязващото слънце, трамваите

— претъпкани с работници, завръщащи се от дневна смяна, възрастни жени се поклащаха върху първобитните си колелета, деца, играещи футбол с някаква ръждясала консервна кутия.

Приседнал в мерцедеса до момичето, със спуснат прозорец, Тийлман бе наблюдавал как градът се разкрива пред него като някакъв стар филм, една вчерашна Европа, балсамирана от комунизма, миришеца на сѳра и евтин бензин.

Бяха паркирали на някаква триъгълна ивица запустяла земя, близо до центъра на града, след като момичето бе намерило пътя през малките странични улички. Запустялата земя имаше за съсед някаква огромна сграда, която сега бе изоставена. На улицата, докато Инге заключваше колата, Тийлман бе погледнал нагоре, към покритите с шперплат прозорци. Над главния вход беше поставен бюст на Маркс, който мълчаливо наблюдаваше минавачите. Наслагваната с десетилетия мръсотия беше разяла порестия варовик и бе причинила отчупването на носа и ушите му. Дотук беше с теб, другарю Карл, си бе помислил Тийлман и отново бе помирисал въздуха.

Ресторантът беше малък и неуютен, само шест маси и всичките празни. Отзад някъде, от тъмното, се появи някакъв сервитьор и поздрави Инге по име, докато избърсваше малкия бар с ръкава си. Инге му се усмихна и си облече жилетката, усетила внезапния хлад, след което се наведе да поздрави малкото черно коте. То вървеше настрани към нея и измяука нещо за поздрав, подуши протегнатите ѝ пръсти и започна да се умилква около краката ѝ. Котката я познаваше, помисли си Тийлман, сервитьорът също. Идвала е тук и преди.

Седнаха на една маса близо до бара. Сервитьорът донесе две бири и бутилка бяло вино. Той зареди прибори и за още някой и внимателно прегледа виното. Инге му кимна. Отвори бутилката и измъкна една винена чаша някъде изпод бара, избърса я с парцала и внимателно я постави пред празното място. Инге погледна часовника си, после сервитьора.

— Fünf minuten^[8] — каза тя с усмивка.

Тийлман я погледна и отново се замисли за Ото Вулф, името, което момичето бе споменало, гранатата, която бе прекъснала разговора им в колата. Подробности бяха всеизвестни. Този мъж бе считан за гигант в Германия в продължение на поне едно десетилетие. Беше твърде млад, за да е бил замесен с нацистите, твърде успешно

вървеше бизнесът му и беше твърде богат, за да се отнасят към него с нещо друго, освен с уважение. Олицетворяваше процъфтяващата нова република на Кол. Аптекарь по образование, но бизнесмен по природа, той никога не се бе задоволил с постоянно установяване в следвоенна Германия. Когато интересите му на Запад бяха започнали да се разширяват, той започна все повече да отправя поглед на Изток, за нови възможности, и отпразнувал четиресетия си рожден ден, като дари един милион дойче марки на Лайпцигския университет. Контактите на Вулф с Изтока винаги бяха широки и във Вашингтон често го възприемаха като любимия на Москва германец. Това бе хвърлило известна сянка върху международната му репутация, но в края на осемдесетте бизнес интересите му в ГДР изглеждаха като някакъв подразбираш се от само себе си успех. Той беше очаквал обединението повече от десетилетие и сега — когато Стената бе съборена — вече жънеше богата реколта.

Тийлман знаеше, че германците го обичаха. Влиятелен, находчив, вътрешно благороден, той и семейството му редовно украсяваха кориците на някои отделни списания. Сред кръговете на средната класа, сред по-заможните бюргери на възраждащата се Германия, Вулф беше наричан *jemand der kann*^[9]... който носеше само добри новини.

Тийлман отпи от бирата си, като продължаваше да наблюдава момичето. През последния час в колата той се бе опитал да я попритисне за Вулф, но тя бе отказала да разговарят за това, като сменяше темата или просто отбиваше въпроса с вдигане на рамене. Когато я бе притиснал още по-здраво — *Защо с любовницата? Защо трябва да се срещаме с нея?* — тя накрая се бе обърнала към него и му бе казала да бъде търпелив, казала му бе, ме просто ще трябва да изчака.

Вратата се отвори. Тийлман погледна натам. В ресторанта влезе някаква жена. Беше на средна възраст, дребна, с руса коса, все още красива, облечена с вкус, имаше широко лице с леко славянски черти. Тя окачи палтото си на някаква кука зад вратата, незабавно почувствала се вкъщи, и развърза червения копринен шал, увит около врата ѝ. Когато видя Инге на бара, ѝ махна с ръка. Инге изтича към нея и Тийлман за първи път я видя да се усмихва истински. Двете жени се прегърнаха и Тийлман стана, когато те се обърнаха към масата.

— Хер Тийлман... Фрау Вайсман.

Тийлман кимна за поздрав и подаде ръка. Докосването на жената беше студено. Усмивката ѝ бе изчезнала. Изглеждаше уморена. Седнаха заедно и сервитьорът наля вино в чашата. От кухнята бяха донесли една голяма чиния с черен хляб. Сервитьорът я премести в средата на масата. Инге, внезапно придобила своето бизнес изражение, обясни, че Тийлман е неин приятел. Че можела да му има доверие. Трябвало да му каже всичко.

За кратко по-възрастната жена придоби израз на леко недоверие и се пресегна за чашата си. Взе си една-две филийки от препечения хляб, колкото да уплътни настъпилата пауза, после сви рамене. Тийлман се замисли дали да не започне разговора, като зададе някой въпрос, но се отказа от тази си идея. Двете жени вече бяха разговаряли. Той го усещаше. Фрау Вайсман погледна към Инге за последен път, после се загледа в масата. Настъпи дълго мълчание.

— Знаете ли защо съм тук? — попита накрая Тийлман. — Знаете ли защо съм дошъл?

Жената кимна. Говореше добър английски с едва доловим акцент.

— Да.

— И мислите, че можете да ми помогнете?

— Да.

— Как?

Отново настъпи мълчание. Хлябът лежеше на масата между тях. Сервитьорът беше изчезнал някъде. Тийлман отново погледна Инге, чудейки се колко ли знаеше тя за него. Във вилата, докато разговаряше с Клаусман, Тийлман не спомена за заплахата срещу Ню Йорк. Въпросът никога не бе зададен, а и той реши да не проявява излишна инициатива. А сега посоката, в която бе поел техният разговор, щеше да бъде без особен смисъл, ако не съществуваше поне най-малкото подозрение, че някой е закъсал и че това има връзка с някакъв вид химикали. Това беше подтекстът. Не беше необходимо това да бъде казано, за да го научиш. То просто си съществуваше.

Тийлман отново погледна към фрау Вайсман. Пръстите ѝ бяха обвили ствола на чашата. Явно ѝ струваше много усилия, за да премине по същество. Тийлман се наведе напред.

— Познавате ли хер Вулф? — попита той.

Жената кимна.

— Бях му секретарка. Тук, в Хале. Бяхме четири, а аз бях най-старшата. Работих за него в продължение на осем години. Знаех — тя сви рамене — всичко.

Тийлман я погледна и гласът му стана по-бърз.

— Той е имал компания тук, нали? В Хале?

— Да. Тя вдигна поглед и кимна към прозореца. — *Литман Кем*. Имаше дялово участие, заедно с държавата. Тогава, когато тя... — тя се усмихна и отново сви рамене, просто израз на умора.

— ... все още съществуваше?

— Да. Точно така.

— Липсва ли ви всичко това?

Жената го погледна за първи път, следите от усмивката още бяха на устните ѝ.

— Да — тихо отговори тя. — В известен смисъл ми липсва.

— И затова ли сте тук? Да разговаряте с мен? Сега? — той направи пауза. — Или има и нещо лично?

Жената го изгледа, този път по-продължително, отказвайки да отговори, после се обърна към Инге и започна да ѝ говори на немски. Гласът ѝ бе съвсем нисък, почти като шепот, ръцете ѝ постоянно се събираха и отпускаха на лицето ѝ имаше изписан явен гняв. Колкото и да се опитваше Тийлман можа да долови съвсем незначителна част от това, което тя каза. Това беше напълно техен личен език, изпъстрен с жестове, както и с думи.

Накрая жената спря, пръстът ѝ остана върху масата, последното, което имаше да каже. Инге кимна и вдигна поглед. Изглеждаше озадачена, като дете, на което е поднесена голяма изненада.

— Фрау Вайсман с удоволствие ще ви разкаже за хер Вулф и за *Литман Кем*. Но нищо повече. Разбирате ли?

— Разбира се.

— Никакви лични въпроси.

— Няма проблеми. — Тийлман кимна, ръцете му се обърнаха с дланите нагоре, жест на извинение. — Съжалявам.

Отново настъпи дълго мълчание, после по-възрастната жена отново се наведе напред, колебанието вече я бе напуснало. Говори в продължение на може би около половин час, без да я прекъсват. Обясни, че връзката ѝ с Ото Вулф е била много близка и че той ѝ се доверил при редица много чувствителни сделки. Някои от тях касаели

клиенти, с които Вулф не би могъл да има нормални бизнес отношения. Някои от тях, подозирала тя, били просто тайни имена на терористични организации от Близкия изток.

На няколко пъти тя придружавала Вулф по време на тридневните му пътувания до балтийския остров Рюген. Там, също както и с някои висши имена от държавната номенклатура, тя имала възможност да се срещне с дузина млади терористи, предимно палестинци. Те се обучавали за период от три или шест месеца. Учили за полевата работа, за експлозивите, за малогабаритните оръдия, за разузнаването. Били обучавани така, както се действало на Запад. Обучавали ги как да се прикриват в големите градове, как да се измъкват в градски условия. Тези умения те получавали от най-доброто, усвоено в ГДР, а после се връщали при своите спонсори, за да приложат на практика научената теория.

Говорейки за тези млади новобранци, за техния дух, за техните убеждения, за ентузиазма им, Тийлман остана с впечатлението, че тя по-скоро ги харесваше. Думата, която тя на два пъти употреби, бе *Kinder. Деца*. Очевидно, Вулф също ги бе харесвал. Макар и по различни причини. В тази част на монолога ѝ Тийлман искаше да я прекъсне, да поиска повече подробности, но изразът на лицето ѝ накара въпросът да замръзне на устните му и той само се усмихна, отново в израз на извинение и с жест и посочи да продължава.

Разказът се върна в Хале. Сред другите химикали, Вулф произвеждал и диметиламин. Със sodиев цианид и фосфорен хлорид можело да се произведат редица нервнопаралитични газове. Това било, поверително каза тя, съвсем прост процес. Компанията го била практикувала от години, доставяйки хиляди галони за армиите от Варшавския пакт. Тя говори за тайните връзки на *Литман* с известна гордост. В това отношение, конкретно, каза тя, продукцията им била най-добрата. По целия свят имала безспорна репутация. Била много стабилна, ефективна, такава, че можело напълно да се разчита на нея.

Тийлман продължи да я слуша безизразно, мислейки си за трупа, който бе видял в моргата на *Белвю*, и за снимките на майки и деца, лежащи по улиците на Халабджа. Със същия ентузиазъм тя можеше да говори и за бира.

Стойки в празния ресторант, тялото ѝ се бе наклонило напред, над масата, пръстите ѝ не спираха да обвиват винената чаша и тя се

ободряваше от собствения си разказ. *Литман* винаги имали скрупули по отношение на крайните потребители, но отношение на клиентите, на които бяха продавали различните видове отровни газове. Наскоро, обаче, тя подозирала, че правилата били нарушени. Незнайно по какви причини, *Ото Вулф*, който явно бил изпаднал в сериозни лични затруднения, решил да достави малки количества на така наречените *Jaegermeister*. Преди шест месеца десет галона за *Jaegermeister* били напуснали заводите, заедно с някакви разпръсквачи. Съдържанието било закодирано като *промишлен детергент*, но само двама души, доколкото ѝ било известно, знаели какво всъщност имало в двата петгалонови варела. Единият от тях работел за Вулф в Западна Германия, а другият бил загинал наскоро при автомобилна катастрофа. В този момент винената бутилка, три четвърти празна, бе застинала във въздуха.

Тийлман я изгледа. Дори останките от куража му на професионалист не можеха да скрият вълнението му. *Ото Вулф*. Любимият бизнесмен на Бон. Да продава нервнопаралитичен газ на парцаливковците.

— Три въпроса — тихо каза той. — И си тръгвам.

Жената го погледна за момент, после вдигна рамене.

— Окей.

— Първо. Разполагате ли с някакви документи? Може би някакъв протокол? Нещо, което бих могъл да прегледам?

Жената поклати глава.

— Не. Вече не работя за хер Вулф.

— Окей. — Тийлман направи малка пауза. — Тогава, трябва ми името на човека, който работи за Вулф. Онзи, за когото споменахте току-що.

Жената кимна, но не каза нищо. Тийлман се поколеба за миг, после отново се наведе напред.

— Окей — продължи. — Трето. Трябва да знам какво е *Jaegermeister*. Той вдигна поглед. *Jaegermeister* — повтори той. — Какво означава това?

Жената погледна към Инге и се усмихна. После кимна към бара през рамо, някаква лоша шега.

— Това е вид напитка — накрая отговори тя. — Кара краката ти да се подкосяват.

— Знам. Но...

— Но какво?

— Какво означава всъщност?

Жената си наля остатъка от виното и вдигна чашата си за тост.

— Това е *Табун* — отговори тя. — *Табун Джи Ей*.

Час по-късно, когато бяха вече в колата, Тийлман се отпусна на твърдата и хладна кожена седалка. Жената си бе тръгнала от ресторанта, без да дочака вечерята. Тя и Инге се бяха прегърнали на вратата, размениха си целувки, после една-две думи на немски и после тя си бе тръгнала. След себе си бе оставила едно листче хартия с написано име и адрес. *Махмуд Асали. Фридрих щрасе 41121, Бад Годесберг*. Отдолу, с големи главни букви, бе написала думата *Wannsee*. *Wannsee*, бе казала тя, било думата, която използвали за протокол, досие. Да я произнесе веднъж пред Махмуд и той веднага щял да разбере за какво става въпрос.

Сега, в колата, Тийлман погледна Инге. Храната беше по-добра, отколкото бе очаквал и малката чашка с шнапс, за отпразнуване на случая, бе притъпила част от нетърпението му. Това, от което имаше нужда сега, бе достъп до сигурен телефон, а това означаваше, че трябва да се върне в Хамбург. Трябваше да отиде до консулството на Щатите. Щеше да говори с Емъри, да ги накара да проверят всичко това и да планират следващия му ход. Междувременно, обаче, въпросът за мотива стоеше открит. Това, по някакъв любопитен начин, все още го безпокоеше.

— Тази връзка, която Вулф е имал. С любовницата си. Какво се е случило?

Инге го изгледа в мрака. Не му отговори. Тийлман обаче настоя.

— Той наистина ли е имал любовница?

— Да, разбира се.

— Е, и какво се е случило?

Инге сви рамене.

— Просто е имал малка афера с нея. Взел е това, което му е трябвало. Естествено, направил ѝ е обичайните обещания. И тогава — тя отново повдигна рамене — я е изоставил.

— Колко време? Колко време е продължило всичко това?

— Пет години?

— Пет години? И е бил сериозен?

— Много.

— Влюбен? Звънци? Свирки? Всичко това?

— Така й е казал.

— Да не са настъпили някакви усложнения?

— Какво имате предвид?

— Деца?

— А... — Тя се усмихна и белите й зъби заблестяха в мрака. —

Вие така ли им викате? Усложнения.

— Е?

Настъпи дълго мълчание. После тя кимна.

— Да.

— Колко?

— Едно. Момченце. Ники.

Тийлман я погледна, спомняйки си за фрау Вайсман в ресторанта, за здраво стиснатите й ръце, за частния й живот, който бе отказала да обсъжда. На нейната възраст едно дете би било истинско чудо, една още по-голяма причина за горчивината и гнева й.

— Тя затова ли ми разказа за Вулф? Заради Ники? Детето й?

Отново настъпи дълго мълчание. От другата страна на пътя две кучета се биеха за някакъв кокал. Инге го наблюдаваше с извита настрани глава. Тийлман се наведе напред.

— Е? — попита той.

Мина някаква кола и кучетата се разбягаха. Инге го погледна. Смееше се. Тийлман се намръщи.

— Какво има? — попита той.

— Вие мислите, че фрау Вайсман е била любовница на Вулф?

— Да.

— Наистина ли? — тя завъртя думата. — Наистина?

— Да. — Тийлман я изгледа. — Не е ли?

— Не.

— Тогава коя е тя?

— Майка ми.

— Твоята майка?

— Ja. Meine mutti.

— Тогава коя е била любовницата му?

Инге го изгледа още известно време, а смехът й беше изчезнал. После се пресегна към ключа за запалването.

— Аз — тихо каза тя. — Аз бях любовницата му.

[1] Марка военни хеликоптери. — Б.пр. ↑

[2] Те сигурно са полудели. — Б.пр. ↑

[3] Говорите ли немски. — Б.пр. ↑

[4] Да. — Б.пр. ↑

[5] Библейско, последната битка между доброто и злото, която трябва да се случи в края на времената. — Б.пр. ↑

[6] Графства в Обединеното кралство. — Б.пр. ↑

[7] Известен парк в центъра на Лондон. — Б.пр. ↑

[8] Пет минути. — Б.пр. ↑

[9] Човекът, който може всичко. — Б.пр. ↑

2.

Старецът, Абу Юсуф, седна до водния охладител в мрака, заслушвайки се в работата на машината, която наричаха *регулатора*. На всеки час, през нощта, тя иззвъняваше. Звънът бе с висока честота, остър и пронизителен, бе невъзможно да го пропуснеш. Продължаваше точно една минута, а това означаваше, че старецът трябваше да намери пластмасовата си карта и да отиде при машината, да вкара кафявата оксидна лента в отвора отстрани, просто едно движение, навътре и навън, за по-малко от секунда. После звънецът спираше и в края на смяната, когато зората започваше да обагрят небето над Куинс, машината отново щеше да му заговори, да изплезе дългия бял хартиен език като доказателство, че бе стоял цяла нощ, да докаже, че е бил наистина верен пазач. Лентата щеше да остави в пластмасовата кутия на бюрото, а секретарката щеше да мине и да я вземе. По този начин те разбираха, че той не ги мами. По този начин можеше да запази работата си. След като въздъхна, старецът стана и премина по коридора. Машината се намираще в малкия склад, до апарата за напитки. Старецът бръкна в работната си униформа за картата и я вкара в машината. Звъненето спря. След като извади картата, той я прибра в джоба си и потърси монета от двайсет и пет цента и две по десет за кутия пепси. Когато отвори пепсито, излезе и отново прекоси коридора, този път отиде в друг офис, единственият, който му оставаше да изчисти. Когато го отключи с резервния ключ, потърси контакта за осветлението и премигна при внезапната неонена светлина, която го заля, шокиран както винаги от огромния килим и тапицирания с кожа диван, и от начина, по който господин Арамаун беше разположил бюрото си, до прозореца, така че да доминира над цялата стая.

Старецът пристъпи напред, като продължаваше да държи в ръката си кутията с пепси, а погледът му все така бе прикован към бюрото. На него имаше два телефона и той бе сигурен, че единият от тях можеше да го свърже чак с Рамалах. Той погледна часовника си. Беше три часът и две минути, точно по средата на горещата нюйоркка

нощ. Офисите по коридора бяха празни. Знаеше го, защото бе почистил всички останали. Никой нямаше да дойде, преди да се появят първите секретарки в седем, и дори и тогава те трябваше да се обадят по секретния телефон и да изчакат, докато се завлече по дългия коридор и ги пусне да влязат. Не ако смяташе да го направи, ако искаше да замлъкнат гласовете, бучащи в главата му, трябваше да го направи сега, посред нощ.

Старецът внимателно постави кутията на ръба на бюрото на Арамаун и отиде до огромните панорамни прозорци. Навън Манхатън блестеше в мрака, пресечка след пресечка. Той се загледа за момент в откритата се пред него картина, все още зашеметен от мащаба ѝ, от този огромен град, легнал сега в краката му. После се пресегна за връзката на венецианските щори. Те се спуснаха, потраквайки, и го отделиха от външния свят. Сега, помисли си той. Сега е моментът.

Вече започнал леко да се поти, той бръкна в джоба си за листчето хартия. Беше прекарал по-голямата част от следобеда в обществената библиотека в Нюарк. Момичето на рецепцията, туркиня или, може би арменка, беше много любезно. Беше му намерила международния указател. Беше му записала телефона, на който трябваше да се обади. Първо, кодовите цифри за Израел. После номера за Рамалах. После, най-накрая, номера на Амер Тахул. Амер Тахул работеше във финансовия отдел на общината в Рамалах. Той беше брат на жена му. Сигурно щеше да знае какво се бе случило. Сигурно можеше да му каже защо писмата бяха спрели тъй внезапно.

Старецът намери листчето и го разгъна върху бюрото. После взе пепсито и отпи, а след това избърса устата си с опакото на ръката си. Забеляза, че ръката му трепери. Отново погледна телефона, преценявайки за пореден път шансовете си, чудейки се дали не проверяваха по някакъв начин разговорите, дали няма някоя мента като на *Регулатора*, нещо, с което да го уличат, нещо, което да сложи край на този нов ѝ странен живот, който бе започнал.

Знаеше, че досега се бе справил много добре. Дори момчето, по някакъв свой начин, бе изненадано от начина, по който бе успял да подготви колата, да инсталира варела в багажника, без да разпилее нито капка, без да остане нито следа от теч около връзките към помпата за повишаване на налягането. Момчето го бе наблюдавало как работи в гаража, приведен над багажника, как се бори с големия варел

и го поставя на мястото му с помощта на скобите и големия чук. Веднъж, само веднъж, той бе вдигнал поглед и бе помолил за помощ, бе казал, че му трябва още един чифт ръце и се изненада, като видя, че младежът стои до него, втренчен във варела, а лицето му бе скрито зад огромна гумена маска на противогаза. Старецът му се бе изсмял, един малък израз на отмъщение за седмиците на обиди и унижения, бе се пошегувал с прекалената загриженост на момчето, с неговата наивност. Дори жените не вземаха такива предпазни мерки срещу израелския газ, бе му казал той, наблюдавайки очите на момчето, които не се смееха зад дебелиите стъклени дискове на маската.

Сега, застанал до бюрото, старецът взе телефона. Не беше получавал писмо от жена си вече повече от две седмици, от началото на месеца. Той самият пишеше всеки ден, седнал на масата в малката задушна кухня, страница след страница, тънките листи с надрасканите букви, затиснати под кутиите от фъстъци, които си купуваше всяка седмица от магазина на ъгъла. Пишеше за Ню Йорк, за начина, но който се чувства човек в него, за новия си начин на живот. Пишеше за жегата и миризмите. Пишеше за парите, за това колко много бе спечелил изведнъж, колко много неща можеше да си купи. Пишеше също и за дома, за семейството си, за двамата оцелели синове, за това колко много му липсваха всички. Пишеше за конете, които понякога обядваше, за имението на един свой приятел, за дългите нощни препускания към бежанския лагер в Каландия. Пишеше и за други неща, които му липсваха — за храната, смеха, за безкрайните разговори — и когато жена му бе започнала да му отговаря, със свития ученически почерк, с малките рисунки на цветя в края на всяка страница, той се чувстваше като през първите им години, прекарани заедно.

Той ѝ липсвал, пишеше тя. Липсвало ѝ чувството му за хумор, търпението му и уважението, което бе успял да спечели за цялото семейство сред съседите и приятелите. След като бил тръгнал толкова внезапно, започнали да се носят слухове. Тя ги била чула, чула слуховете. Казвали, че семейството било *al dam al wisikh*, било мръсно, било опетнено с кръвта на сина, който дръзнал да сътрудничи на мохаребините. Заминаването на стареца само го доказвало. Бил обърнал гръб на семейството си, на *Интифадата*. Също както и мъртвия си син, той бил *амийл*, бил агент на израелците, предател. Но

тя не вярвала. Тя знаела, че той бил силен. Тя знаела, че той бил *шарафа*, честен, че подкрепял железния мъж Саддам, който щял да изтласка израелците в морето. Така говорела тя на съседите си. Един ден, казвала тя, съпругът ми ще се върне и тогава сами ще се убедите. Сега, обаче, съседите съвсем открито изразявали недоверието си към нея. Кога, питали я те, кога ще се върне съпругът ти?

Отначало писмата бяха започнали да пристигат редовно, поне по три на седмица. Очаквайки пощальона на улицата, Абу Юсуф ги натикваше в джоба на работния си комбинезон и ги отнасяше в гаража, като ги прочиташе едва през почивката, която вземаше за обяд. На въпроса ѝ не можел да отговори по никакъв начин, но това нямало значение. Писмата били като малко кътче от дома. В този странен, нов град, те му напомняха кой всъщност е той. С писмата в джоба си, вървейки обратно към апартамента в горещите и прашни вечери, той се чувстваше някак олекнал, разтоварен. Без тях той бе нищо.

Но сега, без причина, писмата бяха спрели да идват и в сърцето си, когато успяваше да събере достатъчно смелост, Абу Юсуф започваше да се страхува за най-лошото. Че Хамла, както и синовете му, са арестувани. Че я държат без съд в някой от военните затвори. Израелците наричаха това *административно наказание*. Сигурно я разпитваха денонощно, опитвайки се да разберат това, което тя знаеше, опитвайки се да разберат къде е изчезнал този неин съпруг. Вероятно постъпваха грубо с нея, отчаяни от признанията ѝ, че не знае нищо, като отказваха да ѝ повярват.

Старецът потрепери, спомняйки си как синовете му се бяха справили със същите мерки за административно наказание, за побоя, който бяха отнесли, за часовете, прекарани в мрачните и смразяващи килии, за това, как си бяха навличали още повече страдания, като наричаха израелците *аутсайдери*, *потисници*, *ционистки разбойници*, хора, които бяха пристигнали през нощта и бяха откраднали собствената им земя. Един ден, бе казал мъртвият му син, израелците ще бъдат принудени да си отидат. Елин ден светът щял да се събуди и щял да осъзнае до каква степен е бил окраден. Един ден справедливостта щяла да възтържествува.

Сега старецът забеляза как ръката му описва някакви фигурки върху телефона и как дебелиите му пръсти започнаха да почукват цифрите една по една. Звукът в ухото му се промени, стана безпътен

и последната набрана цифра го хвърли в странното електронно пространство. Известно време не се случи нищо. Той погледна през рамо и си представи, че чува нечии стъпки по коридора. В Рамалах, помисли си той, вече трябва да е ден. Това поне беше единственото нещо, което момичето от обществената библиотека му бе казало със сигурност. Десет часа, бе казала тя, десет часа напред. Старецът изчака приведен над бюрото. Десет часа напред означаваха един часа след обяд. Амер Тахул трябваше да е в офиса си в общината, върнал се от обяд и вероятно преглеждаше големия си кожен дневник за предстоящите му срещи. Той знаеше разписанието на мъжа, знаеше как работи. Точно по тази причина сега бе удобно да му се обади, на малко спокойствие, на малко тишина, преди първата от следобедните срещи. Скоро, може би всяка секунда той щеше да отговори.

По линията се чу някакво изпращяване и после някакъв глас, който той веднага позна, внимателен, въздържан, образован. Старецът се усмихна и отново посегна към пепсито, почувствал обзелото го успокоение.

— Амер — извика той. — Амер Тахул.

Годфри Фридланд се срещна с Рос, както бе поискал, на понтоната за големите кораби, зад кея на Уестминстър. Последните напъни на прилива тласкаха водите надолу по течението, оставяйки ивици от светлокафява вода около основите на *Уестминстър бридж*^[1].

Рос стоеше на понтоната, тялото му се поклащаше с ритъма на водата. Беше облечен в тъмен костюм, носеше сгънат шлифер. В краката му се виждаше малка кожена чанта. Фридланд кимна за поздрав. Беше настъпил последният етап от болестта и колкото и да се опитваше, той не можеше да се отърси от последния образ на дъщеря си, от онова бяло като тебешир лице върху възглавницата, дълбоко хлътналите очи, следвайки всяко негово движение. След това, в коридора, лекуващият лекар му бе казал, че всичко ще бъде наред, че щяла да оживее, да разбере колко глупава е била, да се оправи. Но той вече бе казал това. *Два пъти.*

Рос пристъпваше към него и се усмихна.

— Закъсняваш.

— Знам.

Двамата се спогледаха за момент, Фридланд премигна на стапящата се светлина. После Рос нетърпеливо кимна към чакащия кораб и Фридланд го последва на кораба. Обаждането от *Даунинг стрийт* се получи по пладне. Рос трябваше да бъде на летището в четири. Вече минаваше три и половина.

Корабът, полупразен, се отдели и заплува по посока на течението. Рос поведе към една малка зона на кърмата, оградена със стъклена преграда. Двамата мъже на мостика ги изгледаха, без да кажат нищо. Рос внимателно остави чантата си върху купчината спасителни пояси. От обед насам от Министерството на търговията и индустрията бяха потвърдили всяка британска поръчка от списъка, който бе получен на *Даунинг стрийт*. Едно незначително писъмце внезапно се бе превърнало в политически кошмар. Пет липсващи галона с нервнопаралитичен газ бяха нещо достатъчно лошо, цяла една глава в доклада от Думздей, но доказаната връзка с иракската военна машина правеше нещата далеч по-лоши. Рос бе разпространил новината след серията лични телефонни обаждания. Политическият консенсус на най-високо равнище бе безусловен. На обичайните разузнавателни канали — М15, М16, Специалния отдел и Военния директорат — не можеше да се разчита в никакъв случай. Ако нещата бяха отнесени към тях, щеше да бъде все едно да се организира пресконференция. Трябваше да намерят някакъв по-добър начин.

Рос застана до перилата, разгъна шлифера си, облече го и вдигна яката му. Фридланд стоеше до него и чакаше. Преди половин час той се бе обадил в болницата за четвърти път. Дъщеря му отново бе заспала, но кръвното ѝ налягане се нормализирало и прогнозите били добри.

Рос го погледна.

— Имаме някои дребни притеснения — започна той. — Трябва ми мнението ти.

Фридланд не каза нищо, наблюдавайки как Министерството на отбраната се плъзна зад Рос, докато той му разказваше за изчезналия варел с химикалите и появилата се впоследствие бележка. Отдавна бяха подминали *Чаринг Крос*, когато той свърши. Фридланд погледна часовника си и после вдигна рамене.

— Акция срещу Армагедон?

— Така пише.

— Никога не съм чувал за тях.

— Така. — Рос го изгледа. — Но кои ли, за бога, биха могли да бъдат те?

Настъпи дълга пауза. Фридланд не каза нищо, гледайки как две чайки си играеха с някаква найлонова торбичка. Никога не беше виждал Рос да изглежда по този начин, толкова притеснен, толкова уплашен. Това много точно пасваше на собственото му настроение.

— А откъде сме сигурни, че те не блъфират?

Не сме сигурни. Но не можем да си позволим да поемем този риск. Химикалите определено липсват, а към това можем да прибавим и списъка от МТИ^[2]. Всеки ред ни касае. Та ние сме въоръжавали иракчаните от години. Със суровини. Оръжия. Амуниции. Технологии. Бог знае, сигурно дори сме им помагали да си ги плащат. Гаранции за кредит за износ. С обич от Лондон.

Фридланд си позволи да се усмихне на тази шега.

— Странно — тихо отрони той.

— Много. — Рос направи гримаса и бръкна още по-дълбоко в шлифера си. — И какво трябва да направим? Министър-председателката трябва да си осигури подкрепата на страната. Трябва. Това е абсолютно наложително. Американците зависят от нас. Ако ние не удържим, бог знае кой ще им помогне.

Фридланд кимна, разбирайки, че това е вярно. В националните медии вече бяха започнали да се прокрадват първите признаци за сформирание на антивоенно лоби. С намерението на министър-председателката да въвлече страната във война, като представя нещата едва ли не като един кръстоносен поход на морала и в същото време да излязат наяве данни, че Ирак е бил подпомаган с военна техника, щеше да се окаже пълен провал. Това, а разбира се и нервнопаралитичният газ.

Фридланд погледна към Рос.

— И защо си избрал мен? — попита той. — Какво мислиш, че мога да направя аз?

Рос не каза нищо известно време. Чантата му, забеляза Фридланд, носеше етикета на конкорда на *Бритиш еърлейс*. Изглеждаше съвсем нов. Накрая, той се отдръпна от перилата, лицето му измръзнало под наченките на получения през уикенда загар.

— Кажи ми за Маквий — каза той.

— Маквий? — намръщи се Фридланд. Последните двайсет и четири часа го бяха изпразнили от всичко, включително и от търпение. — Работи за Ал Захра. Точно той подсказа името, не аз.

— Но какво знаеш за него?

— Не много. Служил е в морската пехота. На нисък пост. Работи здраво, може да се... — Той се спря. — Но защо?

Рос не каза нищо отначало, обърна се и се загледа в кафявата вода, която се опитваше да избяга от коритото.

— Мислиш ли, че е добър? — накрая попита той.

— Нямам представа.

— Но мислиш, че може и да е?

— Да — кимна той. — Възможно е.

Рос не каза нищо и остана облегнат на перилата, а Фридланд изведнъж разбра кое бе новото в разговора им, което не бе успял да долови преди. Рос, също както и всички останали на този свят, най-после бе станал уязвим. Фридланд се обърна настрани и си позволи да пусне една малка, студена усмивка, развеселен от тази мисъл. Рос се размърда.

— Това, за Маквий беше моя идея — каза накрая той. — Има едно момче, Били. Детето е писало на израелците. Очевидно то и Маквий са познавали Яков Аренд.

— Кого?

— Аренд. — Рос се отдръпна от парапета и закопча шлифера си. Израелецът, който бе убит. Миналата седмица. В Кенсингтън.

— И?

Рос сви рамене.

— Трябва да има някаква връзка с тази видеокасета. Трябва. — Той направи пауза. — Затова ми трябваше един пор^[3]. Който да разрови дупката. Маквий е същият този пор, когото наехме чрез нашия арабски приятел. — Той отново направи пауза. — Идеята ми се струваше добра — уморено каза той. — Поне тогава.

Фридланд го погледна.

— Има и по-добри начини — тихо отговори той.

— Какви например?

— Като например да кажеш първо на мен. — Той спря за момент. — Защо трябваше да използваш арабин? Защо ти е трябвало да действаш тайно? Защо не си използвал мен, за да прикриеш Маквий?

Рос поклати глава и не каза нищо в първия момент. После потрепери и уви шлифера около себе си.

— Захра ни предлагаше услугите си от години. Няма нищо против да плаща сметките и обеща да си държи устата затворена. Като се има предвид къде стоя аз, това за него е едно много полезно приятелство. — Той се поколеба за миг. После поклати глава, обърна се и сниши глас. — Здраво сме загазили... — бавно додаде той. — Губим почвата под краката си. С всяка изминала седмица. От доста време е така. А сега приближаваме критичната точка.

— *Ние?*

— Ръководството. — Той сви рамене. Общинският данък^[4]. Европа^[5]... И сам можеш да продължиш. — Той отново направи пауза. — Войната ще ни помогне, но само за малко...

Фридланд го погледна, изненадан колко бързо разговорът бе променил посоката си, любопитно поласкан от това, че Рос беше толкова открит. Доколкото това касаеше *Даунинг стрийт*, разбира се, Рос беше прав. След единайсетгодишно управление чрез диктат, стената беше вече пред разпадане. Фридланд пристъпи към перилата. Когато наближиха *Ландън бридж*^[6], той внезапно усети студения тинест аромат на реката.

— Ключът към това са американците — тихо промълви Рос. — Има един човек на име Съливан. Може да си чувал за него...

Фридланд поклати глава.

— Не — отговори той.

— Той е от администрацията на Белия дом. Има изключително добър пост. Дърпа доста важни конци. — Направи пауза. — Изразът е негов. Не е мой.

— Познаваш ли го?

— Да.

— Добре ли?

— Да... — Той се поколеба. — Отначало се познавахме официално, но... — Той сви рамене. — Да.

— Какво означава това?

Рос поклати глава, самовглъбен, отказа да отговори и Фридланд, разглеждайки го, изведнъж разбра каква бе истината, какво бе преживял мъжът пред него през всичките тези години, охранявайки задния вход на Белия дом, подминавайки обичайните канали,

запазвайки политическата си любовница, каквато всички политици търсеха: една независима почва за намиране на утеха, недосегаема за поразяващата ръка на службата. Сега, разбира се, връзката бе по-важната част. Когато революцията бе потопена във водата, на Рос едва ли щеше да му трябва спасителна лодка.

Фридланд се наведе напред. Тонът му бе нарочно спокоен. Най-добрият начин да успееш да зададеш добър въпрос, както винаги, бе като го направиш по конспиративен път.

— И защо ли сме им потрябвали на американците?

— Защото са изправени пред химическа заплаха. Сигурно. Видя видеокасетата. Това е Манхатън. Не е *Оксфорд стрийт*^[7].

— Че какво имаме ние, което би могло да бъде от полза за американците.

— Все още нищо.

— Но мислиш, че това може да се промени?

— С малко късмет, да.

— Заради Маквий ли?

— Да.

Фридланд кимна.

— Трябваше да дойдеш при мен повтори той. — Не при арабина.

Рос се намръщи, видимо раздразнен от това, че преценката му е поставена под въпрос.

— Защо? — попита той.

— Защото Ал Захра също работи за американците. — Той се усмихна. — И то от години.

Беше три следобед, когато Маквий пристигна на автогарата.

Беше в самия център на Тел Авив и представляваше около един акър омаслена бетонна площадка на пътя между Петах и Тиквах. Той извървя пеш разстоянието от миля и половина от хотела, където прекара остатък от нощта с мантата, праметната през рамо. Ръцете му бяха подути и го боляха, но лекарят американец, на три пресечки от хотела, му бе дал две тубички със специален противовъзпалителен мехлем и му бе казал, че раната не е чак толкова страшна. Пришките скоро щели да се спукат и трябвало да внимава за инфекция, но за две седмици ръцете му щели да се оправят. Маквий му бе благодарил и

накратко го бе попитал за кибуца, чието име бе написано на гърба на снимката на Села. Докторът не бе чувал за него, но младата израелска сестра, която бе превързала ръцете на Маквий, бе взела името и му бе нарисувала една карта. Шамир се намирал на север, в горния край на Галилея. Трябвало да се следва приморският път до Хайфа, а след това, след като се стигнело до Рош Пина, да се завие към вътрешността до някакъв нов град, наречен Кирят Шемона. Пътуването траяло около седем часа. С оглед на състоянието, в което се намираха ръцете му, тя бе препоръчала автобуса.

Автобусът ръмжеше на север по крайбрежния път, жегата влизаше на талази през отворените прозорци, шофьорът подскочаше около кормилото и непрекъснато търсеше нови станции на радиото. Маквий седна в задната част, гледайки следващите една след друга отсечки, изпълнени с административни сгради, изцапаният бетон и натрошена мазилка станаха по-чести, когато навлязоха в покрайнините и движението се разрежи. Тел Авив го бе изненадал с шума и грозотата, не му хареса особено много. Имаше нещо прибързано, някаква нотка в разговорите, която беше твърде сложна, за да може да се опише с думи, въпреки че вестникът, излизащ на английски, се бе постарал да изглежда добре. ЕМБАРГОТО СЕ ЗА ТЯГА, бе заглавието в *Джерузалим поуст*, САДДАМ ЗАПЛАШВА С ВОЙНА.

Час и половина по-късно автобусът изскърца и спря на гарата в Хайфа. Градът се катереше по склоновете на Маунт Кармъл, тераса след тераса от високи жилищни блокове, чиито прозорци блестяха на късното следобедно слънце. Маквий, който трябваше да смени автобуса, веднага хареса града. Имаше някакъв простор, височина, свои достойнства. Държеше се така, както трябваше да се държи един голям град.

Вторият автобус, който беше значително по-бавен, потегли към вътрешността на страната, нагоре към планините. Далеч от морето и безкрайния простор на брега, земята започна да се прибира в себе си, голите, каменисти хълмове се спускаха надолу от пътя. Шофьорът провираше дългия автобус завой след завой, забравил за насрещното движение и хвърляше дълга прашна опашка след себе си по сивите склонове на планините. От време на време той спираше при някоя вдигната ръка или пръст, за да вземе още пътници. Някои от тях бяха араби, мъжете преждевременно състарени, а жените — претоварени с

парцаливия си багаж. Имаше и деца с тях, с мръсни лица и дълбоки черни очи, които не отделяха очи от Маквий, докато автобусът се тътреше на север.

На едно място, близо до Сафед, автобусът взе някакъв войник. Той се запровира през редовете и седна отзад, на седалката до Маквий. Беше потен, неизбръснат, разрошен, униформената му риза бе разкопчана до пъпа. Той веднага заговори, високо, на английски със силен акцент и започна да разказва на Маквий каква напаст били станали иракчаните. Като всички останали в тази страна, той подлежал на военна служба. Служил три години и сега бил в запаса. През последната година се опитал да разшири бизнеса си. Работел като водопроводчик, самостоятелно. Поне имало някаква перспектива. И ето какво му струвало всичко това, да снове нагоре-надолу всеки ден от бараките по брега до дома си в планините, опитвайки се да върши две работи едновременно. Когато автобусът отново спря, за да слезе, по някаква негласна уговорка с шофьора, войникът стана и сложи ръка на рамото на Маквий.

— Нека онзи мръсник да се покаже утре — каза той. — Пък ще прекараме октомври в мир.

Маквий избоботи нещо безучастно и видя как войникът започна да слаломира между хората към предната част на автобуса. Задната страна на ризата му бе прилепнала в мазно потно петно на гърба, а ботушите му явно бяха виждали и по-добри дни, но полуавтоматичната пушка *Узи*, която висеше на гърба му, бе безупречно чиста, подвижните части блестяха от новата смазка.

След Сафед пътят се снишаваше в една равнина и стана адски прав, ограден от двете страни от прашни дървета. Маквий погледна през прозореца. Сега автобусът бе по-празен и през спускащия се мрак той можеше да различи полетата, които се виждаха между редицата от дървета, също както и ябълковите градини и чистия воден квадрат. Момичето от клиниката му бе разказало за тази равнина. Земята била населена с имигранти от Източна Европа. От години живеели в палатките си и работели, без да спират през цялото време на деня, почиствайки каменистите хълмове на ръка, превръщайки маларийните блата в хиляди акри продуктивна земеделска земя. Самата тя я била виждала, когато пътували с приятеля си до роднините му, и

постиженията им били забележителни, въпреки че, ако можела да избира, щяла да си остане в шумния и мръсен център на Тел Авив.

Маквий не беше сигурен за себе си, когато пътуването свърши и той разтърси схванатите си крака. Вече бе паднала нощта и зад грозните силуети на панелните блокове зад автобусната спирка видя тъмния гребен на Голанските възвишения, в другия край на равнината. Някъде по средата на планината се виждаха светлини, разположени на няколко групички, на мили една от друга. Всяка показваше местоположението на някое селите — най-вероятно — така наречените колективни ферми, които наричаха кибуци. Маквий беше чувал за тях от Яков през следобедите, прекарани на тъчлинията. Беше говорил за своя с гордост и привързаност. Кибуцът беше мястото, където притежаваше всичко или нищо. Кибуцът беше мястото, където социализмът ставаше нещо повече от списък с няколко правни фрази. Кибуцът беше начин на живот, който даваше хляба на една от най-добрите армии в света.

Маквий тръгна от автобусната спирка и започна да върви на изток, извън града. В джоба му беше картата, която момичето от клиниката беше нарисувало. Пресечете главния път, бе казала тя, и се огледайте за един стълб с указателни табели. Когато стигнете до него, тръгнете по второстепенния път през равнината. Той продължава около пет мили. Може някой да спре и да ви вземе. Може да вървите и пеша. Както и да се придвижите, мястото, което търсите, е в края на пътя, горе в планината.

След като пресече главния път, Маквий намери стълба. Той го погледна и се усмихна. На хибрю и на английски бе написано: *Кибуц Шамир*. Той преметна чантата си през рамо и слушайки жътварките сред овощните градини, закрачи, като си подсвиркваше фалшиво в горещия мрак.

Предупреждението трая секунда, не повече.

Тийлман стоеше до мерцедеса, на бензиностанцията в покрайнините на Хамбург. Маркучът бе в дясната му ръка, наливаше бензин в празния резервоар. Наблюдаваше цифрите на колонката, чудейки се защо са толкова неясни. Той пристъпи напред, раздражен от това, че очите напоследък често му изневеряваха, и се опита да

докара на фокус електронните цифри на колонката. Когато се убеди, че правилно е видял цифрата, той извади накрайника. Тогава колата започна да се движи, абсурд, да приближава към него, а нозете му като че ли се плъзгаха по мазния бетон. Обхвана го миризма на бензин, на бензинови пари, после усети как целият е облян в бензин, лицето му, врата му, дрехите му и продължаваше да тече и да го облива от накрайника на маркуча, който още държеше в ръката си. Той го погледна неразбиращо и чу мекото потракване на вратата на мерцедеса, чу стъпките на момичето, което изтича към него, видя лицето, което се сведе над неговото. Тогава горивото спря да изтича от накрайника и от всичко остана само капенето по бетона и вкуса в устата му.

Бавно той се свлече на колене, огледа се и се опита да отърси тежестта, която притискаше главата му. От другата страна на островчето, до колонките, спря друга кола. Някакъв огромен мъж излезе, като остави вратата отворена и се втренчи в Тийлман. До него, на пътническата седалка, някаква жена пушеше цигара. Момичето, Инге, извика нещо на немски на мъжа. Мъжът кимна и веднага затвори вратата. Тийлман, все още на колене, погледна към Инге, замаян от образа ѝ, цигарата между пръстите на жената, собственото му тяло, прогизнало от бензин, произшествие с деветдесет и осем октанов бензин, най-грозната от всички видове смърт.

Той стана, препъна се, безнадеждно смутен. Усети как момичето го крепеше, пръстите му се бяха впили здраво в ръката под рамото му. Седна в колата, с широко отворен прозорец, а тя плати бензина. Едва когато изминаха три пресечки от бензиностанцията, отправяйки се към града, той се осмели да проговори.

— Благодаря — просто каза той.

Момичето го изглежда. Нейният прозорец също беше отворен.

— Добре ли си?

— Да.

Тя отново го погледна и поклати глава, отговаряйки си сама. Отидоха до една част от ограда на север от Сейнт Георг и завиха по някакъв широк булевард с три платна, които гледаха към Аусеналстер. Спряха пред някакъв блок от шейсетте години, с големи панорамни прозорци и щедро големи балкони. Взеха асансьора до петия етаж, Инге застана до него, тършувайки за ключовете си за вратата в края на

коридора. Вътре навсякъде имаше цветя, вази с ириси, по-малки букети от фрезии, една огромна ваза с гераниуми, подредени с изключително внимание. Единственото нещо, обаче, което Тийлман можеше да усети, бе миризмата на бензин. Инге хвърли ключовете си на някаква маса и го поведе към големия хол. Стаята беше скъпо мебелирана. Вън, зад сребърното огледало на езерото, движението се точеше едва забележимо, заради някаква незначителна катастрофа.

Инге отвори големите френски прозорци. Цветята потрепнаха от внезапното течение. Тя го поведе към балкона.

— Съблечи се.

— Тук?

— Да.

Тийлман се обърна, за да оспори това, което му бе казано, но тя бе изчезнала. Той се поколеба за момент, но после съблече самото си. Сакото, старото му любимо сако, беше направено от лен. Горивото, което вече се бе изпарило, бе оставило капки от светлокафяви петна. След като остави самото си настрана, Тийлман започна да разкопчава ризата си. Тогава момичето се върна. Носеше кофа и гъба. В кофата имаше вода, много горещца, и сапун. Тя остави кофата до него, една безмълвна покана и се върна с копринен зелен халат. Тийлман го погледна и започна да се насапунисва с гъбата, като дочуваше как момичето работи нещо в кухнята, потракването на порцелан, ромоленето на течаща вода.

Пиха кафе в хола, Тийлман, седнал на ниския диван, усещаше хладната кожа от вътрешната страна на краката си. Косата му бе влажна, а обувките му бяха все още вън, една малка разхвърляна купчинка, смърдяща на бензин. Главата му се бе прояснила вече, замаяността и люлеенето бяха изчезнали.

— Сигурно съм се подхлъзнал — каза той. — Масло или нещо такова. По земята.

Инге го наблюдаваше над рамката на кафената си чаша.

— Гледах те — каза тя. — Не се подхлъзна.

— Ами какво се случи тогава?

Тя не отговори нищо и отпи от кафето. После стана, остави чашата на малката нощна масичка, протягайки се към въображаемата бензинова колонка и му показа с мимики това, което бе видяла.

— Ти направи следното... — каза тя. — И после, това... и после се обърна към колата... и... — Тя направи пауза и го изгледа. — И после лицето ти...

— Какво стана с лицето ми.

— Започна да премигваш. Разтърси главата си. Изглеждаше... — тя се поколеба, търсейки точната дума — изненадан... сякаш...

— Да?

Тя отново се поколеба, после поклати глава.

— Не знам. Може би си бил уморен. Объркан. Не знам. Приличаше — тя сви рамене — на пиан.

— *Пиян?*

— Да. Глупости. Не знам. Ти не си пиан. Не беше пиан. Няма как да си пиан. Значи... — тя отново сви рамене. — Не си ли спомняш нищо?

— Разбира се, че си спомням. Спомням си бензина. Целият облян. И как ти веднага излезе от колата. Спомням си го, разбира се, че си го спомням.

Инге се загледа в него, кимна, но не каза нищо. После си взе цигара от пакета, който беше на пода. Тийлман се загледа в пламъка на запалката и продължаваше да си мисли за бензиностанцията, за горивото, което капеше от дрехите му. Инге седна до него и той потрепери, осъзнавайки какъв късмет е имал благодарение бързата реакция на момичето, на начина, по който се бе погрижила за него.

— Случвало ли ти се е преди това?

— Това? На бензиностанция? — Тийлман поклати глава. — Никога.

— Някъде на друго място?

Тийлман не отговори веднага, после пресуши чашата си и я остави на ниската масичка до дивана. Масичката бе покрита със стъкло и чашката и чинийката затанцуваха, когато той отдръпна ръката си. Тийлман бавно кимна, загледан в чашката.

— Да — отговори той.

— Къде?

— В Щатите.

— Кога?

— Преди шест месеца. Работех много, вдигах тежести, тренировки. Имаше няколко глупави епизода, предполагам поради

непохватност, да падам, такива неща, да се спъвам. После — той сви рамене, припомняйки си усещането на кечето от физкултурния салон под себе си, сключените си ръце, изправени нагоре, големите двайсеткилограмови тежести в двата края на лоста — се случи нещо неприятно.

— Сериозно ли?

— Да — кимна той. — Можеше да е сериозно.

— Какво се случи?

— Както си вдигах щангата и в следващия момент — той сви рамене — тя беше вече върху мен.

— Нарани ли се?

— Да. Но имах късмет. Само две счупени ребра. Трябваше само да се откажа да се смея за известно време. Нищо трайно.

Инге кимна замислена, а Тийлман стана, придърпа халата около себе си, смутен от посоката, в която бе тръгнал разговорът. След инцидента, по настояване на Лора, той бе преминал серия от тестове. Бяха изтощителни. Бяха започнали да измерват рефлексите му, да светят с някакви лампички в очите му, бяха взели проби от някакви жлези в основата на гръбначния му стълб. Втория ден той прекара в клиниката на Джорджтаун юнивърсити и тогава с болки трябваше да се качи на някакво механизирано легло и да се подложи на вниманието на сканировка на цялото тяло. Машината беше избълвала няколко метра разпечатана информация, въпреки че никой не си направи грижата да обясни каква е подадената от скъпата техника диагноза, струваща му три хиляди долара. Той на два пъти притисна собствения си лекар да му каже какво е изписано в нея, но и в двата случая не получи нищо повече от усмивка и повдигане на раменете. Ти си в страшна форма, непрекъснато му повтаряха те, така че не се тревожи.

Така и направи, оставяйки напрегнатите месеци да замъглят спомените за болката, за щангите и за странното препъване на тротоара. По-късно, обаче, симптомите се бяха върнали. Замъгленият образ на разписанието върху табло за заминаващите самолети. Моментното разколебаване за това как да си отвори едно от остриетата на джобното си ножче, при положение че мозъкът му работеше съвсем точно, а пръстите му оставаха неподвижни известно време. А сега тези няколко литра бензин, съвсем свободно разлян отгоре му и то изцяло по негова вина.

Тийлман се огледа из стаята, търсейки нещо, с което да промени темата на разговора.

— Твоето момче — започна той. — Ники.

— Да?

— Къде е то?

Инге му се усмихна и издиха дима в голям син облак.

— В Хале. Живее с майка ми. Когато бе по-малък, живееше при мен, но... — тя сви рамене и описа кръг с ръка, посочвайки апартамента, говорещ за един добре подреден живот, — просто повече не беше възможно.

— Липсва ли ти?

— Разбира се.

— Вулф виждал ли го е?

— Никога.

— Той ли реши така или ти?

— Той.

— А ти виждаш ли го?

— Кого?

— Вулф.

— Не.

Поклати глава раздражено и смачка полуизпушената цигара в пепелника на масичката. Тя остана да лежи там известно време, все още димяща, и Тийлман се замисли за материалната страна на връзката им, за Вулф, който според обществеността имаше съвършен брак и беше много зает, как успяваше да вмести тази връзка между безкрайните срещи.

— Пет години са много време — учуден каза Тийлман. — Достатъчно много, за да ти липсва.

Инге се усмихна, но не каза нищо и Тийлман продължи да се чуди накъде да поведе разговора, тогава тя стана и му подаде ръка. Вън, в коридора, имаше две врати. Първата водеше към голяма слънчева спалня. Голямото двойно легло гледаше към прозореца. В двата края на прозореца имаше тежки завеси, а в ъгъла бе поставен телевизор. На едната стена имаше вграден гардероб, а на плъзгащите се врати бяха поставени няколко високи огледала, от пода до тавана. До леглото имаше снимка, поставена в рамка. Тийлман я взе и я погледна. Едно дете, може би четиригодишно, бе коленичило на

някаква хавлия до почти завършения пясъчен замък. В дъното, в равното море, се виждаха няколко водни колелета и обикалящ в кръг скутер. Детето се бе усмихнало във фотоапарата. Имаше къса руса коса и огромни тъмни и хитри очи. Нещо в начина, по който държеше главата си, му напомняше за Инге, може би високо вдигнатата брадичка. Изглеждаше изненадан и скептичен, като че ли някой му бе казал нещо, на което той не бе повярвал. Беше доста почернял.

— Ники?

— Да. Направена е скоро. Само преди два месеца. — Тя се усмихна. — Бяхме в Испания. На почивка.

— Бяхме?

— Майка ми. И Ники. — Тя отново се усмихна. — И аз.

Тийлман кимна и върна снимката до леглото. Инге продължи да я гледа замислено още известно време.

— Ти женен ли си?

— Да.

— Имаш ли деца?

— Три.

— Значи разбираш? — каза тя.

Тийлман я погледна и се сети за Лора.

— За какво? — отговори той. — За изневярата ли?

Инге го погледна и се намръщи?

— Изневяра ли? — просто го попита тя.

Тийлман кимна, почувствал се изведнъж изтощен, а вече и не виждаше смисъл да продължават да говорят за това: тази игра на сенки, на намеци и отговори, внимателният професионален етикет, който определяше отношенията им през последните два дни.

По обед той поне бе имал възможност да говори с Емъри от консулството на Щатите. Беше му разказал за *Литман* и Вулф, а Емъри бе потвърдил, че Махмуд Асали е познат като участник в поне една от палестинските терористични групи. Израелците го издирваха за серия набези в Окупираните територии, а съществуваха доказателства, че самият той е отговорен за нападението срещу един автобус в Израел. Тийлман си бе записал подробностите, без да ги коментира и след това бе попитал за Лора и бе изслушал безчувствено описаните от Емъри електрически бури от предната нощ, за продължилите с часове гръмотевици и светкавици, идващи от юг, за дивия набег на крайните

части на урагана Дора. Лора се била обадила от малката къща на *Дикси стрийт*. През керемидите ѝ прокапала вода, с цели кофи. Ураганът бил преминал буквално по улицата. Брий не спирала да плаче. Котката била изчезнала някъде под хладилника. Имала нужда от някой, който да ѝ кажел, че краят на света още не бил настъпил. Че щяло да дойде утрото. Че дъждът щял да спре. Че всичко щяло да бъде окей. Емъри бе казал, че се опитал да направи всичко възможно, че се опитал да я успокои, че ѝ предложил да ги откара, че обещал да се обади веднага, щом заетостта му през следващия ден позволява, но знаел без съмнение от какво действително имала нужда тя, от какво наистина имали нужда всички те. И това било една-две думи от Боса. Тийлман бил Босът. Можел да ѝ се обади точно сега. Може би една-две думи щели да направят деня ѝ по-лек.

Заслушан в бавния и монотонен глас на Емъри, Тийлман се зачуди за пореден път на неговата наглост, за открито демонстрираното му познаване на всяко движение на Лора, на всеки неин страх. Точно на това ви учат в Ленгли, помисли си мрачно той. Точно това го бе издигнало в най-висшите етажи на Директората по анализите. Това, и непоколебимата решимост да изиграва всяка сцена до края.

Тийлман, започнал отново да чува шум в главата си, отново да усеща онези удари на чукове, които буквално го бяха накарали да вижда двойно, бе сложил край на разговора с едно безучастно изръмжаване. Последния път бяха похарчили хиляди долари, за да търсят причината за това. Този път той щеше да им спести и времето, и парите. Знаеше каква е причината. Причината бе жена му. Причината бе Лора.

Сега Тийлман вдигна поглед. Седеше на леглото. Не можеше да си спомни как се озова там. Тъгата, накрая разбра той, всъщност миришеше на бензин.

— Лудост — тихо каза той. — Измишльотини. Тъпотии. — Повярвай ми. Двайсетте години и трите деца доказват, че съм прав. — Той поклати глава и погледна ръцете си, пръстите му бяха превити, побелели от гняв. — Лудост — повтори той. — Мислиш, че си овладял нещата. Мислиш, че вече всичко е наред. Мислиш, че всичко ти е ясно. И какво следва? — Той погледна Инге, все още седнал на леглото. — Разбираш, че нещата изобщо не е трябвало да бъдат така. Че може би

никога не са били такива. Нито за миг. Нито за ден. Нито за секунда. Мамка му...

Той бавно протегна ръка, търсейки ръката ѝ, без да я гледа.

— Знаеш ли... — той прехапа устната си за момент и пое дъх. — Имам дъщеря. Брий. На единайсет години е. Тя не е добре. Не може да изговори собственото си име буква по буква. Изостава от развитието си. Винаги е изоставала. Но знаеш ли за какво си мисля? За какво си мисля сега? Мисля, че тя е знаела всичко. Мисля, че е знаела тайната. За лудостта. За това колко ненормално е всичко. Лудо. Мисля, че тя е била най-наред, отколкото ние всички изобщо сме били. Мисля, че тя е спечелила. Мисля, че е стигнала там преди нас...

Той зарови глава между ръцете си, цялото му тяло се разтресе ѝод тънкия халат.

— Смешно — прошепна. — Никога не съм се сецал за това. — Вдигна очи. Лицето на Инге беше станало замъглено. — Е, какво ново се е случило с мен? Станал съм по-тъп от обикновено, това ли?

Той изви глава настрани. Не искаше тя да види сълзите му, опитвайки се да ги скрие. После тя застана до него, коленичила на пода, държаща главата му в ръцете си, говорейки нещо на немски, гласът ѝ тих и спокоен, опитващ се да го утеши. Избърса очите му с въгълчето на чаршафа. Лицето ѝ отново се избистри в погледа му.

— Този човек, Вулф. Означаваше ли той нещо за теб?

— Всичко.

— И той те изостави?

— Да.

— Защо?

— Защото повече нямаше *нужда* от мен.

Тийлман я погледна и изсумтя, преглъщайки думите си, простата логика, спечелване, забавление, изневяра, пълният кръг.

— Аз ще го убия — тихо изрече той. — Това ще ти помогне ли?

Инге се усмихна, целуна го по челото и притисна ръката му.

— Говоря сериозно. Каж ми къде е. Къде живее. Ще го прибавя към списъка. Първо арабина. После той. Поздрав от Чичо Сам.

Той изпъна двата си пръста имитирайки пистолет, вдигна ръка и се прицели в средата на разстоянието пред себе си.

— Бум, бум — тихо изгърмя. — Главата на Ото.

Инге го погледна, после стана. Прекоси стаята до големия вграден гардероб и го отвори. Гардеробът беше пълен с мъжки дрехи. Тя бързо прокара ръка по закачалките и извади чифт панталони, поглеждайки Тийлман, за да прецени размера, който носеше. Тийлман, останал все още на леглото, се загледа в съдържанието на гардероба. Много от саката бяха в привличащ погледа цвят, сини, в лимоново, розови. Едно от тях беше в някаква разцветка на охрата.

— На Вулф ли са? — безизразно попита той.

Инге се усмихна и поклати глава.

— Не — отговори тя. — Ото имаше безупречен вкус.

Въпреки че не беше най-доброто решение за него, Емъри взе нощния полет до Лос Анжелис.

Телексът от Западния бряг се получи късно следобед. Хуанита, която продължаваше да преговаря със застрахователната си компания във връзка с щетите, нанесени върху покрива ѝ от снощната буря, бе оставила съобщението, съдържащо само три реда на бюрото си. Това, което беше важно, бяха първите две изречения. *Издирването на Голд продължава* — пишеше. — *Наложително е да присъствате.*

Съобщението бе подписано с А. Ф. и Емъри провери инициалите чрез една от свръзките си, на която имаше доверие, в щаба на разузнавателните служби. Досега не бе получавал нищо от Лос Анжелис. Две от запитванията му бяха останали без отговор и това причиняваше неговото раздражение, защото трупът в моргата на *Белвю* беше — поне засега — една от малкото надеждни следи към една иначе нерадостна картина. Когато бе обяснил това по телефона, връзката му в разузнавателните служби само се бе ухилил и не каза нищо повече, освен едно име и допълнителна бележка. *Анди Фишер* — бе казал той. *Мрази да губи времето на приятелите си с празни неща. Приятна среща. Заслужава си да отидеш при него.*

Сега, на пет мили над Кентъки, Емъри седеше в задната част на официалния салон, с бутилка бърбън до лакътя си и се чудеше как да успее да се самоприспи. Трите седмици без порядъчна почивка започваха да си казват своето. Всеки ден носеше все нови и нови данни в големия сенчест офис на *Еф стрийт*, кутии с анализи, сурови данни, доклади от Управлението, шифри, спътникови записи, всякаква

свръхсекретна информация, получена от двете страни на Атлантика. Прелиствайки материалите си, страница по страница, той се бе опитал да намери някакъв образец, някакъв стил, поредица от събития, които щяха да започнат да обясняват ултиматума, който все повече се затягаше около Ню Йорк.

Очевидното обяснение бе най-доброто: че някаква нова терористична групировка, изплувала от политическото блато, което някога представляваше Палестина, работи като агент на Саддам Хюсеин, пренасяйки чукащата на прага му врата в страната на врага. Това се връзваше чудесно. Това бе начинът, по който нещата стояха според президента. Това бе теорията, която Емъри трябваше да запълни с плът, с имена и лица — ключовите координати, които щяха да спасят Ню Йорк. Но това не даваше резултат. Колкото и усилено да търсеше, нищо не се получаваше. Нямаше никакви реални доказателства за съществуването на такава нова терористична група. Никакви тихи потвърждения на тази версия от Багдад. Нито дума от източниците, които при нормални обстоятелства биха се редили на опашка, за да снесат нещо дискретно в някой забутан бар. Само подписът на оригиналната бележка от Аман. *Мъчениците от Седми юни*. Едва ли това можеше да се приеме за най-надеждната следа.

Съливан, с когото се срещаше всеки ден, беше започнал да става нетърпелив. Личеше си по лицето му, по начина, по който се движеше. Той беше политик. Неговият език беше този на изпълнените със съдържание думи и накрая на всяка работа, на инициативите и постигнатите от тях резултати. Той сновеше по коридора до Овалния кабинет по-често, отколкото който и да било друг от съветниците на президента, но това, с което си тръгваше оттам, едва ли бе толкова просто, за да си позволи да не му обърне внимание. *Имаме сериозен проблем, цял един град, който не можем да си позволим да загубим, щети, които не можем да си позволим да понесем. Ние сме големи на тази сцена, най-големите. Имаме позиция, която трябва да запазим, коалиция, която да удържим, война, в която да победим. Но проблемът ни се изплъзва. Трябва да го разрешиш.*

Апетитът на Съливан към докладите във връзка с развитието на операцията бе неутолим и Емъри правеше всичко възможно да го задоволи с колкото може повече подробности, които считаше за важни. Повечето от прясно напечатаните сводки, които куриерите разнасяха

на ръка до Белия дом, бяха достатъчно подробни, странният връх в работата на разузнавача, странната аномалия, но в сърцето си Емъри знаеше, че Съливан е прекалено умен, за да може да бъде минат по такъв евтин начин. Досега той бе му предложил около шест солидни версии — няколко не съвсем ясни съобщения от Триполи, слуховете за убийството на някакъв канадски експерт по балистика в Брюксел, името на някакъв англичанин, който се опитвал да засече разговорите на израелското посолство в Лондон — и той разчиташе, че Съливан ще се размърда и ще се опита сам да научи нещо повече. Но нищо от това, което бе споделил, не му даваше надежди да очаква повече от изискване на нова и нова информация. За това той бе сигурен. Дори последното обаждане на Тийлман от Хамбург, според него, било почти незначително. Ото Вулф, без съмнение, бил набутал пръстите си в най-различни видове баница. Ръководел една огромна търговска империя. Открито се хвалел за новите си *придобивки* на Изток. Бил от големите в химията. Но какво от това? Всичко, което го интересувало, се ограничавало единствено в печалбата, на което — като бизнесмен — той имал право. По телефона Тийлман бил промърморил нещо за някакви договори с Ирак, но това също било едва ли не в реда на нещата. Само бог знаел дали съществува поне една западна фирма, която да не се била наредила на опашката да докопа някакъв пай от огромните петролни запаси на Ирак и ако миризмата на парите на Садам внезапно била станала отблъскваща, тогава това говорело повече за политическия морал, отколкото за Ото Вулф. В края на краищата, човекът си работел в една демократична страна. — А ние, дали ни харесва или не, сме били разумни възрастни хора.

Не, Рон трябвало да полага повече усилия. Единият час, прекаран в някакъв ресторант в Хале, и името на някакъв смотан палестински терорист, едва ли струвало колкото порция свинско с фасул. Палестинецът, Асали, със сигурност бил една от водещите фигури в нападението срещу автобусите и това го било поставило в челото на израелския списък за унищожаване. Но той не си бил подавал носа въвн от Израел, никога не бил давал и най-малки признаци, че подготвя действия извън страната. Дори напротив, сред някои кръгове от Западния бряг той си спечелил врагове поради решението си да се оттегли и скрие някъде в Западна Европа и да прекара остатъка от дните си, разчитайки на спечелената плячка сред

малката армия от телохранители, която държал. Това била една от причините, която толкова много разярила израелците. Колкото и да се опитвали, те все не можели да се доберат до него. И винаги, когато го откриели, той все им се изплъзвал. И единственото, което можело да му се случи, било да остарее.

Емъри отпусна облегалката си назад и глътна последните капки от бърбъна. Самолетът беше само една трета пълен, белег на задълбочаващата се рецесия и той не бе имал никакви проблеми да си запази място. Лора, когато ѝ се бе обадил рано вечерта, бе предложила да го откара до Дюлс, да му спести неприятностите от това да взема собствената си кола, но той бе отклонил предложението ѝ и остана само дотолкова, че да се убеди, че всичко вкъщи е наред. Описанието за къщата на Хуанита — съборен покрив, три прозореца отнесени — бе послужило като успокоение за нея от гледна точка на това, което бе преживяла през нощта, и тя започна да му се извинява за това, че го бе будила, докато отиваха към колата. Той бе спрял на входа, бе обхванал лицето ѝ в ръцете си и бе отговорил на извинението ѝ с целувка и двамата се бяха изсмели, когато Брий се появи на стълбите откъм банята и голямата ѝ усмивка се залепи зад набразденото от дъжда стъкло, пляскайки с ръце в знак на диво одобрение.

При колата, в спокойния мрак, той отново бе спрял, преди да отвори вратата. Можеше да познае по лицето ѝ, че не беше се чувала с Рон. Личеше ѝ, въпреки че усмивката ѝ се бе опитала да го прикрие. Той отново я бе целунал и ѝ бе казал, че всичко ще бъде наред, че нещата сами щели да си дойдат на мястото, че мъжът ѝ бил достатъчно силен, за да се оправи и сам. Тя бе поклатила глава, не напълно убедена и той я бе наблюдавал в огледалото, когато потегли, кимването с глава, махването за довиждане, начинът, по който се бе завъртяла на пети и бе мушнала ръцете си в джобовете на дънките си и как бе тръгнала обратно към къщата.

Самолетът леко се разтресе, невидими малки камъчета по настилката на нощното небе, и той мързеливо изгледа светещите знаци за затягане на коланите, наредени по корпуса, и отново се замисли за Лора, местенцата в главата му, които тя винаги бе запазвала за себе си, колко млад беше в състояние да го накара да се чувства. Когато ѝ беше казал, че я обича, беше започнал да изпитва някакво смущение и напоследък бе престанал да го прави. Очевидното, във всеки случай,

никога не му бе присъщо. *Очевидното? Присъщо? За мен? Лора?* Той затвори очи и се усмихна.

Четири часа по-късно, на летището в Лос Анжелис, Емъри се среща с Анди Фишер. Той стоеше до бюрото за автомобили под наем на *Бъджет*, там, където се бяха уговорили. Беше мъж със слабо, хлътнало лице, по-млад отколкото Емъри бе очаквал. Носеше измачкан, зле стоящ му костюм върху бялата някога фланелка. Приличаше на някой успял да избяга от продължилия цяла нощ рокконцерт.

Тръгнаха на изток, срещу движението, а слънцето остана скрито зад пелената на смога. Фишер палеше цигара от цигара на волана и бърбореше нещо за музиката по местните радиостанции. Емъри, чиито музикални познания се изчерпваха с Дебюси, почти не можа да се включи в разговора. Скоро, мислеше си той, щяха да започнат да говорят за работата. Досега мъжът би могъл със същия успех да говори и на суахили^[8].

Когато подминаха Уитиър, без да предупреди, Фишер отби малката хонда към паркинга на *Дънкин Донътс*^[9]. Влязоха вътре и помладият мъж поздравя чернокожата сервитьорка по име и поведе Емъри към една маса в ъгъла. Седнаха. Емъри с лице към вратата на умивалнята. Искаше му се да си измие лицето и зъбите. Беше още едва седем часът.

Фишер избута менюто настрани и разтвори сгънатия лист хартия, който внимателно постави на масата между тях. След като бе подканен, Емъри го взе, най-отгоре бе написано и подчертано името на някаква жена, Лола Борг, след което следваха няколко числа. Емъри разбра, че това е банкова сметка, шест цифри плюс още някакъв номер. Под името, правилно подредени имаше още няколко числа като пред всяко от тях имаше написана дата и доларов знак. Емъри бързо ги прегледа. Последното бе хиляда и триста долара, най-голямото — двеста и седемдесет хиляди долара. Цифрите обхващаха данни за периода от единайсет месеца. Емъри вдигна поглед. Фишер си говореше нещо за соул музика със сервитьорката. Тя го докосна по ръката, смеейки се, и започна да налива кафе в чашата на Емъри. Той кимна към цифрите.

— Коя е тази Лола? — попита той.

— Жената на Голд.

— И използва моминското си име?

— Точно така. — Фишер вдигна листа. — Има три сметки на свое име. Това е тази, която ни трябва.

— Защо?

Фишер го изглежда за момент и Емъри изведнъж разбра колко здраво бяха навити пружините под всички акции за събиране на благотворителни средства и всякакъв подобен тип камуфлаж.

— Защо? — отново попита той. — Какво означават тези цифри?

Фишер се наведе напред, ръцете му бяха изразителни, имаше дълги и бледи пръсти, оставяйки малки дири по масата от имитация на мрамор.

— Голд — обясни той — си е създал много добро име в областта на ЕЗМ. Имате ли представа какво означава това?

Емъри кимна.

— Разбира се — отговори. — Момчето си е мислело как да стане голям играч. *Нортроп. Макдонъл Дъглас*. Видях досието му. Това, което е останало в него.

— А ЕЗМ?

— *Електронните защитни мерки ли?* Които пазят лошите момчета настрана.

— Окей. Познахте. — Фишер силно кимна с глава. — Но това, което трябва да е ясно за него, е, че той е малко странен. Доста е кадърен. Прави всичко сам и го прави блестящо. Може да направи всички онези устройства, за които можем само да си мечтаем. Създава какви ли не щуротии. Компютърен бог. Спечелил си бе добра репутация. И... — той направи пауза. — Другите фирми започват да го искат. Ако тук ставаше въпрос за бейзбол, щяхме да си говорим за мегаинти. Големи мангизи.

— Така ли?

— Да. Но това не е всичко. Защото момчето е имало нюх също и към бизнеса. Харесвала му миризмата на парите. На истинските пари. Знаел е колко струва и не е бил навит да го прекарат с някое скапано предложение от някоя компания, дето не можеш да й намериш адреса. Не, сър — Фишер развълнувано почука по масата, — копелето си го е бивало и нямало да се остави да го прекарат.

— Значи, човекът се хванал да бачка честно? — Емъри сви рамене. — Това ли искаме да кажем?

— Разбира се. Отворил си консултантска фирма. Продавал собствения си талант, собствените си връзки, след като петнайсет години е стоял на устата на топа. Наистина е бил кадърен. И си знае цената и в главата му здраво щрака и винаги налучква онзи, който плаща най-големия долар.

— Израелците?

— Улучихте. Първи маршрут. Пачки и пачки с пари.

Емъри кимна и погледна листа на Фишер, след което си спомни за описанието на тялото в моргата. Шестстотин трийсет и четири хиляди долара, помисли си той. За един рафт в хладилника. Фишер го гледаше. Усмиваше се.

— Мислите, че това са пари на израелците?

Той поклати глава.

— Голд е спрял да работи за израелците миналата година. Данъчната осемдесет и девета. Това са парите за тази година. И идват отнякъде другаде.

— Откъде?

— Не мога да кажа точно. — Фишер направи пауза. — Не и със сигурност.

Настъпи дълго мълчание и Емъри се облегна на стола си и затвори очи, после разтри лицето си и остави разочарованието му да се разсее. Твърде рано сутринта е, искаше да каже той. Идвам отдалеч. Изморен съм. Там, вкъщи, на другия край на континента, имам да отговоря на куп въпроси, да защитя цял един град. Ако имаш нещо солидно, нещо достоверно, давай да го видим, за бога. Той отвори очите си. Фишер го наблюдаваше, малкият сополанко в костюма на баща си. Емъри кимна към числата.

— Да не би да е бил мошеник? Това ли искаш да кажеш?

Фишер поклати глава.

— Не, сър. Точно обратното. Бил е съвсем коректен. Онази работа, за която ви споменах, онази с израелците, всичко е записано в книгата и в сметките. Преглеждал съм ги. Всичко е точно до последния цент. Съвпадат напълно. Господин Честен.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Сигурен ли си, че можеш да бъдеш сигурен?

— Да.

— Ами — Емъри взе листа — какво можеш да кажеш за това? Казваш, че не е от израелците.

— Не.

— Наше ли е? Някакви вътрешни проекти?

— Не.

— Чуждо?

— Да.

Емъри вдигна поглед, усетил нови нотки в гласа на Фишер, някакво оживление. Той отново погледна цифрите.

— Съветско? Това би ли имало някакъв смисъл?

— Не. Нали ви казах. Бил е честен. Освен това е и патриот. Освен това руснаците нямат толкова пари, дори и ако е искал да им се продаде. — Той поклати глава. — Не, можем да измислим и нещо по-добро. Много по-добро.

Той спря и погледна панерчето, което бяха донесли от кухнята.

— Мисля, че и вие точно затова сте дошли.

От Уитиър те отново се отправиха на изток, по магистралата *Сан Бернардино* към Сан Антонио Хейтс. Фишер вече бе разкрил всичко от своята персона и сега, седнал на волана, разви целофана на поредния пакет *Уинстън*. Беше напрегнат, емоционален, разтревожен от вероятното развитие на нещата, когато те започнаха да стават по-ясни. Емъри вече бе изпуснал очертанията на цялата тая шибана работа.

Това, което знаел със сигурност, каза той, било, че Ленъкс Голд е направил съвсем законен бизнес с консултантската си фирма. Използвал израелците, за да си спечели повече клиенти. Имал скрупули по отношение издаването на Американските тайни, затова се придържал само към продаването на технологии, към които те вече можели да получат достъп. Където съществували условия за подобрения на техните собствени производствени линии, той им го казвал, като им направил няколко допълнителни програмни пакета, които позволили на израелците да ги приложат за военни цели. За това са му платили добре.

После, преди година, израелската връзка внезапно се прекършила. Оттогава сметките на фирмата не отчитат никакъв значителен приход. По времето, когато Голд е умрял, поне на хартия, бизнесът е бил в дълбок застой, приходите са с осемстотин и петдесет процента по-ниски в сравнение с финансовата осемдесет и девета,

кредитите не са погасени, две банки го предупредили, че ще искат да наложат заповед върху сметките му.

На този етап, при тези цифри, Фишер е започнал да мисли за самоубийство. Опитът му показвал, че повечето бизнесмени имали много развито чувство за гордост. Голд нямало да бъде първият разорил се. При това Фишер направи пауза, отбивайки хондата в платното за по-бавна скорост и погледна Емъри.

— Мислите ли, че може и да се е самоубил? — попита той. — Трябва да задам този въпрос.

Емъри поклати глава с мрачна усмивка на уста и отново си спомни доклада на Тийлман, състоянието на хотелската баня, за ужасната химия на *Табун Джи Ей*.

— Не — отговори той. — Трябва да е полудял, за да постъпи така.

— Самоубийците и без това са луди.

— Не. Имам предвид *наистина* луд. За да минеш по пътя, който той е изминал, трябва да си бил освидетелстван. — Той отново спря и поклати глава. — Не — повтори той. — Определено не се е самоубил.

Фишер кимна. Вече звучеше успокоен.

— Значи, говорим за убийство?

— Да. — Емъри отново го изгледа. — Има ли някакъв проблем в това?

— Няма — отговори Фишер и се усмихна.

Продължиха по пътя. Ключът, каза Фишер, била Лола. Жената на Голд. Отначало тя отричала, че знае за бизнеса на мъжа си. Но едва покъсно Фишер бил в състояние да се зарови достатъчно дълбоко, за да прикрие доказателствата, които са му били необходими, за да успее да я просвети в сделките си. Използвайки каналите на разузнавателните служби, той имал възможност да получи достъп до хиляди частни банкови сметки. Търсенето му отнело няколко седмици. После, преди около два дни, той намерил това, което му трябвало. Лола Борг. В *Глендейл Ес енд Ел асосиейшън*. Сметка номер 37568498. Пълна с парите на мъжа ѝ.

Фишер намали, когато приближиха изхода за Сан Антонио. Парите били спечелени скоро, каза той, съвсем скоро. Знаел, че било така, защото тя му го казала. Казала му го, защото я бил посетил, когато имала лош ден, а когато имала лоши дни, търпението и доброто

й възпитание понякога се изчерпвали. Слушайки и гледайки как неоградените паркинги бързо прелитат край тях, Емъри започна да става любопитен, както беше предвидил и Фишер. Коя била тя, тази Лола? Какво представлявала като жена? Каква съпруга била? Той отпрати въпроса директно към Фишер, осъзнавайки колко важна роля можеше да се окаже, че играе Лола Борг, осъзнавайки, че това бе смисълът на разговора, за който бе прелетял три хиляди мили.

Фишер седеше неподвижно зад волана, когато колата спря, стъклото се плъзна надолу и откри хубавата гледка с акрите зелена трева и басейни, които тук, в Южна Калифорния, минаваха за обикновено предградие.

— Предполагам, че това е въпрос на мотивация — изрече замислен Фишер. — През последната година от живота си нашият приятел е кривнал от правия път. Бил е честен човек. Трябвало е да има някаква причина.

— Жена му?

— Да. Може би.

— Къде живее тя?

— Тук.

Фишер кимна към отсрещния край на улицата. Ниска, едноетажна къща, боядисана в бяло, с големи панорамни прозорци със завеси отвътре, в синьо и бяло. На алеята отпред стоеше голям микробус *Додж*, някакъв специален модел, с прозорци отстрани и хидравлична система за отваряне на задната врата нагоре. Емъри бе виждал подобни коли и по-рано, предимно пред големите болници. Той отново се обърна към Фишер и си спомни, че бяха стигнали до *лошите дни* дни на Лола.

— Тя болна ли е?

— Да.

— Сериозно болна?

— Да.

Емъри го погледна и накрая започна да схваща.

— От колко време?

Фишер се усмихна и се пресегна за дръжката на вратата.

— От година — отговори той. — Имам резултатите от прегледите й.

[1] Голям мост над Темза, точно срещу английския парламент. — Б.пр. ↑

[2] Министерството на търговията и индустрията. — Б.пр. ↑

[3] В английския език същата дума означава и детектив, търсач. — Б.пр. ↑

[4] Данък въведен в Англия от правителството на Маргарет Тачър, който среща сериозното недоволство на обществеността във Великобритания. — Б.пр. ↑

[5] Има се предвид противопоставянето на същото правителство срещу някои от стъпките, особено в сферата на валутно-финансовите отношения, по пътя на изграждането на обединена Европа. — Б.пр. ↑

[6] Мост над река Темза. — Б.пр. ↑

[7] Една от централните лондонски улици — търговски и бизнес център. — Б.пр. ↑

[8] Популярно африканско наречие. — Б.пр. ↑

[9] Верига заведения за хранене. — Б.пр. ↑

3.

Съливан бе свързан по телефона около десет часа, вашингтонско време, когато беше на задната седалка на правителствения крайслер, на път за поредната среща. В скута му, разтворени, стояха последните сведения от Обединения щаб. Шестте седмици най-усилена работа по набиране на личен състав за армейските части бяха доказали, че Щатите не можеха да бъдат готови за сухопътна операция в Залива порано от два месеца. Транспортирането по море на тежки бойни танкове *M-1 Ейбрахамс* беше направо хаотично. Застаряващите корабни двигатели непрекъснато се повреждаха. Графиците с доставките, все едно че не съществуваха, а освен това — което беше дори още по-лошо — онова, което най-вече затрудняваше напредването на операцията, казано на прозаичния език на Министерството на отбраната, беше *уязвимостта от тежките натоварвания, вследствие на климатичните условия.*

Пясъкът в двигателите на хеликоптерите, помисли си Съливан, поемайки подадения му телефон раздразнен, че дори и този кратък миг на спокойствие между Белия дом и Пентагона отново бе нарушен; Сгушен в ъгъла на колата, той поднесе слушалката към ухото си. Гласът, когато заговори, му се стори познат, английски. Човекът от номер десет^[1]. Рос.

— Здравсти — уморено каза Съливан. — Как си?

Рос говори не повече от минута. Слушайки, Съливан бръкна в джоба си, извади писалка и започна да си драска бележки на едно малко тефтерче. Когато Рос свърши, Съливан изръмжа.

— Разбира се — отговори. — Ал Захра е щедър човек... — Той направи пауза. — Значи, някакъв си Маквий. Кой пък, мамка му, е този?

— Бивш морски пехотинец. Сега се занимава с бизнес по осигуряване на охранителни мерки.

— И къде е заминал?

— Захра казва, че е отишъл в Израел... — Рос направи пауза. — Очевидно човекът предпочита да си бачка сам. Обажда се само тогава,

когато има нещо за казване. Засега, предполагаме, няма какво да каже.

Съливан, който гледаше през прозореца как туристите оглеждаха паметника мемориал на Линкълн, се намръщи. Името Маквий бе срещнал само преди няколко дни, в текущата информационна сводка, изпратена от *Еф стрийт*. Тогава той изобщо не се замисли за него. Сега, обаче, започна да се чуди. Отново се наведе над телефона.

— Казваш, че варелът е изчезнал?

— Да. Пет галона с нервнопаралитичен газ.

— Даваш ли си много зор да го откриеш?

— Достатъчно, при сегашните условия... — той отново направи пауза. — Проблемът е в заплахата. Само един слух и това може да има опустошителни последици. Както може би сам се сещаш...

— Да? — отново изръмжа Съливан, отказвайки да продължи разговора в тази посока, отказвайки подразбиращата се покана да сподели новините относно положението в Ню Йорк.

Рос отново заговори, настоятелен както винаги.

— Мислиш ли, че ще се наложи да се обадя отново?

— Няма смисъл. Освен ако нямаш нещо да кажеш.

— Нямах това предвид.

— Така ли?

— Да. Чудех се дали няма да е добре да ми разкажеш някои неща. Само на мен. Това със сигурност би ми помогнало тук. Нещо, което мислиш, че си в състояние да споделиш.

— Така ли мислиш?

Съливан поклати глава и изстена. Познаваше Рос от няколко години, беше съвсем неофициална връзка, резултат от една вечеря на *Даунинг стрийт* по време на честите му пътувания до Европа. Нямахше особено високо мнение за човека, беше твърде амбициозен, твърде настойчив, твърде лесно се впечатляваше, но един вътрешен човек на *Даунинг стрийт* беше нещо ценно, със сигурност по-добро, отколкото ако трябваше да разчита на обичайните канали. Споделянето, на каквато и да е информация с британците беше от няколко години решаващ фактор за пълния провал на не една операция. От техните разузнавателни служби денонощно изтичаше информация, резултат от научаването тайните на другите хора и, когато той си правеше труда да се замисли за това, да се запита защо трябва нещата да стоят по този начин, в крайна сметка беше решил, че трябва да го отдаде на

националния им характер, нещо като продукт на социалното разслоение, на класовата система, или още нещо — ако изобщо това можеше да потрябва на някого — цялата страна беше скапана до краен предел.

Той отново се наведе над телефона и каза на Рос, че нищо особено важно не се бе случило, че щяло да бъде по-добре, ако си останел от другата страна на Атлантика, че той, без съмнение, щял да се обади, ако се наложило. И после, без да дочака отговор, затвори.

Няколко минути по-късно, в огромния паркинг на Пентагона, той все още мислеше за новините на Рос, за липсващия варел с нервнопаралитичен газ и отново си извади тефтерчето и записа нещо, което трябваше да запомни — името на арабина от Лондон, Ал Захра.

Маквий се събуди късно от безформения сън, често нарушаван от болката в дясната ръка. Той отвори очите си и премигна на ярката слънчева светлина, процеждаща се през изкривената врата. Ръката му бе изтръпнала под тежестта на тялото. Изви се настрани и стана, после се измъкна от леглото и стъпи с босите си крака на хладните плочки.

Вън, пред дървената хижа, през стената от шубраци, той видя зелената трева и дългата извивка на чакълестия път. По-нататък, извън полезрението му, се чуваше непрекъснатото пращане на напоителна машина за разпръскване на вода. Погледна часовника си. Вече, макар и едва седем часът, беше горещо.

Облече се бавно пред полуизкъртената врата, наслаждавайки се на топлината на слънцето по голата му плът. Беше пристигнал предишната вечер, без да се обади на никого. Кибуцът беше по-голям, отколкото бе очаквал, дузина малки вили с осветени прозорци в мрака, с отворени врати, долитащи разговори, музика, смях. Пътят между вилите беше потънал в сянката на околните дървета и той бе обикалял наоколо известно време, опитвайки се да усети атмосферата на мястото, преди да спре един човек, по-възрастен от него, с огромен корем, омачкана тениска и някакви прастари шорти. Беше го попитал къде може да отседне, а мъжът бе изслушал въпроса търпеливо и после без следа от никакво любопитство безмълвно посочи групата сгради, намиращи се още по-нагоре, на снагата на хълма.

Маквий последва указанията на мъжа, без да бърза, наслаждавайки се на богатия аромат, успокоен от хладнината на вечерта. Напомняше му за експедициите преди много години. Кашмир, Непал, първите няколко дена, когато трябва да пълзиш между хълмовете и можеш да починеш едва след като падне вечерта, полегнал до лагерния огън, обвит в миризмите на яковете и дивите цветя. Тук беше нещо подобно, топлият, остър мирис на земята, и той незабавно се почувства като у дома.

В най-горната част на кибуца бе намерил столова и два офиса. В единия от тях някаква жена в началото на трийсетте бе изслушала разказа му. Бил турист. Имал името на приятелката на свой приятел. Щял да остане ден-два, ако било възможно, да се срещне с жената, за която му били разказвали, да види как работела фермата. Жената го бе изслушала безучастно и после бе взела лист и химикал. Той ѝ бе написал името, на Села Аренд, а тя го бе погледнала и се бе усмихнала, показвайки, че я познава.

— Села — бе казала накрая тя. — Села Ейлат.

Маквий се бе извинил и бе казал, че познавал съпруга ѝ, а жената отново бе вдигнала поглед, вече без усмивка, с изписан, но неизказан въпрос на устните си. Маквий бе вдигнал рамене и се бе усмихнал, без да предложи някаква информация повече и вечерта бе завършила, когато той нае празната хижа, предназначена за студентите от града. Кибуцът, бе казала жената, не предлагал никакви условия за туристи. Ако искал да остане, можело да отседне при тях за няколко дена, но трябвало да работи, както и всички останали. Маквий, любезен както винаги, се бе съгласил веднага. Ако всички работели, значи и Села трябвало да работи. Може би щял да може да направи това, което и тя правела. По този начин щели да имат повече време заедно. Жената бе поклатила глава и бе казала, че това е невъзможно. Села помагала в училището. А новопристигналите берели ябълки. Може би Маквий трябвало да отиде в офиса отново, на следващата сутрин, когато нещата щели да бъдат по-ясни.

Сега, вече напълно облечен, Маквий излезе от хижата и тръгна по пътеката към столовата. На дневната светлина мястото изглеждаше дори още по-голямо, отколкото си бе мислил, разпръснато по нежните склонове на хълмовете, всяка редица от вили внимателно вписана в целия пейзаж, обвити в пълзящи растения и безброй цветя. Почти не

се забелязваха никакви признаци на движение и когато стигна до групата постройки, които представляваха столовата и административната част, не бе останал почти никой, пет дълги маси, с подредени пред всяко място прибори, големи метални кани със замразен плодов сок, украсени с перли на кондензираните водни капчици, панерчета с нарязани парчета диня, чиято розова месеста част блестеше.

Маквий все още се колебаеше дали да седне, когато чу боботенето на дизеловите камиони на мръсния двор отвън. После се чуха стъпки и големите двойни врати се разлетяха, блъснати от някого, и цялото място изведнъж се изпълни с хора, на всякаква възраст, облечени като за работа на открито. Те сядаха веднага и без каквато и да е церемония посягаха първо към каните със сок, после си намазваха дебели пластове масло върху хляба, натрупваха купчини с ябълкови и бананови парчета върху чинийките с кисело мляко и Маквий остана прав, наблюдавайки ги, преди да седне на най-отдалечената маса, на един празен стол в дъното. Продължаваше да яде, когато столовата отново се изпразни, като по някакъв таен сигнал, шумът отново долетя отвън, докато двигателите бяха запалени и изсвирването на гумите прозвуча върху празния път, после смяната на скорости и бавният, затихващ вой на големите камиони, отнасящи хората обратно в равнината.

Час по-късно Маквий намери жената, с която бе разговарял предишната вечер. Стоеше в сянката на някакво дърво, близо до редицата по-стари вили. Държеше в ръката си писалка и някакво картонено табло и разговаряше разпалено с по-възрастен мъж. Когато видя Маквий, тя му махна с ръка да приближи. Кимна към стареца.

— Бащата на Села — отсечено осведоми тя. — Аврам Ейлат.

Маквий се усмихна на възрастния мъж и протегна ръка. Старецът я хвана и я стисна. Имаше големи ръце, закалени и задебелили от годините, прекарани на полето. Явно не говореше английски, защото жената му каза нещо на хибрю. След малко той погледна Маквий и поклати глава и за миг на Маквий му стана неудобно, очевидно беше обект на техния разговор, но не можеше да разбере нищо. Погледна към жената.

— Какво му казахте?

— Казах му, че сте бил приятел на Яков. Казах му, че идвате от Англия. Да се видите със Села.

— И?

— Той не иска да разговаря с вас.

— А защо?

Жената погледна стареца за момент, преведе въпроса и кимна силно с глава, когато старецът вдигна рамене и промърмори нещо в отговор.

— *Ney maas, li...* — каза той клатейки глава. — *Ney maas, li...*

Маквий го погледна, позна фразата през насечените срички на хибрю. Ендерс, помисли си той, спомняйки си за малкия евреин от антикварния магазин, за разговора, който той бил дочул в деня на убийството на Яков Аренд. Същата фраза. Същата интонация на гласа. Маквий не свали поглед от стареца, който все още клатеше глава.

— Какво каза той?

Старецът го изгледа остро. Английският ѝ беше отличен, почти без акцент.

— Извинете?

— Какво каза той? — Маквий кимна към стареца. — Току-що. Изразът, който употреби. Какво означава?

Жената се намръщи.

— *Ney maas, li...*

— Да.

— Означава, че вече му писнало. Това казват хората, когато искат да бъдат оставени на мира. Това е... — Тя спря, опитвайки се да намери точната дума. — Това му идва вече твърде много.

— Кое е това, което му идва твърде много?

— Всички хора, които идват да се видят със Села. Всички въпроси.

— Какви хора? Хора като мен ли? От Англия? Хора, които говорят английски?

Старецът вдигна поглед и поклати глава. Той знае повече английски, отколкото си признава, помисли си Маквий. Старецът се обърна да си върви, но Маквий пристъпи към него, опитвайки се да го накара да остане, но тогава почувства спиращата го ръка на жената на своето рамо и реши, че е по-добре да не се противопоставя. Старецът се отдалечи бавно, сандалите му пошляпваха по паветата. Маквий го

изглежда, докато се скри в една от дървените вили в края на редицата и се опита да запомни къде се намира. После се обърна към жената.

— Села е имала доста посетители ли? Скоро? Откакто Яков...

Той сви рамене, оставяйки изречението недовършено, а жената го погледна, без да отговори, отново намръщена, и Маквий разбра, че бе прекалил. Той беше турист от Англия. Беше дошъл да се види с приятелката на приятеля си.

— Мястото, където работи Села — додаде внимателно той, — училището. Къде е то?

— Можете да се видите с нея и тук. Но след като свърши.

— Къде ходи тя след това? Къде живее?

Жената не отговори, а само кимна в посоката, в която се бе отправил старецът, към вилата в края на реда. На ливадата пред нея имаше някакво детско велосипедче с три колелета, обърнато наопаки. Върху него бяха прострени цял дамски бански костюм и хавлия.

— Тя живее с баща си?

— Да. — Жената спря. — Когато идва насам.

— Значи сега е само на посещение?

— Разбира се.

— Не се е върнала да живее тук? Не се е върнала вкъщи?

— Не.

— Но може да го направи? Ако поиска?

— Разбира се.

Жената се обърна, опитвайки се да сложи край на разговора им, отправяйки се обратно към столовата, но Маквий тръгна заедно с нея, доволен, че накрая поне едно от предположенията му се бе оказало вярно. Села Аренд беше един кибуцник, родена и отраснала в кибуца. Маквий вървеше нагоре по хълма, отново замислен за Яков, за проснатото му на *Кенсингтън стрийт* тяло, за снимката във вечерния вестник.

— *Neu maas...* — зачуди се той на глас.

Жената продължи да върви, без да каже нищо, отказвайки да му помогне да довърши фразата, преструвайки се, че не бе чула. Маквий настоя.

— Що за израз е това?

— Вече ви казах.

— Казахте ми какво означава. А аз бих искал да знам в какви случаи бихте я използвали.

Жената не каза отначало нищо и продължи да върви. Слънцето вече бе горещо и Маквий бе започнал да се поти.

— Грубо е — отговори накрая тя.

— Обидно ли?

— Малко.

— Какво още?

Жената спря и го погледна. Беше поне с една глава по-ниска от Маквий, лицето ѝ беше на човек, който не излиза често на открито, беше по-бледа от повечето хора, които бе видял.

— Защо искате да знаете?

— Важно е, това е всичко.

— Има ли нещо общо със Села?

Маквий се поколеба за миг, преценявайки стойността на честния отговор. После кимна.

— Да — отговори. — Има. — Направи дълга пауза. — Та, защо баща ѝ би употребил този израз?

Жената отново отмести поглед, надолу, към вилата на стареца. Накрая сви рамене.

— Той обичаше Яков като свой син — започна тихо тя. — Затова му е толкова трудно. Хората, които идват от Тел Авив. Въпросите, които задават. Колко нещастна правят дъщеря му. — Тя отново вдигна рамене. — Това не е светът, който той може да разбере.

Маквий кимна състрадателно.

— А изразът? — попита той. — Какво би означавало това за мен? За моментното състояние на някой човек? За това как трябва да се чувстваш, че да решиш да го употребиш?

Жената го изгледа, поглед на откровена преценка, и за момент Маквий си помисли дали тя също не бе свързана по някакъв начин със Села. Може би беше. Може би всички бяха обвързани с тези странни колективи. Ако не кръвно, то по силата на някаква друга връзка. Жената продължи да върви с приведена глава.

— Не е лесно да се отговори на това — промълви накрая тя. — Това е израз, който хората никога не употребяват. Поне не и тук.

— Но?

— Но...? — Тя отново спря. — Това означава, че сте напълно изтощен. — Тя вдигна поглед. — Означава, че сте стигнал до края на силите си.

Емъри седна до леглото, шлиферът му, внимателно сгънат, лежеше в скута му. Цялата къща миришеше на болница, всички повърхности бяха избърсани и почистени с препарат, завесите дръпнати срещу горещото калифорнийско слънце. Един млад филипинец прислужваше в стаите, имаше любезни очи и постоянна усмивка над внимателно изгладеното бяло сако. Фишер, застанал до прозореца, прие третата чаша с кафе. Досега той не бе казал почти нищо, след като неохотно представи Емъри с небрежно махване на ръката, човекът от Вашингтон, онзи, дето движи цялата работа.

Емъри погледна лицето върху възглавницата. Вече от час бяха в къщата и проследяваха разказа на жената. Била женена за Ленъкс Голд от дванайсет години. Знаела много малко за работата му. Отначало работел като наемник, на заплата. После сам започнал бизнес. Мислела, че се справял добре. Парите никога не представлявали проблем за тях. Никога, до момента на катастрофата.

Емъри се колебаеше, а пръстът му се въртеше около едно от копчетата на шлифера.

— Била сте пияна — повтори той, — когато камионът ви е ударил.

— Да.

— Спомняте ли си нещо оттогава?

Жената, Лола, вдигна поглед към него. Имаше бледо, овално лице и гъста червеникава коса. Очите ѝ, хлътнали дълбоко, непрекъснато сновяха между Емъри и Фишер. Тя се намръщи.

— Мисля, че видях нещо на магистралата. Точно преди да се случи. Някакво животно или нещо друго. Не знам.

— И затова ли спряхте? Така внезапно?

— Не знам. Може да е било... — тя направи гримаса, малка горчива извивка на долната ѝ устна. — Както ви казах, просто не си спомням.

Емъри кимна. Фишер му бе показал протокола със снимките, преди да излязат от колата. Жената бе дала положителна проба по

време на прегледа. Камионът бе ударил колата, а десетина други коли се бяха нанизали зад него, вследствие на което бяха загинали двама души, едното от тях — дете на три години. Последвалият процес бил широко отразен в заглавията на щатските вестници. Лола била обвинена в убийство вследствие на шофиране в нетрезво състояние, което обикновено се наказваше с отнемане на шофьорската книжка, голяма глоба и минимум една година в щатския затвор. В този случай, обаче, съдията приел различен подход. След като се оказала със счупен врат, Лола Голд щяла да остане парализирана за цял живот. Освен това, с нейната застраховка, което било отречено от полицията, тя явно трябвало да търси стотиците хиляди долари, които щели да ѝ бъдат необходими, за да оцелее, някъде другаде. Това, бил казал съдията, било достатъчно тежко наказание, за което и да е човешко същество. Така Лола Голд била изведена на инвалидната си количка от съда, свободна да се справя с останалата част от живота си, хваната като в клопка в едно тяло, което нямало повече да ѝ върши работа.

Филипинецът отново се появи на вратата. Носеше портативен телефон и измърмори някакво име, което Емъри не можа да разбере. Жената поклати глава, отказвайки да приеме разговора. Емъри се наведе напред.

— Значи, говорим за колко? — попита той. — От катастрофата насам? Половин милион? Повече?

— По-малко.

— Колко по-малко?

— Не много. — Тя се поколеба, очите ѝ отново започнаха да играят, смятайки разходите за новия начин на живот, който ѝ се бе наложило да води. — Сметките от болницата, за физиотерапия, за болногледачи, за микробуса отвън, за някои подобрения на къщата, за това малко легло... — Очите ѝ огледаха леглото, на което лежеше, това малко произведение на високотехнологичната промишленост, с неговите скоби и ръкохватки, с моторизираната му рамка. После тя отново погледна към Емъри и за секунда-две той се опита да пресметне колко ли тежки и безпомощни бяха станали дните ѝ, как всяка нейна нужда трябваше да бъде задоволявана даром от други хора. Независимо от обстоятелствата, беше невъзможно да не съжалиш тази жена.

— Тези пари — започна той — ги даваше съпругът ви, нали?

— Всичките. Той плащаше всичко. До последния цент.

— Как?

— Не знам.

— Но той е бил банкрутирал... — Емъри направи пауза. — Нали? Последната година? След катастрофата?

Очите на жената се стрелнаха към прозореца.

— Така твърди приятелят ви.

— А вие твърдите, че не е така ли?

— Твърдя, че Ленъкс плащаше всичко. С долари. Стотици хиляди. Знаеше какво е необходимо и го намираще. Питате ме как, не знам. Знам само, че го правеше. Той беше добър мъж, добър съпруг. Грижеше се за мен тук, след като излязох от болницата и тогава нещата бяха наред за мен, той продължи да работи и намери парите. Откъде, обаче, не мога да ви кажа.

Тя спря, за да си поеме дъх, гласът ѝ бе отпаднал от усилията, които ѝ струваше всичко това.

— Беше добър човек — повтори тя. — И ми липсва много.

Емъри кимна.

— Знаете ли как е умрял?

— Да.

— Кой ви каза?

— Негов приятел. От Англия.

Емъри кимна отново, като отначало не каза нищо, забелязвайки, че Фишер го наблюдава откъм прозореца. Той бе задал същия въпрос в колата, просто от любопитство. Емъри погледна жената.

— И как е умрял? — тихо попита той.

— Инфаркт.

— Така ли?

— Да, със сигурност. Той никога не се спираше. Никога не бе спирал, нямаше и да спре. Често ходеше до Ню Йорк по бизнес. Предупреждавала съм го за това, но той не ме слушаше. Имаше истински апетит...

— Към какво?

— Към работата си. — Тя направи малка пауза. — И към секса.

Очите отново се върнаха на Емъри.

— От дванайсет години бяхме женени. И през тези дванайсет години не можахме да си омръзнем. Познавах го истински. Повярвайте

ми. Мислите, че всичко това все някога свършва? Заради това ли? Заради мен? — Тя поклати глава, отговаряйки на собствения си въпрос. — Не — каза тя. — Той имаше нужда от това.

— Значи, вие сте знаела за него?

— Познавах го като мъж. Знаем, че си имаше връзка. Не местна. Човек не трябва да се подрисква в палатката, в която живее. — Тя погледна настрани. — И всичко свършваше в Ню Йорк. Казвахме му *бизнес*. Така беше по-лесно.

— Но той точно за това е отишъл. По бизнес.

— Разбира се — усмихна се тя. — Работи здраво. Но си и поиграва здраво.

Емъри кимна, разбирайки какво имаше предвид тя.

— И този негов приятел. Разказвал ви е за... — той се поколеба. — За това какво се е случило?

— Каза, че Ленъкс е починал от сърдечен пристъп. В леглото. В някаква хотелска стая. Не знаел подробностите. Не му трябвали. Ленъкс едва ли е чел книга, когато е починал.

Емъри отново кимна. Изглежда част от дима, който Тийлман бе раздухал около събитията в стая 937, имаше нещо общо със сърдечен пристъп. Така беше записано под *причина за смъртта* в смъртния акт, просто още един преуморен бизнесмен, паднал покосен от американския капитализъм.

— Знаете ли защо е пътувал до Ню Йорк толкова често?

— По бизнес. Там си имаше клиенти.

— Така ли ви казваше на вас?

— Разбира се.

— И вие му вярвахте?

Отначало жената не отговори. Изглеждаше наранена. После кимна.

— Разбира се — повтори тя. — Освен това и курвите. — Тя направи малка пауза. — Той си ги е купувал. Знаем, че си ги е купувал. Обичаше нещата да остават чисти и неопетнени. Чувствата го отегчаваха. Затова и беше толкова добър бизнесмен. Никога не излизаше извън цифрите. Никога. Това обичаше да казва непрекъснато. Казваше: *Лола, ако го няма в цифрите, значи изобщо го няма. Останалото са глупости.*

— А вие?

— Аз бях негова жена. — Тя се усмихна нежно. — Онази, на която се разрешаваше да мечтае. Бих направила всичко за него. И той го знаеше.

Настъпи дълго мълчание. Емъри извади някакво малко тефтерче и го отвори.

— Онзи негов приятел — започна той. — Онзи приятел от Нова Англия^[2]...

Погледна към леглото. Очите на жената бяха затворени. Сега дишаше по-тежко, чаршафите се надигаха и спускаха. Когато отново отвори очите си, те бяха пълни със сълзи. Опита се да се изкашля, но се получи само едно слабо хриптене в гърлото и. Тя кимна вляво от себе си, към неръждаемата количка от другата страна на леглото.

— В кутията има кърпички — каза тя. — Трябва да играете ролята на майка.

Емъри се пресегна, взе една кърпичка и промърмори някакво извинение, когато я подаде, а сълзите нежно се търкулнаха по възглавницата. След малко той отново се приготви да зададе въпроса си, за приятеля на Изток, но жената му спести усилията.

— Името му е Дейвид — каза тя. — Дейвид Вайл. Работи някъде в Масачузетс. Имам адреса му. През останалата част от времето си е вкъщи.

— А къде е това?

Жената не каза нищо известно време, после го погледна, но съзнанието ѝ беше отлетяло нанякъде и очите отново се пълнеха със сълзи.

— Вайл — попита Емъри отново. — Откъде е той?

Жената премигна, напрягайки се, предлагайки малка извинителна усмивка.

— От Израел — отговори тя и изхълца.

Старецът, Абу Юсуф, седеше в тясната кухня на апартамента си и чакаше момчето да се върне. Беше си стотвил нещо за ядене по-рано, но почти не го беше докоснал. Беше все още на масата, димяща купчинка от сварен ориз, застроен с телешко и доматен кетчуп. До него, увита с кърпа, лежеше голямата сгъваема щанга. Беше я донесъл от гаража. С нея смяташе да изкопчи истината от устата на момчето.

Старецът чу как някакво такси спря на улицата отпред. Стана, отиде до прозореца и погледна навън, като внимаваше да не го забележат. От три етажа по-нагоре, той видя как вратата на таксито се отвори. Двама чернокожи мъже излязоха от него. Таксито замина и старецът отново се отдръпна в сянката, когато двамата чернокожи прекосиха улицата и влязоха в блока отсреща. Старецът погледна часовника си. Чакаше вече близо час.

Отново седна до масата и отпи поредната глътка топла кока-кола от кутията до стола си. От два дни не спираше да размишлява върху разговора, който бе провел с Амер Тахул, брата на жена му, с гласа от мрака, с чистия млад бюрократ, на когото се бе обадил от офиса на *Осемнадесета улица*. Разговорът бе продължил по-дълго, отколкото бе предполагал. Струваше му се, че бе изминала цяла вечност: старецът, застанал неподвижно до огромното бюро, страхуващ се да помръдне, шепнейки разказа си на Амер Тахул и поглеждайки през рамо към отворената врата, ослушвайки се да чуе стъпките, които така и не се появиха.

Той разказа на палестинеца за писмата, които бе написал на жена си, за писмата, с които тя му бе отговорила и за настъпилия дълъг период, през който не бе получил нищо, за дните, които после станаха седмици, без писма, без картички, без обаждания по телефона, нищо. Той знаеше в сърцето си, че нещо се бе случило, нещо ужасно и имаше нужда да разбере какво бе то. Амер Тахул бе изслушал разказа му, прекъсвайки го от време на време състрадателно, желаейки да изясни едно или друго нещо и накрая бе настъпила дълга пауза, толкова дълга, че нервите на мъжа почти се скъсаха, ръката му бе вдигната само на един инч от апарата, готова да прекъсне връзката, готов да се върне пак при прахосмукачката си и да се прибере в онова болезнено битие, в което се бе превърнал животът му. Тогава Амер се бе обадил отново.

— Хала беше арестувана — каза той. — Вчера.

Старецът кимна онемял.

— Арестувана — повтори той. — Вчера.

— Но преди това тя ти пишеше.

— Ти знаеше ли за това?

— Да. Тя ми даваше някои от писмата. Нямахте пари за марките. Аз ги изпращах чрез общината.

— Значи са тръгнали? Значи определено са тръгнали?

— Всички.

— Колко? Кажу ми колко бяха през този месец?

Настъпи кратко мълчание. После Амер се върна на телефона. Той винаги обичаше да бъде перфектен. Вкъщи. В училище. На работа.

— От края на август, четири — каза той. — Четири.

— До тук? До Нюарк?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Да. Трябва да ги завеждам. Хала настояваше. Каза, че си щял да върнеш парите за марките, когато се прибереш.

Старецът поклати глава. Четири писма, помисли си той. А може би и повече, може би някои не са били препращани от Амер, а чрез друг човек. Той се бе опитал да си представи жена си за момент, там, вкъщи, седнала на масата, приведена над бележника със сини листи, които винаги използваше.

— Къде е тя? Къде я отведоха?

— Не знаем. Още се опитваме да разберем.

— Защо? Защо я арестуваха?

— Не знам.

— Ти беше ли я виждал? Преди вчера?

— Разбира се.

— Как беше тя?

Отново настъпи тишина, този път доста по-дълга, и старецът разбра, че вече е близо до очаквания отговор, до края на тази ужасна драма, изчезването на жена му.

— Кажу ми — бе настоял той, а гласът му бе станал внезапно груб. — Кажу ми как беше тя.

Беше уплашена.

— Защо?

— Защото... — Амер спря. — Трудно е. Някаква жена я посетила. Някаква израелка. Беше объркана. Изплашена. Не знаеше какво да направи. Каза ми да...

Амер отново бе спрял. В далечината старецът чуваше някакви гласове, някакви мъже разговаряха, после се чу затръшването на вратата. После Амер отново се върна на телефона и попита стареца дали може да му даде някакъв телефонен номер, на който да могат да продължат разговора си и тогава старецът се уплаши, а ръката му,

трепереща в мрака, натисна вилката и връзката прекъсна, после набързо подреди бюрото и се спусна към прахосмукачката си, а съзнанието му отново стана празно.

Сега, докато чакаше момчето, той вече знаеше какво трябва да направи. Беше срещнал пощальона на улицата. Беше го попитал за липсващите писма. Почальонът, дружелюбен грък на негова възраст, му бе отговорил, че писмата били пристигнали. Бил ги дал на момчето. То винаги го чакало в осем сутринта, когато старецът бил още в Манхатън. Вземало ги уж за да ги предаде. Казвало, че ще ги предаде, като се върнел от работа. Така се били разбрали.

На масата, старецът отново чу външната врата. Момчето влизаше по характерен начин. Старецът го наблюдаваше понякога. Завърташе ключа до половината и после силно сритваше вратата, винаги на едно и също място, така че вратата се тръшваше и се блъскаше в стената, разбивайки гипсовата мазилка, а после се чуваха стъпките му по коридора и после по стълбището, чат, чат, ритъмът отекваше нагоре.

Имаше шест стълбищни крила до третия етаж. Старецът взе щангата, памучният парцал бе здраво увит около дръжката. Чудесно пасваше в ръката му. Застанал зад вратата, в тесния коридор, имаше място само за едно замахване, само за първия удар, но това щеше да бъде достатъчно, ръбът на щангата забит в черепа на момчето.

Стъпките станаха по-силни, съпровождани от високото подсвиркване, за което момчето знаеше, че старецът мрази и с това го дразнеше. Старецът затвори очите си за миг, една проста молитва, мисълта за жена му, захвърлена в някоя влажна килия, разпитвана час след час, въпрос след въпрос. У дома му викат *t'azeeb kufif*, лек тормоз. Лекият тормоз означаваше, че ще те бият по тези места, на които никога не остават синини. Синовете му му бяха показвали как се прави това. Знаеше какво представлява, колко много боли. Израелците го правеха непрекъснато. Но това означаваше, че си късметлия. Означаваше, че са ти спестили истинската работа, *t'azeeb t'eel*, тежкия тормоз.

Стъпките спряха за момент пред апартамента. После вратата се отвори с трясък, дългата ивица прашна слънчева светлина заля мазния линолеум на пода, после най-напред пристъпи сянката му, а след това и самото момче. Беше ниско и набито с дебел врат. Косата му беше ниско подстригана, имаше дебели бедра, натикани в тесните сини дънки, и

ходеше с наперената походка на атлет или танцьор. Старецът го погледна може би за секунда и тогава, след като ритна вратата да се затвори, се нахвърли към момчето с щангата. Момчето я видя как приближава, някакво шесто чувство, и се опита да отскокне встрани, когато щангата се заби в основата на врата му. После то се насочи към стареца, ръцете му сграбчиха щангата и я изтръгнаха, после я хвърли на пода с присвити от злоба очи.

Старецът, притиснат с гръб към стената, се опита да отблъсне момчето, но то бе далеч по-силно и го сграбчи за гърлото, блъсна главата му в стената, след което заби коляно в чатала му, а после стовари юмрука си в лицето му, когато старецът вече се свличаше на пода. Безпомощен на пода, пазейки главата и корема си, старецът стенеше от болка. Не знаеше, че човек може да изпитва толкова много болка. Не знаеше, че толкова болка можеше *изобщо* да съществува. Всяка секунда, всеки удар, всеки ритник носеха нова болка. Момчето беше като животно, риташе и риташе, тялото, главата му, радваше се, смееше се, после изведнъж спря и се отдалечи по коридора, отиде в кухнята, подсвирквайки си.

Старецът бавно се отпусна, първо едната ръка, после другата, после краката, един по един, докато накрая седна, с гръб, опрян до стената, и с колене, вдигнати до брадичката му. Знаеше, че устата му е разбита. Внимателно я опипа с пръсти и усети острите ръбове на счупените си зъби и вкуса на кръвта. След малко се опита да помръдне, да се изправи, но цветовете започнаха да избледняват пред очите му и знаеше, че скоро ще припадне. Той отново се отпусна на стената и едната му ръка се плъзна към главата му. И малкото коса, която му беше останала, беше попита с кръв, а когато погледна ръката си, видя, че цялата е влажна и червена. Започна да кашля, превит на две, наоколо се разхвърчаха кръв и слюнки, а когато отново вдигна поглед, момчето стоеше пред него. Пушеше цигара. В ръката си държеше тенджерата, пълна с вода. То плисна водата върху стареца и отново тръгна към кухнята, като ритна щангата, когато мина крам нея. Старецът го видя как се отдалечава и се опита да се съвземе и да успокои обзелия го страх, ужасното очакване, че ще има още побой, още болка. Синовете му бяха казали и това, също. Как израелците си играели с нервите ти, как не ти оставяли къде да се скриеш, как карали тялото ти да ти измени. От израелците, обаче, това бе нещо, което

винаги можеш да очакваш. От някой от своите, от същия такъв борец за свобода като тебе, болката става двойна.

Няколко минути по-късно момчето се върна отново. То застана над стареца. Подаде му остатъка от кутията с кока-кола, която бе намерило в кухнята. Старецът кимна уморено и се протегна да я вземе и внимателно я постави до разбитата си уста. Един час по-рано щеше да бъде съвсем лесно. Щеше да набие момчето, да го омаломощи, да го накара да почувства повече уважение и да изтръгне истината за писмата. Всичко щеше да бъде толкова просто. Само че сега положението беше друго и той лежеше физически смазан, изпълнен със страх, засрамен и пребит от болката. Момчето го гледаше. От време на време си разтриваше врата.

— Защо го направи? — накрая попита то.

Старецът поклати глава.

— Без причина — каза, запъвайки се. — Помислих, че е някой друг. Помислих, че е крадец.

— Крадец ли?

Момчето се наведе над него, лицето му беше съвсем близо. Старецът можеше да отгатне какво бе ял последно, усещаше миризмата на месо и чесън. Той не знаеше нищо за момчето. Нищо за произхода му, за семейството, откъде беше, на кое викаше дома. Знаеше, че се казва Али, но начинът, по който се представяше, по който използваше името си, му подсказваше, че името най-вероятно бе фалшиво. Това беше нормално, разбира се, с борците за свобода, но през живота си старецът никога не бе срещал човек толкова враждебно настроен, толкова напълно лишен от всякаква следа от любезност или хуманност. В известен смисъл това беше мистерия, нещо, което му се струваше нереално, но тази мистерия се бе превърнала в нещо далеч по-мрачно, в една явна заплаха, в едно качество на насиетието, което го накара отново да започне да се тресе и той изви глава, скривайки очите си, не желаейки да поема нови рискове.

— Крадец — повтори той. — Помислих, че е крадец.

След половинчасовия телефонен разговор с Емъри, Тийлман беше още по-решителен да отиде и да открие арабина. Махмуд Асали.

В консулството на САЩ на *Алстеруфер*, след като поспа след инцидента на бензиностанцията, накрая Тийлман успя да се свърже с Емъри в някакъв хотел в Кълвър Сити. В Лос Анжелис, според изчисленията на Тийлман трябваше да е рано следобед. Въпреки това, когато Емъри вдигна телефона, току-що си бе легнал.

— Снощи направих червени очи — обясни той. — Полага ми се малко почивка.

Тийлман не каза нищо отначало, чудейки се дали Лора е с него, после започна да обяснява плановете си за това какво да прави с арабина, като същевременно избягваше да навлиза в подробности. Ангажирането на германците, каза той, щяло да бъде абсолютна глупост. Асали живеел в Над Годесбург с тяхната благословия, присъствието му било толерирано. Ако искали да го изхвърлят през борда, щели да го направят още преди месеци. А фактът, че не го бяха направили, фактът, че той, заедно със своята малка армия бяха оставени на мира, беше едно просто доказателство, че Германия на Кол нямаше никакви търкания с палестинците. Като се прибави участието на Ото Вулф — и дълготрайните му контакти с Ирак, предположението, че той вероятно доставяше готово произведен *Табун Джи Ей* — и картинката наистина започваше да става много мрачна. Не, германците никога нямаше да започнат да притесняват Асали, дори и с най-невинния списък от въпроси. Нито пък щяха да търпят някой да души около Ото Вулф, любимият индустриалец на Нова Германия. Така че ако Щатите имаха сериозни интереси, спрямо който и да е от тях двамата, тогава точно сега било времето за малко свободни инициативи. Арабинът бил човекът, с когото трябвало да се започне. Трябвало да бъде здраво раздрусан.

Емъри, заслушан в позната реторика в стил *мога* — *ще го направя*, внимателно подготви плана. Германия беше съюзник на Щатите, едно стратегическо място в картата на Нова Европа. Отвлечането на Асали от адреса, на който беше регистриран, ако такова нещо изобщо беше възможно, щеше да провокира един много сериозен дипломатически инцидент. В най-добрия случай това щеше да бъде възприето като лошо възпитание. В най-лошия — щеше да се забърка истинска каша, от която не се знае дали щеше да има излизане. Асали, във всеки случай, бе малко вероятен източник, свързан със заплахата срещу Ню Йорк. Същото важеше и за Вулф. Разузнаването

оставаше истинският ключ към загадката, а до този момент Емъри не беше убеден, че това е вярно. Може би Тийлман не беше разровил онези кофи за смет, които трябваше. Може би цялата история е много по-заплетена, отколкото и двамата си бяха представяли. И в двата случая Емъри го бе посъветвал да се напегне още малко. Времето напредваше. Търпението на Съливан беше започнало да се изчерпва. Единственото, което имаше някакво съществено значение сега, бяха резултатите, а досега — по мнението на Емъри — Тийлман бе оплескал работата.

Докато слушаше всичко това, Тийлман усети как по тялото му пропълзват ледени тръпки. Той и Емъри винаги бяха споделяли пълното си доверие един на друг. Това беше основата на тяхното приятелство, това, плюс изключително стабилното взаимно уважение.

— *Оплескал?*... — повтори Тийлман.

— Тъхъ. Кво още има там?

— Вулф.

— Вече говорихме за него. Вулф е индустриалец. Голям човек. Голяям мъж. Останалото е празна работа. Глупости. Той има твърде много да губи. — Направи пауза. — Наистина ли вярваш, че той ще вземе да пробута нервнопаралитичен газ на парцаливковците? И да се изложи на такъв риск?

— Да?

— И защо?

— Защото... — Тийлман спря и поклати глава, опитвайки се отново да намести нещата, безграничният апетит на Вулф към властта, бруталните му изчисления за целите и средствата, безразличието му към крайния резултат.

— Вулф има син — измърмори той. — Ники.

— И мислиш, че това е причината? Нещо те подтиква да мислиш за деца и обещания и това те кара да мислиш, че в това се крие причината, поради която можеш да го обвиниш?

Тийлман затвори очи. Струваше му се, че вижда усмивката на лицето на Емъри, как стои в хотелската си стая, как играе ролята на господ, как върти живота на хората около себе си.

— Да — грубо отвърна той. — Точно в това е работата. Децата и обещанията. Правилно. Децата и шибаните ти обещания...

— Стига глупости, Рон. Тук говорим за доказателства, за твърди факти, за връзки. Не за някаква си романтична любовна връзка.

Тийлман, усетил недостиг на думи, бавно поклати глава. Брий, помисли си той, и Лора, и самият Емъри, с неговата яхта в залива и неговите дълги пръсти на пианист, и любовта му към всичката оная прекрасна музика. Той погледна телефона за момент, като го държеше в протегнатата си напред ръка, заслушан в гласа на Емъри, който продължаваше да бучи някакъв нов аргумент в полза на Вулф. После, като сви рамене, той затвори телефона. Сетне продължи да го гледа в продължение на секунда-две с безизразно лице, накрая стана и взе сакото си, което бе праметнал на облегалката на стола. Сакото, което бе получил от гардероба на Инге. Беше с лимонов цвят с тънки сини райета, малко крещящо за вкуса на Тийлман, но поне му пасваше отлично в раменете и кръста. Той бързо излезе от офиса и го заключи, като чу как телефонът отново започна да звъни, но не му обърна внимание, защото знаеше, че е Емъри. Изтича по стълбите, извеждащи от мазето, и почука два пъти на вратата до фоайето. Дежурният офицер погледна към него и хвана ключовете, които Тийлман му подхвърли от другия край на стаята. После погледна часовника си и попита дали Тийлман няма нужда от такси. Тийлман поклати глава, усмихна се и му благодари за удобствата, като му каза, че предпочита сам да уреди нещата си.

На улицата, вън, беше почти тъмно. Последните потоци от натовареното движение в пиковия час отдавна бяха оредели и мерцедесът се виждаше ясно на около сто метра по-нататък, паркиран до тротоара. Тийлман прекоси улицата, подсвирквайки си, по-щастлив, отколкото се бе чувствал през последните няколко месеца. Баща му някога му бе казал, няколко часа преди да умре, че в края на краищата човек остава сам. Той не беше искал да му държи някаква проповед, да държи реч, нищо подобно, но изразът се бе запечатал в съзнанието на Тийлман в продължение на много години. Замисляше се за това, когато си спомняше за брака на родителите си, за мрачната, отблъскваща къща в Каролина, дългите скитания на баща му в чужбина, обрамчените снимки, които майка му пазеше за семейните приятели, и това отново нахлу в съзнанието му сега, докато вървеше към мерцедеса. От гледна точка на своя груб, пехотински начин на живот,

старецът бе прав. В края, дали рано или по-късно, човек трябваше да остане сам. Не загрижен. Не изпълнен със страх. Просто *сам*.

Тийлман се наведе над прозореца на мерцедеса. Очакваше момичето, Инге. Вместо това, зад матовото стъкло той видя някакво друго лице, къдрава руса коса и наченки на усмивка. Стъклото се плъзна надолу. Натан Блум. *Кацата* от Мосад. Той изгледа сакото и се усмихна широко. Тийлман го погледна.

— Твое ли е? — попита той.

Блум го погледна и се пресегна да отвори другата врата.

— Мое е — кимна леко.

Отначало, застанала във влажния мрак, Сара Маквий помисли, че това е някаква шега. Тя погледна подадената ѝ визитна картичка, после лицето, застанало под капещия свод на входната врата.

— Господин Фридланд? — попита вяло тя.

Мъжът кимна.

— Да — отговори той. — Може ли да вляза?

Сара отново погледна картичката. Под името, с различен шрифт, бе написано *Кързън секюритис*.

— Да не би да продавате нещо?

— Не.

— Тогава какво искате?

— Става въпрос за съпруга ви.

— За бившия ми съпруг.

За бившия ви съпруг.

Сара го погледна още веднъж. Беше десет и петнайсет. Били вече си беше легнал. Всичките ѝ инстинкти ѝ подсказваха да затвори вратата, да задържи мъжа навън, да се предпази от онзи живот, на който вече бе успяла да обърне гръб.

— Да не би нещо да се е случило с него?

— Изчезнал е.

— Ами, той винаги изчезва.

— Но ние трябва да го открием.

— *Ние* ли?

Мъжът я погледна. Лицето му беше сиво и стегнато от умората. Опита се да се усмихне.

— Работя в службите за безопасност към правителството — търпеливо обясни той. — Мога да ви дам един номер. Нямам нищо против да изчакам тук, ако вие предпочитате да се обадите и да проверите.

Той бръкна в джоба си и извади друга картичка. Рос му я бе изпратил по специален куриер. Беше казал, че може и да помогне. Сара погледна картичката.

— *Даунинг стрийт*? — попита тя.

— Да.

Сара се поколеба за момент, после отстъпи назад в коридора. Фридланд я последва и остави редица влажни стъпки след себе си. Седнаха в хола, а дрехите на Фридланд окачиха на виенската закачалка, откъдето се чуваше ритмичното почукване на капките върху пластмасовия леген за пране под тях.

— Тъкмо гладех — безпомощно каза Сара. — Страхувам се, че е малко разхвърляно.

— Аз съм виновен. Трябваше да се обадя предварително.

Сара кимна, без да каже нищо, чудейки се защо ли се чувстваше толкова притеснена, докато слушаше как този непознат ѝ говори тихо за мъжа, с когото бе делила живота си. Маквий вече не означаваше нищо за нея. Той бе просто едно от преходните неприятни неща в живота. Само дето от време на време се отбиваше да вземе сина си, но винаги закъсняваше, винаги разсеян. Работата му, поне малкото, което знаеше за нея, подхождаше на човека, в който се бе превърнал. Беше безпорядъчна. Трябваше да се занимава с третокласни хора, с далавераджии, с престъпници. Сигурно всичко това му се нравеше. А сега... Тя премигна и поклати глава, опитвайки се да се съсредоточи. Непознатият, Фридланд, говореше нещо за някакви телефонни обаждания. Дали Маквий се бил обаждал? Дали бил писал? Тя поклати глава небрежно.

— Не — отговори тя.

— А на момчето?

— Не, няма нищо.

— Това не е ли необичайно?

— Кое?

— Доколкото разбирам, те са били много близки.

Сара го погледна, без да отговори, не ѝ хареса това, че мъжът бе употребил минало време.

— Те са много близки — отговори тя. — Много близки.

— И той обикновено се обажда, така ли? Когато пътува извън града? — Направи пауза. — Може би изпраща пощенски картички?

— Понякога.

— А сега?

— Казах ви. — Тя отново поклати глава. — Нямаше нищо.

Фридланд кимна и се огледа, подозрителен, и Сара разбра, че той не ѝ повярва. За момент тя се запита дали не е овластен да претърси апартамента ѝ, дали тази къща — все пак — не бе също така уязвима на мръсотииите в живота на Маквий, както всичко останало досега. Но после непознатият каза, че щял да си тръгва и да му се обадела в офиса, ако научела нещо, и тогава тя разбра, че посещението е приключило.

Той си тръгна скоро след това, като взе прогизналия си шлифер от закачалката и ѝ пожела едно уморено лека нощ. Като го гледаше как се отдалечава по улицата, тя напипа картичката с двата телефонни номера, които той ѝ беше дал, и адреса на *Сидмът плейс*. Обадете се, ако той се свърже с вас, бе казал той. Ако разберете къде се намира. Ако изобщо имате някаква представа къде може да бъде. Без да се притеснявате, че може да е късно.

След като затвори вратата, тя се върна в коридора и забележа фигурата в долната част на стълбището, застанала с една ръка на парапета.

— Били — каза тя. — Трябваше да си в леглото.

Момчето кимна, гледайки я с огромните си кафяви очи.

— Кой беше този?

— Приятел на баща ти.

— И какво искаше?

Сара не отговори и отново напипа картичката, опитвайки се да се освободи от тревогата в гласа си. Били беше досущ като баща си, същата намръщена и силна вгълбеност, същата груба прямота.

— Не знам — отговори тя накрая.

Когато се върна в офиса си на *Еф стрийт*, Емъри веднага разбра, че Съливан го очаква. Шлиферът му бе праметнат на един от шкафовете на Хуанита. Ароматът на малките черни пурички, които пушеше, все още се носеше във въздуха. Емъри погледна към Хуанита, повдигайки едната си вежда, и тя кимна в отговор.

— Тук е от половин час — докладва. — Обажда се на летището на два пъти, за да провери кога се връщате.

Емъри кимна и затвори очите си за момент, после уморено прокара ръка по лицето си. Част от съзнанието му бе очаквала следващия половин час, но това не го правеше по-приятен. Влезе в офиса. Съливан седеше зад бюрото му със запретнати ръкави на ризата, а главата му бе заровена в някаква дебела папка с материали от подслушванията на НАС. Емъри затвори вратата. Съливан не вдигна поглед.

— Разбираш ли нещо от всичко това? — попита той направо.

Емъри погледна през рамото му. Съливан беше преполовил серията шифрограми от Дамаск.

— Да — отговори Емъри. — Но никоя от тях не е актуална.

Съливан изръмжа и най-сетне вдигна очи. Очите му бяха зачервени от изтощението.

— Това твоя преценка ли е или само догадки? — попита той.

Емъри сви рамене, пренебрегвайки провокацията.

— Нито едното. Това е просто логика. Едното следва друго. Тухла по тухла... — Той направи пауза. — Вие ми дайте тухлите, а аз ще ви построя стената.

— Така ли?

— Да.

— Тогава какво ще ми кажеш за Лондон? Какво ще кажеш за всичко, което изпратих там? За газа, който британците загубиха? За Ал Захра? За всичко това?

Емъри го изгледа за момент, после се отпусна в креслото от другата страна на бюрото.

— Вече ви казах за Ал Захра — каза той. — Вече обсъждахме този въпрос.

— Разбира се. Каза ми, че човекът бил само прикритие. Че само играел.

— Казах само, че единственото, от което се интересува, е да спечели влиятелни хора. Хора, които да му ударят едно рамо. Да го поканят само за час-два на най-високата маса в страната. Това казах. Човекът иска да си спечели добронамереността на няколко души. Затова винаги, когато го потърсиш, се отзовава. И предлага услугите си.

— Това престъпление ли е?

— Зависи.

— От какво?

— От това дали купуваш или продаваш. Проблемът със Захра е, че той никога не е имал нищо, което да може да продаде. Казвам ви, сър, с този човек можем само да си загубим времето. Той никога не ни е давал разузнавателна информация, която да струва дори и цент. Нито един червен цент.

— А сега? — Съливан се наведе напред, единият от дебелиите му пръсти прободеше въздуха. — Всички тези истории с липсващия газ? Израелецът? Онзи, когото застреляха на улицата? Казваш ми, че това не е актуално?

Емъри поклати глава, напълно изморен, търсейки как да сложи край на разговора.

— Не, сър. Не казвам това. Казвам, че е интересно. Казвам, че ще проверим. Но ни трябва потвърждение за данните. Други източници... — той сви рамене.

Съливан не каза нищо известно време.

— А какво ще кажеш, ако е имало такова потвърждение? — изрече накрая той. — От друг източник?

— Тогава ще проверим. — Емъри направи пауза. — Имате ли някакво име?

Съливан го изгледа спекулативно. После поклати глава.

— Не — отговори той. — Нямам.

Той рязко се изправи и забодя догарящата си пуричка в остатъците от кафето. Като стигна до вратата, спря и се изви настрани.

— Ще направиш ли изобщо нещо със Захра?

— Разбира се... — Емъри отново вдигна рамене и кимна към купчината книжа върху бюрото. — Всичко е въпрос на време. Просто сега имаме други приоритети.

— По-важни от Захра?

— Да.

Съливан кимна и посегна към дръжката на бравата. После се поколеба за момент и погледна обратно към Емъри.

— Аз не съм експерт — тихо каза той. — Но не е зле да се окажеш нрав.

Късно вечерта Маквий се върна в училището.

Беше бяла, ниска сграда с плосък покрив и имаше прозорци с метални рамки. Беше го открил през деня, като проследи две деца, които се връщаха от обяд. Бяха тръгнали по пътя, който се виеше между евкалиптовите дървета, край оградената постройка, която се оказа плувен басейн, и надолу към най-отдалечения край на кибуца, където хълмът рязко се спускаше и предлагаше разкошна гледка от равнината долу и ливанските планини отсреща. Ливадата пред училището беше окосена скоро и децата се преследваха едно друго с пълни с трева ръце. Маквий ги наблюдава няколко минути, чудейки се дали Села е вътре и знаейки, че е безсмислено да се опитва да разбере. От най-голямо значение щеше да бъде първата им среща. А последното нещо, което му трябваше, беше да има публика.

Сега, обаче, училището беше празно, само един прозорец светеше в предната част, а някаква жена стоеше зад бюрото, приведена над купчината тетрадки. Маквий излезе от сянката и прекоси тревата до двойната главна врата. Горе, за разлика от равнината, нощите бяха хладни и той усещаше новоокосената мека трева под краката си.

Когато стигна до вратата, се разколеба, но въпреки това почука леко. Една от вратите беше полуотворена и той успя да види жената зад бюрото. Все още погледът ѝ бе приведен надолу, а моливът в ръката ѝ се движеше леко по листа хартия, спираше от време на време, отмяташе някоя грешка, но това, което той разбра веднага, бе, че това бе Села.

Почука отново и жената вдигна очи, същото лице като на снимката от апартамента в Джафа, високите, с леко славянски черти скули, и големите очи, леко счупеният зъб в опитващите да се усмихнат устни.

— Да?

— Казвам се Маквий. Познавах съпруга ви.

— Вие сте от Лондон?

— Да.

Села продължи да го гледа, после стана и внимателно остави молива настрана. Тя пристъпи встрани от бюрото с подадена напред ръка. Това беше градски жест, за първи път някой си бе направил труда да го поздрави официално в кибуца и едва сега Маквий разбра колко много бе му липсвало това.

— Erev tov — каза тя. — Добре дошли в Шамир.

— Благодаря ви.

Тя му се усмихна за момент и после кимна към редицата от чинове. Английският ѝ беше правилен, но със силен акцент.

— Можете да седнете, ако желаете — предложи. — Бюрата са достатъчно здрави.

Маквий седна. Села беше по-дребна, отколкото бе очаквал. Около метър и петдесет и пет, метър и шейсет. Беше стройна, слаба, с набити от работа на открито крака и с добър тен на лицето. Носеше чифт стари брезентови шорти с копчета отпред, а ризата ѝ беше с няколко номера по-голяма. Тя забеляза, че той се загледа в нея и се усмихна притеснено.

— На баща ми е — просто обясни тя.

Маквий се усмихна, прокашля се и промърмори някакво извинение. Села просто махна с ръка. Беше съвсем пряма, без заобикалки, без игрички и Маквий веднага разбра защо Яков бе говорил за нея по онзи начин.

— Най-добрият човек, когото някога съм срещал — бе казал той веднъж. — В нейното тяло не може да се всели някаква лъжа.

Сега тя стоеше зад голямата катедра срещу Маквий с брадичка, подпряна на коленете ѝ, а с ръцете си беше обвила глезените си. Носеше само един пръстен, халка, златна, на третия пръст на дясната си ръка.

— Дошли сте заради Яков, нали? — попита тя.

— Да.

— Какво искате да ми разкажете?

Маквий премигна. Села незабавно бе поела контрола върху положението, без колебание, тя беше учителят в класната стая.

— Не го познавах толкова добре — отговори той веднага. — Срещяхме се през уикендите. Децата играеха футбол. А той беше

много запален по футбола.

— Да — каза Села. — Наистина беше.

Маквий се поколеба, не знаейки накъде да започне да играе.

— Съжалявам за това, което се случи — промълви той накрая. —

Прочетох за това във вестника.

— И аз също.

— Тук? В Израел?

— Да.

— И така разбрахте за случилото се?

— Да.

— Трябва да е било ужасен шок за вас.

— Да.

— Ужасна изненада.

Села не каза нищо и погледна към Маквий. Очите ѝ бяха дълбоки, наситено зелени. Маквий се размърда зад бюрото, чудейки се за годините, отслужени за Мосад, за това, което тя вероятно бе правила за тях, за това колко ли много знаеше.

— Вие заедно ли работехте с Яков? — попита той. — За същата фирма? За същата организация?

— Аз работех в Тел Авив.

— За същите хора?

— За правителството. — Тя сви рамене. — Разбира се.

Маквий кимна, осъзнавайки, че тя започва да става нащрек, че това всъщност бе потвърждение, че бе работила за Мосад.

— А защо не ви казаха? — попита той. — За смъртта му? За това, което се е случило?

Села го погледна, без да отговори. Маквий се намръщи.

— На работа ли бяхте тогава? Когато се е случило?

Села бавно поклати глава.

— Не.

— Бяхте в отпуск?

— В какво?

— На почивка.

— Не.

— Напуснала ли бяхте?

За първи път Села сведе очи. Настъпи дълго мълчание. Външната тишина беше изместена от песните на жътварките, а далеч, в

другия край на равнината, Маквий чу тежкия камион, чийто двигател бърбореше. Села отново вдигна очи. Лицето ѝ бе станало мрачно и Маквий разбра, че лесната част от разговора им бе свършила.

— Кой сте вие? — попита тя. — За кого работите?

— Имам самостоятелен бизнес. Работя за себе си.

— Никой не работи *само* за себе си. — Тя направи пауза. — Кой ви плаща сметките? Кой ви купи билета, за да дойдете тук? Кой ви изпрати?

Сега беше ред на Маквий да откаже да отговори. Той поклати глава.

— Дойдох да ви кажа, че съжалявам — тихо изрече той. — Познавах го достатъчно добре, за да ми липсва. Беше добър човек. В този бизнес това не е толкова често срещано, колкото може би си мислите. Приятелството ни беше забавно. Всичко, за което изобщо сме говорили, беше футболът, но имах чувството, че го познавам много добре.

Села се усмихна и кимна.

— Той казваше, че не разбирам нищо от футбол. Но това нямало никакво значение. — Тя направи пауза. — Той също ви харесваше.

Маквий остана потресен.

— Той ви е казвал за това?

— Да. Да не мислите, че в противен случай щяхме да сме тук и да разговаряме? Да не мислите, че щях да ви говоря тези неща? И да ви оставя да ми задавате въпроси? — Тя поклати глава. — Напоследък бе започнал да пише често. Беше много открит. И самотен.

— Вие му липсвахте.

— Знам.

— Той искаше да се измъкне. Да се върне вкъщи. Никога не го е споменавал, но аз така усещах нещата. Мисля, че той би бил много пощастлив, ако можеше да бъде отново тук. С вас. — Маквий се поколеба. Той също ли беше от този кибуц? Яков?

Села прехапа устните си за момент и се намръщи, напрягайки паметта си, после изви краката си от бюрото и стана, отново бе станала рязка, претоварената учителка, която трябва да постави оценки на домашните. Маквий погледна към бюрото. По него имаше разпръснати детски рисунки. Както бяха обърнати, му беше трудно да ги разбере. Цветовете бяха силни, резки вместо синьото небе, бели балончета

вместо облаци, наситено кафяво и зелено. Маквий се пресегна и взе една от рисунките, на която позна детската представа за кибуца, зелените полета, изпъстрени с кафяви ябълкови дървета и картонени къщички и трактори с огромни колелета и дим, излизащ от ауспусите им. Горے имаше нарисувани самолети в черно. Някакви заострени предмети падаха от самолетите и навсякъде около кибуца имаше дребни фигурки. Имаха пистолети, които бяха насочени към самолетите, но с лицата им нещо не бе наред. Очите им бяха твърде големи, а устните им прекалено кръгли. Имаха и хоботи, също като слоновете. Приличаха на посетителите от Марс.

Маквий се вгледа в рисунката, в мъжете със странните глави и забеляза, че Села го наблюдава. Накрая той ѝ подаде рисунката. Села не я погледна.

— Знаете ли какво е това? — попита тя.

— Не.

— Противогази. Децата тук също слушат новините. Всички слушат новините. Някои от децата мислят, че това е смешно. — Тя кимна към рисунката. — Но някои не мислят така.

— Очаквате газова атака ли?

— Никой не знае. Саддам е способен на всичко. Не тук, може би. Но в Тел Авив... — Тя сви рамене. — В Хайфа. Те искат да ни въвлекат във войната. Искат да тръгнем срещу тях. Искат по този начин да бъде разрушена коалицията. По този начин американците ще си идат у дома.

— Децата разбират ли това?

— Не, разбира се. — Тя направи пауза и погледът ѝ се върна върху рисунката. — Защо да го разбират?

Маквий не каза нищо. Села го погледна.

Ще останете ли задълго в кибуца?

— Не знам. Зависи.

— Зависи от какво? — Тя го погледна. — От мен?

Маквий кимна.

— Да — отговори той. — Решението ще бъде ваше, а не мое.

На лицето на Села се появи усмивка. После тя започна да събира рисунките на едно място с бързи движения на ръцете. Наблюдавайки я, Маквий си спомни за апартамента в Джафа, за опустошената спалня, за купчините бельо, разпрано и разхвърляно по пода, за съобщението,

което самото място представляваше, за снимката, която бе намерил в банята. Тя още беше у него. Беше в хижата, където беше пренощувал. Веднъж му се прииска да препише написаното на гърба ѝ на хибрю и да помоли някой да му го преведе, но в крайна сметка реши, че е по-добре да не го прави. Това беше твърде интимно, твърде лично, беше емоционална собственост на друг човек.

Когато подреди бюрото. Села взе пуловера си, преметна го на раменете си и леко завърза ръкавите отпред на гърдите си. Маквий все още седеше на бюрото, очаквайки отговора ѝ.

— Е? — каза той накрая.

Тя се поколеба. После ръката ѝ се плъзна към купчинката с рисунки, едно последно аранжиране.

— Знаете ли кое най-много щеше да липсва на Яков в Лондон?

Маквий поклати глава.

— Не — отвърна той.

— Синът ви, Били. — Тя направи пауза. — Мисля, че можете да останете.

[1] Има се предвид номерът на *Даунинг стрийт*, 10, където се намира личният офис на британските министър-председатели. — Б.пр.

↑

[2] Североизточните щати в САЩ. — Б.пр. ↑

4.

В девет без петнайсет Рос седна на бюрото на Фридланд и зачака във влажната лондонска сутрин.

Една от секретарките го беше пуснала да влезе, имаше скована фигура, не беше си отспал, беше в лошо настроение и беше нахлул в коридора и нагоре по стълбите, без да се обърне назад. След като установи, че офисът е празен, той си бе праметнал шлифера на едно от овехтелите кресла на Фридланд и остана да гледа как капките тупват и се събират в локвичка върху бледосивия килим от *Уилтън*. Беше въпрос на само един малък жест, но когато Фридланд се появеше, той щеше да свърши работата си. *Нашето кресло*, казваше той. *Нашият килим. Нашите пари. Нашите правила.*

Един от телефоните започна да звъни, един от двата на бюрото. Рос го погледна отначало и се запита дали линията не минаваше през централата на долния етаж. След като реши, че не е, го вдигна. В другия край се чу женски глас. Звучеше загрижено. Искаше да говори с господин Фридланд. Рос ѝ обясни, че очаквал всеки момент да пристигне. Можела да остави съобщение. Всичко щяло да бъде наред. Жената отначало се поколеба, после продължи да говори може би още минута. Рос кимна, не каза нищо и си позволи да пусне малка усмивка. В края на разговора той благодари на жената, затвори телефона и погледна часовника си. Минаваше девет, а все още нямаше и следа от Фридланд.

Като вдигна другия телефон, Рос помоли да му донесат чаша кафе. После отвори куфара, който носеше със себе си, и извади една голяма картонена папка. Постави я разтворена на бюрото, взе един от подострените моливи на Фридланд и започна да проверява направените от него преди около седем часа бележки. Меморандумът, предназначен за един силно ограничен кръг от министри, описваше подробности за политическия провал, който щеше да настъпи, ако пресата получи достъп до списъка с последните продажби на оръжия на Ирак от местни фирми. Беше го описал във формата на ситуация, като едно упражнение как да бъдат ограничени до минимум

последствията, и сам се бе опитал да се убеди, че изпращането му би било един акт на много внимателна политическа проверка. Търговията с оръжия можеше да представлява минно поле за всяко едно правителство, а този единствен лист хартия — само три параграфа — не представляваше нищо повече, освен една карта. Следвайте този път и може и да се отървем от разгрома. Ако не му обърнете внимание — всички сме мъртви.

Рос прочете меморандума още веднъж и после се облегна в креслото, като го завъртя леко, моливът още беше в ръката му. Слава богу, скандалите в оръжейния бизнес не бяха нищо ново. Една огромна част от промишлената продукция на страната беше свързана с отбраната, а износът ѝ бе жизненият ѝ сок. Назад, през април, митническите и правителствените служители бяха открили няколко огромни стоманени тръби, които бяха на път за Ирак. Тръбите, които според документите трябваше да бъдат използвани за нуждите на петролно химическата индустрия, всъщност бяха проектирани като части от иракско супероръжие. Това супероръжие имаше възможност да бомбардира цели на разстояние, достатъчно да достигне Тел Авив. Митническите служби тогава бяха притиснати да действат по настояване на Мосад, а скандалът, който произтече следствие на това, достигна до най-високите слоеве на властта. Всъщност, *Даунинг стрийт* сега бе стигнала достатъчно близко, за да бъде уязвима.

След шестте месеца спекулации в пресата, политическите уроци от този епизод бяха станали кристалночисти и бяха следени в най-висшите кръгове с непрестанно внимание. Не трябваше да има повече никакви изненади, повече никакви покани към медиите да взривяват обществеността. Страната, в края на краищата, се приготвяше за една важна война, а войната налагаше своята брутална логика. Правителство, което можеше да се огъне лесно, щеше да загуби битката. За да победиш, обаче, трябва да си твърд и да имаш кураж и да желаеш да поемеш рисковете на съдбата. Това беше урокът на историята. Това беше начинът, по който суверенитетът бе възстановен на Фолклендските острови. Правителството, истинското правителство, носи със себе си отговорност. И сега бе времето да я използва. Всичко беше съвсем просто и също толкова славно.

Застанал в малката обляна от слънчева светлина стая на четвъртия етаж и слушайки тирадата, Рос нямаше никакви съмнения

относно действителния дневен ред. Истинският дневен ред щеше да бъде свързан с това как да бъде запазен злият дух в бутилката. Каквото и да бяхме продали, независимо до каква степен смъртоносно, за страната щеше да бъде най-добре да остане неосведомена. Това беше работа на Рос. Това беше мястото, където той не би трябвало да си позволи да се издъни. Освен ако не искаше да свърши като Фридланд, вкаран в техните коридори, с прекъсната пенсия, като старият спец с влажните сега очи, който беше повикван само за специални случаи.

Рос стана и отиде до прозореца. Знаеше, че обстоятелствата вече работят в негова полза. Вчерашната реч на Джордж Хабаш, лидерът на популярния Фронт за освобождение на Палестина, съвсем пряко заплаши, че някои западни обекти ще бъдат нападнати в случай на действия на американските войски в Залива. Заплахата направо бе вцепенила службите за сигурност. Говореше се, че ще има втори Локърби^[1], или нападение над железопътната гара на някой голям град. Вече се разработваха планове за действие, ключовите точки бяха изолирани за специално наблюдение. Носеха се слухове, че тези, които нямаше да пътуват, нямаше да бъдат допускани до големите летища, че при петролните инсталации щяха да бъдат съсредоточени военни части, че ядрените електроцентрали щяха да бъдат обезопасени по подобен начин. Той дори беше видял един меморандум, предната вечер, който спекулираше с възможността химически оръжия да попаднат в ръцете на терористите.

Рос задържа мисълта си, чудейки се какво ли биха казали службите по сигурността, ако бяха научили за липсващите пет галона с *Табун Джи Ей*, когато видя Фридланд долу на улицата, забързан в дъжда. Рос беше убеден, че от политическа гледна точка инцидентът в Нюбъри трябваше да бъде запазен в съвсем тесен кръг от хора. Дали това щеше да бъде възможно, дали щеше да може да се сключи някаква сделка с мистериозните автори на бележката, която бе получил, той още не знаеше. Но трябваше още в самото начало да се уреди някакво прикритие за цялата история и Фридланд щеше да бъде най-подходящ за това.

Той чу стъпките долу, в коридора, и краткия приглушен разговор. После Фридланд се появи на вратата, като се опитваше да балансира чашките с кафе, които носеше в ръцете си. Върнал се в креслото, Рос

го изгледа как прекосява стаята и се замисли колко състарен изглеждаше човекът и колко уморен вид имаше.

Фридланд спря до бюрото, подаде на Рос едната чаша и остави другата на полираната повърхност. После взе шлифера на Рос от креслото, окачи го внимателно зад вратата и седна. За най-голямо разочарование на Рос, той не успя да забележи прогизналото петно на килима в краката си.

Рос погледна часовника си.

— Имам пет минути — предупреди набързо той. — Това ще ти потрябва.

Той подаде бележника си към Фридланд. Фридланд не направи никакъв опит да го вземе, а вместо това разбърка кафето си и с учтива усмивка покани Рос да продължи. Рос го изгледа за момент, след което отвори папката. Благосклонността един към друг, която бяха започнали да изграждат по пътя към градското летище, вече бе изчезнала. От онзи кратък момент на слабост не бе останала нито следа. Рос отново бе там, където винаги си беше, застанал над Фридланд с единия крак стъпил на врата му.

— Нюбъри — троснато започна той — с мястото, където онзи варел с химикалите с изчезнал. Щабът на фирмата е в Бейсингстоук. Човекът, с когото искам да се срещнеш, е господин Лавъл. Той е управляващият директор.

Фридланд кимна и отпи от кафето, наблюдавайки Рос над рамката на машата си. Рос се поколеба с единия му пръст, останал върху папката, очакваше някаква реакция и се раздражни от това, че такава липсваше.

— Лавъл — повтори той — е шефът. Той е бил отговорен. Той е този, който е решил да не се обади на полицията. — Замълча. — Една седмица е прекалено дълго време да бъде опазена тайна като тази. Не мога да си представя как ще приеме обвиненията.

— За какво?

— За това.

Рос извади лист хартия от папката и го плъзна по бюрото. Фридланд се пресегна и го взе. Беше стандартен формуляр, издаден от Министерството на околната среда. Най-отгоре, с големи черни букви бе записано: *Списък на токсични вещества*. Два реда по-надолу, до *Име на фирмата*, беше записано: *Диспоузъл*, заедно с адрес и

телефонен номер. По-надолу, в средата на страницата, където бяха изредени конкретните вещества, имаше едно кръстче, отметнато с молив. А в долната част на страницата, срещу *Дата*, бе записано *26 август 1990 година*.

Фридланд вдигна поглед.

— Но това е миналият месец — каза меко той. — Датата е от миналия месец.

— Правилно.

— И какво ще искате да направя с това?

— Искам да го дадеш на господин Лавъл. А после искам господин Лавъл още веднъж да напише контролното си.

— Но той не може. Химикалът наистина е изчезнал Фридланд спря, като нарочно изглеждаше възмутен. — Откраднат е бил. — Изчезнал е.

Рос се усмихна и взе кафето.

— Грещиш — каза. — Бил е унищожен. — Той кимна към формуляра. — Съвсем по правилата.

Фридланд се намръщи, когато погледът му отново се върна на формуляра.

— А това кръстче? Отбелязано с молива? Какво означава?

Рос вдигна глава.

— Това Лавъл трябва да попълни. Той е експертът. Не аз. — Той направи кратка пауза. — Предполагам, че има хиляди други химикали, които могат да изиграят тази роля. И всичките смъртоносни. Но нито един от тях няма да е нервнопаралитичен газ.

Той отново спря.

— Разбираш ли какво ти казвам?

Фридланд не отговори нищо отначало. После се отпусна на креслото си и кръстоса крака, спечелвайки малко време и настанявайки се по-удобно. През сакото си усещаше влагата, където Рос бе оставил мокрия си шлифер.

— Искате от мен да *покрия следите* на този човек — внимателно изрече той.

Рос поклати глава.

— Искам той *сам* да покрие следите си — отговори. — Ти ще му предложиш. Той ще го направи.

— А вие не знаете нищо.

— Аз не знам нищо.

— Но това е фалшифициране на документи.

— Да. И ще го направи, като си напише контролното още веднъж. Като напише нещо по-безинтересно... тъъ... за пресата, например.

— Като кое?

Рос го погледна от другата страна на бюрото. После стана, взе папката и с трясък отвори куфарчето си.

— Човекът има избор — каза той. — Той или може да направи това, което ти ще му предложиш, като подложи на санитарна проверка собствения си доклад, като го преправи, че уж е било съвсем допустима производствена злополука, небрежно отношение на служителя. Или — той сви рамене, — или ще оставим пресата да публикува името му, ще му бъде отнето разрешителното за правоспособност и ще оставим пазарът да свърши останалото. Представям си лъжите, с които останалите от бизнеса коват търговския си успех, въпреки че — той се усмихна — това ще си бъде негово лично решение.

— А аз? А *мое*то решение?

— Ти нямаш никакво решение, което се налага да вземаш. Всичко, което трябва да направиш, е да се качиш на колата си и да отидеш до Бейсингстоук. Господин Лавъл ще направи останалото. Гарантирам ти го.

Фридланд кимна, докато слушаше как Рос си приказва своето, класическата маневра, първи етап при създаването на прикритие, *отричай всичко*.

— И какво ще стане след това?

— Това вече не е работа на господин Лавъл.

— Така ли?

— Така.

— А да не би да е ваша работа?

— Не.

— А какво ще стане, ако това нещо се получи някъде на друго място? Между другото откъде се взе то?

Рос погледна Фридланд за момент, без да му отговори. После вдигна рамене и кимна към куфарчето си, към картонената папка с изрезките от вчерашните вестници.

— Палестинците ни заплашват с втори фронт — каза той. — Естествено, ще им трябват оръжия, амуниции — той отново вдигна рамене, — нервнопаралитичен газ.

— И това няма да има нищо общо с *Диспоузъл*?

— Да.

— Различен източник?

— Да.

Фридланд кимна, следвайки логиката, пълзяща нагоре срещу течението, обичайната рационална, политическа маневра. *Диспоузъл* беше фирма на консерваторите, фирма, която беше типичен пример за новата етика на торите. Беше рентабилна. Беше ефикасна. Биеше конкурентите си в целия свят, беше най-истинското доказателство за това, че свободната конкуренция и свободните пазари работят. Компанията беше спечелила много ласкави думи от самата министър-председателка и не беше сега времето, когато трябваше да бъде захвърлена на вълците. Поне ако това можеше да бъде избегнато. Фридланд вдигна поглед.

— Искате ли да ви го напиша? — попита той. — Или просто да ви кажа *не*?

Рос спря, след като беше извървял половината път до вратата с куфарчето в ръка. Той се огледа. Фридланд все още седеше в креслото си, с лице към прозореца, съвършено неподвижен. Рос пристъпи към него, наведе се и приближи устата си до ухото му. Заговори много бавно, с тих глас, като добре беше прикрил раздражението, което още чувстваше.

— Знаеш ли, направих си труда да вдигна телефона ти докато те нямаше — каза той. — Преди да пристигнеш. Някаква мисис Белингъм се обади.

Фридланд се огледа наоколо и лицето му бързо смени изражението си. Рос му се усмихна, отново овладял положението.

— Прислужницата — потвърди той.

— И какво каза?

— Каза, че Стефани е изчезнала. Очевидно е оставила някаква бележка.

— И?

Рос се изправи, куфарчето все още беше в ръката му.

— Каза, че с това добрите ѝ намерения приключвали. Каза, че според нея хероинът ѝ се отразявал много зле. — Той направи пауза. — Можем да я вземем. Можем да я затворим. В някоя приятна малка килийка. Без наркотици. Без лекарства. Дали ще ѝ хареса? Дали ще го преживее?

Той спря за втори път и постави ръката си на рамото на Фридланд.

— А ти ще го преживееш ли?

Тийлман се събуди призори, преследван от образа на Лора. Тя бе останала в мислите му през цялата нощ, представяше си я под стрехите на *Дикси стрийт*, а самият той в сянката. Тя беше с Емъри. Емъри я бе любил с безгранична страст и безгранично умение. Боравеше с нея, сякаш свиреше на пиано, любимите му акорди, наслаждавайки се на времето, изтръгваше нови тонове, нови ритми, нейното тяло извито под неговото, гърчещо се в спазмите на поредния оргазъм, тихото стенание, което познаваше толкова добре, онова, което започваше долу ниско, кратките вопли на изненада, когато започваше да влиза все повече и повече, ръцете ѝ, които се спускат надолу и го придърпват още по-навътре, гърдите ѝ, разлели се по тялото ѝ, огромните ѝ диви очи, повдигнатата нагоре брадичка и изпъкналите вени на врата ѝ.

След това, след като приключи, Емъри увива дългото си тяло около нейното и тя се плъзга надолу, към корема му, косата ѝ разпиляна върху него, пръстите ѝ, които танцуват върху меката плът на члена му, милват го непрестанно, галят го, правят го по-голям и по-голям, езикът ѝ работи нагоре-надолу, пръстите ѝ обгръщат топките му, очите ѝ, полупритворени като на котка, го наблюдават. Скоро, когато той е вече готов, започва да се отдръпва, но тя поклаща глава и го поема още по-навътре, устните ѝ около него, нагоре-надолу, смучейки, и същият онзи приглушен стон, излизащ от гърлото ѝ. Ритъмът се ускорява и накрая той избълва, всичко, което е насъбрал и тя увива гърдите си около него и продължава да се движи, продължава да наблюдава лицето му, начина, по който то започва да се гърчи като книжна торбичка, докато спермата продължаваше да се изпомпва навън. След това, като две бебета, като куклички в кошчето на Брий, те

се обвиват взаимно, главата ѝ върху гърдите му, а ръката ѝ на корема и заспиват.

Тийлман се обърна, усетил топлата плът до себе си, разтърсен от мъка. Беше ден. Чуваше движещите се автомобили. Той отвори очите си. Инге лежеше до него, голите ѝ рамене се показваха над чаршафа, дългото ѝ тяло, прилепено до неговото. Тийлман се намръщи объркан. Беше си легнал сам. Беше сигурен в това. Тя му бе казала, че може да разполага с апартамента. Щяла да отседне някъде другаде. Беше я видял как си тръгва, как върви надолу по коридора. Беше извикала за лека нощ от асансьора и бе изчезнала.

Когато затвори вратата и се просна върху леглото ѝ, той се бе почувствал щастлив, че не трябваше да остава в хотела. Хотелът вече не бе сигурно място. Емъри имаше телефонния номер, а чрез него можеше да намери и адреса. По този начин той ги бе изпързлял, момчетата от консулството, които Емъри щеше да изпрати, или някой от специалните им екипи от Франкфурт, и щяха да сложат край на безценната му операция с някой смъртоносен изстрел. Щеше да им каже нещо, да ги излъже, да им даде някакъв претекст, с който да оправдае действието, за което щеше да ги инструктира. Самият той го бе правил много пъти, по време на други полеви пътувания, когато му се бе налагало да се сблъска с някой твърдоглав нещастник, слагаше му юздите и го връщаше в правия път. Обичайното извинение беше натискът. Момчетата, подложени на натиск. Това никога не беше подлагано на критики, беше просто един от атрибутите на работата, риск, който трябваше да поемеш, просто поредната жертва за Чичо Сам. Той никога не се бе заинтересувал какво ставаше с момчетата, когато ги откарваха обратно у дома, дали ги изкарваха в пенсия, или тихо ги вкарваха в някоя лудница, или — също като някои свои съветски колеги — просто изчезваха. Каквото и да се случеше, където и да се окажеха в днешно време, всичко беше правено точно по правилата, но това беше нечий друг проблем. До този момент.

Тийлман се обърна, изръмжа и отново се замисли за Лора.

— Искахме да си имаме бебета — прошепна той. — Деца.

— Да?

— Да. Опитвахме ли, опитвахме. — Той вдигна очи и забеляза, че Инге се бе изправила на лакът и го слушаше. — Ти какво мислиш? Да не мислиш, че съм бил аз?

— Какво имаш предвид?

— Да не мислиш, че ми е имало нещо? Че нещо не ми е била готина работата? Знаеш ли? Кофти чукане?

Той се изви и я погледна, любопитен колко големи бяха гърдите ѝ, по-големи, отколкото си бе представял, с големи кафяви зърна, красива кожа.

— Искаш ли да го направиш? — каза тя. — С мен?

Тийлман поклати глава, без да каже нищо, а Инге зарови главата си и го целуна нежно по рамото. После тя отхвърли чаршафа, беше почти медицински жест, съвсем като в болниците и коленичи пред него, а ръцете ѝ се плъзнаха надолу по корема ѝ, към гъстите руси къдри под него. Тя разтвори бедрата си малко, наблюдавайки се в огледалото на вратата на гардероба и пръстите ѝ започнаха да мърдат вътре, лакираните ѝ нокти ту се показваха, ту се скриваха, ханшът ѝ започна да се движи, напред, назад. След малко, без да се усмихва, тя разтвори бедрата си още по-широко и Тийлман видя устните ѝ, подути и влажни. Очите на Инге се затвориха.

— Харесва ли ти да ме гледаш?

— Да.

— Това кара ли те да мислиш за жена си?

— Да.

— Тя прави ли така?

— Не. Никога. Поне не с мен.

— А може би с някой друг?

Инге отвори очите си и го погледна. Ръцете ѝ вече бяха неподвижни. Тийлман сви рамене, без да казва нищо, безнадежден, а Инге продължи да го гледа, после се наведе над него, целуна го, опита се да го докосне, после опита отново, като езикът ѝ този път бе по-настоятелен, но отново не успя. После го накара да се предаде. Той усети топлата влага на гърдите ѝ, улови очите ѝ за момент, а тя му се усмихна, вкопчи устата си в неговата и обгърна лицето му с ръце като започна да смуче първо горната му устна и след секунди чу силния стон.

— Извинявай — каза тя, докосвайки лицето му.

— Няма нищо.

Тя му се усмихна, гледайки го.

— Не това имам предвид — каза тя.

Десет минути по-късно, след като си бе взела един душ, Инге се върна в спалнята, седна на един стол до нощната масичка, праметнала единия си крак върху другия и започна да си лакира ноктите. Тийлман я наблюдаваше от леглото. Все още усещаше вкуса ѝ.

— С другия мъж ли делиш този апартамент?

— Да.

— С него ли спиш?

— Да.

И той няма ли нищо против, че аз съм тук?

— Не. Защо трябва да има нещо против?

Тийлман сви рамене.

— Просто питам — отговори той.

Блум, *кацата*, пристигна за късната закуска. Инге донесе прясно сварено кафе и няколко вида изпечени закуски. Тийлман, опрял гръб на прозореца, не им обърна внимание.

— Кога трябва да се обадя? — попита той за втори път.

Блум вдигна очи.

— В десет часа — отговори с уста, пълна с варени картофи. — Той винаги е там в десет.

— Имаш ли номера му?

— Разбира се.

— Той никога ли не го променя?

— Напротив, винаги.

Тийлман кимна. Бяха говорили за подробностите предишната вечер, тримата, седнали в ъгъла на един ресторант на *Пинеберг*. Асали живеел скрит зад висок дувар и купища от електронни охраняващи системи на някаква тиха къща в покрайнините на Бад Годесберг. Бил наел поне четирима телохранители, които работели денонощно на смени по двайсет и четири часа. Доколкото знаел Блум, живеел на диета от видеофилми и готова храна, която му носели от съседния корейски ресторант. Опитите да се доберат до него, по какъвто и да е начин се проваляли. Единственият флирт с истинския живот, който можел да си позволи, бил да вечеря от време на време в хотел *Драйзен*, една огромна сграда на брега на Рейн, пет пресечки по-надолу по неговата улица. Очевидно имал доверие на персонала там. Запазвали му маса в основния ресторант и ако телохранителите били облечени с костюми и си сложили вратовръзки, шефовете на хотела нямали нищо

против. Клиентелата, във всеки случай, не представлявала никаква заплаха за Асали. Преуспяващите германци на средна възраст дори нямаха никакви проблеми с палестинската кауза. Напротив, много от тях приютяваха и изразяваха тихата си симпатия спрямо всеки, който беше достатъчно глупав или смел, за да тръгне срещу израелците.

Тийлман отпи от кафето си. Планът, в същността си, беше пост. Щеше да се обади на Асали и щеше да му предложи услугите си. После щеше да му даде някакъв номер във Вашингтон, на който да може да направи проучванията си. Номерът щеше да бъде този на Съливан, в неговия кабинет, на същия коридор с Овалния кабинет. Тийлман вече се бе свързал с него, беше се обадил у дома му и го бе помолил единствено за подкрепа. Ако се обади някой на име Асали, беше казал той, просто измислете нещо за мен. Кажете му, че съм благонадежден. Докато го слушаше, Съливан не бе казал нищо, а просто изръмжа нещо в знак на съгласие и помоли Тийлман да повтори името, като го изрече буква по буква. Тийлман така и направи, разбирайки, че вътрешният номер след централата в Белия дом беше най-добрата примамка, най-сочната стръв, която щеше да накара палестинеца да се подаде от своя бункер.

С помощта на Съливан, Асали щеше да се съгласи да се срещне с него. От осемнайсет месеца, според Натан Блум, човекът се опитвал да си осигури американско поданство. Всички опити, преки или чрез някаква трета страна, били провалени. Сега, независимо по каква причина, той щеше да си помисли, че накрая приливът е започнал да работи в негова полза. Тийлман щеше да го накара да повярва в това по телефона, но трябваше да има и среща, лице в лице, и то на неутрална територия. Някъде наоколо би било идеално. Дотам трябваше да стигне разговорът, това първо телефонно обаждане. Без никакви твърди обещания, нищо конкретно, само потвърждение, че ще се обади пак, след като арабинът вече е имал малко време за размишления.

Тийлман погледна към другия край на масата, където седеше Блум. Предната вечер израелецът бе описал хотела съвсем подробно: пътищата, по които можеше да се стигне до него, околните къщи, разположението на основното фоайе на партера, начинът, по който се отварят вратите, странният ляв завой, който щеше да ги изведе обратно на двора и на тихите и сенчести крайградски алеи, които водят нагоре към аутобана, пресичащ страната от север на юг. Докато слушаше,

Тийлман бе останал впечатлен. Наблюденията на Мосад както винаги бяха безупречни. Също както и техният оперативен план. Щяха да организират един скромна пункт вън от хотела, достатъчен да отстранят един или двама от телохранителите. Вътре, във фоайето щяха да имат четирима агенти, както мъже, така и жени. Двама от тях щяха да бъдат гости на хотела. Всички щяха да бъдат въоръжени. Всички щяха да говорят отличен арабски. Те индивидуално щяха да се справят с телохранителите, благодарение на дискретната употреба на автоматичните си пистолети, след като ги посъветват шепнейки да стоят мирно, да не предприемат нищо, докато Асали щеше да бъде отведен от хотела и откаран нанякъде.

Тийлман, който беше ветеран в поне дузина подобни операции, знаеше твърде добре, че всичко щеше да бъде много по-крехко, отколкото изглеждаше, че не всички планове приключваха успешно, когато се стигнеше до пряк контакт с врага. Но израелците бяха признати майстори на това поле и ако Блум беше толкова добър, колкото Тийлман подозираше, че бе, тогава той имаше пълно основание да очаква, че ще може да прекара ден-два на спокойствие в компанията на арабина — със сигурност — щеше да има достатъчно време, за да провери доколко е вярна теорията за Вулф. Това, което щеше да остане неразрешено, обаче, бе осигуряването на безопасно място, на къщата, в която Асали да бъде отведен, преди да бъде откаран обратно в Тел Авив. Последното щеше да бъде истинската награда за Мосад: един шанс да го разтърсят по-обстойно, да го обвинят в нападенията срещу израелските автобуси и накрая да го изправят пред обществения съд като едно живо доказателство, че светът бе твърде малък, за да могат да се скрият терористите от дългата ръка на израелското правосъдие. Бяха сторили същото с Айхман и безброй още други нацистки военнопръстъпници. Правеха го сега с арабските си врагове, една още по-стара антисемитска раса, не по-малко опасна и не по-малко брутална.

Тийлман сипа още една лъжичка захар в кафето си. Той също имаше карти, които да изиграе, и Блум го знаеше. Без него, без телефонното обаждане, Асали нямаше да се съгласи да се покаже. Ако това не беше покана, отправена от американците, директна, внимателно проверена, човекът нямаше да се появи. Не и на тепсия. Не и тогава, когато те щяха да бъдат готови и чакащи да го отведат. По

същия начин, без Блум, Тийлман нямаше достатъчно опора, за да може да си свърши работата с Асали както трябва. Това беше едно странно застъпване на интересите им, един малък брак по сметка, който щеше да послужи за решаването на проблемите и на двете страни.

— След това — попита напрегнато Тийлман. — А какво ще стане след това?

Блум вдигна рамене, един жест на безразличие, реакция на човек, който не е свикнал професионализмът му да бъде поставян под въпрос.

— Ще сменяме колите — отговори той. — Два пъти през първия километър. Третата ще ни отведе в обезопасената къща. Той остава там — той отново вдигна рамене — два дни? Три дни? Колко време ти е необходимо?

Тийлман се поколеба за момент. Важни фигури като Асали не бяха лесни за преценка. Някои се разприказваха веднага. Други се държаха изненадващо необичайно. И в двата случая сънят беше единственият ключ. Когато лишиш един човек от сън, когато го държиш буден денонощно, когато дезориентираш чрез шум и ярка светлина и някой друг насилствен метод, рано или късно той става твой. Сънят беше лепилото, което държеше повечето хора изправени. Премахни го и хората се разпадат. Тийлман вдигна очи.

— Пет дни — отговори той. — Най-много.

— Окей — кимна Блум. — Пет дни.

Той се усмихна внезапно и посегна към остатъците от картофеното пюре, също като някой бизнесмен, пропътувал много мили и успял да сключи добра сделка, Тийлман осъзна, че отново погледът му е насочен към момичето, чудейки се каква ли точно връзка бе имала тя с Вулф, а сега и с Блум, и как ли успяваше сама да се освободи от този вероятен тормоз. Когато забеляза, че Тийлман я наблюдава, Инге се усмихна и кимна към телефона.

— Десет часът е — тихо каза тя. — В случай че си забравил.

Емъри седеше зад волана на взетия под наем форд и напредваше сантиметър по сантиметър под тунела *Калахан*. Сега беше най-натовареното движение около летището *Лоугън* в Бостън, пътищата към изходите здраво задръстени и в двете платна на тунела, колите

бяха прилепнали предница до задница, а температурата вече се бе качила над двайсет и пет градуса.

Той отново се пресегна към радиото и потърси местните станции. Беше долетял в Масачузетс призори, а думите на Вайл, когато се разделиха, бяха все още в съзнанието му. *Лице в лице* — бе казал той. — *В никакъв случай по телефона*. Емъри седеше в голямата кола и се намръщи при спомена за онзи разговор, чудейки се дали си заслужава да бие толкова път, дали можеше да си позволи още двадесет и четири часа, без да стъпи в офиса. Бяха изминали почти два дни, откакто се бе върнал от Западния бряг, а бюрото му вече не се виждаше под последните внимателно подредени купчини с данни. Хуанита, чийто апетит за работа бе смятал за безграничен, очевидно беше започнала да изнемогва и дори се бе отказала да пуска малките си шегички. Настойчивите обаждания на Съливан я бяха изтощили и тя бе предупредила Емъри, че след скандала около Захра, търпението на човека сериозно бе започнало да се изчерпва. Бил се обаждал отново предната вечер и поискал последна справка за НФОП^[2]. Джордж Хабаш заплашвал, че ще пренесе войната на Садам на запад. Заплахата, както я бил представил Съливан, била съвсем реална. Онзи обещаващ тероризъм в стил *а ла карт* срещу партньорите от коалицията, ако дори един крак стъпел в Ирак. Нервнопаралитичният газ безспорно щял да бъде в списъка на менюто. Дали това не завършвало картинката? Дали хубавите пари не трябвало да се насочат към НФОП? Дали Хабаш не бил човекът, за когото трябвало да помислят?

Емъри, вечно скептичен, не бе отговорил на нито един от въпросите на Съливан и сега отново вдигна рамене, най-последно измъквайки се от тунела и настъпвайки педала на форда към рампата на магистралата. Междущатската *Деветдесет и пета* щеше да го отведе на юг, под стрелващите се в небето грамади на централната част на града, край голямата извивка на бостънското пристанище и още надолу, към Кейп Код. Беше се съгласил да се срещне с Вайл в една зона за отдих, близо до Плимут. Вайл живеел на полуостровчето. А Плимут бил точно на средата на пътя.

Час по-късно Емъри намери зоната за отдих, един-два акра окосена трева с дървени масички за пикник в близост до магистралата. От Вайл и корвета му, модел осемдесет и шеста година, който бе

описал по телефона, нямаше никаква следа. Емъри паркира и излезе. Слънцето припичаше силно от почти безоблачното небе, но септември вече се усещаше по леката острота на духащия вятър. Във вятъра се усещаше дъхът на океана, хладен и солен, и скоро, той знаеше, лятото щеше да свърши. Обратно у дома, пристаните на марината вече бяха започнали да се отрупват с яхти за уикендите, един ранен признак за подготовката за зимата, и след месец-два той щеше да остане единственият господар на целия Чесапийк бей. Точно този тип плаване той харесваше най-много, самотно, като физическа самопроверка, кратките дни, благословени от тишината и студената и силна слънчева светлина, и безкрайната шир на откритото море.

Емъри се обърна на пети с ръце дълбоко в джобовете и тръгна обратно към колата. Напоследък, ако се изключеше разследването, той бе открил малко покой в себе си, може би това имаше нещо общо с Лора, може би облекчението от това, че ѝ бе казал, от това, че всичко бе излязло наведнъж и че се бе събудил на следващия ден и въпреки това връзката им си бе останала непокътната. В ретроспекция, тя бе реагирала точно така, както той очакваше, че ще реагира. С добър хумор и с чувство за такт и с някаква тиха следа от изненада. Тя не беше се нахвърлила срещу него, когато бе разбрала. Не беше му обърнала гръб. Просто бе казал, че разбира. Той се усмихна, като си спомни за докосването на ръката ѝ върху своята, очаквайки да се върне отново в залива, при огромните облаци, които се спускаха като завеси, разкриващи пътя на зимата.

Вдигна поглед, когато чу въздишката на колелата по топлия асфалт. До собствената му кола спря един червен корвет. Той вдигна ръка, знаейки, че това би могло да бъде само Вайл, и видя мъжа откъм гърба, набит, с голяма четвъртита глава. Мъжът излезе и тръгна към него. Беше облечен с дънки, тениска и маратонки. Изглеждаше малко над трийсетте, с около десет-двайсет килограма излишно тегло. Имаше гарвановочерна брада и чифт очила без рамки. Изглеждаше леко притеснен като човек, чиято заетост никога не пасваше на времето, с което разполага.

— Здравсти — каза той, без да направи опит за ръкостискане. — Аз съм Дейвид Вайл.

Седнаха на една от масичките за пикник. Вайл бе донесъл сандвичи, домашно приготвени и увити във фолио. Между филиите от

домашен ръжен хляб имаше няколко парчета сирене и няколко кръгчета пресен лук. Той внимателно постави сандвичите на масата между тях с ръцете си, които явно не бяха виждали по-тежък ръчен труд, и каза на Емъри да си вземе, каквото иска. Говореше като истински американец от Източния бряг, с типичните свити носови гласни, характерни за Масачузетс. Докато го слушаше, Емъри не можеше да повярва, че всъщност той бе израелец.

— Не съм — отговори Вайл. — Роден съм и съм откърмен в Щатите. В Провидънс, Роуд айлънд. По-голямата част от живота си съм прекарал тук. Това, за Израел, е отскоро.

— И как се е стигнало дотам?

Вайл сви рамене унищожавайки първите два сандвича.

— Трябва някой да прави и това. Имаме си специална дума за това. Казва се *алия*. Означава *завръщане у дома*. Тогава човек прави алия. Прибира се у дома.

— И вие го направихте? Прибрахте се?

— Разбира се. Аз съм евреин. Баща ми е евреин. Немски евреин. Цялото ми скапано семейство са евреи. Преди пет-шест години заминах за Израел, като турист, на поклонение, просто бях един от групата. Но... не знам. — Той отново вдигна рамене, атакувайки следващия сандвич. — Когато се случи, цаката му е да разбереш. Повечето хора не го разбират. Моментът идва, а ти си мислиш, че сигурно нещо не е наред със стомаха ти. А то не е така. Просто животът ти се променя. — Той премигна срещу Емъри. — Моят се промени. Аз направих алия. Прибрах се у дома.

— Но вие все още сте тук.

— Така е. Този месец. Предния месец. По-голямата част от лятото. — Той посегна към остатъка от сандвича, въпреки че устата му още беше пълна. — Аз преподавам. Преподавател съм. Отивам там, където е работата, където са парите. Освен това, продължавам и да уча. Хората като мен не получават образованието си, ние го *колекционираме*. Но сега пиша последната си дисертация, с положителност ще бъде последната. — Той се ухили. — Да не би да повярвате?

Емъри се усмихна, без да отговори в началото. После се приведе напред, отказвайки подадения му сандвич.

— Но Израел? — попита той. — Вие живеете в Израел? Негов поданик сте?

Вайл кимна.

— Разбира се — отговори. — Освен това имам един двустаен апартамент в Хайфа. Знаете ли какви са цените в Израел? Имот? Храна? Автомобил? — той поклати глава. — Искате ли една бира?

Той стана и се върна при колата, без да дочака отговор и се върна с две бутилки *Ролинг Рок*. Дънките не му стояха добре, бяха твърде широки, висяха му като чували, а ризата му се бе измъкнала отзад. Той отново седна.

— Какво искате да ви разкажа? — попита. — Искате да знаете за Лени Голд? Защо го познавах? Как се запознахме, това ли?

— Да.

— Той идва и говори в един от курсовете, които ръководех. Аз го поканих.

— Тук? Или в Израел?

— В МТИ^[3]. — Вайл кимна в посоката на Бостън. — Хората от И ВВС ми дадоха името му. Израелските военновъздушни сили. Казаха, че бил направо върхът. И се оказаха прави.

— Тези курсове, в които преподавате, които ръководите. Тези степени. — Емъри се намръщи. — Те в каква област са?

— Авионика. Балистика. Проектиране на свръхмодерни самолети. Всякакво предназначение. Изследванията се събират с бизнеса, а двете заедно — с технологията.

Той спря и облиза пръстите си.

— Тежка работа.

— А Голд?

— Най-добрият. Най-най-добрият. Той прекъсна, явно припомняйки си нещо и поднесе бутилката към устата си, внимателно наблюдавайки Емъри. — Освен това беше добър човек.

Когато свършиха с бирата, тръгнаха да се разходят наоколо. Оказа се, че Вайл познавал Голд много добре. От академична гледна точка той бил съвсем естествен. Имал остър ум, талантлив, с рядко срещания талант да оформя впечатленията от практическия си опит и да ги представя в едночасови лекции. Студентите на Вайл го оценили много високо. Харесвали това, че не приказвал празни приказки и настоятелно ги съветвал да обръщат повече внимание на базисните

неща. Те се прекланяли пред успеха, който той бил постигнал, две десетилетия, прекарани в иновационна проектантска дейност в авиацията, най-добрият в тази област. Освен това харесвали неговата непосредственост, чувството му за хумор, хапливите му отклонения за свръхразходите, отделяни за отбранителната промишленост. Когато го канели отново, за по-нататъшни лекции, Голд отседнал при Вайл, в къщата, която той бил наел във Фалмът. Стояли до късно в горещите летни нощи, изпивали по шест пакета Коорс^[4] сред разхладителния океански ветреца, долитащ през отворените прозорци на верандата. Въпреки че разглеждали професионализма си от различни ъгли, имали и много общи неща помежду си. И двамата били скептично настроени към различните аспекти на военно отбранителната промишленост. И двамата се прекланяли пред това, което израелците били постигнали с една десета от парите, но при стократно по-силна *мотивация*. Освен това и двамата можели да продължат да разговарят и за друго, когато нещата около бизнеса или образованието се изчерпели, за нещата, които наистина били с голямо значение.

Когато се връщаха бавно към колите, Емъри спря.

— А какво можете да ми кажете за миналата година? — попита той. — След катастрофата на Лола?

Вайл замахна и срита яростно някаква празна кутия от кока-кола, която се търкаляше пред краката му. Той не бе споменавал за Лола нито дума. Нито веднъж.

— Тя беше прекалено голям лукс за него — отговори той. — Кръстът, който той бе избрал да носи.

— Това негови думи ли са?

— Не. Той беше предан като светец. Но аз го виждах. Бях се запознал с нея. Знаех. Тя беше за него като заложена клопка. — Той поклати глава. — И наистина стана така.

— А Голд? Как го възприе той?

— Това разби сърцето му. Наистина. Това е единственото, което никога не можех да разбера у него. Как можеше... с тази жена...

Той отново поклати глава, а после настъпи дълго мълчание. След това те продължиха да вървят към колите.

— Той е престанал да работи за израелците... — вметна Емъри.

— Да.

— Защо?

— Не му плащаха това, което той искаше.

— А колко искаше той?

— Много.

— Но израелците са му плащали много.

Вайл го изгледа набързо и поклати глава.

— Но недостатъчно — отговори той.

— И къде отиде?

Вайл отново спря, погледна Емъри и вдигна едната си ръка, прикривайки лицето си от слънцето.

— Вие това ли дойдохте да разберете?

— Да.

— Защо?

Емъри не отговори веднага. После поклати глава.

— Не мога да ви кажа — отвърна той. — Освен това, че е много важно.

— Сигурно. — Вайл продължи да го гледа, очите му скрити в сянката на вдигнатата ръка. — А вие за кого работите? За правителството? За някаква застрахователна компания? — Той направи пауза. — За Тел Авив?

Емъри се усмихна.

— За правителството — отговори той. — *Да речем*, че е за правителството. — Той спря за момент. — Вие сте го познавал. Познавал сте го добре. Били сте приятели. Познавал сте и бизнеса. Знаел сте какви възможности е имал. Къде би могъл да отиде човек като него? — той отново направи пауза. — Кажете ми. Къде отиде той? Какво се случи след това?

Вайл погледна към Емъри за момент. После ръката му се спусна и той поклати глава.

— Той умря. Ето какво се случи. Умря в една хотелска стая в Ню Йорк.

— Заедно с някаква проститутка?

— Да. С проститутка.

— Това ядоса ли ви?

— Да.

— Липсва ли ви?

— Да.

Вайл отново започна да върви, много бавно, с наведена глава. Емъри влезе в крак с него, без да каже нищо. Накрая Вайл отново спря.

— Знаете ли какво е когато си близък с някого?

Емъри се усмихна, стоплен от иронията.

— Да — отговори той. — Случвало ми се е.

— Ама истински близък?

— Да.

— Тогава знаете какво изпитах аз, когато онова се случи с Лени. Той да се занимава с разни парцали. Да си губи времето с някаква курва. Този велик човек. — Поклати глава. — Така да си губи времето.

Вайл пристъпи към масата, на която бяха седели, и взе празните бутилки от *Ролинг Рок*. Емъри го изгледа как ги хвърля в кошчето за смет, една след друга, тряс, тряс.

— А миналата година... — отново попита той. — За кого работи той?

Последната бутилка се удари в кошчето. Вайл изтри ръцете си отзад на дънките, загледан в кошчето за смет.

— Ще ви кажа... — отговори бавно — и след това си...

Отново поклати глава и остави изречението недовършено.

— Но не са били израелци, нали?

Настъпи дълго мълчание. Някакъв огромен камион мина по магистралата до тях и прахът бавно започна да се сляга след него. Емъри отново попита. Накрая Вайл вдигна очи. Бяха навлажнени зад дебелияте лещи на очилата му.

— Вече ви казах. — Израелците не искаха да му платят колкото искаше. Те никога не плащат толкова пари. Казах ви. Това е скапана страна.

— Значи е отишъл при някой друг?

— Така е. Трябваше да го направи. Лола беше в такова положение.

— И е продавал същите неща? Продавал е това, което знае?

— Да — кимна Вайл. — Продаваше себе си. Продаваше всичко.

— Всичко, което бе научил на Западния бряг?

— Да.

— И в Тел Авив?

Вайл продължително го изгледа, борейки се с някакво вътрешно свое решение. После рязко подаде пухестата си ръка и Емъри усети

краткото потно докосване, преди събеседникът му да се обърне и да се затътри към колата си. Той влезе, запали двигателя и отпраши, без да се обърне назад. Емъри застана до масичката за пикник, гледайки как корветът бързо се смалява. Няколко минути по-късно, когато тръгна към своята кола, той все още продължаваше да се усмихва.

Маквий, който продължаваше да сънува Били, чу стъпките пред хижата. Отвори едното си око. Беше все още тъмно. Измъкна ръката си изпод чаршафа и погледна часовника си. Стъпките станаха по-силни, тежки ботуши, които тропаха по паважа, водещ към хижата. Стъпките спряха съвсем близо и Маквий тъкмо бе започнал да се изправя, когато вратата се отвори с трясък.

Маквий, свил се на ръба на леглото, се оказа облян от светлинния лъч на нечие фенерче. Зад фенерчето, невидим в мрака, той чу тих смях, който съвсем не беше приятен. В началото нищо не се случи, после нещо падна в краката му и светлинният кръг бавно проследи голото му тяло, докато стигна до пода. Маквий погледна надолу. Чифт стари работни ръкавици, чиито пръсти бяха изрязани.

Фенерчето угасна. От мрака долетя глас, гърлен, груб, мъжки.

— Четири часът — каза той. — Hader ochel. Ти ще дойдеш.

Фигурата се обърна и отвори вратата и на бледата светлина на охранителните лампи, сто метра по-надолу, Маквий видя някакъв висок и широкоплещест мъж. Лицето му бе брадясало, в лявата му ръка, леко отпусната, се виждаше полуавтоматичен пистолет. Полуизкъртената врата се затвори отново с трясък и стъпките бързо затихнаха, преди да спрат пред следващата хижа, но този път се чу почукване, дума-две на хибрю и някакъв сънлив глас отвътре. Работата, помисли си Маквий, посягайки към дънките си и оставяйки адреналинът да се разнесе из тялото му, а после си спомни смеха на мъжа и бавния оглед на фенерчето, едно послание твърде просто, за да бъде изричано на глас.

Двайсет минути по-късно Маквий се присъедини към групата сънливи кибуцници зад столовата. В мрака имаше паркирани няколко камиона, но двигателите им вече работеха, а фаровете бяха включени. Някой извика някакво име, след което избухна групов смях, а след това фигурите започнаха да се качват на камионите. Те бяха открити отзад и

когато потеглиха, тресейки се по асфалтовия път, който се виеше надолу по склона на хълма и слизаше в равнината, изведнъж стана постудено.

Маквий стоеше близо до задната част на първия камион с ръкавиците втъкнати на кръста му, хванал се с едната ръка за каросерията, за да се задържи при непрекъснатото друсане и накланяне, докато шофьорът спускаше голямото превозно средство по острите завои. В камиона имаше натъпкани мъже и жени на всякаква възраст, облечени в груби работни облекла, чиито модели и цветове бяха приравнени от силното слънце. Никой не говореше много, никой не се смееше и тогава Маквий се огледа, любопитен да види дали ще може да познае лицето с брадата. Никой не проследи погледа му. Централна линия, помисли си той тъжно. Просто още един работен ден.

Няколко минути по-късно камионът ускори скоростта, следвайки пътя в равнината. Отляво и отдясно бяха овощните градини, хиляди ябълкови дървета, подредени в равни редове, и когато камионите спряха и мъжете и жените започнаха да слизат, незабавно стана потопло. Зад тях, на изток, мракът бе започнал да просветлява, силуетите на планините закриваха поредното студено утро.

Кибуцниците се разделиха на работни групи и се спуснаха между дърветата. Маквий, застанал до пътя, зачака да получи инструкции и успя да различи няколко познати лица, като накрая реши да се прикрепи към един по-възрастен мъж с брезентова торба на гърба. Между дърветата тревата бе висока до глезените и беше влажна от сутрешната роса.

След като извървя близо половин миля. Маквий се оказа дълбоко навътре сред овощната градина. Десетина души стояха около някакво ремарке. Някой отметна назад платненото покривало и се видя, че ремаркетото бе наполовина пълно с ябълки. До него, на земята имаше купчина метални кофи. Старецът с брезентовата торба започна да ги разпределя, като се въртеше около купчината и раздаваше кофите безмълвно ту наляво, ту надясно. Маквий взе последната, като повтаряше движенията на всички преди него, нагласяйки диагоналната презрамка през гърдите и рамената си и поставяйки кофата пред корема. Групата се скри между дърветата и всички мъже и жени си взеха по една лека алуминиева стълба. Маквий ги последва, намери си

една стълба и избра редица дървета, отрупани с плод. Когато си сложи ръкавиците, забеляза, че му пасват отлично. Ръцете му почти се бяха възстановили, пришките се бяха спукали и под тях се виждаше все още нежната розова кожа.

Работата продължи с часове, с непрекъснат ритъм стълбата се местеше от дърво на дърво, кофата се изпразваше и отново се пълнеше и всеки нов товар се отнасяше до ремаркетото и се изпразваше в него. Маквий с любопитство установи, че работата му харесва, това, че беше еднообразна, че никой не ти се меси какво да правиш, начинът, по който топлината отново се прокрадна наоколо, как равнината отново се изпълни със светлика и как слънцето изкара потта на раменете и гърба му. Той знаеше, че това ще бъде цената, която трябва да плати, за да може да остане в кибуца. За да се добере до Села, за да стигне до разговора, който знаеше, че трябва да проведе, знаеше, че ще трябва да бере ябълки. Всичко беше съвсем просто.

Предната вечер, когато се връщаха от училището, тя се бе съгласила да се срещнат отново. Уговорката им не беше конкретна, може би щяха да се срещнат на обяд в столовата, когато свършеше работата за деня. След това, може би, щеше да има време да поговорят. Знаейки, че няма смисъл да препира развитието на нещата, Маквий би кимнал и бе приел прошепнатото *лека нощ* с усмивка. А тя беше влязла в бащината си къща, след като бе отворила незаключената врата и той бе извикал след нея, спомняйки си това, което му бе казала за Били. Той искаше да се свърже с момчето, да му каже, че всичко е окей и тя се бе поколебала за момент в мрака, замислена, и му бе обещала да се опита да намери телефон, от който да се обади. Името, Били, звученето му, по някаква непозната причина я бе накарало да се усмихне. Маквий бе забелязал това на два или три пъти. Усмивката беше напълно спонтанна, нещо слънчево, просто и Маквий се усмихна сам на себе си, като се замисли за това.

В другия край на овощната градина хората бяха започнали да се събират около ремаркетото. Не беше чул никакъв сигнал, нищо формално, но кошниците започнаха да се свалят и старецът с торбата започна да подава стъклени чаши на всички, някакво момче се появи измежду дърветата, носейки метална цистерна. То се присъедини към групата около ремаркетото, където хората се трупаха до цистерната и наливаха в чашите си някаква гъста черна течност.

Помирисвайки кафето, Маквий посегна към последната връзка ябълки. Беше в самия връх на короната на дървото, краката му, стъпили на клоните под него. Той пусна последната ябълка в кошницата и се отпусна надолу, а кракът му инстинктивно посегна към стълбата. След като не успя да я намери, Маквий погледна надолу. Някакво лице се бе втренчило в него. Брадата беше черна, а очите неподвижни. На корема на мъжа висеше кошница, полунапълнена с ябълки, а в лявата си ръка държеше стълбата на Маквий. Двамата се спогледаха за секунда-две, после мъжът се ухили, ледена, твърда усмивка, по-скоро предупреждение, и пусна стълбата. Тя падна настрани в тревата и тогава мъжът се обърна и тръгна към ремаркетото, освобождавайки презрамката на кошницата и премятайки я през врата си. Маквий, който все още бе на дървото, го видя как си изпразни кофата в ремаркетото и извика нещо на момчето с цистерната. Момчето кимна и му наля кафе в чиста чаша. Тогава той махна към дървото на Маквий и му каза нещо на хибрю, някакъв въпрос, а мъжът с брадата се изсмя, поклащайки глава, и отново погледна към Маквий, след което вдигна чашата за въображаема наздравница. Същият глас, помисли си Маквий, същият глас като тази сутрин. Фенерчето до вратата. И пистолетът в ръката му. Той погледна мъжа още веднъж, след което сви рамене и взе още една ябълка.

Тийлман седеше на задната седалка на мерцедеса и слушаше новините, докато Блум караше на юг от магистралата Хамбург — Бремен. Беше единайсет и половина сутринта.

Докато американските войски продължаваха да се съсредоточават в Саудитска Арабия, държавният секретар Джеймс Бейкър бе предприел поредната си обиколка из столиците на съюзниците, където докосваше ръцете на държавниците и ги успокояваше, като им обещаваше помощи или кредити, решен повече от всякога да запази коалицията. За германските служби тази неуморна американска дипломация имаше много специално значение. Ограничена от следвоенните договори да не предприема никакъв вид военна намеса в чужбина, републиката можеше да допринесе единствено с финансовото си участие. От гледна точка на размера на германския портфейл, очакванията на американците щяха да бъдат

големи. Ако Германия нямаше как, по-скоро, не ѝ беше позволено да влезе във войната, тогава поне можеше да напише един тлъст чек. Канцлерът Кол, обаче, беше на друго мнение. След като той вече бе започнал да плаща огромни суми, за да върне бившата Източна Германия в нормалния свят, бе решен да ограничи дела на своята страна в осигуряването на разходите за войната. В Бон предпазливо споменаваха за сума от няколко милиона дойче марки. За Тийлман, който се опита да превърне сумата в щатски долари на задната седалка на мерцедеса, тя се стори огромна. Но във Вашингтон и в Лондон, както с горчив тон отбелязваше немският коментатор, това било сметнато едва ли не като обида.

Когато новините свършиха, Тийлман се наведе напред. Блум шофираше, а момичето бе седнало до него. Бяха тръгнали от апартамента в Хамбург преди около час. Блум беше твърде потаен относно точното място, за което се бяха отправили, и с вдигане на раменете и една уморена прозявка отклони въпросите на Тийлман, но знаеше, че трябва да е някъде в околностите на Бад Годесбург. Бон, може би, или дори Кьолн, или някое от безкрайните предградия, застроени с общежития, които никнеха като гъби по западния бряг на Рейн.

Тийлман се облегна на здраво ушитите кожени парчета от тапицерията на седалката и погледна към Блум.

— Кажи ми още веднъж — каза той. — Кажи ми как мислиш, че ще се развият нещата.

Очите на Блум го погледнаха от огледалото за обратно виждане.

— Вече ти казах — отговори. — Не съм променял плана. Остава си същият.

— А ако той се появи с повече хора, отколкото очакваш?

— Няма. Никога не се появява с повече от трима. В противен случай хората от хотела започват да се чувстват неудобно. Не забравяй, че това е Германия. Бад Годесбург. А не Додж Сити.

Тийлман кимна, разбирайки намеката му. Телефонният разговор с Асали бе по-лесен, отколкото очакваше. Бе му отговорила някаква жена, може би жена му, или секретарката, но той веднага пое от нея и любезно изслуша това, което Тийлман имаше да му каже. Беше се представил и бе продължил, без да прави никакви коментари, когато стигна до проблемите на Асали с имиграционните служби на Щатите и

предположението, че могат и да се намерят алтернативни методи за получаване на американско поданство. В края на разговора Тийлман му бе дал номера на Съливан, във Вашингтон — 456–1414, главната телефонна централа на Белия дом, и дори го повтори, за да може Асали да си го запише: Преди да затвори телефона, Тийлман бе обещал да се обади отново преди свечеряване. Времето му създавало проблеми, бе казал той. Бил много натоварен и трябвало да си вземе самолет за обратно преди уикенда. Може би щяло да се намери място, където да се срещнат, може би някой местен хотел. Някой по-тих и дискретен. Щял да се обади и да предложи нещо, след като Асали се свържел със Съливан във Вашингтон. Без особен възторг, но въпреки това любезен, Асали му бе благодарил за обаждането.

Сега, двайсет километра преди Делменхорст, Тийлман отново се замисли за плана, за момента, когато разговорите щяха да приключат и да бъдат извадени пистолетите и когато арабинът щеше тихо да попадне в ръцете на Мосад.

— А аз? — попита той. — Как трябва да действам?

Блум се намръщи, изчакавайки да премине моментната изненада, като продължи да следи пътя.

— Ти ли? — меко попита той.

— Да. Аз. Ти ще отидеш в *Драйзен*. Там имаш всичко необходимо. Колите. Момчетата във фойето. Това го разбирам. Всичко е много точно. Но какво да правя аз? Как да действам? Когато стане време да се забият лопатите?

— В *Драйзен* ли?

— Ами да, в *Драйзен*.

— Ти няма да бъдеш в *Драйзен*.

— Така ли?

— Да.

Блум поклати глава успокояващо, като някой екскурзовод, който желаше да спести на клиентите си излишните тревоги.

— Ще бъдеш заедно с Инге. На мястото, където ще стане предаването.

— Имаш предвид обезопасената къща?

— Да.

— И защо?

Отначало Блум не отговори. После очите му отново се вгледаха в огледалото, съвсем спокойни, най-чистата форма на премахване на грижите.

— От оперативна гледна точка — отговори той — ние държим пълния контрол. И никога не споделяме това с други. Никога. Ти го знаеш.

— Не съм питал за контрол.

— Същото е. Същият проблем. Ще бъдеш там. Иначе нещата се усложняват. Не е необходимо. — Той поклати глава. — Ще го видиш по-късно. Не много по-късно, но по-късно. Така че — той повдигна рамене, а погледът му се върна на аутобана — какъв е проблемът?

Отначало Тийлман не отговори и погледна скоростомера, когато изпревариха един огромен камион, движещ се на юг. При сто и четирийсет километра в час машината почти не се чуваше да работи. Той погледна към момичето. Главата ѝ бе облежната на кожената седалка и тя сякаш спеше. Тийлман отново се наведе напред и приближи до ухото на Блум.

— Приятелю — каза той тихо, — аз *трябва* да, съм там.

— Защо?

— Защото трябва. Защото съм го правел и по-рано. Защото не съм някой осмокласен дебеланко. — Той направи пауза. — Каквото и да си мислиш.

— Нямах ли ми доверие?

— Не съм казал нищо такова. — Тийлман отново направи пауза. — Трябва да ме послушаш.

Очите на Блум отново премигнаха в огледалото. Не каза нищо, но с кимване на главата покани Тийлман да продължи. Тийлман се усмихна и сложи ръка на рамото на израелеца, когато започна да говори.

— Днес следобед ще ме оставиш в *Драйзен*. Ще се настаня в хотела. Ще се обадя на арабина отново. Ще му кажа, че съм отседнал в хотела. Ще му предложи да се срещнем там. Съвсем естествено. После ще ти се обадя, за да ти кажа подробностите, може дори да се срещнем. Зависи от теб. Ти ще се обадиш. Но каквото и да решим, когато дойде време, аз ще бъда там, ще бъда един от хората във файето, Чичо Сам, с вълшебната ръка. Разбираш ли.

— Да. — Блум се намръщи и раздражението му съвсем ясно се изписа на лицето. Но разбираш ли, че може да стане опасно?

— Мисля, че вече ти казах. Правил съм го и преди. През по-голямата част от живота си съм бил *там*.

— Нямах това предвид.

— Така ли?

— Да.

Той поклати глава и започна да става нетърпелив и превключи на скорост, за да изпревари една редица от камиони.

— Не ти говоря за политика. Наистина ли искаш да бъдеш там? Точно в епицентъра? С името ти, записано в регистъра? Независимо от това, че не използваш своето име.

— Да, казвам се Лейси.

— Окей. Хубаво американско име. Хубав американски паспорт. Наистина ли искаш да поемеш този риск? И да ги оставиш после да проверят всичко.

— Ами да — Тийлман сви рамене. — Защо не?

— И не мислиш, че...

Блум сви рамене, а в гласа му се прокрадна някаква нова нотка, някакво любопитно безразличие и Тийлман се облегна назад, не желаейки всичко това да се излее отгоре му. В разстояние на следващите километър-два в колата бе настъпила тишина и когато накрая тя бе нарушена, това бе от гласа на Инге, а не на Блум.

— Но ние можем да кажем и *не* — каза тя, гледайки право пред себе си към пътя. — Мислил ли си за това?

— Разбира се.

— И какво ще кажеш? Искаш арабина. Искаш да говориш с него. А какво ще стане, ако ние кажем просто *ами добре, говори с него, с него и с тримата му приятели*. Да не мислиш, че ще проговори? Да не мислиш, че ще ти каже това, което трябва да научиш?

Тийлман не отговори и се загледа в равно окосените поля, реколтата вече бе събрана. Есен е, помисли си той. После идва зимата.

— Можете да избирате — промълви накрая. — Или ще го направим както кажа аз, като остана в *Драйзен* и бъда във фойето, а вие си запазите вашия оперативен контрол. Или — той сви рамене — няма да се обадя по телефона.

— На Асали?

— Ами, да.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

Блум се отпусна на седалката си и взе предложената му от Инге цигара и посегна към запалката на таблото. С цигарата между устните си, той се приближи до светещата метална точка. Когато димът се разнесе, на лицето му бе изписана усмивка.

— А твоят бос — попита той, — мислиш ли, че той ще одобри това? Мислиш ли, че ще може да го разбере? Твоят Чичо Сам?

— Да.

— И ще ти прости, ако нещо се издъни?

— Без съмнение.

— И ще си помисли, че ти си свършил работата както трябва? И няма — той сви рамене и махна с лявата си ръка, за да разсее димния облак — да се усъмни? И ще му хареса да се изсереш на килима на Чичо Фриц?

Тийлман кимна, оставайки безучастен към острия сарказъм.

— Ти избираш — повтори той. — Ти си на ред.

Блум се изви на седалката и за първи път погледна Тийлман право в очите. Усмивката му бе станала дори още по-широка.

— Окей — отговори той. — Ще те закараме в *Драйзен*.

Първия път, когато старецът, Абу Юсуф, отново отиде в обществената библиотека, момичето от рецепцията не беше там, заменена следобед от едно услужливо чернокожо момче. Разочарован, старецът бе промърморил някакво извинение през разбитата си уста, лицето му бе подуто и насинено и тръгна да си върви. Младежът го наблюдава как накуцва към вратата и си помисли, че е просто още един беглец от черната статистика.

— Тя ще бъде на работа утре — извика той. — Елате около четири часа.

Старецът се върна на следващия ден, изчаквайки да стане четири в сянката на някакво дърво до входа. Вече мразеше Америка, горещите улици, боклуците, вкусът на въздуха, бледите хлапета с просешките им консервни кутии и мъртвешките им очи. Беше си мислил, че е виждал нищета и у дома, в някои от селата по Западния бряг, малко храна, без

работа, земята се продаваше на заселниците през главите на селяните, дори водата спираше, понякога с часове, дори с дни, без предупреждение, без никакви обяснения. Но това бе по-различно, по-различен *тип* нищета и за първи път старецът разбра, че бедността няма нищо общо с парите. Ню Йорк беше въшлив с пари. Те бяха навсякъде, на всяка витрина. На китката на една жена той бе видял достатъчно пари, с които можеше да изхрани семейството си цяла година, дори две години. И въпреки това, децата с техните кутии бяха там, дори имаше и по-възрастни хора, вечер, когато се прибираще от работа, ги виждаше свити във входовете, опрели брадичките си в коленете, отблъснати от човечеството, отхвърлени от един град, който беше твърде зает със себе си, за да им обърне внимание. Дори Тел Авив, помисли си той, беше по-добър. Дори израелците са по-любезни от тези странни хора.

Старецът влезе в библиотеката. Рецепцията беше на първия етаж. Момичето беше там, както бе обещал чернокожият младеж. Тя го видя как накуцва към нея, а изразът на лицето и бе несигурен, едновременно съжаление и състрадание, но също и тревога. Старецът го разбра, застана до бюрото и се опита да се усмихне. Отново Ню Йорк, помисли си той. Градът като някой бацил разпръскваше своето насилие и ето ги, потрошените тела. Дали да се намеся? Дали да рискувам? Това си помисли момичето. Това казваше лицето ѝ на стареца.

Той обясни какво иска. Имал пари в джоба си. Показа ѝ дебелата пачка от десетдоларови банкноти, купчинката, която се бе насъбрала за черни дни като този. Трябваше да се обади още веднъж, в Рамалах, на семейството си. Имал пари да си плати за това. Било много важно, по-важно отколкото думите, които знаел, можели да обяснят. Там, където живеел, нямало телефон. Където работел, не можел вече да ползва телефона. Дали момичето можело да му помогне? Дали имала телефон? Тук, в библиотеката? Или дори на някое друго място?

Смутено от настоятелността на стареца, от начина, но който той се бе навел към нея, от парите, които се бяха подали от портфейла му, момичето отговори, че щяло да бъде трудно. Била на работа едва от шест месеца. Това, че работела на рецепцията, било съвсем скорошно повишение. Използването на телефоните за лични цели било строго забранено. Не била сигурна кого можела да попита. Старецът кимваше

глуповато при всяко нейно извинение, повтаряйки разказа си, знаейки, че това е единственото, на което би могъл да разчита, единственото му спасение, но освен това той бе разбрал, че бе изплашил момичето и че тя търсеше сега най-учтивия начин да му откаже. Накрая младежът от предния ден се върна от една от полиците, където бе върнал няколко книги и леко докосна стареца по лакътя, слагайки край на кошмарите му.

— Елате с мен, сър — каза той.

Старецът го последва до малкия офис в дъното на библиотеката. На табелката на вратата пишеше *Дежурен библиотекар*. Вътре имаше бюро и телефон. В далечината, през прозореца, се виждаше Манхатън. Чернокожият младеж заключи вратата след себе си и вдигна телефона. Натисна два бутона, заслуша се за момент и после го подаде на стареца. Той бръкна в джоба си, намери някакъв лист хартия, на който беше записал номера.

Амер Тахул беше на бюрото си в Рамалах. Той отговори веднага. Старецът премигна и попита за жена си. Чернокожият младеж бе отишъл до прозореца, обърнат с гръб, загледан в пейзажа пред себе си.

Амер Тахул се върна на телефона.

— Хала е още в затвора.

— Видя ли се с нея?

— Да. Два пъти.

— Добре ли е тя?

— Тя е... да.

— Какво?

— Да. Добре е.

— Какво каза?

— Каза, че те обича. Каза ми да ти предам.

— Какво друго? Какво друго каза?

Настъпи тишина и за момент старецът си помисли, че Амер се бе изгубил. После той отново заговори, гласът му бе станал тих, почти шепот.

— Каза да внимаваш — отговори той.

— Само това ли? Да внимавам?

— Не.

— Какво друго?

— Каза да се махнеш оттам.

— Да се махна?

— Да се махнеш от... — гласът се поколеба. — Да се махнеш оттам, където и да си. От тези, с които си. Беше трудно. Не можехме да говорим. Но тя това имаше предвид. Сигурен съм за това...

Старецът кимна, но не можеше повече да разбере нищо, жена му беше в затвора, самият той — в Ню Йорк. Чувстваше се изоставен, загубен. Чувстваше се като растение, изтръгнато от земята. Той отново се наведе над телефона. Трябваше му нещо повече от новините. Трябваше му съвет, упътване, знак, че не всичко бе загубено.

— И какво да правя? — промърмори той.

Настъпи още по-дълга пауза, после линията прекъсна. Старецът остана загледан в телефона, почувства се измамен, после го затвори. Младежът до прозореца все още гледаше навън. Любезният му глас някак не се връзваше с нищо, останало в този град.

— Ще ви помогна да стигнете до улицата — каза тихо той. — Когато се пригответе.

[1] Малко селище в северната част на Великобритания, над което бе взривен *Боинг 747* на *Пан Ам* и при който загинаха няколкостотин души. — Б.пр. ↑

[2] Народният фронт за освобождение на Палестина. — Б.пр. ↑

[3] Масачузетски технологичен институт, едно от най-реномираните ВУЗ в света. — Б.пр. ↑

[4] Една от най-популярните марки щатска бира. — Б.пр. ↑

5.

Били Маквий бе все още облечен с ученическата си униформа, въпреки че се беше върнал от училище преди половин час, когато майка му вдигна телефона. Тя застана намръщена в коридора и той веднага разбра по интонацията ѝ, че в другия край на линията беше баща му?

— Татко? — извика той от горния край на стълбището. — Татко ли е?

Сара кимна. Рутинната размяна на приятни реплики бе приключила и тя подаде телефона, след което влезе в кухнята и затвори вратата, не желаейки да вземе никакво участие в тази тяхна авантюра, между *нейния* син и баща му.

Били взе телефона, бързо прелиствайки списъка си с новините, подбирайки онова, което бе важно, и отделяйки безинтересните неща.

— Тате? — каза той. — Къде си?

— Израел.

— А къде по-точно в Израел?

— В една ферма. Бера ябълки.

— Горещо ли е?

— Много.

— Ти добре ли си?

— Да.

Седнал на бюрото на секретарката в офиса зад столовата, Маквий се намръщи, когато разбра колко много му бе липсвало момчето. Вече говореше за футбол, за началото на новия сезон, за първите му срещи на страната на *Хорнзи скулс реп*. След приятелските срещи бил избран в А отбора. Потокът от новини спря за момент.

— А нещо ново около Яков? — попита той. — Какво успя да направиш?

— Някои други неща.

— Какво имаш предвид? — Пак замълча. — Татко?

Маквий поклати глава неспособен да отговори, наблюдавайки Села в другия край на коридора. Стоеше като охрана, в случай че

секретарката се върнеше. Телефонните разговори с чужбина обикновено трябваше да бъдат одобрявани от комитета на кибуца.

— Татко?

Маквий отново се наведе над телефона и смени темата, като попита за училище, за приятелите, за живота вкъщи, но момчето не се поддаде и върна разговора отново на въпроса за Яков. Накрая Маквий се предаде.

— Сега съм с жена му — каза той. — Мисис Яков.

— Искаш да кажеш Шейла?

— Села.

— Да. С нея. Тя хубава ли е?

— Да. Много.

— А обича ли футбола.

— Мрази го.

— *Какво?!*

Маквий се изсмя силно, когато чу изненадата в гласа на момчето, после видя сигнала на Села, която му подсказваше, че секретарката се връща от обяд, прошепна едно довиждане и затвори телефона. Когато се върна до вратата, Села бе започнала някакъв безсмислен разговор със секретарката после я придърпа настрана и изви тялото си, за да прикрие Маквий. Работата беше съвсем чиста и Маквий с жест ѝ посочи, че заслужава аплодисменти, когато мина край тях и излезе навън в горещия следобед.

Тийлман седеше в стаята си в хотел *Драйзен*, загледан в телефона, и се чудеше защо ли всичко дотук беше толкова лесно.

Беше се обадил на Асали само няколко минути след като се настани, седнал на прозореца, а все още обутите си крака бе вдигнал върху леглото. Навън, през прозореца, се виждаха огромни баржи, които сновяха надолу-нагоре по Рейн, вдигайки след себе си вълни от сива вода, която после се плискаше по чакъла на речния бряг. Асали лично бе отговорил на обаждането му, без да се изненада, че отново го чува, без да се противопоставя на предложението да се срещнат лице в лице. Когато Тийлман обясни, че е отседнал в *Драйзен*, арабинът се бе изсмял наистина изненадан. Тийлман бе попитал защо, желаейки да разбере каква бе шегата, а Асали бе отговорил нещо за Адолф Хитлер.

Очевидно, *Драйзен* е бил един от любимите му хотели. Бил се срещнал с англичанина, с Чембърлейн, там по време на чешката криза. Хотелът бил известен като стъпалото, от което започнала войната. Арабинът все още се смееше, когато затвори телефона, след като се бе съгласил да се срещнат да пият по нещо и може би да вечерят в шест и половина.

Тийлман продължи да гледа през прозореца, все още леко смутен. Ако Асали бе въввлечен в заплахата срещу Ню Йорк, ако наистина беше посредникът между доставчика и крайния получател, защо ли беше толкова непредпазлив при определянето на тази среща? Разбира се, той имаше охрана и вероятно бе предположил, че на обществено място щеше да бъде двойно защитен. Но Асали живееше в един свят на насилие и оцеляването му зависеше единствено от това, да се откаже от поемането на всякакви рискове. Тогава защо ли желаше да приеме поканата? Защо не беше поне малко по-трудно?

Тийлман поклати глава, без да разбере. После смехът на мъжа отново го заля, онази специфична острога, която имаше, онази многозначителност и това го накара отново да се сети за Адолф Хитлер, за срещата му с английския министър-председател. Тийлман не беше историк, но знаеше, че тази среща бе една от серията, довела до събирането в Мюнхен и подписването на прословутото споразумение, гарантиращо *мир, докато сме ние на власт*. Хитлер беше един комарджия, който изсмукваше искане след искане. Чембърлейн, за съжаление на наследниците си, се бе огънал. Тийлман се замисли срещу сравнението, наблюдавайки някакъв човек, облечен в тъмносин анцуг, да бяга на север по пътя край брега. Може би така си беше. Може би беше разбрал Асали съвсем точно. Може би човекът очакваше да дойде за съвсем открити преговори, допускайки, че американците са размислили, че са преценили риска, и че са решили, че Ню Йорк е твърде висока цена, която трябва да платят за Кувейт Сити.

Тийлман започна да се смее, след като проследи тази логика и провери теорията, осъзнавайки колко точно подхожда тя на фактите. Асали вероятно го разглеждаше като представител на американската страна, като парламентър, който е овластен да разговаря. Телефонното му обаждане до Съливан, при положение че го бе направил, би потвърдило неговата теза. Тийлман кимна и се отпусна в креслото,

като продължи да наблюдава мъжа в синия анцуг, малка точка, която бавно изчезваше в далечината. Дотук беше с Емъри, помисли си той. Дотук беше с всички глупави анализи, след толкова години, през които бе разчитал само на едно бюро и на един телефон. Човекът трябваше да поизлезе за малко на полето, да се сблъска с търсенето на истински доказателства, да му се налага да ги преценява, да ги претегля, да ги превърне в някакъв оперативен план. Може би тогава нямаше да е толкова надут, толкова скептичен. Човек трябва да даде нещо, за да получи. Това беше нещо, в което винаги бе вярвал. Трябваше да се поемат рискове, да се доверяваш на инстинктите си. Понякога губиш, без съмнение. Понякога се просваш по очи, а светът се стоварва върху главата ти и ти изкарва лайната през носа. Но друг път просто ти провървява, като сега.

Тийлман отново взе телефона и погледна някакъв номер, който бе записан в тефтерчето до лакътя му. Телефонът иззвъня два пъти, преди да му отговорят. Беше женски глас, Инге. Звучеше сънлива.

— Шест и половина — каза набързо Тийлман. — В хотела.

Емъри се срещна с Лора за обяд в един вегетариански ресторант, на три пресечки от офиса на *Еф стрийт*. Идеята беше нейна, неин избор. Беше идвала тук и преди това, със съпруга си. Мястото беше натоварено. Беше шумно. Тук лесно можеше да се скриеш.

Той стана, когато тя приближи, косата ѝ бе мокра от дъжда, който валеше. Изглеждаше уморена и претоварена, но огледа ресторанта, опитвайки се да открие Емъри, и след като го видя, тръгна към него през редицата от маси. После седна до него. Той усети дъха на дъжда в косата ѝ.

— Колко време имаме? — попита тя.

Емъри се усмихна.

— Половин час.

— Можеш ли да си го позволиш?

— Да.

Тя кимна и взе менюто, след което разсеяно проследи списъка с печените ястия.

— Рон? — попита накрая тя.

Емъри поклати глава.

— Нищо — отговори той. — Поне засега.

— А вчера?

— Казах ти. Обади се. Но това е строго оперативно... — Той сви рамене. — Поне така мисля.

Лора улови странната нотка в гласа му, повишението в края на изречението, един код, който тя беше започнала да разбира.

— Мислиш ли, че той *знае*? — безразлично попита тя. — Мислиш ли, че е разбрал.

— Мисля, че нещо не е наред.

— За същото става въпрос, нали?

— Не е задължително.

Появи се една сервитьорка и започна да рецитира специалитетите за деня. Лора поклати глава, без да слуша, като продължаваше да гледа Емъри. Беше напрегната, нетърпелива, нещо, което той не бе виждал преди това. Сервитьорката бе стигнала до средата на списъка. Емъри я погледна и ѝ направи знак да дойде покъсно, но Лора сложи ръка на рамото му.

— Патладжан — каза тя — и орехова салатата.

Сервитьорката надраска нещо на бележника си и погледна Емъри.

— Сър?

— Два пъти.

— Благодаря.

Сервитьорката изчезна с поръчката. Ръката на Лора все още бе на рамото на Емъри. Той се наведе и я целуна по бузата. Устните ѝ бяха сухи и дори не потрепнаха в отговор.

— Мислиш ли, че има неприятности?

— Мисля, че в момента е зает с една работа.

— Нямам това предвид.

Емъри вдигна рамене.

— Не мога да кажа. И в двата случая нещата не са лесни.

Лора бавно кимна и продължи да го гледа.

— Той бе смисълът на живота ми — промълви накрая тя. — Ти май не можеш да го разбереш. Това е като да попаднеш в чужда страна. Ако не си бил там, не знаеш нищо. И няма как да разбереш. — Тя направи пауза. — Обичам го. Мисля за него. Какво грешно има в това?

— Няма нищо грешно. — Емъри се поколеба. — Искаш ли аз да му кажа?

— Не.

— А какво тогава?

— Не знам. — Лора затвори очите си за момент, взе една кърпичка и я стисна между пръстите си.

— Как можеш да съобщиш такова нещо? Какво можеш да кажеш? Че животът му е свършил? Всичко, с което е свикнал? Всички тези години? Ти така ли би му го казал?

— Той ще има нужда да се посъветва с някого.

— Сигурно. Страхотна идея. Можеш ли да си представиш как Рон ще понесе всичко това? Някакъв глупав съвет? Някакъв тъп анализ от Чеве Чейс, който му казва как да се оправи?

— Така трябва да бъде.

— Така ли? — тя кимна. — Да, така трябва да бъде.

Тя остана тиха известно време, остави кърпичката настрана и накрая взе ръката на Емъри, стисна я, показа, че има нужда от нея. После започна отново да трепери, като се замисли.

— Не трябваше да го пускам да си тръгне — каза накрая тя. — Трябваше да му кажа.

— Но ти му каза. По *някакъв* начин.

— Не. Имам предвид така, както трябва. Всичко. Какво означава. Сега. Скоро. Когато се върне. Какво ще се случи. Какво би могло да му помогне.

— *Ние* бихме могли да му помогнем.

— Разбира се. Но — тя поклати глава в жест на физическо отвращение — това е ужасно. Той заслужава повече от това. Наистина заслужава.

Тя отново спря и се загледа в улицата. Дъждът бе спрял и слънцето къпеше тротоара.

— А какво ще стане в Управлението? — бавно попита тя. — Кой знае там?

— Никой.

— Никой? — недоверчиво попита тя. — При всички тези пари? При всички тези компютри? При всички тези събрани на едно място мозъци? И никой да не знае?

Емъри се усмихна и отново взе ръката ѝ.

— Но това си е нещо лично — каза той. — Твое решение.

— Знам, но...

— Но какво?

— Не мога да повярвам, че не знаят.

— Не знаят. — Той направи малка пауза. — Мислиш ли, че биха го изпратили, ако знаеха? Да прави това, с което се занимава сега?

— А с какво се занимава той?

Емъри я погледна, без да отговори, обичайните правила, които никога не трябваше да се нарушават. Лора кимна разбиращо.

— Окей — каза тя накрая. — Надявам се, че не знаят. — Тя го погледна. — Това беше ли безотговорно от моя страна? Че не им казах?

— Да.

— Но ти знаеш защо го направих?

— Да.

— Защото преди това му дължах истината. Затова. А не на неговите шефове. Не на майка му. Не на когото и да било. А на него.

— И на мен.

— При теб е по-различно. Ти си най-добрият му приятел.

— Така е.

Настъпи още по-дълго мълчание. Сервитьорката се появи, опитвайки се да балансира чиниите с димящия патладжан върху малкия си поднос. Лора я наблюдаваше със замислен поглед, после нещо трепна на лицето ѝ, сякаш си спомни нещо важно.

— Трябва да направим нещо — тихо каза тя. — Аз трябва да направя нещо.

— Какво?

— Не знам. — Тя отново го погледна, а лицето ѝ бе пребледняло под слънчевия тен. — Затова съм тук.

Тя взе чантата си, когато сервитьорката започна да сервира чиниите им. До своята чиния тя постави един голям кафяв плик, запечатан отгоре. Емъри го погледна.

— Какво е това?

Лора се намръщи, взе вилицата си и започна да си играе с патладжана. После остави вилицата си и бутна плика към него.

— Погрижи се за това — каза тя. — Ако нещата тръгнат на зле.

Фридланд пое след белия ситроен през най-натовареното за движението време на денонощието. Подходът към Крауч енд, който можеше да се изкачи само на втора скорост по стръмния хълм, беше изключително тежък, колите и автобусите бяха плътно прилепнали, а момчето и майка му почти не се виждаха някъде. Той ги проследи от ъгъла на тяхната улица, където беше паркирал, и ги видя в огледалото за задно виждане, когато излязоха от къщата. Момчето носеше някаква раничка на гърба си, а майка му бе облечена с шлифер. Момичето, което бе прослусало лентата, каза, че мачът щял да започне в седем. Майка му щяла да остане и да го прибере след това. Такава била редовната им уговорка.

След като мина край Крауч енд, ситроенът даде ляв мигач и се гмурна в малките странични улички, които осигуряваха по-кратък път до игрищата в Хорнзи. Фридланд увеличи дистанцията и отново се замисли за Рос и за истинската цена на договора, който бе сключил с него. Той знаеше от самото начало, че няма да бъде лесно, въпреки че първите години му беше почти приятно. Повечето работа беше съвсем целенасочена — кредитни чекове, тайни сделки, отдаване на комисионна при провали, кражби на софтуерни продукти, подслушване на телефонни разговори — и всичко това, дори взето като цяло, не представляваше нищо особено. Но напоследък всичко бе започнало да се променя. Рос бе започнал да става нервен и нерационален, едно потвърждение, че кликата на торите, най-накрая, беше разбрала, че се намира под заплаха. Докъде би довело всичко това, можеше само да се гадае, но той знаеше, че дните му са вече преброени. Той щеше да просъществува точно толкова, колкото и Рос, а Рос — и той бе сигурен в това — вече вървеше към изхода.

Ситроенът спря на едно Т-образно кръстовище и даде ляв мигач. Фридланд направи същото, разпознавайки широкия път, водещ към апартаментите в Хорнзи, зад железните парапети, и все още замислен за Рос. Историята с *Диспоузъл* беше просто още един симптом, показващ отчаянието на човека. След като премисля надълго и нашироко, той накрая реши да отиде до Бейсингстоук и прекара един неприятен час в компанията на управляващия директор на фирмата. Най-лошо от всичко беше грубостта, с която Рос искаше да си осигури прикритието. На Фридланд му бяха необходими може би пет минути, за да обясни начина, по който планът щеше да заработи, как трябваше

да бъде унищожен оригиналният анализ, да бъде написан нов, за някакво различно вещество, но при същите обстоятелства и същия краен резултат. Лавъл, управляващият директор, огромен и набит мъж, който сърдечно бе стиснал ръката на Фридланд, бе проследил внимателно предложението му, без да каже нищо, за да му каже накрая, че всичко това е лудост, че той не би трябвало да има нищо общо с това, че би предпочел да банкрутира и да изпадне в унижение от цялата работа, отколкото да вземе участие в такава долна конспирация. Очаквайки нещо подобно, Фридланд бе посветил оставащата част от часа на внимателно подготвения преди това поверителен разговор, като нарочно реши да сведе споменаването на своята роля до минимум, като обърна нещата до участие на разузнавателните служби, без да каже нещо конкретно, нещо, което мъжът вероятно би могъл да провери. Беше му споменавал за блискоизточните терористични групи и за Джордж Хабаш, и за безкрайните задкулисни игри на блъфове и контра блъфове, игри, в които нищо не беше такова, каквото изглеждаше, и където пет галона с нервнопаралитичен газ можеха да сведат съдбата на една средно голяма британска фирма до една кръгла нула. В края на този едночасов разговор Лавъл бе седнал зад бюрото си, вече по-зрял и по-мъдър, компанията му съвсем непокътната, също както и собствената му пенсия, перспективите пред семейството му отново възвърнати. Когато си тръгна, прекосявайки паркинга, окъпан от есенната слънчева светлина, Фридланд сам се изненада от представлението, което беше изнесъл, чудейки се дали ако се хване за година-две да продава застраховки живот, няма да му се отрази много добре на финансовото състояние. Когато влезе в колата си, той се бе обърнал да погледне големия офис, от който току-що бе излязъл, четирите панорамни прозореца на третия етаж. Лавъл бе застанал там и го наблюдаваше, запретнал ръкавите на ризата си. Никой от тях не махна с ръка, дори не кимна за довиждане и когато Фридланд бе свалил стъклото на прозореца си, Лавъл бе вече изчезнал.

Сега, завивайки към зоната за отдих, Фридланд видя как белият ситроен спря до линията резервни футболни вратички. Били, момчето на Маквий, излезе от колата още преди да бе спряла, метна раницата на гърба си и побягна към павилиона, в който се намираха съблекалните. Рос, знаеше той сега, не би се спрял пред нищо, за да

забави излитането си от най-вътрешния кръг на властта. Това бяха последиците, които властта, истинската власт, нанасяше на хората. Тя беше наркотик. Правеше те зависим. Лишаваше те от правото на собствено мнение. Вкарваше те в един дълъг и тесен тунел, в края на който се оказваше, че има само един изход. Човек или трябваше да се приготви отново за истинския живот, или просто си оставаше същият. Фридланд, докато наблюдаваше как Били се отдалечава, реши, че Рос не бе готов да се върне към реалния живот. Реалният живот вече бе престанал да го интересува. Щеше да бъде глупав. Щеше да бъде обикновен. Щеше да бъде рутинен. А това, което имаше смисъл, според него, онова, което той търсеше, беше просто едно място под слънцето.

Фридланд изчака още известно време след като Били изчезна в съблекалните, наслаждавайки се на есенното слънце, преди да вземе бележника си. Беше се чул с прислужницата сутринта. Беше се обадила да му каже, че няма никакви новини. Стефани може би се била върнала отново в Хейстингс. Можело и да е дошла в Лондон. Дори било възможно да е заминала в чужбина. Никой не знаел. Фридланд се замисли за нея, за своето дете, на двацет и две години, но неукротимо и буйно, успокоявано единствено от спринцовката. Беше я виждал как се дупчи, дори на няколко пъти ѝ бе помагал, това бяха най-лошите времена. Тогава това изглеждаше като единствения възможен изход. А сега? Той потрепери и отвори бележника си. Хорнзи Флатс беше на страница двацет и девета. Фридланд отбеляза мястото с кръстче, огледа се, търсейки някакъв друг изход, опитвайки се да запомни мястото, щастлив, че можеше да го прибави в нарастващия списък на потенциалните места. В някои отношения, господ да го прости, това беше по-удобно място в сравнение с училището. По-малко хора. Повече място. По-малко свидетели.

Маквий остави Села да води, след като излязоха от портала на охраняващата ограда и намериха пътеката, водеща нагоре по скалистия склон, и започнаха да се изкачва над кибуца. В четири след обяд бе все още горещо, а слънцето високо над небето. Жегата се спускаше по склона на хълма на талази, които ги посрещаха, и скоро Маквий си свали фланелката, взе я в ръка и продължи да върви след жената.

Бяха прекарвали първата половина от следобеда при басейна, на двете хавлии, прострени една до друга на затревения терен. Села ходела там всеки ден, почивала си от децата в училището. Плувала в продължение на половин час, дължина след дължина в бавен кроул, и на Маквий му бе трудно да плува до нея и затова бе предпочел да скача от трамплина. След това, мокри, те се бяха изтегнали на хавлиите си и разговаряха.

Села го бе попитала за Яков с непресторено любопитство, за това какво мислел за него, какви впечатления бил оставил у него. Маквий се бе изтегнал на хавлията, бе затворил очи и се бе върнал при влажните следобеди, прекарани до тъчлинията на Северен Лондон, при виковете на децата на бледата зимна светлина, при половинчатите разговори, които бяха водили. Разказа за това как очите на Яков никога не напускали терена, как винаги наблюдавали, понякога топката, но в повечето случаи играчите. Села се бе усмихнала на това, виждайки в думите мъжа, когото бе познавала. Освен това той играел и шах, бе казала тя. И рядко губел.

Сега, след като се бяха отдалечили на малко повече от миля от кибуца, Села спря на хълма. Разходката бе по нейна идея. Горе, в планината, скрит между скалите, имало някакъв вир. Той се захранвал от някакъв подземен поток, водата била леденостудена и бил достатъчно дълбок за плуване. Отишла там за първи път, когато била на дванайсет години, през шейсет и седма, през лятото на Шестдневната война^[1]. Преди шейсет и седма, кибуцът бил близо до старата граница, на сто метра от границата със Сирия, планината била преградена от минни полета и военни патрули. Понякога, след като се свечеряло, се чувала стрелба в планината и повечето нощи децата спели под земята в скривалищата. През шейсет и седма, обаче, всичко се променило. Помнела армейските танкове, пълзящи нагоре по планинския път, и грохота на снарядите, самолетите, които пикирали ниско над кибуца и бомбардирани сирийските позиции горе, в планината. Битките продължили няколко дни, а стрелбата бавно оредяла, когато армията отблъснала арабите обратно към Дамаск. След седмица изглеждало невероятно, че всичко било приключило, а заедно с мира дошло откриването на вирчето в планината, нейното интимно местенце, отдалечено на час път в горещината.

Маквий погледна надолу към кибуца. Някакъв камион от овощната градина направи завой на двора зад столовата и спря сред облак от прах. От камиона започнаха да се изсипват хора, малки точки, напълно незначими в изгарящата жега. Маквий избърса лицето си с фланелката.

— Яков беше ли в кибуца? — попита той. — Там ли се срещнахте?

— Да.

— Значи сте израснали заедно?

— Да — тя кимна. — Там, долу.

— Той на твоята възраст ли беше?

— Да.

Маквий се усмихна, сецайки се отново за снимката, за двете лица. Сега тя бе с него, закопчана в задния му джоб. Можеха да бъдат брат и сестра, помисли си той. Може би, в известен смисъл, бяха такива.

Те продължиха да се катерят по вече по-стръмния път, вече се виждаха само лишеи и ниски храсталаци наоколо. Скоро кибуцът съвсем се изгуби, скрит в прегръдката на пейзажа. Маквий извика пред себе си, а дъхът му се оказа по-забързан, отколкото му се бе искало да бъде.

— Ти служила ли си в армията? — попита той. — След като си напуснала кибуца?

— Всички служат в армията. Трябва. Имаме нужда от това. Без армията няма да има Израел. Заминаването в армията е нещо, което просто правиш. То е нещо, подразбиращо се от само себе си. То е като да помогнеш на някоя възрастна жена да пресече улицата. — Тя спря и се огледа наоколо. — Така че, отиваш.

Маквий я настигна. Лицето ѝ бе влажно от потта, но не се беше задъхала.

— А Яков? — попита Маквий. — И той ли е ходил в армията?

— Разбира се. Той служи в танково поделение. Беше в Синай.

— Добре ли се справяше?

— Всички се справяха добре.

Маквий се усмихна все още задъхан, озадачен от това странно, здраво обвързано със себе си общество. Села беше права. Ако нямаше

армия, нямаше да има Израел. Елин прост факт от историята, който можеше да направи чудеса с морала.

Села се загледа в него, усещайки вълнението му.

— Мислиш, че това е смешно, нали?

Маквий поклати глава.

— Не — отговори той съвсем сериозно. — Мисля, че това е нещо забележително.

Стигнаха до вира половин час по-късно. Беше широк около десет метра, скрит от трите страни на скалите. Пред него планината сякаш падаше и разкриваше разкошна гледка към квадратчетата на овощните градини и рибарниците долу в равнината. Скалите бяха горещи на пипане и изгладени от ветровете и дъжда и когато погледна към вира, Маквий усети магията на това място. Водата бе кристалночиста, с цвят на бяло вино и беше трудно да се прецени дълбочината. На дъното имаше малки камъни, от жълто през различните разцветки на охрата, до кафяво.

Застанал на скалите, Маквий дълго гледа към вира, очаквайки да се наслади на вкуса на водата и да я усети като нежна коприна върху изгарящата си кожа. Той вдигна очи. Села стоеше на една друга скала, на около три метра над вира. Беше свалила шортите и ризата си. Освен бельото си не носеше нищо друго. Загледана във водата, тя не обърна внимание на погледа на Маквий. После скочи, направи перфектна извивка и Маквий инстинктивно се сви, когато водата се разплиска около него и мигновено изсъхна върху горещите скали. Села се показа на повърхността, косата ѝ бе плътно прилепнала. Тя направи фонтанче с устата си и отново се гмурна, като с два удара на краката си стигна до дъното. Маквий наблюдаваше фигурата ѝ, нарушена от повърхността на езерцето, малкото ѝ, стегнато, кафяво тяло, което се свиваше и отпускаше. Струваше му се, че търси камъчета, взе едно, огледа го, после го остави и продължи да търси друго, после трето. Накрая, когато ритуалът приключи, тя отново излезе на повърхността с малко кръгло камъче в ръката.

— Вземи — каза тя и му го подаде. — За теб е.

Поласкан, Маквий се наведе за камъчето и твърде късно разбра какъв стар трик му бяха изиграли, когато ръката ѝ го хвана за китката и го дръпна надолу. Преди да се плъосне във водата, той набързо си помисли изненадано колко силна бе тя. После езерцето го погълна и

той изскочи на повърхността, задъхан от преживения шок, а шортите, които бе заел, се изпълниха с въздух, краката му натежаха от напълнените се с вода ботуши. Той ѝ се ухили. Сигурно и с него е било така, помисли си той, с Яков. Останали са деца през целия си живот. Закачки и игрички, и шеги, като тази през горещите следобеди. Не беше изненадващо, че той бе искал да се върне. Не беше изненадващо, че тя му бе липсвала.

След това, все още мокри, те седнаха на ръба на вира, а ризата и шортите на Маквий простряха да изсъхнат на близкия храст. Слънцето бе паднало по-ниско сега, а равнината бе замъглена от късната следобедна мараня, скалите, въпреки това, все още задържаха горещината на силното слънце. Някъде далеч се чуваше лаят на куче и воят при смяната на скоростите на някакъв автобус. Маквий погледна Села. Тя се беше облегла на една скала със затворени очи. Имаше тялото на младо момиче, гладък корем, малки гърди, рамене, изпъстрени с лунички. По някакъв необясним начин тялото подходеше на характера ѝ, на нейната прямота и когато отново отмести поглед и се загледа в равнината, Маквий разбра колко много я харесва. Тя притежаваше качества, които той обикновено свързваше с мъжете. Можеше да бъде искрен с нея, честен. Тя излъчваше някаква сила. Каквото и да кажеше, каквото и да се случеше, той знаеше, че ще може да разчита на нея.

— Аз ходих в апартамента ти — изрече внимателно той. — В Тел Авив.

Села отвори едното си око. Не се смееше.

— Знам — каза тя.

Маквий премигна.

— Какво?

— Знам, че си ходил в апартамента ми. С взлом. Той беше заключен.

— Откъде знаеш.

Села дълго го изгледа. Тялото ѝ бе вече сухо.

— Познай — отговори тя накрая.

Маквий се намръщи, бяха се върнали в класната стая, той — ученикът и учителката.

— Хижата — каза той. — Претърсила си чантата ми.

— Да.

— И си намерила снимката.

— Да.

— Онази, която беше в апартамента ти.

— Да.

Маквий кимна, взе шортите си и извади мократа снимка, след което внимателно я постави на скалата между тях. Села я погледна, без да каже нищо. Маквий я обърна обратно. Синьото мастило беше все още четливо, неразмито от водата.

— Какво означава това? — попита той.

Села продължи да гледа снимката.

— Означава *нашата тайна*. Това е първата част. После има още две думи, *Zhod k'tous*. Това означава *ничия друга*. И така — тя вдигна рамене — *Нашата тайна. Ничия друга*. Това е нещо, което хората си казват, когато са малки деца. Това е нещо, с което човек израства.

— Имаш предвид ти и Яков?

— Разбира се. И всички останали. Всички си го казват. Това е просто — тя отново сви рамене, — то означаваше и още нещо.

— Какво? — Маквий я погледна, очите ѝ бяха станали тъмнозелени, не премигваха, гласът ѝ беше спокоен и търпелив.

— Какво мислиш? — попита тя. — Какво мислиш, че означава?

Маквий взе снимката, обърна я още веднъж. Беше лесно да разбере усмивката на лицето ѝ. Той я бе видял в езерцето, в момента, когато се показва на повърхността му, когато се гмурна за първи път.

— Означава, че си го обичала.

— Че го обичам.

— Че го обичаш.

— Да. — Тя се усмихна. — Точно това означава.

Маквий кимна и намести тялото си на горещата скала, след което реши, че няма смисъл да кара със заобикалки, да се опитва да облича истината в дрехи.

— Апартаментът — каза той. — Спалнята ти беше разбита.

— О? — Села погледна озадачено.

— Да. — Някой я беше разбил. На спокойствие. И добре си е свършил работата. — Той направи малка пауза. — Може би е бил някой, който те познава.

— Защо мислиш така?

— Защото — той сви рамене, спомняйки си разкъсаното бельо по пода — те са имали нещо да ти кажат с това.

Той кимна към снимката.

— Това беше написано на огледалото. А това — той внимателно вдигна снимката, държейки я между палеца и показалеца си — намерих в тоалетната.

За първи път Села отдръпна погледа си и се загледа в равнината. Когато отново обърна главата си, тя се усмихваше, малка, тъжна усмивка. Маквий продължи да я гледа, очаквайки отговора ѝ, очаквайки да му подсказе нещо, да се ядоса, или да покаже някакъв признак на отвращение, но тя остана мълчалива, с колене, прибрани под брадичката ѝ, обвила с ръце глезените си, а цялото ѝ тяло се люлееше бавно напред и назад.

— Какво беше онова, което караше Яков да иска да се върне у дома?

— Беше уморен.

— Отегчен?

— Просто уморен.

— Харесваше ли работата си? Работата, с която се занимаваше?

Села го погледна преценяващо, с открито скептично изражение на лицето, решавайки колко далеч може да стигне.

— Работата се промени — отговори накрая тя. — И всички ние започнахме да се променяме с нея. Това не се харесваше на Яков. Разбираш ли? Разбираш ли за какво ти говоря?

Маквий се намръщи.

— За работата ли? Или за организацията?

— За организацията. — Тя кимна. — Организацията се промени.

— Мосад?

Тя отново го погледна, без да му отговори веднага, все още изглеждаше притеснена, несигурна.

— В началото всичко беше различно — започна тя ненадейно. — Правехме това, което правехме. И всичко беше окей. Беше наред. Беше забавно. — Тя кимна към езерцето. — Забавлявахме се. Смеяхме се много. Бяхме и добри. Най-добрите.

— А Яков?

— Той беше най-добрият сред най-добрите.

— И какво стана после?

— Промени се. Всичко се промени. — Тя спря и погледна към равнината. — Кибуцът. Страната. Организацията. Ние... — Тя сви рамене. Всичко.

— А Яков?

— Изпратиха го в Ливан. След окупацията. — Тя спря и погледна към планините зад равнината, обхождайки ги с поглед. — Отиде в Бейрут. Мразеше това. Това, което видя там. Това, което ставаше. Това, което трябваше да прави... — Тя направи пауза. — Но това беше само началото.

— На кое? — Маквий се наведе напред и повтори въпроса си. — На кое? Кое мразеше? Кое го накара да се промени?

Села не отговори и го погледна с истинска симпатия, после поклати глава и взе ризата си. След това стана, облече я и я закопча. Маквий взе снимката.

— А кой е направил това? — попита той.

— Кое?

— Кой е оставил това там, където го намерих? Кой е потрошил апартамента ти?

Села отново го погледна и отново поклати глава, после се протегна към снимката, искайки да я вземе. Погледа я известно време замислено.

— Бяхме трима — каза накрая тя. — Трима в кибуца. Бяхме заедно през по-голямата част от времето. Всеки ден. Аз, Яков и другият:

— Кой?

— Казва се Моше. — Тя спря за момент. — Той направи тази снимка.

— А къде е той сега?

— Моше ли?

— Да.

— Още е там, още е в кибуца. — Тя се усмихна. — Той също искаше да е в организацията. Като нас. Но това беше невъзможно. Беше твърде глупав. Много силен, но глуповат. Яков му се подиграваше за това. Казваше му, че мозъкът му бил паднал в задника. И така — тя сви рамене — той остана в кибуца.

Маквий кимна бавно и се замисли за хижата в мрака, за стълбата между дърветата и започна да разбира.

— Как изглежда той? Този Моше?

— Има брада. Едър е. Колкото теб на възраст.

— И работи в овощните градини?

— Понякога. — Тя кимна. — Но през по-голямата част от времето работи при пилетата. В пилчарника.

— И какво прави там?

— Грижи се за тях. Той отговаря за пилчарника. Всеки понеделник убива по триста. — Тя направи едно кратко, грубо движение с ръцете си. — Прави го от години. Отвратителна работа. Изпращат ги някъде близо до Тел Авив. Той ги откарва там. С камиона.

— Колко често?

— Всяка седмица. Нали ти казах. Всеки понеделник.

— Всеки понеделник той отива в Тел Авив? — Маквий се намръщи и се опита да преброи дните назад. Той бе пристигнал в кибуца във вторник. В понеделник беше в Тел Авив. В понеделник, през нощта, беше в апартамента на Села. В понеделник Моше е бил в Тел Авив. Той погледна Села, а тя му отвърна с тиха усмивка и поклати глава.

— Мислиш, че Моше е бил в моя апартамент? — попита тя.

Маквий сви рамене.

— Не знам.

— Но мислиш, че може и да е бил той? И да го е разбил?

— Да.

Тя бавно поклати глава, а ръката ѝ все още бе върху снимката, тя я взе и я пусна в джоба на ризата си.

— Не — тихо каза тя. — Моше не е ходил в моя апартамент.

Старецът, Абу Юсуф, все още се опитваше да определи кога момчето се бе върнало в апартамента. То се бе качило по стълбите на блока беззвучно, без да срита вратата, без да си подсвирква фалшиво. Премина тихо по коридора и спря пред вратата на кухнята. Старецът седеше на масата загледан в пространството пред себе си. Той вдигна очи. Момчето носеше някаква чанта. Откакто се биха, то бе станало по-внимателно, по-замислено, по-малко лудо. Сега то извади ключовете за колата от джоба на дънките си и ги хвърли на масата.

— Трябва да свършим една работа — обяви то на арабски. —
Днес следобед.

— Каква?

— Трябва ни кола. Ти ще караш. Аз ще дойда с теб.

— Къде?

Старецът застана нащрек, доверието му се бе изчерпало, почти бе направил своето решение. Сега щеше да бъде твърде късно, твърде късно да се подчини на инстинктите си, да се измъкне от това ужасно място.

— Къде? — отново попита той.

Момчето не отговори и погледна часовника си.

— Ял ли си?

— Не.

— Тогава яж. — Той взе ключовете и ги пусна обратно в джоба си. — Тръгваме след десет минути.

Тийлман се облече внимателно за срещата си с арабина, Махмуд Асали.

Късно следобед той бе взел такси до центъра за покупки в Бад Годесбург. Беше намерил един малък дискретен магазин и си купи две ризи и сако. Сакото бе тъмносиньо, с консервативна кройка, стил, който бе много обичан от дипломатите. За сакото той си избра една копринена вратовръзка на зелени и златни райета върху син фон, но не крещяща. В огледалото на хотелската спалня ефектът изглеждаше поразителен: вашингтонският парламентъор, облечен за тихите вечерни преговори, упълномощен да води серията разговори, които без съмнение щяха да спасят Ню Йорк. За няколко критични секунди долу във фойето Асали щеше да се заблуди. Безусловно.

Тийлман седна на леглото и се наведе да завърже обувките си, като през това време погледна часовника. За момент цифрите на големия *Ролекс* изгубиха фокуса си и той осъзна как раздруса ръката си, като че ли проблемът беше в някаква механична повреда. Премигна няколко пъти и отново погледна. Шест и двайсет. Беше време да се размърда.

Той стана и излезе от стаята, като заключи вратата след себе си. Долу, във фойето, имаше повече хора, отколкото бе очаквал, две

двойки, които се настаняваха, приготвяха се за някакъв празник, а единият от мъжете спореше с администраторите за цената на стаята. Тийлман спря за момент до вратата на асансьора и се опита да разбере дали наистина бяха гости на хотела или части от пипалата на Мосад. Фоайето беше голямо, широко, покрито с мокет, а рецепцията бе изнесена в единия край, на една малко по-ниска площадка. До стените бяха наредени ниски масички и кресла с висока двойна врата в дъното, която водеше към ресторанта. Самият ресторант беше с големи панорамни прозорци, гледащи към Рейн. Тийлман вече бе запазил маса за пет часа, предпазна мярка, в случай че Блум оставеше арабина да се добере до рецепцията и да провери. Дори сега той не се чувстваше сигурен как ще се развият нещата. Дали щяха да отвлекат Асали тук, във фоайето, в момента, в който се покажеше. Или това щеше да стане по-късно, след като го оставеха да се отпусне и се освободи от опеката на телохранителите си, с Тийлман, застанал до него, в процеса на разговора им.

Групата, застанала до рецепцията, разреши проблема си и се отпрати към асансьора. Двама други бизнесмени приключиха разговора си и тръгнаха към бара на ъгъла. Съвсем изведнъж фоайето се опразни. Тийлман седна в едно от креслата до асансьора и погледна часовника си. Шест и двайсет и осем. Той се намръщи и погледна още веднъж. Блум закъсняваше отново, ставаше по-късно, отколкото бе разумно. Той се огледа и се запита дали не бе пропуснал нещо, дали нещата наистина бяха толкова прости, колкото му се бе сторило отначало. Човекът бе казал поне четирима души, както мъже, така и жени, някои от които ще бъдат настанени в хотела. Асансьорът започна да бръмчи и Тийлман погледна към таблото, показващо номера на етаж, как цифрите започнаха да намаляват от пет надолу и се усмихна в себе си на здравите нерви, които притежаваха тези момчета, на тяхната увереност, на истинската класа на хореографията, която изпълняваха. Той отново погледна часовника си, когато вратата на асансьора започна да се отваря. Шест и двайсет и девет. По-малко от шейсет секунди до началото.

Тийлман стана и се отдръпна, припомняйки си правилата, непременно да бъдат разделени. С гръб към асансьора, той чу как вратата се затваря. Той бавно преброи до пет, застанал с ръце в джобовете и загледан в някаква картина на стената. Картината

изобразяваше някаква алпийска сцена и трима мъже със смешни шапки, които се целеха в един елен, който се виждаше в далечината. *Берхтесгаден*, помисли си той, спомняйки си за смеха на арабина по телефона. Започна да се обръща, знаейки колко важно бе да се ориентира в мястото, да види кой точно стои там, да види къде са огневите полета, къде са мъртвите зони, и когато се обърна, вратата на асансьора отново се отвори и от нея излезе втора жена, която се присъедини към първата, нетърпеливо чакаща я в преддверието. И двете бяха над седемдесетгодишни и започнаха да спорят за нещо на заваления си немски. После изчезнаха към ресторанта.

Тийлман премигна и отново се обърна, а вниманието му бе привлечено от някакво движение на улицата вън. Някаква кола бе приближила, голямо БМВ. Двама мъже излязоха веднага, един от предната и един от задната врата и Тийлман разбра, че това са телохранителите, от начина, по който се движеха, наострени, с премерени движения, но скоростта, с която заобиколиха и отвориха другата задна врата, прикривайки пътя към хотела. Тийлман тръгна през фоайето, разбирайки, че по някаква причина планът се бе провалил. Фоайето беше празно. Израелците не се бяха появили.

Някакъв трети мъж се появи на тротоара, нисък, набит, блестящият му кафяв скалп се виждаше под оредялата коса. Носеше тъмен костюм, самото бе разкопчано и тъкмо се бе приготвил да закопчае средното копче, когато се чу първият изстрел. С бързо движение двамата телохранители веднага се оказаха с пистолети в ръка и единият скочи зад колата, а другият прикри арабина с тялото си. Тийлман, който сега се намираще до вратата, се вгледа в него. Беше на не повече от пет метра, проснат до колата. От дупката в гърдите му бликаше кръв, а около мястото, където някога беше окото му, се виждаха оголени назъбени кости, покрити с разкъсана мозъчна тъкан. Тийлман се загледа и се зачуди защо не бе чул втори изстрел, беше като зрител на представление, което повече не можеше да разбере. Зад себе си чу гласове, някой извика на немски и го изблъска грубо встрани. Беше просто един от гостите, един малък и спретнат американец, който бе паднал на колене и не знаеше какво да прави. Той се обърна да си върви, когато вдигна поглед и едва разпозна чертите на лицето, което бе застанало пред него, русата коса, плътно

прибрана отзад, шалът, завързан на възел около врата, протегнатата ръка.

— Komm — каза Инге. — Komm doch mit^[2].

Абу Юсуф караше на север по равнината, докато стигна до реката Хъдзън, задържайки стария олдсмобил на равномерна скорост от четирийсет и пет мили в час в лентата за бавно движение на междуцатската магистрала. Движението в ранния следобед не бе натоварено и бе предимно от леки коли, освен някой случаен камион, движещ се към Олбъни^[3].

Момчето седеше до стареца с карта на колене, а пръстът му проследяваше по нея преминатите пресечки. Бе изминал вече час, след като бяха напуснали Нюарк, а той не бе продумал и старецът нямаше и най-малка представа къде отиваха. Най-доброто, което бе успял да измъкне от момчето, бе свиване на раменете и една кисела усмивка. Щели да се върнат преди свечеряване, бе казало то, и тогава щели да го отпразнуват.

Минавайки край Поукийпси, близо до Кингстън, момчето отвори ципа от едната страна на чантата си и извади лист хартия. То се втренчи в нея, а устните му мислено произнесоха думите. После то се огледа, търсейки табелата за следващото отклонение и потупа стареца по ръката.

— Там — каза то. — На следващата отбивка.

Старецът направи това, което му бе казано, даде мигач и се плъзна по дългия завой, отделящ се от магистралата. В основата на изхождащия път имаше още една групичка от знаци. На един от тях пишеше *Резерват Катскил Форест*^[4].

— Там — отново каза момчето самодоволно. — Завий надясно.

Старецът подкара колата по тесния провинциален път. Пред него се виждаха планините. Навсякъде от двете страни на пътя се спускаха гори, някои от тях вече обагрени от първите есенни цветове. Беше много тихо, минаха покрай някаква странна къща с още по-странно име, а когато пътят започна да се катери нагоре, през все още спуснатия прозорец старецът усети блатистия и влажен въздух на гората.

Момчето отново взе някаква карта, този път по-едромащабна. То непрекъснато се оглеждаше при всеки завой на пътя и съсредоточено се намръщи, докато пръстът му се опитваше да следва движението на колата върху картата. Накрая, половин час след като бяха напуснали магистралата, то каза на стареца да спре. Старецът отби встрани и угаси двигателя. Бяха изкачили една от планинските вериги и отново се бяха спуснали в ниското, в една низина с огромни широколистни дървета, а слънцето къпеше тесния път в светлината си. Беше много тихо, само от време на време вятърът се опитваше да прошепне нещо, или се чуваше далечното стенание на някой реактивен самолет, някъде на мили над тях, пътьом за Канада. Пътят продължаваше надолу още около четвърт миля, преди да се скрие зад един плавен ляв завой. Момчето погледна часовника си, после взе чантата си и я сложи в скута. За първи път старецът усети, че е нервен.

— А сега какво? — попита той. — Какво искаш да направя?

Момчето го изгледа. Сякаш не бе чуло въпроса. Дъхът му излизаше на малки, накъсани глътки, също като на атлет, приготвящ се за старт. Старецът отново зададе въпроса си, а момчето само изръмжа и отвори чантата. Старецът погледна в нея. В нея имаше няколко ябълки и една аерозолна опаковка. Под тях се виждаше противогаз, същият, който момчето си беше сложило в гаража и още нещо, някакъв тъмнозелен дъждобран, навит плътно. Момчето отново го погледна.

— Карай до завоя — каза то. — Ще видиш една пътека, която води наляво. Ще тръгнем по нея. През гората. Ще спреш, когато ти кажа.

Старецът кимна с готовност, както винаги, запали двигателя и подкара голямата кола по пътя. Видя пътеката веднага, беше здраво утъпкана пръст, покрита с тънък слой шума, и той изключи от автоматична и включи на втора скорост, подкарвайки бавно, защото не желаше да повреди майсторлъка си на някой корен или скрит камък. Сто метра след като навлязоха в гората пътят се изгуби зад дърветата. Момчето му каза да спре и да обърне колата. Той го направи с трудна маневра, но успя да насочи олдсмобила с предницата надолу към хълма и угаси двигателя.

Момчето кимна, без да каже нищо, излезе и застана неподвижно до колата. Остана там в продължение на цяла минута, послушвайки се, после махна на стареца да отиде при него.

— Дај ми ключовете — каза то.

Старецът излезе от колата и му подаде ключовете. Момчето кимна към пътеката.

— Тръгни — каза то. — Аз ще вървя след теб.

Старецът тръгна по пътеката, опитвайки се да не поглежда назад, опитвайки се да прикрие нервността си. Ябълки, помисли си той, защо пък ябълки? Като стигна билото, спря. Зад тях, в ниското, се виждаше бяла телена ограда. Зад оградата имаше обширна ливада, няколко акра със сочна трева. В ливадата коне, свели глави, подстригваха тревата. Той ги погледна за момент и веднага позна, че това са чистокръвни жребци. Продължи да ги гледа още известно време и видя как един от тях вдигна глава, изпръхтя и сякаш му кимна, след което се отдалечи през ливадата в лек тръст. Беше истинско удоволствие да го наблюдава човек. Старецът се възхищаваше от конете, напомниха му за времето, когато бе отглеждал своите, там, у дома. Той се обърна с пръст, насочен към гората; искаше да вземе участие в спектакъла.

Момчето застана зад него. Лицето му бе скрито зад маската на противогаза, а сега бе застанало на един крак и си слагаше дъждобрана. Старецът се загледа в него. Никога през живота си не беше виждал такова нещо. Беше цял, със здрави връзки около глезените и китките. Имаше и качулка. Момчето, съвсем неузнаваемо сега, нахлузи и качулката на главата си и стегна връзките около противогаза. След като отново се наведе, то извади чифт гумени ботуши и ръкавици. Ботушите си стегна около глезените. Ръкавиците стигаха до средата на ръцете му. Размърдвайки пръсти, то разрови из чантата, търсейки нещо. После извади аерозола и ябълките. Аерозолът бе съвсем обикновен, но въпреки това момчето го държеше внимателно, на една ръка разстояние от себе си, когато махна на стареца да се приближи.

Старецът, усетил, че присъства на някакъв зъл спектакъл, поклати глава и не помръдна. Момчето тръгна към него. Гласът му излизаше през филтъра отстрани на противогаза насечен, груб, като глас от някакъв кошмар, от друг свят, от друга планета.

— Застани тук — каза то.

— Какво?

— Застани тук. — Момчето посочи пред краката си. — И не мърдай.

— Защо? Какво смяташ да правиш?

Момчето не му обърна внимание и бавно тръгна между дърветата, с ябълките в едната ръка, а аерозола в другата, леко настрани, сякаш носеше четка, от която още капеше боя. Когато стигна до оградата, то спря. Конете вече го бяха видели. Те тръгнаха към него, потропвайки и цвилейки в нервно вълнение, към тази странна зелена фигура с гумено лице, която беше протегнала едната си ръка, предлагайки им ябълките.

Първият от конете, най-смелият, подуши ръката му, а после и ябълките, вдигна нагоре горната си устна и заби зъбите си в тях. Останалите коне се събраха като видяха, че остана само една ябълка, огромните им кафяви очи видяха как и другата ръка приближава, онази с аерозола. Старецът започна да бяга надолу през дърветата, но момчето вече работеше с аерозола, поръсвайки ги със стабилната струя от малки капчици, описвайки кръгове. Старецът спря, като видя как първият кон се разтресе, усещайки как му се повдига в гърлото и как съвсем несъзнателно започна да повръща. После още един от конете падна и започна да рита с крака, после и трети, след което момчето се обърна и започна да бяга нагоре по хълма към стареца, а дъхът му шумно излизаше през филтъра.

То спря на билото на възвишението, издърпвайки стареца след себе си и се обърна. Три от конете лежаха там, където бяха паднали. Четвъртият бе все още на крака и безпомощно се въртеше в кръг около себе си, опитвайки се да се задържи изправен, опитвайки се да избяга от себе си. Старецът затвори очи, разбирайки, че нищо не може да му помогне, разбирайки, че това не е сълзотворен газ, пръдливият газ, който използват израелците, онзи, който караше очите ти да парят, а гърлото ти да започне да гори, а нещо определено по-ужасно. Последва момчето през дърветата до колата. Момчето си бе свалило противогаза и го носеше отпуснато в ръка. Беше развълнувано. Смееше се. Спря до колата и се наведе да развърже гумените ботуши, пръстите му сляпо заопипваха възела. То погледна стареца, след това заряза ботушите и изхлузи дъждобрана от раменете си. Лицето му бе покрито с пот, а фланелката бе залепнала за тялото му.

— Дръж — каза то, след като извади ключовете за колата от джоба на дънките си. — Донеси ми една кърпа.

То хвърли ключовете към стареца и му каза да търси на задната седалка, след което отново се наведе над ботушите си и продължи да се бори с възела. Старецът отключи вратата и видя хавлията на задната седалка. Взе я и се ужаси, призля му, някакъв дълбок и парещ гняв се надигна у него. За това ли бе прекарал седмици в упорита работа? Той погледна през задния прозорец. Момчето все още стоеше там, наведено близо до ауспуха и все още се бореше с ботушите си. Старецът се поколеба не повече от секунда. После вкара ключа за запалването в гнездото и завъртя на половин оборот. След това посегна към ключа на таблото, към самотния бял ключ, който отваряше потока от системата в багажника. Завъртя го и чу как помпата се включи. После затвори вратата с трясък и вдигна стъклото на прозореца колкото можеше по-плътно, след което завъртя ключа за запалването на пълен оборот, благодарен за това, че бе внимавал, когато трябваше да свърже кабелите правилно. Двигателят запали и той погледна в огледалото за обратно виждане, чудейки се колко ли дълго щеше да му се наложи да чака, дали и с хората бе така, както с конете, очаквайки момчето да се изправи и да тръгне към колата, след което да довърши работата, която не бе успяло да доведе докрай само преди няколко дни в коридора на собствения му апартамент. Но не се виждаше нищо, никаква следа от движение и той затвори очи, пресегна се към ключа на таблото, угаси помпата, включи на скорост и отпусна ръчната спирачка. Колата започна да се спуска по наклона на хълма и старецът отвори очи и сграбчи волана, опитвайки се да избягва най-лошите коренища, а очите му от време на време поглеждаха към огледалото, виждайки картината, която бе оставил след себе си — тялото на момчето, проснато в листака, с едната ръка все още протегната към възела на ботушите.

Съливан се обади на Емъри по телефона в офиса му на *Ефстрийт*. Беше четири следобед във Вашингтон и Емъри веднага разбра, че няма да си приказват празни приказки.

— Току-що ми донесоха изключително секретно съобщение — каза той. — Донесоха ми го преди три минути.

Той направи малка пауза.

— От него все още капят лайна.

— Моля.

— Един човек на име Асали е бил убит днес. Посред бял ден. Пред хотела.

— Къде?

— В Германия. Бад Годесбург.

— Мъртъв ли е?

— Да.

— Това лошо ли е?

— Това е невероятно лошо.

— Защо?

— Защото Асали е бил човек на Държавния департамент и никой от онези скапанияци не ми е казал. В департамента го пазели от месеци. Той бил техният любим коз. Единственият палестинец, който щял да сложи край на насието. Единственият, който щял да призове за мирни преговори. Единственият, който можел да сложи смотаните израелци на мястото им.

Направи малка пауза.

— Затова са го искали толкова много. Затова сега вече не мърда.

Той отново направи пауза.

— И знаеш ли кой тъпак им го подаде? И то след като използва моето име?

Емъри погледна телефона, без да отговори, разбирайки, че е по-мъдро да остави Съливан сам да довърши излиянието си.

— Кой? — попита накрая той.

— Твоето приятелче — отговори Съливан. — Смотаният Рон Тийлман. Върни го веднага. Абсолютен провал. Сега тъпоглавците здраво ще ни натиснат. И знаеш ли, че моят задник е на ред. Искам го тук още утре.

Бяха изминали вече петдесет километра на север от Бад Годесбург, връщайки се обратно към Хамбург, преди Тийлман да зададе очевидния въпрос.

— Защо? — попита той. — Защо го направихте?

Инге караше, а Тийлман бе до нея. Бяха излезли от хотела през един страничен изход само няколко минути преди да дойдат полицията и линейката. Мерцедесът бе паркиран в един близък двор с вдигнат

капак и отключени врати. От Блум нямаше и следа. Сега Инге го погледна. Изглеждаше съвсем невинна, като че ли съвсем наскоро се бе причестила. Сякаш бе прекарала просто един приятен следобед из магазините.

— Не знам — отговори тя. — Не съм аз тази, която взема решенията.

— Но си знаела. Знаела си какво ще се случи.

— Не. Беше ми наредено само да те взема. Нищо друго. Казаха ми само да направя така, че да те измъкна от хотела.

— Защо?

— Не знам.

Тийлман кимна, наблюдавайки светлините на колата пред тях. Чувстваше се напълно разбит, някакъв вид особена умора, някакво производно на пълно изтощение, учудване и безразличие. Той се прозя.

— А кои са те? — попита той.

Момичето го изгледа и пусна онази интимна малка усмивка, която той помнеше от половината час, прекаран в леглото, първото нещо, с което го бяха изработили, преди да го откарат на юг и да го натикат в следата и да го подбутнат в посока към Асали и да изчакат кордата да се опъне. Той се изсмя. Онзи кратък, горчив смях, който бе отчасти израз на признание, отчасти на отвращение.

— Чисто — каза той. — Чиста работа.

В шест часа вашингтонско време Емъри разполагаше вече с достатъчно подробности, за да може да се обади отново на Съливан.

При сегашните обстоятелства шефът на полицията на Бад Годесбург се бе показал като изключително любезен. По трансатлантическата линия той бе ограничил негодуванието си само в едно-две кратки изречения, заявявайки, че става въпрос за незаконни действия на федералната територия и бе настоял пред Емъри да му даде гаранции, че този неприятен епизод веднага ще стане обект на незабавно двустранно разследване. Условието за това разследване, естествено, щели да бъдат уредени на по-високо равнище, но той междувременно щял да направи някои малки проучвания с наличните си сили.

Асали, палестинецът, бе мъртъв, още преди да се просне на земята. Убийството било изключително професионално направено и носело всички белези на една добре организирана операция на Мосад. Асали трябвало да се срещне с някакъв американец на име Лейси, който бил настанен в хотела. Името Лейси очевидно било фалшиво. След като претърсили стаята му в хотела, намерили документи на името на Тийлман. Хер Тийлман живеел в Мериленд. Името на жена му било Лора. В бюрото били получени три нейни снимки, намерени в джоба на чантата на Тийлман. В доклада било записано, че фрау Тийлман била малко след трийсетте, с добро телосложение и хубави крака.

Докато слушаше, Емъри се бе опитал да прекъсне лаконичния германец и да го накара да подсказе изводите си. Къде се намирал американецът сега? Каква информация имали за нападателната група? Колко нашироко се разпростирала мрежата им? Германецът бе изправил каменна стена пред отговорите на всеки от въпросите, отговаряйки, че разследването било започнало едва преди четири часа, че предварителните проверки още не били завършени, че било твърде рано, за да могат да се очакват някакви стабилни данни. След като разбра, че наистина хората с pistolетите, а с тях и Тийлман, бяха изчезнали, Емъри бе сложил край на разговора.

Сега, като чу, че Съливан вдига телефона, той се опита да се подготви за неизбежната атака. Да можеш да представиш нанесените щети като значително ги омаловажиш, си каза той, трябва да е истинско изкуство.

— Говорих с германците — каза той. — Не са открили нищо.

— Освен името на Тийлман.

— Е, да.

— А моето?

— Съмнявам се.

— Няма да е зле, ако се окажеш прав.

Съливан направи малка пауза.

— Е, и къде е той?

— Не знаят.

— А ти, ти знаеш ли?

— Не.

— Но?...

Емъри се поколеба, спомняйки си последния си разговор с Тийлман, преди трийсет и шест часа, когато човекът бе все още в Хамбург и си фантазираше нещо за Ото Вулф. Тогава той не му обърна особено голямо внимание. Сега, обаче, положението се бе изменило коренно. Любимият *валяк* на Управлението бе оставил следа след себе си. Оттук нататък можеше да се очаква всичко.

Съливан все още чакаше. Емъри чуваше как почуква с пръсти по бюрото си.

— Има един немски индустриалец — внимателно започна той. — Тийлман мисли, че той може да е замесен.

— А, а така ли е?

— Съмнявам се. — Той направи пауза. — Защото той мислеше, че и този, Асали, също е замесен.

— Онзи от Бад Годесбург ли? Палестинецът?

— Да.

— Да не би да казваш, че той го е убил?

— Казвам, че със сигурност е взел участие в тази работа.

— По дяволите. — Съливан направи пауза. — А кой е онзи другият приятел? Индустриалецът?

Емъри затвори очите си за момент, усещайки накъде тръгва разговорът.

— Вулф — бавно отговори той.

Настъпи гробна тишина. После Съливан заговори отново, а устата му бе буквално завряна в слушалката. Само на три пресечки от него, Емъри усещаше дъха му, месестата миризма в устата му, усещаше огромната пухкава ръка, сграбчила телефона.

— Ото Вулф? — попита той.

— Да.

— О, свети боже!

Съливан спря за момент.

— И според теб той е следващият в списъка?

Емъри кимна.

— Възможно е. Не знам. — Той спря. — Но не е изключено това да стане.

Отново настъпи тишина, този път по-дълга. В съседния офис Емъри чу как Хуанита зарежда машината за кафе. После Съливан

отново заговори, но този път гласът му бе по-мек, по-дружелюбен, по-ласкателен.

— Трябва да отидеш там — каза му той. — Тръгни довечера. Вземи всичко, което ти е необходимо. Но не се връщай без него. Разбираш ли ме?

— Да, сър.

Емъри се поколеба и безмълвно посочи към купчините с книжа на бюрото си.

— Но какво ще стане — той сви рамене — с всичко останало?

— Зарежи всичко.

— Добре, сър.

Емъри отново се поколеба, забелязвайки как вратата се отвори и как Хуанита влиза с чаша кафе. После се наведе над телефона с нов въпрос, изписан на устните му, но твърде късно разбра, че Съливан бе вече затворил.

Хуанита прекоси офиса и остави кафето на една малка чинийка. На нея бе нарисован туристически изглед от острова Манхатън^[5]. Появи се още в същия ден, когато се нанесоха в офиса, някаква малка нейна шега. Сега, след като Хуанита бе вече излязла, Емъри се загледа в нея. Някои ключови моменти в загадката бяха започнали да му се изясняват. Голд. Дейв Вайл. Абсолютната липса, на каквато и да е разузнавателна информация от ресурсите в Близкия изток. Сигурно имаше някакъв начин, по който тези половинчати ключове можеха да бъдат съединени и допълнени, някакъв вид отрицателна аритметика, но резултатът, поне засега, бе все още нулев. Той продължи още известно време да гледа чинийката подозрително, после отново взе телефона и отвори едно от чекмеджетата, като извади някакъв голям кафяв плик и изсипа съдържанието му на бюрото. Лора отговори на третото позвъняване. Чуваше се как Брий пее някъде наоколо.

— Аз съм — каза той набързо. — Трябва да заминем за Европа. Довечера.

— Кои ние?

— Ти. — Той се намръщи, докато четеше писмото от клиниката и все още мислеше за мъртвия палестинец. — И аз.

[1] Войната, по време на която Израел окупира част от ливанските територии, населени с палестинци. — Б.пр. ↑

[2] Ела, ела с мен. — Б.пр. ↑

[3] Главният град на щата Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[4] „Гората на убиващите котки“. — Б.пр. ↑

[5] Манхатън — бизнес квартала на Ню Йорк, всъщност представлява остров, отделен от река Хъдзън. — Б.пр. ↑

КНИГА ТРЕТА

1.

21 септември 1990 година

Двете съобщения лежах едно до друго на бюрото на президента. Съливан ги погледна. Въпреки че бяха обърнати наопаки, можеше да ги повтори дума по дума.

Президентът взе единия от двата листа, облегна се назад в креслото си и се изви леко на една страна, давайки възможност на светлината от прозореца да попадне върху трите кратки параграфа. Под текста беше написано *Багдад, 20 септември 1990 г.* Беше успял да попадне в ръцете на всички основни западни медии преди не по-малко от десет часа. По новините на *Си Ен Ен* вече бяха започнали да разнищват всяка отделна дума от текста на Революционното командване.

Президентът го прочете за трети път.

— *Майката на всички войни*^[1] — зачуди се той. — Абсолютно никакъв страх, никакво съмнение, че може да загубят.

Той вдигна поглед към Съливан.

— Чист израз, не мислиш ли?

— Сър?

— *Майката на всички войни.* — Той потупа листа. — Кой ли му пише речите на тоя? Имаме ли някаква информация за това?

Съливан поклати глава и погледна бележника в скута си. От емоционална гледна точка, той знаеше, че президентът бе посветен на това да изрита иракчаните от Кувейт. Това означаваше офанзивна военна операция — включително нахлуване на иракска територия, — а във Вашингтон съществуваха влиятелни елементи, които бяха решили да се противопоставят. Нито Държавният департамент, нито Пентагонът имаха действителен апетит за военни действия. Те виждаха недостатъците, рисковете, трупите, които трябваше да върнат у дома, възможността за започване на нова безкрайна война. Искаха да се изчака, докато санкциите започнат да дават резултат. Искаха Саддам да усети истинския глад и да се върне в Багдад. Проблемът беше в това, че Саддам изобщо не виждаше нещата по този

начин и с една от най-големите армии в света, разположена в Кувейт, не му и трябваше. Съливан започна да си играе с писалката, замислен отново за военните, за непрекъснатите срещи и разговори, за купчините от статистически данни, които носеха на всяка от срещите, за отговорите им, когато трябваше да преведат исканията на своя президент на езика на твърдите цифри. За връщането на Кувейт Сити щяха да са необходими половин милион души. Жертвите щяха да наброяват няколко хиляди. Обществената подкрепа за войната можеше да продължи по-малко и от седмица. Дали Кувейт Сити наистина си заслужаваше този риск? Дали президентът можеше да си позволи да даде възможност на един самопровъзгласил се деспот да си осигури втори мандат? Дали външната политика трябваше да бъде определяна изцяло на базата на петролните интереси на страната? Съливан поклати глава, щастлив, че не той беше този, който трябваше да понесе тази огромна отговорност, и отново погледна президента.

Изведнъж президентът стана, остави комюникето на бюрото си и отиде до прозореца.

— Разкажи ми още веднъж — каза той.

— Случило се е вчера, сър. Горел, в Кетскилс. Човекът, който се занимава с конете, е намерил четири от жребците мъртви на ливадата. Обадил се е на ветеринарния хирург, а той повикал полицията.

— Защо?

— Намерил е аерозолна опаковка. Сега тя е в Ню Йорк. Абсолютно същата като онази, която момчетата намериха в хотела.

— Със същото съдържание?

— Така мислим.

Президентът кимна и се обърна отново с лице към стаята, но чертите му бяха вече намръщени. Дори и за човек с неговия апетит към работата, последните шест седмици бяха на ръба да го съкрушат.

— Получавало ли се е нещо повече от тези хора? Някаква бележка или нещо подобно?

— Не, сър. — Съливан направи пауза. — Но не ни и трябва.

— Защо не?

— Защото жребците са собственост на един арабин. Парите идват от Саудитска Арабия. Фахд не е приятел на Саддам, затова предполагам, че — той сви рамене — нашите приятелчета ни изпращат същото послание, само че по по-различен начин.

— Но не казват нищо конкретно? Няма дати? Няма крайни срокове?

— Не, сър.

— И защо?

Отначало Съливан не каза нищо, преглеждайки записките в бележника си, спомняйки си последния си разговор с Арнолд, неговия отказ да направи никакви изводи, неговото безразличие към реалностите на политическия живот. Беше помолил човека да му намери някакъв отговор, а всичко, което бе получил, бе историята на някакъв неприятен инцидент в Годесбург и перспективата от едно сериозно спречкване с германците. Последиците от нея биха били непредсказуеми. Хората в Белия дом нямаха официално право да се занимават с никакъв оперативен бизнес и ако историята за Тийлман излезе наяве, тогава Съливан просто щеше да бъде погълнат в дебрите на историята. Той беше прекарал по-голямата част от кариерата си, открито обиждайки основните бюрократични институции, и в никоя от тях нямаше да проронят и една сълза, когато дойдеше времето да го изритат. Вербуването на човек като Тийлман от Управлението, беше нещо, което би предизвикало безкрайно възмущение. А да го остави да работи рамо до рамо с израелците, беше дори още по-лошо, най-доброто, което можеше да очаква, ако медиите надушеха дима във въздуха, ако късметът му изневереше, беше преждевременно пенсиониране и обричане на политическо забвение. Най-лошото просто надхвърляше въображението му.

Съливан вдигна очи. Президентът продължаваше да го гледа, очаквайки своя отговор.

— Не знам, сър — каза той. — Нямаме никаква информация за това.

— И защо не? — отново попита президентът. — Искаш ли да ми кажеш?

Съливан го погледна за момент, все пак бяха стари приятели, но после поклати глава.

— Не, сър.

— Окей.

Президентът се върна на бюрото си, взе другия лист и набързо го прегледа. Съобщението от Тел Авив бе с двайсет и четири часа по-старо от комюникето от Съвета на Революционното командване. В него

се казваше, че премиер-министърът Шамир се чувствал задължен да съобщи, че са изключени всякакви съмнения относно оттеглянето на Израел. Израел, обещаваеше той, щял сам да се заеме с Ирак, в случай че Съединените щати се откажели от военна намеса. Агресията щяла да бъде посрещната с агресия. Око за око. Оцеляването в Близкия изток го налагало. Президентът побутна листа към Съливан. Съливан го остави на бюрото. Бе го прочел още преди ден и половина, осъзнавайки заплахите, които то предлагаше. Сега той погледна президента.

— Разговаряхте ли с тях оттогава?

— Два пъти.

— Наистина ли смятат да го направят?

— Разбира се, че *ще* го направят.

Той отново седна в креслото си и се загледа през прозореца.

— Знаеш ли какво е това? — попита накрая той. — Този лист хартия?

— Сър?

— Това е най-добрият изстрел на Саддам. Забрави за балистичните ракети. Забрави за ядрената възможност. Забрави за химическите оръжия. За нервнопаралитичния газ. За Ню Йорк. За всички тези дреболии. Не, най-доброто оръжие на Саддам е този лист хартия... — той кимна към бюрото. — В момента, в който той пусне някой скъд над Тел Авив, с тази война е свършено. След това веднага ще започне друга война. Още на следващия ден. Без съмнение. Израелците ще останат. И ние ще останем, и вероятно и британците, но останалите... сирийците... египтяните... мароканците... те ще върнат у дома...

Той направи пауза.

— И ще кажат на света какви идиоти сме, ще кажат на Саддам да се държи здраво в Кувейт и да продължи да дрънка онези глупости за империализма и тогава ще има Трета световна...

Той отново спря и поклати глава.

— Няма да можем да си позволим да водим такава война повече. Каквото и да се е случило до този момент на бойното поле, с него е свършено.

Президентът погледна Съливан отново с израз на някаква изненада, като че ли той внезапно се бе появил отнякъде.

— Кажи ми тогава — продължи той — как ще се оправяме?

Съливан премигна.

— Да се оправяме с какво, сър?

— Да обуздаем израелците?

Съливан кимна, осъзнавайки твърде добре логиката и отново се сети за Рос, за новините, които му бе предал, че някъде в Израел човекът му, Маквий, се бил обадил. Президентът продължаваше да го гледа с глава, наклонена на една страна.

— Е?

Съливан се загледа в бюрото за момент. После стана и сложи край на разговора.

— Не знам, сър — внимателно изрече той. — Все още.

Маквий седеше в голямата кабина на още по-големия камион *Скания*, който се клатушкаше по пътя за Витлеем и се чудеше какво ли точно бе имала предвид Села.

Тя седеше до него, тялото и бе свито между неговото тяло и огромното туловище на израелския кибуцник, Моше. Моше караше, огромните му груби ръце бяха сграбчили волана, а очите му никога не изпускаха пътя или огледалото, псуваше непрекъснато на хибрю и започваше да блъска по лоста на скоростите, ако някой автобус или камион пред него го забавеше. Очевидно Села бе разговаряла с него след инцидента в овощната градина и му бе казала да не се тревожи, бе му казала, че англичанинът е приятел.

Маквий я погледна. Очите ѝ бяха затворени, а главата и бе отпусната назад, върху омазнената седалка, а тялото се извиваше и подскачаше, когато мине по някоя неравност. Около един час след като бяха излезли от кибуца, той я бе попитал кой е убил Яков, беше извикал въпроса си в ухото ѝ, опитвайки се да надвие воя на дизеловия двигател, убеден, че Моше не разбираше английски. Отначало Села бе пренебрегнала въпроса му и тъжно му се бе усмихнала, кимвайки, сякаш той ѝ говореше нещо за времето или за качеството на кафето от термоса, който току-що бяха изпразнили. Но след това той отново бе задал въпроса, след като отново бе приближил уста до ухото ѝ, наблягайки на всяка дума, а тя бе погледнала настрани в продължение на около минута, премисляйки и заглеждана в изгрева на слънцето над

рибарниците в полята отвъд пътя. После го бе докоснала леко по коляното и го бе придърпала по-близо до себе си.

— Ти това ли искаш да научиш?

— Да.

— Кой се интересува от това?

— Аз.

— И кой още?

— Има ли значение? Ще промени ли това с нещо отговора?

— Да.

— Да?

— Да.

Точно в този момент камионът спря, беше започнал сутрешният пик на движението в покрайнините на Тиберий и Села бе замълчала и се бе загледала през прашното стъкло, напред по виещия се път, който се спускаше към Галилейското море^[2], което приличаше на огромна чиния с дълбока синя вода, оградена от мъгливо кафявите планини.

— Отговорите зависят от въпросите — бе казала накрая тя. — А освен това, зависят и от това, *кой* задава въпросите.

— Аз зададох въпросите.

— Така е. — Тя го бе погледнала. — Но *кой* още?

Сега, три мили преди Витлеем, Маквий гледаше през стъклото и продължаваше да си мисли за разговора им. Когато се спускаха надолу от планинското езерце, Села му бе казала, че трябвало да се срещне с някого. Този човек, чието име тя не бе назовала, живеел на Западния бряг. Срещата с него нямало да бъде лесна. Тя също трябвало да присъства, а това означавало, че трябвало да пътуват заедно. Пътуването им заедно също нямало да бъде лесно, но имало възможност то да бъде организирано така, че да бъдат заобиколени повечето неприятности.

Какви всъщност трябваше да бъдат тези *неприятности*, Маквий така и не успя да разбере, но настоящата сутрин бе започнала дори още по-рано от обикновено, с едно-две почуквания на вратата. Вън, в мрака, той бе намерил Села. Беше облечена с дънки и старо три четвърти сако. На главата си имаше шал, завързан на възел отзад. На светлината, идваща откъм хижата, когато успя да намери ключа на осветлението, тя му бе заприличала на селянка, на селско момиче, на първо поколение преселници от Източна Европа или от някоя от

съветските републики. Забавлявайки се на неговата изненада, тя му бе казала да си приготви багажа. Той бе направил това и я бе последвал през спящия кибуц до една продълговата сграда, разположена встрани от пътя. Вътре бе намерил Моше и още няколко други кибуцници, които подреждаха билетата в щайги. Билетата живееха в дълги кошове, откъдето ги изваждаха едно по едно и само с едно движение на китката главите им биваха прекършвани, а все още гърчещите се телца биваха наслагвани в пластмасовите щайги. Маквий бе започнал да им помага да подредят щайгите в каросерията на голямата скания отбън, като работата му бе отблизо надзиравана от Моше. Бяха тръгнали малко преди зазоряване, без никакви обяснения, без никой да каже накъде ще пътуват, единствено разговорът при приближаването на Тиберий. Въпроси. Отговори. Още въпроси. И онова странно изречение за това, кой точно ръководел Маквий.

Цяла сутрин пътуваха на юг. След Тиберий минаваха през Назарет. След Назарет, отново морето, от чийто бряг се виждаше далечната кафява ивица, представляваща разпръснатия Тел Авив. Когато бяха във вътрешността, бяха спрели за около един час в някаква промишлена зона и бяха разтоварили билетата. Села бе работила до Моше и Маквий бе успял да разбере що за отношения бяха техните, като между брат и сестра, Моше беше груб, рязък и всячески се опитваше да я пази от всичко, а Села го дразнеше със смеха си и закачките и с целия си репертоар от ученически трикове.

Когато камионът се изпразни, те отново поеха към вътрешността, навлизайки в голямата магистрала, която минаваше покрай международното летище. Йерусалим се появи пред тях късно следобед, когато отново се бяха качили в планините, ограден от няколко нови градчета, а слънцето се отразяваше в златните куполи. Заобиколиха Стария град, от север и тогава Моше бе направил неправилна маневра и ги бе вкарал в една задръстена улица, по която движението пълзеше буквално сантиметър по сантиметър чак докато стигнеше до Портата на Дамаск. Шумът се бе оказал невероятен. Автобусните шофьори като че ли не слизаха от клаксоните си, шофьорите на таксите не спираха да проклинат пешеходците, а чейнджаджиите стискаха пачки с пари и предлагаха своите невероятни курсове на йордански динари. Докато бе наблюдавал всичко това, Маквий се бе изненадал от нервите на Моше, човекът бе изгубил

всякакво търпение и след серията главозамайващи маневри, без да обръща внимание на движението и ругатните на шофьорите, бе обърнал обратно към *Витлеем роуд*, която извиваше край прашните рамене на Стария град.

Южно от Йерусалим, от Западния бряг, пейзажът отново бе започнал да се променя, представяйки голи хълмове, засадени с маслинови дръвчета и сега, на няколко минути път от Витлеем, Маквий се облегна назад загледан в каменистите хълмове, към магаретата, натоварени с реколтата, децата, застанали до пътя в бледата светлина на спускащия се мрак и наблюдаващи как камионът профучава край тях. Това място беше съвсем различно от типичния Израел. Беше по-малко, пейзажът — по-див, по-малко продуктивно, по-бедно, но Маквий се усмихна, защото разбра, че определено го предпочита.

Паркираха камиона на площада *Манджер*, който представляваше малко повече от акър, върху който сякаш бе разположена някаква лудница на открито, точно в средата на града. Моше загаси двигателя, протегна огромното си тяло зад волана и се загледа в блъскащите се тълпи от туристи.

— *Eretz Israel* — промърмори той, а отвращението му още повече удебели гласа му.

Маквий погледна Села неразбиращо и тя се усмихна.

— Велики Израел — обясни тя. — Това не се харесва на Моше. Преди му харесваше повече.

— Както сте били преди? Когато сте живеели на границата? В кибуца?

— Не. Той имаше предвид Голанските възвишения. Там му харесваше. Но мрази това. Според него Западният бряг е... — тя погледна към Моше, опитвайки се да се отнесе справедливо, като преведе въпроса на хибрю. Моше се намръщи и изръмжа, извърщайки главата си към опашката от запотени поклонници, които се тълпяха пред Църквата на Рождеството. Приличаха на американци. Някои от жените, доста закръглени, носеха тениски. Под грубата рисунка на някакво захвърлено дете, на една от фланелките пишеше *Аз бях заточен на Западния бряг*. Моше отново изръмжа и отговори на Села, а тя се засмя, обърна се към Маквий и му преведе на английски.

— Купчина с лайна — каза тя. — Ето това мисли той за днешен Израел.

Те излязоха от камиона, а Моше внимателно заключи и двете врати. В средата на площада паркираните коли образуваха един затворен кръг около централния фонтан. Фонтанът бе пресъхнал. Започнаха да си пробиват път през колите. От едната страна на площада имаше полицейски участък, който заемаше по-голямата част от площада. Маквий го изгледа за момент. Беше здраво укрепен с бодлива тел и противогранични екрани на прозорците, а синьо-белият флаг на Израел лениво се развяваше от прясно боядисания пилон. Отпред имаше въоръжена охрана. Войниците носеха предпазни стъкла на шлемовете си и бяха въоръжени с полуавтоматични пистолети и карабини марка *Галил*, движеха се бавно напред-назад, а очите им непрекъснато сновяха из тълпите, бяха нащрек, не се усмихваха. *Белфаст*, помисли си Маквий, последвайки Села към закътания между два магазина за сувенири ресторант.

Ресторантът бе препълнен. Носеше се миризма на масло за готвене и на евтин тютюн. Села спря за момент и започна да се оглежда за някое познато лице и вдигна ръка към един спретнат мъж, който седеше сам на една маса в дъното. Мъжът стана. Носеше тъмен костюм, а бялата риза, с която бе облечен отдолу, бе разкопчана на врата му. Той кимна на Села и подаде ръка. Изглеждаше по-възрастен, отколкото вероятно беше, може би в началото на трийсетте и вече имаше добре премерени маниери на някой, който заема място във властта. Села му каза нещо на арабски и посочи към Маквий. Маквий пристъпи напред и стисна ръката на мъжа. Кожата му бе с цвета на тъмна маслина. Косата му беше черна, но бе започнала едва доловимо да посивява около слепоочията. Той се поклони леко, със съвсем официален жест, и ги покани да седнат около масата. Маквий погледна Села и ѝ посочи да седне, но тя поклати глава, а погледът ѝ все още бе съсредоточен върху арабина в довършване на представянето.

— Амер Тахул — каза тя. — Ще се радва да си поговорите на английски.

— Да — каза тя. — Това е той.

Лора седеше на светлината на големия панорамен прозорец, стискайки между пръстите си малка цветна снимка. Мъжът в другия край на масата бе облечен със синята униформа на шутцполицай. Набит, ниско подстриган и студено официален, той ги посрещна в бялото полицейско беемве, когато пристигнаха в Дрезден. Емъри го забеляза веднага, когато излезе от колата, изненадан, че разследването бе все още в ръцете на полицията. Шефът на полицията бе пресякъл пътя и се бе представил, като учтиво се поклони на Лора за добре дошла, обръщайки се към нея по име. Сега, студен както винаги, той я гледаше право в очите.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се. — Тя сви рамене и продължи да гледа снимката. — Това е съпругът ми. Аз му купих това сако. Това е любимият му цвят.

— И вие се казвате Тийлман? Фрау Тийлман.

— Да.

— Тогава защо съпругът ви е трябвало да използва името Лейси? Защо ли му е трябвало да се представи по този начин?

Лора отново сви рамене и погледна безпомощно към Емъри. Седеше до нея, с гръб към прозореца и гледаше безучастно. Той се бе обадил от летището във Франкфурт, когато бяха кацнали в шест и половина сутринта, опитвайки се да потвърдят уговорката, която бяха постигнали по засекретения телекс от Вашингтон. Човекът, с когото трябваше да се срещне, бе все още у дома, може би още в леглото, но дежурният офицер от Щаба на разузнаването в Бон се бе съгласил да уреди една предварителна среща в хотел *Драйзен* за обяд. Името на човека бе Франц Щаукел. Той работеше за Bundesamt für Verfassungsschutz, службата за борба с тероризма в републиката. Емъри го познаваше от доста време, бяха завързали приятелство, възникнало след няколко международни конференции, на които се бяха срещали. Той имаше отлични връзки и неотразимо чувство за хумор. Беше накратко известен за убийството на Асали и веднага разбра какво се иска от него. За разлика от този мъж.

Емъри взе снимката. Пораженията бяха дори по-лоши отколкото си бе представял. Рон бе забравил паспорта с истинското си име, шофьорската си книжка за територията на Мериленд и няколко

кредитни карти. На пръв поглед Емъри не можеше да види правило, което да не бе нарушено.

— Хер Тийлман е човек, който много държи самоличността му понякога да остава скрита — измърмори той, поглеждайки шефа на полицията. — Понякога той стига и до вземането на подобни мерки, за да постигне това.

— Той да не ви е приятел?

— Да.

— А вие с какво се занимавате?

— Аз ли?

— Да.

Емъри се усмихна тънко, разбирайки, че няма смисъл да продължава да играе тази игра. Отговорът беше там, на масата, сивата пластмасова карта, която осигуряваше на Рон достъп до автомобилния паркинг пред Ленгли.

— Работя за правителството — отговори той. — Във Вашингтон.

— Като вършите какво?

— Административна работа. — Той сви рамене. — Нищо особено впечатляващо.

Германецът го изгледа за момент и Емъри се запита накъде ли точно бе тръгнал този разпит. Беше прекарал по-голямата част от полета в тревоги относно Съливан. Озлоблението в реакцията му при научаването на новините от Бад Годесбург го бе потресло и за първи път той започна да се чуди относно действителния статус на операцията, организирана от *Еф стрийт*. Това, което бе започнало като едно просто малко по-чувствително разследване, сега се бе превърнало в нещо далеч по-силно ориентирано към политиката. До настоящия момент, по настояване на Съливан, той бе успял да изолира операцията от допир с всяка друга правителствена институция. Официално, групата на *Еф стрийт* дори не съществуваше, един феномен, който бе познат сред бюрократичните среди като *изпаряване*, но когато нещата тръгнаха зле, това можеше да създаде много сериозни проблеми, а мъжът в натрапчивата синя униформа бе само един от тях.

Емъри се усмихна и отново взе чашата си, опитвайки се да внесе някакво настроение в разговора.

— Мислех, че разследването на случая е предадено на VfV — каза той. — Така ми бе предадено.

Полицейският шеф поклати глава.

— Вчера е бил убит човек — отговори той. — А убийството се преследва от законите.

— Разбира се, но — Емъри отново сви рамене — понякога тези неща са по-сложни, отколкото изглеждат.

Той се усмихна подкупващо на полицейския шеф, но веднага разбра, че бе направил грешка, като постави под въпрос доколко уместно е неговото участие в разследването, показвайки му, че в обществения живот има сфери, до които той не би трябвало да има достъп. Той хвана ръката на Лора и се опита да смени темата, подхващайки нова тактика.

— Естествено, госпожа Тийлман е разтревожена за съпруга си — каза той. — Тя иска да го открие.

— Ние също.

— Тя има причини да е загрижена за здравословното му състояние. Затова сме тук.

— О?

Емъри изгледа Лора отстрани, търсейки у нея потвърждение на думите си и тя кимна. Полицаят се наведе напред, открито скептичен.

— Да не би да мислите, че той е болен.

— Мисля, че не е изключено.

— Но защо ли е трябвало да изчезне?

— Не знам.

Лора сви рамене, после леко изви стола и се загледа безпомощно през прозореца. Беше стояла будна цяла нощ в самолета, без да разговаря, и си бе взела само една лъжичка от салатата от скариди, която беше само една малка част от вечерята, състояща се от четири ястия в бизнес салона на самолета. Сега лицето ѝ бе станало сиво от умората, изглеждаше сякаш разговорът вече не я интересуваше.

Емъри отново се обърна към полицаая.

— Вие търсите хер Тийлман?

— Разбира се — полицааят кимна към масата. — Разполагаме със снимката му. С данни за него. С двата му паспорта. Снимката ще бъде разпространена из цялата страна. Хората тук четат вестници, гледат

телевизия... — Той пусна на Лора една тънка усмивка. — Всичко е въпрос само на часове.

Лора отново го погледна, без да каже нищо и Емъри се зачуди на това колко бързо нещата бяха изпуснати от контрол. Лицето на Рон, залепено на всеки ъгъл, а Чичо Сам, изправен на рампата. Той отново взе чашата си, питайки се как ли ще успее да се справи с всичко това Съливан, после усети нечия ръка на рамото си и познатия аромат на холандски пури и вдигна очи. Веднага позна Щаукел, едрият разпасан мъж, облечен с кожено яке, с голяма брада, рижа коса и лице, набраздено от безкрайната работа и алкохола. Емъри се изправи и стисна влажна месеста ръка, след което представи Лора. Франц Щаукел ѝ намигна, признак на безконечния му оптимизъм, без да обърне никакво внимание на полицейския шеф.

— Добре дошли — приветства той на перфектен английски.

— Здравейте.

Настъпи кратко мълчание, докато Щаукел извика сервитьора, после той седна при тях и прехвърли документите на Тийлман, без да чака да го поканят. Шефът на полицията го гледа в продължение на минута-две, после стана и каза нещо рязко на немски. Щаукел поклати глава пренебрежително, без да обърне внимание на забележката и когато двамата мъже станаха и излязоха от стаята, Емъри видя как застанаха в преддверието и започнаха да се карат. Сервитьорът пристигна с голяма бутилка шнапс. Полицейският шеф се обърна на пети и проклинайки нещо се запъти към улицата, а Щаукел веднага се върна при тях, разля шнапса и вдигна чашата си. Пиха за здравето на Тийлман — един невинен тост от страна на Щаукел — и Лора веднага обърна погледа си настрани и се загледа към дългите баржи в реката, докато мъжете пресушиха чашите си и ръката на Щаукел отново посегна към бутилката. Докато Лора отново се обърна към тях, а очите ѝ вече бяха сухи, документите на масата бяха изчезнали. Тя погледна Емъри. Въпросът, изписан на лицето ѝ, бе съвсем ясен, а той ѝ се усмихна и кимна към куфарчето, което бе оставил на пода.

— Как успяхте? — попита тя. — Как успяхте да се отървете от човека по този начин?

Щаукел се облегна на стола си, с протегнати напред крака, пропусна въпроса с повдигане на раменете и ѝ каза, че същият онзи мъж бил глупак, бил затворник на собствената си униформа.

Проблемът при убийството бил в липсата на доказателства. Отговорността, най-напред, трябвало да понесе Шупо, местната полиция, и въпреки че всички знаели, че убийството на Асали е работа на израелците, те не били оставили нищо, с което да могат да бъдат уличени. Тъкмо напротив, единствената стабилна следа бил американецът, Лейси, и откритието, че името му всъщност е фалшиво, правел подозренията за евентуалното му съучастие още по-силни. Засега Щаукел бе успял да отстрани полицейския шеф и да задържи документите, но той знаел, че това, което успял да постигне, щяло да бъде само временно. Местната полиция щяла отново да се заеме със случая, може би след няколко часа и тогава можело да се случи всичко.

Като изрече това, Щаукел се заля от смях и вдигна чашата си, изпразни я и каза на Емъри, че униформените момчета имали още много хляб да ядат, че мразели VfV и че аферата с Асали можела да се превърне в разправия, която да сложи начало на войната. Единственият сигурен начин да бъде спряно разследването още докато е в зародиш, била намесата на Министерството на вътрешните работи в Бон, но поне засега нямало признаци това да се случи.

Емъри кимна, докато слушаше, после се наведе напред и предложи собственото си виждане по въпроса, без да навлиза в подробности, но казвайки достатъчно, за да може Щаукел да усети деликатността на положението, в което бяха изпаднали — че се бе превърнал в затворник на една операция, която по своя характер бе толкова секретна, че заобикаляше всички известни канали. Щаукел го изслуша с доста заинтересуван вид, замислен, любопитен, решен да помогне. Накрая той се наведе напред, потупа Емъри по рамото и отново се отпусна назад. Беше си имал работа с политици през целия си живот. Намеренията им винаги бяха ужасни. А обноските им бяха още по-лоши. Чувствителните хора нямаха нищо общо с тях.

— Е, как ти се струва? — попита той накрая.

Емъри направи изненадана физиономия и погълна остатъка от шнапса.

— Захвърлен и изоставен — отговори той.

Слушайки, Лора кимна.

— Разбира се — тихо каза тя. — Почти като Рон.

Тийлман седеше на балкона и се наслаждаваше на обедното слънце, наблюдавайки как някаква млада двойка бавно гребе в лодката по Аусеналстер. Момичето седеше на кърмата като малка бяла точка, а момчето мъжествено се беше заело с греблата. Дясната му ръка бе посилна от лявата и лодката описваше безкрайни бели кръгове върху синята вода и пътуваше заникъде.

Големите френски прозорци, водещи към хола, се отвориха и Инге пристъпи навън. Бяха се върнали в Хамбург преди ден и половина и тя не бе излизала от апартамента оттогава, като готвеше храната, която Тийлман желаше, переше му дрехите, наблюдаваше го от другия край на стаята, когато седеше пред телевизора полузаспал. Тийлман разбираше, че това е една необходима форма на затворничество и бе склонен да я приеме. Като се имаше предвид следите, които бе оставил в *Драйзен* — един паспорт на рецепцията и още един захвърлен някъде в стаята му — той знаеше, че ще се превърне в лесна мишена в момента, в който се покажеше на улицата. Беше по-добре да се оттегли за известно време, да изчака да отmine бурята, да остане скрит и да изчака до мига, в който трябваше да вземе своето решение.

Инге излезе на балкона и седна на една пътека върху топлия бетон, облежната на вратата. Около пладне тя обикновено се припичаше на слънцето там, гола, застанала само по бикини, с вдигнато нагоре лице, със затворени очи и висока чаша с минерална вода до нея.

Тийлман взе чашата и отпи от нея. Продължаваше да наблюдава лодката.

— Онова, което ми каза за Вулф — замислено попита той. — За връзката, която сте имали. За сина ти. Ники. Колко от всичко това беше истина?

Инге отвори едното си око. Откакто бяха се върнали от Бад Годесбург, не бяха говорили за Вулф. Всъщност не бяха говорили за нищо.

— Защо? — попита тя. — Защо питаш?

— Защото не ти вярвам.

Тя се усмихна, без да му отговори отначало.

— Така ли? — попита накрая.

Тийлман се изви и я погледна. — Ти ме излъга за *Драйзен*, за Асали. Защо трябва да ти вярвам? Кажи ми. Интересува ме.

— Не съм ти казвала нищо за *Драйзен*. Натан беше този, който ти каза за *Драйзен*. — Тя сви рамене и взе чашата. — Така че, може би той е излъгал. Не аз.

— Окей. — Тийлман кимна. — Тогава за теб и Вулф. Лесен въпрос.

— Какво?

— Докажи ми.

— Да ти докажа какво?

— Докажи ми, че изобщо си го познавала. Че си се срещала с него.

Инге го изгледа през чашата, без да каже нищо. После стана и изчезна в хола. Когато се върна, носеше малка дървена кутия. Отново седна на пътеката и постави кутията до себе си. Свали капачето и извади няколко снимки. Снимките бяха еднакви, четири на шест, цветни. Тийлман я гледаше, когато тя започна да ги преглежда и да се усмихва от време на време. После протегна ръка напред към нея и поиска да ги види. Тя го погледна.

— Знаеш ли как изглеждаше той? Ото?

Тийлман кимна. Всички знаеха как изглежда Вулф. Всички, които четяха вестници или списания. Всеки, на който поне веднъж се бе налагало да се реди на опашка пред някоя вестникарска будка, или е седял в приемната на някой зъболекар. Дори и в Щатите.

— Да — отговори той. — Знам как изглежда.

Инге се засмя и му подаде снимките, като наблюдаваше как се разпиляха в скута му. Тийлман погледна. На най-горната снимка имаше някакъв огромен мъж на средна възраст, беше загорял, мускулест и доста закръглен. Беше коленичил върху някакво легло. Гол. Огромният му член бе потънал дълбоко отзад в Инге. Тя бе коленичила пред него с лице, обърнато към фотоапарата, очите ѝ бяха затворени, а устата ѝ отворена. Ръцете ѝ бяха протегнати напред, кокалчетата ѝ бяха побелели, стиснали здраво тръбата на таблата на леглото. Тийлман позна тапетите, цвета на халата, окачен зад вратата. Нейният халат. Нейната спалня. Взе следващата. Същата спалня, същият ъгъл на фотоапарата, но този път Вулф бе легнал по гръб, а задникът на Инге бе върху лицето му, докато ръцете и устата ѝ бяха

заети с члена му. Той прегледа всички снимки, ъгълът на фотоапарата се променяше, снимки отпред, снимки отзад, Вулф изпълняваше целия репертоар, всички възможни пози и то от човек, който никога не бе забелязван да се усмихва. Някои от снимките изглеждаха като моментални, направени по време на пикник. Леглото бе отрупано с останки от плодове, празни винени бутилки и отворени кофички от кисело мляко, а по корема на Инге имаше разлято от него, истински празник за гладния индустриалец. На някои от другите снимки по чаршафите се виждаше кръв. Тийлман взе една от тях. Инге беше с разтворени крака, глезените ѝ бяха завързани за краката на леглото. Между краката ѝ чаршафът бе напоен с кръв, наситено алена, Вулф бе коленичил до нея отпуснат и се бе загледал в телевизора в ъгъла. Отвратен, Тийлман ѝ показа снимката.

— Чия беше идеята? — попита той.

Тя я погледна безизразно.

— Моя — отговори.

— Харесва ли ти това?

— Да.

— А на него?

Тя му се усмихна съчувствено, прощавайки му за наивността.

— Разбира се — отговори.

Тийлман кимна, събра снимките и ги върна в кутията.

— Ти ли инсталира камерите? — попита той. — В спалнята?

— Да.

— Преброих три апарата.

— Четири. Но едната така и не проработи.

— Той знае ли за това? — Посочи към снимките.

— Разбира се, че не знае.

Тийлман кимна и отново се замисли за инсталираните апарати, за работата, докато са ги вграждали, за техниците.

— Чиста работа — каза той. — Още ли са тук? Фотоапаратите?

— Разбира се.

— И работят?

— Да.

Тийлман отново кимна, питайки се как ли биха изглеждали собствените му снимки и къде ли можеха да се окажат, с момичето, както бе застанало отгоре му: Чичо Сам, добре и напълно изучукан. Той

поклати глава, отчасти от учудване, отчасти от преклонение, отчасти от отвращение.

— А останалото? — попита накрая той. — Изпитваше ли нещо към него? Истински ли беше?

— Не. — Тя сви рамене. — Беше добър в леглото, но... не.

— А той? Беше ли влюбен в теб?

— Влюбен в мен? Та той беше истинско животно. — Тя отново повдигна рамене. — Чукахме се много. Но това е всичко.

Тийлман кимна.

— Разбирам — избъбри той.

Погледна навън, към езерото. Вятърът се бе усилил и водата бе набраздена от бели вълнички. От лодката нямаше никаква следа.

— Но той не се ли притесняваше? — попита накрая, като взе отново снимката и ѝ я подаде. — Да се излага по този начин? Да поема такъв риск?

Инге поклати глава, взе снимката и я остави обратно в кутията.

— Не — отговори тя. — А и защо? Аз бях едно хубаво немско момиче. Имах голям апетит. Хубаво тяло. Правех всичко, което той искаше.

Тя се спря за момент, слагайки пръста си върху капачето.

— В известен смисъл той се грижеше за мен. Беше и щедър. Той ми купи този апартамент. И дрехите. И ваканциите. Всичко, което пожелаех. Парите никога не бяха проблем. Това беше начинът, но който той казваше *благодаря*.

— За какво? — Тийлман я погледна. — За това, че си се грижела за оная му работа?

— Да. — Тя направи малка пауза. — Трябва да запомниш едно нещо за хората като Ото. Те често са много наивни. Разсъждават много елементарно. Това е причината да успяват в живота. Не си губят времето с трудни неща. Не си губят времето да мислят. Те просто действат. Затова излизат на върха.

Тя отново спря и се намръщи.

— Такъв беше и Ото. Казах ти го вече. Човекът си беше истинско животно. Той гонеше и гонеше. Никога не се спираше. Нито веднъж.

— Разбирам.

— Наистина ли?

Тийлман кимна.

— Да — отговори той.

Настъпи дълго мълчание. Инге продължаваше да го гледа все още намръщена.

— Едно нещо... — каза накрая тя.

— Какво?

— Не забеляза ли?

— Да забележа какво?

Тя кимна към дървената кутийка.

— В стаята има телевизор — каза тя.

— Знам.

— Може би трябва да ги разгледаш отново.

Тийлман я погледна неразбиращо, после взе кутията и набързо прегледа снимките, докато намери една, на която телевизорът се виждаше съвсем ясно. На преден план беше Вулф, заспал, легнал по гръб, а главата му леко извита настрани. Инге се бе изтегнала върху него, лицето ѝ завряно между краката му, а очите ѝ бяха затворени. Тийлман се вгледа в снимката. Завесите бяха дръпнати и стаята бе потъмня от обикновено, а образът на екрана бе съвсем ясен. Някакъв репортер беше застанал върху асфалтирана ивица с лице към камерата. На заден план, правилно наредени в редица, се виждаха няколко изстребителя *Еф-15*. Бяха поне десет, но продължаваха и в дълбочина. Тийлман успя да различи камуфлажните шарки в жълто и кафяво и като се напрегна още повече, успя да различи фигурите на обслужващия персонал, наведените над количките с бомбите хора, които ги поставяха по местата им. Тийлман кимна и накрая каза името на въздушната база — Даран, в Саудитска Арабия, опорната точка на Америка. После вдигна очи.

— Това е от миналата седмица — бавно каза той.

— От по-предната.

— Репортерът е от *Ен Би Си*, нали?

— От *Си Ен Ен*.

— Да — той кимна. — *Си Ен Ен*.

Погледна я за момент, оставяйки нещата да се уталожат, това, което му бе разказала, истината.

— Зарязал те е преди година — бавно изрече той.

— Вулф.

— Да. — Тя кимна. — И после се върна.

— Защо?

Тя го погледна със същия онзи израз, близък до съжалението, с леко вдигната нагоре устна.

— Ти за какво мислиш? — попита тя накрая.

Тийлман кимна, а очите му се върнаха отново на дървената кутийка.

— Виждаш ли го още?

— Да.

— Често ли?

— Да.

— Скоро ли?

Тя не му отговори, но му се усмихна и отметна глава назад, излагайки лицето си на слънцето и затвори очи. Тийлман продължи да я гледа дълго, мислейки си за част от пътуването до източната част.

— Онази нощ, когато ходихме до Хале — бавно каза той. — Това майка ти ли беше?

— Не.

— А коя беше тази жена.

— Подставено лице. Фалшиво. Като мен.

— А Ники?

— Това е момчето на Натан. — Тя отвори едното си око и му се усмихна. — Направихме снимката на плажа. В Нетания.

— Нетания?

— Това е едно курортно селище. Северно от Тел Авив.

Тийлман кимна и отмести погледа си, чувствайки как нещата бавно падат по местата си, някакво далечно трополене в това, което бе останало от съзнанието му.

— Добре се справяш. — Той я аплодира с мимики. — Получаваш *Оскар*.

Отново погледна кутията, капакът бе полуотворен, а Ото Вулф се наслаждаваше на поредното си чукане.

— А какво можеш да ми кажеш за химикалите? — попита накрая той. — За *Литман*? За *Йегермайстер*? До каква степен е вярно това?

Инге не каза нищо, а лицето ѝ продължаваше да бъде обърнато срещу слънцето. После тя отвори едното си око и с крак побутна кутийката към него.

— Оправяй се сам — му каза. — Срещу тях той ще ти разкаже всичко.

Старецът, Абу Юсуф, намери писмата в стаята на момчето.

Той се бе върнал в апартамента за по-малко от час. Беше започнал да търси пари, знаейки, че ще трябва да се измъкне от това място. Щяха да открият момчето в горичката. Щяха да проследят къде живее, тук, в Нюарк. Щяха да дойдат тук.

Старецът коленичи до зацапания прозорец. Беше обиколил цялата стая, пълзейки, търсейки местата, които момчето евентуално би могло да използва. Беше разкъсал линолеума, първо от едната страна, после от другата, знаейки, че момчето вече го бе правило, защото линолеумът бе подгънат в краищата и леко нащърбен. Отначало не успя да намери нищо, само един дебел и мазен слой мръсотия, наслоявана с години. После, под прозореца, бе видял подовия перваз, чиято дървесина бе започнала да гние от течовете, идващи от една пукнатина в стената. Беше взел един нож от кухнята и бе започнал да вади дъската, докато съзнанието му не спираше да му прави старите номера, като го караше да чува стъпките на момчето по стълбите, фалшивото му подсвиркване по коридора. Дъската бе излязла изведнъж. Под нея той бе намерил нещо тежко и дълго, увито в някакъв омазнен парцал и една пластмасова торба. В парцала бе увит автоматичен пистолет. А в торбата, заедно с две аерозолни опаковки и една тлъста пачка от стодоларови банкноти, бяха неговите писма.

Старецът седна и се облегна на стената до прозореца, загледан в познатия почерк, във внимателно изписаните букви и чу гласа на жена си, спомняйки си нейната търпеливост и усмивката ѝ. Всички те бяха отваряни, като лепилото бе внимателно разлепено, вероятно с парата от чайник. Старецът се втренчи в пощенските марки, опитвайки се да разчете датите, опитвайки се да подреди писмата по реда на изпращането им. Първото бе изпратено преди три седмици, на втори септември. Той извади писмото, което се състоеше от три тънки листа от хартия за писма, и започна да чете, а устните му мислено произнасяха думите. Все още липсвал на Хала. Животът продължавал да бъде все така тежък. Единият от двамата му живи синове бил арестуван от израелците. Изпратили го в един от временните затвори

след случая с Ал Сауда, омразните *черноглавци*, патрулите с черни барети, които обикаляли из Рамалах в дните, когато властите очаквали да имат истински неприятности. Няколко дни вече, без да се обади от затвора, а Хала отишла при брат си, Амер Тахул, и го помолила за помощ, попитала го какво трябва да направи.

Старецът вдигна поглед запотен от жегата, чудейки се защо ли Амер не бе му споменал за това по телефона. Може би е бил достатъчно тактичен, помисли си той, и е искал да ми спести допълнителни неприятности. Или, може би, момчето вече е било освободено.

Той отново се наведе над писмото, над втората страница. Хала сега пишеше за някой друг, за някаква жена, която ги посетила, за някаква израилтянка. Жената отишла, без да се обади и без да чака да я поканят. Просто се появила предишния следобед и почукала на вратата. Била млада жена, хубава. Говорела арабски добре. Останала около половин час или малко повече. Знаела името на Хала и на Абу Юсуф и за това, което се било случило с мъртвия им син. Хала била изплашена, разбирайки, че жената можела да бъде единствено от Шин Бет, от разузнаването, от хората, които бяха израелските очи и уши на Западния бряг. И затова не казала нищо, когато жената попитала за Абу Юсуф, за това къде бил, с какво се занимавал, кога щял да се върне. Жената била задавала въпросите си по два пъти, много съчувствено, много любезно, но Хала не сглупила. Знаела, че това е един от начините, по който те постигат своето, по който получавали информацията си, по който крадели своите тайни.

Старецът отново вдигна очи, привършвайки писмото и си спомни за разговора с Амер по телефона, а ръката му се плъзна към другите писма, нетърпелив да узнае какво се е случило с тази израелска жена, хубавото момиче от Шин Бет. Дали се е върнала отново? Дали е задавала още въпроси. Какво е знаела?

Някъде далеч, към кейовете, се зачу полицейска сирена. Това беше звук, с който старецът бе започнал да свиква, но дори сега, след като бе прекарал два месеца в Ню Йорк, продължаваше да го кара да потреперва.

Той взе писмата и парите и ги натика в пластмасовата торбичка. Когато измина половината път до вратата, се обърна и погледна пистолета. Никога през живота си не бе използвал пистолет. Мразеше

насилието, това, в което то превръщаше хората, мразеше малкото нещо, които то успяваше да постигне. Но тогава се замисли за дните и нощите, които му предстояха, за това, което можеше да му се случи, и се върна при прозореца, взе пистолета, изненадан колко много тежеше.

Маквий се намръщи неразбиращо и взе с лъжичката си последните грахови зърна и ги постави върху питата.

— Ал какво? — попита той.

— *Ал Кимауия*.

— Какво е това?

— Химикал. — Села погледна Амер Тахул. — Това е местното название на ракетите на Саддам. Всички очакват той да стреля срещу Израел. Ракетите са заредени с отровен газ. Наричат ги *Ал Кимауия*... — Тя се усмихна. — Химикалът.

Амер Тахул кимна. Той бе проследил разговора внимателно, седнал на стола си с цигара между пръстите.

— Затова ни продават противогази — тихо каза той.

— Кой?

— Израелците. За деветдесет долара можеш да си купиш противогаз.

— Ти имаш ли?

— Не.

— Защото са твърде скъпи ли?

— Не.

— А защо тогава?

Амер сви рамене, обхождайки с пръст ръба на масата.

— Не са изправни — отговори той. — Стари са. Не са направени добре. В Израел всеки получава противогаз. От най-новите. От най-добрите. Освен това безплатно. А тук? — той се усмихна на Села. — Тук ние плащаме, за да ни заливат с газ. Деветдесет долара.

Той погледна Маквий.

— Приятелю, що за сделка може да бъде това?

Маквий направи гримаса и поднесе питата към устата си, наслаждавайки се на киселеещия и остър вкус на киселото мляко и граха. Бяха останали в ресторанта вече повече от час, а палестинецът разказваше за това колко по-труден бе станала животът на Западния

бряг през последните три години, от началото на *Интифадата*. Той винаги се придържал към умерените хора. Работел за кметството в Рамалах. Имал важна работа. Бил главен ковчезник — финансист на града. Имал много връзки с израелците. Познавал се с мнозина от тях, дори един-двама наистина му допадали. Не било правилно това, което хората разправяли, имало си добри и лоши и от двете страни, дори не било изключено един ден да се научат да живеят заедно. Но сега? Той бе поклатил глава, разказвайки отново за *Интифадата*, за въстанието, което минало като треска по Западния бряг. В началото, както и винаги преди това, контролът бил в ръцете на децата. Те били тези, които знаели как да прецакат израелците, как да провокират насилието и последвалите го отмъщения. Били млади, тези хлапета, но вече били мъдри. Разбирали властта на телевизионните предавания: разбирали защо мъжете и жените били принудени да се въргалят по улиците на Рамалах, защо учениците трябвало да преминават през редица от поставени щикове, защо университетите били затворени, защото водоснабдяването било прекъсвано, защо къщите били срутвани и земята отнемана. Благодарение на същите тези хлапета било възможно това да се вмести в световния дневен ред, едно меню със своите цени, но все още — той бе свил рамене — нищо значително не се било случило.

Докато го бе слушал, Маквий веднага бе изпитал някаква симпатия към мъжа, благодарение на оценките, които бе направил, на внимателните квалификации, липсата на лъжи, тихото му чувство за хумор. В последно време, бе казал той, положението дори се било влошило и двете страни започнали да прекаляват, престанали да правят компромиси. Все повече и повече заселници започнали да прииждат от Израел, започнали да заграбват чужди земи, да строят нови къщи, да се ограждат и да поставят кучета пред къщите си и охранително осветление и дебели кабели с високо напрежение, да строят концентрационни лагери, в които сами се затваряли. Американците, разбира се, само потривали ръце и издавали различни декларации, настоявайки да се водела честна игра, но израелците говорели на различен език, на езика на фактите, а фактите можели да бъдат видени от всеки: една полицейска държава, която била контролирана и обирана с данъци от Йерусалим, един грозен белег на лицето на Eretz Israel. Маквий бе кимнал, впечатлен от тихата страст

на мъжа, и отново бе попитал за децата, какво всъщност можели да постигнат те, а Амер бе кимнал и бе приел забележката на Маквий с уморена усмивка, потвърждавайки очевидната истина, че насилието раждало насилие, че хлапетата вече били изгубили всякаква търпимост, че събитията бързо излизали извън всякакъв контрол.

Маквий се облегна напред, забелязвайки, че Села го наблюдава и все още несигурен за какво бяха дошли тук, посред нощ, в задимения ресторант в центъра на Витлеем.

— Как? — попита той. — По какъв начин излизат извън контрол?

Палестинецът го погледна за момент, слабият мъж, преждевременно състарен, с елегантни ръце и израз, показващ почти непоколебимо търпение.

— Хлапетата искат да започнат война с израелците. Искат да имат пистолети, експлозиви, всичко, до което биха могли да се доберат. Всичко друго ги отегчава. — Той се усмихна. — Думите вече нямат никакво значение. Наистина. Маквий кимна, опитвайки се да проследи аргументите му. Познанията му за политическата ситуация в Близкия изток съвсем не бяха пълни.

— Имаш предвид ООП ли? — попита той. — Арафат?

Амер поклати глава.

— Хлапетата мислят, че той е един нещастник. Нямат време да се занимават с него. Мислят, че той съвсем се е размекнал. Че е станал един голям *barrani*. Че само си седи на задника в офис си. Не... — той поклати глава. — Отговорът не е в Арафат. Поне не за тях.

— А ти? — усмихна се Маквий. — *Tu* какво мислиш?

Амер го погледна и отговори на усмивката му, после се обърна към Села и бързо заговори на арабски. Села кимна и погледна часовника си. Моше бе излязъл от ресторанта преди половин час, след като бе омел една чиния със задушено агнешко и бе излязъл да наглежда камиона.

Села стана на крака.

— Моше трябва да тръгва — каза тя. — Разчистват площада в девет.

Тя тръгна да излиза, проправяйки си път между заетите маси. Амер поръча на сервитьора да донесе кафе, после се обърна към Маквий.

— Знаеш ли колко деца загубихме от осемдесет и седма насам?
— попита той.

Маквий поклати глава.

— Не.

— Повече от хиляда. *Хиляда*. — Той направи пауза. — И знаеш ли кой изби почти половината от тях?

— Не.

— Ние. Нашите хора. Защото мислеха, че същите тези деца са *ameel*, предатели, че сътрудничат на Израел. Това успяха да направят с нас израелците. — Той отново направи пауза. — Ние живеем в окупация. Израелците се отнасят с нас така, както нацистите са се отнасяли с французите. Ние си имаме карти за самоличност. Квартали, в които трябва да живеем. Комендантски часове. Арестуват ни без обвинения и ни вкарват в затворите без съд. Освен това има и *t'azeeb*. Тормоз. Затова хлапетата по улиците пеят за Саддам Хюсеин...

Той сви рамене.

— Но знаеш ли защо аз мразя израелците? Защо *наистина* ги мразя? За това, което са ни направили, за начина, по който ни карат да живеем. Никой вече на никого няма доверие. Доверието го няма. Израелците ни го отнеха и го погребяха.

Той се облегна назад в стола си и кимна тихо, със същия внимателен тон в гласа, със същата тиха усмивка.

— Тя разказа ли ти за сестра ми? За сина на сестра ми?

— Кой?

— Села.

— Не.

Амер кимна и отново се наведе напред.

— Сестра ми има три деца. Все момчета. Тя се казва Хала. Единият от синовете ѝ бе отведен от израелците. Забравил съм защо. Те го правят непрекъснато. Мисля, че го нямаше около месец. Може би, малко повече. После се върна. Освободиха го. Пуснаха го... — Той направи жест с ръката си, като я отвори. — Сестра ми беше щастлива. Момчето бе добре. Не го били тормозили много. Нямало е много *t'azeeb*...

Спря за момент.

— Минават две седмици. Всичко е наред. Отново отвеждат момчето, една нощ, този път *мохаребините*, нашите хора, *моите* хора,

хората на *Интифадата*...

— И?

Амер се поколеба за момент, гледайки Маквий, очевидно ядосан сега.

— Убиха го. Завързаха го за една кола и го влачиха през града, докато той умря. Това е форма на наказание. Нашите хора непрекъснато го правят. Викат му справедливост.

Маквий се загледа в него и се опита да си го представи, нагоре-надолу по пътя, голи кости и разкъсана плът.

— Защо? — попита той. — Защо го убиха?

— Не знам. Никой не знае. Някой ще каже едно нещо. Друг — друго. Но това е истината. Че никой не знае. И скоро на никой няма да му пука за това. — Той спря и повдигна рамене. — И така... избиваме се взаимно, без на никой да му пука. Това направиха с нас израелците. Ето докъде ни докараха.

Маквий кимна и се отдръпна назад, за да направи място за кафето. Амер не помръдна. Той гледаше през прозореца, беше твърде много натоварен. Маквий побутна една от чашките към него.

— А какво стана с майката? — попита той. — Със сестра ти?

— Тя също беше в затвора.

— Тогава ли?

— Сега. През последните три седмици.

— И?

Амер изви главата си и погледна Маквий право в очите за момент. После сви безпомощно рамене, жест, който показваше, че бе близо до пълна разруха.

— Мъртва е — отговори той. — Почина вчера. В затвора. Затова съм тук. Това дойдох да кажа на Села.

Лора лежеше на леглото, загледана през прозореца и за пореден път се опита да отрепетира сцената.

Щеше да дойде скоро, тя го знаеше. Той щеше да се появи, без да се обади, да я спре на улицата или в коридора на хотела, или лицето му щеше да се появи над ресторантската маса, или да почука на вратата на спалнята ѝ, да се усмихне широко, да я прегърне, умората му щеше да бъде толкова голяма, че да му позволи само да каже едно *здрaсти* и да

разпита за новините, за дома, за децата. Щеше да ѝ каже колко е красива, колко много му е липсвала, а комплиментите щяха да бъдат прекалено топли, за да са истински.

И нещата нямаше да свършат с това. Никога не приключваха по този начин. Щяха да се поздравят нормално, да си починат през нощта и тогава щеше да настъпи предизвикателството на поредния ден и просто един съвсем нов лист щеше да бъде откъснат от Книгата на Живота. Тя се усмихна, докато си мислеше за това, за невинността на мъжа, за неговия апетит, за енергията му, за ярките цветове на моливите в неговата кутия. Поради това бе започнала да го обича отначало, разбирайки колко е трудно да се намери човек, който е толкова некорумпиран, толкова предан. Затова се бе омъжила за него, беше се опитвала всячески да му роди деца. Затова беше дошла тук и сега, да се опита да облекчи шока, да му обясни какво всъщност се бе случило.

Тя се обърна, взе чашата с вода до леглото и чу как Емъри крачи напред-назад в съседната стая. Телефонът му не спря да звъни цял следобед, водеше дълги разговори, които се редуваха един след друг. Тя се чудеше на издръжливостта му, знаейки, че той не бе спал по време на полета, усещайки колко сложни бяха станали проблемите му. Също както и Рон, той никога не говореше за работата си с нея и също както и с Рон, никога не го питаше.

Тя преглътна последната глътка вода, легна на леглото и затвори очи. По-късно, около полунощ, се бе обадила вкъщи. По-големите деца трябваше да се върнат от гимназията около шест вечерта. Всичко това бе ново за тях, това че нея я нямаше, тя не бе сигурна как ще успее да се оправи сестра ѝ с това. Вечерите с Брий рядко бяха лесни и ако детето бъдеше разстроено от промяната в обичайното разпределяне на времето, тогава щеше да стане два пъти по-трудно. Усмихна се отново, когато си спомни думите на Брий при раздялата им, когато се качи на таксито за летище *Дюл*.

— Татко — бе казала тя. — Кажи на татко да си дойде у дома.

Накрая идеята да се обадят по телефона бе на Инге.

Вулф имаше няколко адреса. Семейният дом бе в Берлин, една приятна къща от осемнайсети век, със собствено имение близо до

Тегелер Зее, но освен нея, той имаше още три различни имения, пръснати из цялата република. През седмицата обикновено можеше да бъде открит в Дюселдорф, където наскоро бе открил голяма кантора и Инге имаше телефона на апартамента му, в горния етаж на административната сграда, където прекарваше повечето вечери. Ако Тийлман бил сериозен, ако наистина искал да се срещне с Ото Вулф, тогава тя щяла да му се обади и да уреди срещата. Ако се обадел сам и искал директно да се свърже, просто щял да си загуби времето. Вулф водел строго организиран начин на живот, защитаван от секретарките му и схемите, към които стриктно се придържал. Личните запознанства били *absolut notwendig*.

Тийлман се съгласи тя да поеме уговорката при две условия. Тя не трябваше да използва името му и не трябваше да навлиза в никакви подробности. Трябвало да бъде представен като американец, намиращ се на посещение, като човек със сериозно бизнес предложение, за което тя не знаела нищо. Докато слушаше, Инге поклати глава. Вулф никога не смесвал бизнеса с удоволствието. Хората с оферти ги правели по обичайните канали. Без никакви услуги. Никакви заобиколил начини. Това било желязно правило и той никога не го нарушавал. Ако Тийлман желаел да използва връзката им, да се възползва от нея, тогава причината трябвало да бъде далеч поинтимна, отколкото той си мислел. Тийлман повдигна рамене.

— А ти какво предлагаш? — попита той. — Аз да му се предложа за гадже ли?

Инге коленичи до него и си наля бира. Навън валеше рано привечер, небето бе стоманеносиво, твърдо. Инге погълна бирата и се изправи. Вълнението й отиваше, когато го изпитваше.

— Ти си влюбен в мен — каза тя. — Направо си се побъркал по мен. Искаш да говориш с него за това. Като мъж с мъж. Лице в лице. Ja?

— Ти си полудяла.

— Не — тя поклати глава. — Ще му кажа, че сме говорили за това, аз и ти. Ти знаеш всичко, защото аз съм ти разказала за това. Знаеш за него. Знаеш, че той идва тук. Знаеш за нещата, които ние правим заедно, за това, колко сме близки. Знаеш всичко. И затова сега е време вие двамата да си поговорите.

— А ти? А ти какво би казала?

— Аз ли?

— Да.

— Аз ще му кажа същото. Ще го потвърдя. Ще му кажа, че е много трудно. Ще му кажа, че нещо трябва да се направи.

— И той ще се съгласи? Заради това?

— Не — тя се изсмя. — Ще иска да се срещне с теб, защото ще му кажа, че си върхът в леглото. Той няма да повярва. Никой не е подобър в леглото от него. И така — тя сви рамене — той ще трябва да те види. Тогава се спасяваш сам.

— Благодаря.

— Удоволствието е изцяло мое.

Тя погледна въпросително към телефона и Тийлман кимна, безпомощен, както никога преди това, надявайки се, че немският му ще бъде достатъчно добър през следващите няколко минути. Трябваше да се опита да разбере разговора им, да бъде поне наполовина убеден, че няма отново да го изпързаят. Планът имаше единствената цел да се приближи до Вулф. След това, както тя правилно бе отбелязала, той трябваше да се оправя сам.

Тя набра номера, който беше запомнила, и извади цигара от пакета в чантата си. След малко в другия край отговориха. Тийлман чу някакъв плътен глас в другия край на линията, нисък и добре модулиран. Инге се усмихна и каза някаква малка шега, която провокира избухване на силен смях. Говориха известно време за несъществени неща, просто си бърбеха, както при върха на всяко едно приятелство и Тийлман се запита какво ли представляваше останалата част от айсберга, как просто бе възможно да прекарват толкова много време заедно в леглото и да няма нищо по-дълбоко, което да ги свързва.

Накрая, застанала сред облак цигарен дим, Инге каза, че имала някакъв проблем. Обясни го съвсем накратко, направо по същество, за този друг мъж, който изглеждал добре, бил забавен и неотразим в леглото и как случайната им връзка започнала да се превръща в нещо друго. С начина, по който го каза, с тона, с езика, който използва, тя можеше да говори и за последното си посещение при зъболекаря. Тя спря, когато той заговори и погледна Тийлман в другия край на стаята. После се намръщи, кимна, а гласът ѝ стана малко по-висок и по-рязък, нещо, което Тийлман не бе забелязал преди това.

— *Warum?* — попита тя. — Защо?

Тя отново се наведе над телефона, за да чуе отговора му, очевидно раздразнена.

— Мислиш, че те лъжа? Това ли било? Ти...

Тя прекъсна, сви рамене и не си направи труда да довърши изречението, вече бе направила това, което трябваше. Тийлман чу Вулф в другия край, гласът му бе нисък, отново се смееше със същия нисък тембър и видя как лицето ѝ отново се успокои, как стана мирно. Тя бръкна в чантата си, отвори я и бързо започна да търси нещо.

— Парфюмът — каза тя. — Л'Орфи. Окей?

Тийлман чу как Вулф изръмжа нещо, след което Инге му изпрати няколко влажни целувки по телефона и приключи разговора. Когато остави телефона на пода, тя вдигна очи.

— Утре вечер — каза тя. — Ще се срещнете в осем часа.

— Къде?

— В Дюселдорф.

Тийлман кимна.

— А Орфи? — попита той и погледна към чантата. — Парфюмът?

Лицето на Инге за момент стана мрачно, после сви рамене.

— Той е много внимателен мъж — каза тя. — Трябва да вземеш нещо от мен. Нещо, с което да докажеш, че си ти. Аз предложих да е парфюмът.

Тя отново повдигна рамене.

— И той каза да.

[1] Става въпрос за нарицателно, което Саддам Хюсеин е използвал, говорейки за свещената война „Джихад“ на ислямските фундаменталисти. — Б.пр. ↑

[2] Езеро в Израел. — Б.пр. ↑

2.

Старецът, Абу Юсуф, отново погледна часовника си, знаейки, че не трябва да закъснява. Девет часа, помисли си той. Рамалах е само на девет часа път оттук. Той погледна часовника си за втори път. Беше пет и половина след обяд, движението се изливаше въвн от Ню Йорк сити като една непрекъсната вълна от автомобили навсякъде около него и се отправяше към детелината за Кънектикът и Роуд айлънд.

До него, в чантата на седалката, бяха парите, които бе взел от скривалището на момчето. Беше ги преброил, докато чакаше по светофарите, придвижвайки се сантиметър по сантиметър из Манхатън айлънд. Бяха общо шестнайсет хиляди долара. През последния час той поглеждаше към таблата по продължение на магистралата, проверявайки цените на стаите в мотелите. Това, от което имаше нужда, бе съвсем скромно: легло, ключалка на вратата и телефон. Шейсет долара щяха да му стигнат и за трите, а с рестото можеше да си купи храна. Ако се наложеше, ако нямаше друг начин, щеше да издържи така в продължение на няколко месеца.

Видя още един знак пред себе си, на половин миля преди следващото отклонение. Странноприемница *Рамада*. Шейсет и осем долара. Той погледна в огледалото и даде десен мигач, разбирайки, че последното, което можеше да си позволи, бе автомобилна катастрофа. Ако някой го блъснеше отзад, резервоарът можеше да се пробие, тръбите да протекат и течността да се разлее, разпръсквайки отровните си пари. Той потрепери, представяйки си последиците, ако това се случеше някъде на натоварено място, където имаше жени и деца по тротоарите, и съзнанието му се върна на картината с умиращите коне, обърнали кореми върху ливадата, и тялото на момчето, проснато наскред шумата. Ако наистина веществото в резервоара можеше да направи това, помисли си той, тогава един случаен разлив можеше да убие стотици хора. Хиляди. Ръката му посегна към чантата и напипа двата аерозола. Тези също, помисли си той. И тези също трябва да пазя.

Мотелът, когато стигна до него, се оказа съвсем нов, дори камионът на собственика продължаваше да почиства единия от ъглите на паркинга. Старецът се регистрира и задраска квадратчето *плащане в брой* в регистрационната карта, като остави сто долара депозит на чиновничката зад рецепцията. Когато я попита дали има телефон и дали ще може да се обади в чужбина, тя кимна и му подаде малка брошурка с международните кодове и го помоли да удвои депозита си. Той го направи, като измъкна още една банкнота от пачката и ѝ върна брошурата, като ѝ каза, че вече знае номера. Няма проблеми, се съгласи тя и се загледа в бялата пластмасова торбичка, когато старецът се затътри надолу по коридора.

Стаята беше огромна, хладна, предпазена от слънцето с една плътна синя завеса. Старецът седна на леглото, постави пластмасовата чанта между краката си и започна да набира номера на телефона. Чу се сигналът. Старецът погледна часовника до леглото и се опита да изчисли колко беше часът в Рамалах, но успя да достигне до няколко различни отговора и всички те бяха далеч след полунощ. Накрая някой отговори. Беше женски глас. Жената на Амер. Гласът ѝ беше полусънен.

— Аз съм — каза той. — Абу Юсуф. Искам да говоря с Амер. Спешно е. Побързай.

— Той не е тук.

— Така ли?

— Не. Отиде във Витлеем.

— О...

Старецът премигна, внезапно изпаднал в паника. Беше започнал да разчита на тези обаждания, когато откриваше Амер в другия край на връзката. Това бе за него истински комфорт. То беше като че ли говори с него от съседната стая, като разговор, който можеше да започне и прекрати, когато си пожелае с шестнайсетте хиляди долара в джоба си и намирайки се в Америка, където телефоните бяха на всяка крачка. Старецът поклати глава, когато отново чу жената на Амер и тя попита какво желае, къде се намирал в момента и как можела да му помогне. Амер щял да се върне много скоро, му бе казала тя. Старецът кимна и промърмори благодарностите си.

— Кажу ми, че съм се обаждал — додаде той. — Кажу ми, че съм направил това, което ми бе казал.

Питър Емъри седеше в ъгловия бар в хотел *Драйзен* в десет и половина вечерта и слушаше разказите на Щаукел. Германецът се бе върнал от Бон преди почти един час и бе нетърпелив да поднесе лошите новини от Министерството на вътрешните работи. Бил натискал през целия ден да прехвърлят разследването на случая Асали на VfV, но след серията пререкания по време на срещата си със заместник-министъра, отговорът, за съжаление, бил *не*. Емъри седеше на стола си, облегнал глава на дървената тапицерия.

— Защо? — попита той. — Просто ми кажи защо.

Щаукел погледна чашата шнапс, която Емъри бе поръчал за него на сервитьора. Все още не я бе докосвал.

— Не знам — отговори той накрая. — Предполагам, че причините са политически.

— Ние знаем, че убийството е извършено по политически причини. Винаги в такива случаи се получава така. Затова и настояването ми бе съвсем основателно. Че какво разбират в Шупо от положението в Близкия изток? Какво знаят за палестинците? За мирните преговори? За Мосад?

— Нищо. Но не в това е проблемът.

— Така ли?

— Да. Точно сега има някои усложнения. Между Вашингтон и Бон. Бейкър идва наскоро с просешката купичка. Беше тук миналата седмица. Скоро ще дойде пак. Иска доста големи пари. Мисли, че сме му длъжници.

Емъри се усмихна и започна да си играе с чашата със светло пиво до лакътя му. Американският секретар Джеймс Бейкър беше започнал да обикаля целия свят и да събира средства за войната в Залива. Предложението, оформено в Белия дом, беше интересно. Вие ще платите. Ние ще се бием. Емъри поднесе чашата към устните си.

— Може би е така — тихо разсъди той. — Може би наистина сте му длъжни.

— Да — кимна Щаукел. — А може и да не сме.

Той направи пауза.

— Знаеш ли колко ни дължи Изтокът? До днес?

— Милиони.

— Сега го удвои.

— Милиарди.

— Сега си по-близо.

Емъри вдигна дясната си вежда.

— Наистина ли?

— Да. И това е само за ордъовъра. Истинските пари са в основното ястие. Трилиони с дойче марки. Така, както вървят нещата, ми се струва, че накрая ще се окаже, че ние плащаме на всички. Дори на руснаците. Така че — той повдигна рамене — за какво ни е да се подписваме в полза на войната в Залива? Да плащаме и за вашите войни?

Емъри го изглежда.

— Сериозно ли говориш?

Щаукел кимна.

— Да — отговори той. — И Бон мисли така. Понеже ме питаш.

Той отново направи малка пауза.

— Шупо искат твоя приятел. Мислят, че могат да му зададат няколко въпроса. Мислят, че имат право да го търсят и да го намерят.

Щаукел отново повдигна рамене и отмести поглед, а лицето му бе съвсем безизразно. В съседната бална зала имаше някакво празненство, някакво официално парти по случай нечия сватба, и различни двойки непрекъснато ту влизаха, ту излизаха от бара. Емъри ги бе наблюдавал през по-голямата част от времето, имаше красиви жени, облечени изискано, добре изглеждащи младежи, самоуверени, паралии, докоснали се вече до успеха. Това бе Германия, за която Емъри четеше всяка седмица в тежките вашингтонски списания. Това беше Германия на Ото Вулф, Германия на деветдесетте и наблюдавайки двойките в бара и слушайки музиката, която долиташе откъм балната зала, беше невъзможно да не се замисли човек докъде ли можеше да доведе всичко това един ден, всичката тази енергия, този груб устрем. Той отново погледна към Щаукел, знаейки, че с цялото си сърце този човек се бе опитал да му помогне, да направи всичко, заради старите дългове и старите услуги.

— Е, и какво ще стане сега? — попита той. — С нашите униформени приятели?

— Прехвърлили са случая на Крипо. А те от своя страна са издали нареждане.

— За какво?

— За арестуването на Гийлман.

Емъри се намръщи и се наведе напред. Криво беше цивилният еквивалент на Шупо. Те имаха неудобната репутация, че никога не се предаваха.

— Вече? — попита той.

Щаукел кимна.

— Той е всичко, с което те биха могли да разполагат. С изключение на трупа на палестинеца.

— И няма никакви свидетели?

— Не.

— Само Рон?

— Да.

Емъри кимна и затвори очи, след което прекара ръка по умореното си лице. Оркестърът в съседната зала свиреше някакъв марш, който той съвсем бегло си спомняше, темпото подхождаше на устремно маршируване. Барът се бе изпразнил за секунди.

— Знаеш ли кой ще е следващият, към когото той ще се насочи сега? — тихо попита той. — Рон?

Щаукел се намръщи.

— Не — отговори той. — Кой?

— Вулф.

— Ото Вулф?

Щаукел се втренчи в него. Музиката се чуваше още по-силно сега, а оркестърът дори бе ускорил темпото.

— Защо — попита той. — Защо точно Вулф?

— Мисли, че той продава химикали за оръжие.

— На кого?

— На парцаливковците.

Щаукел кимна.

— Но Вулф продава на *всички* — каза той. — Това е, което той разменя срещу властта, която получава. Затова той е Ото Вулф. — Спря за момент. — Какви химикали?

Емъри го погледна, играейки си с остатъците от бирата. Досега той почти не бе споменавал за операцията на Вашингтон.

— Но това ще бъде извън протокола.

— Добре.

— Нервнопаралитичен газ.

Щаукел го погледна съсредоточено. После поклати глава в бърз и недоверчив жест.

— Не — каза той. — Не и нервнопаралитичен газ. Не и Вулф. Човекът си е направил планове за бъдещето. Защо да ги проваля?

Емъри повдигна рамене.

— Може и да си нрав — отговори той. — Но това едва ли има значение. Проблемът е в Рон. Рон мисли, че Вулф е замесен. И не е изключено той просто да отиде и да го поразпита.

— Той никога няма да може да се добере до него.

Емъри отново сви рамене.

— Чудесно. Значи Вулф няма никакви проблеми.

Той замълча и отново се заслуша в музиката, а оркестърът наистина здраво увеличаваше децибелите към края. Усещаше как подът се тресе под краката му.

— Каква е тази музика? — попита накрая.

Щаукел го погледна, все още замислен за Ото Вулф.

— Моля?

— Музиката. Мелодията, която свирят. Каква е тя? Откъде е?

Щаукел се заслуша и остави Вулф за после, след това взе чашата си, а краката му започнаха да потропват в такт с ритъма. В съседната зала музиката изведнъж спря, заглушена от дивите аплодисменти. Емъри погледна Щаукел.

— Е? — попита той.

Германецът вдигна чашата си за тост. Отново се смееше.

— За маршал Радецки — каза той. — *Вторият* ни любим австриец.

Моше видя армейския пропускателен пункт първи, на двеста метра пред тях, в една падина на пътя, а от двете страни сивееха сенки на хора с оръжия. Той веднага започна да намалява скоростта, използвайки скоростите. Сега, разтоварен, камионът се движеше с доста висока скорост. В три часа сутринта пътищата бяха празни.

Маквий, който седеше до вратата, погледна към Села. Усещаше напрежението в тялото й. Беше се сковала в момента, в който бе видяла патрула, когато Моше посочи напред и запроклина късмета си.

Камионът изскърца и спря. На пътя бе простряна метална лента, върху която бяха набодени шипове с острата част нагоре. От двете страни на пътя се появиха войници, чиито лица бяха намазани с камуфлажен крем. Движеха се бавно и внимателно, обиколиха камиона, преглеждайки кухините по каросерията и отметнаха регистрационния номер, а Маквий ги наблюдаваше с професионален интерес, взирайки се в мрака, чудейки се къде ли се намираха картечните гнезда, в които лежаха момчетата с тежките М-60^[1]. Бяха добри, усещаше го по начина, по който се прикриваха взаимно, по състоянието на оръжията им, безупречно чисти. Северна Ирландия, помисли си отново той. Една тиха нощ в бандитската страна, долу в южен Армаг.

— Какво искат? — попита той.

Села поклати глава.

— Това е редовна проверка — отговори му. — Правят ги непрекъснато. Особено вечер.

Тя повдигна рамене.

— Но това е нищо.

Един от войниците приближи до шофьорската кабина и посочи на Моше да излезе. Той не се отличаваше по нищо от останалите, никакви знаци, указващи чина му, но Маквий усещаше, че е шефът тук. Моше отвори вратата и скочи долу. Огромната му сянка падна пред светлината на фаровете. Войникът го погледна и направи някакъв жест с ръка. Моше бръкна в горния джоб на ризата си и му подаде картата си за самоличност. Войникът я прегледа, изрече нещо на хибрю и погледна към Села и Маквий, които още седяха в кабината. Моше кимна и тръгна обратно.

— Иска да види вашите карти — тихо каза Села. — Покажи ми паспорта си.

Маквий извади паспорта от чантата в краката си, а Села не помръдна.

— А ти? — попита той. — Твоята карта?

— Не я нося. Оставих я в кибуца.

Маквий я погледна. Тя лъжеше. Знаеше го. Беше видял картата ѝ за самоличност, когато бяха в ресторанта. Беше отворила чантата си да плати за вечерята. Беше там, в портфейла ѝ. Войникът продължаваше

да ги наблюдава и им махна да се присъединят към Моше. Те слязоха от шофьорската кабина в среднощния мрак. Войникът каза нещо на хибрю и погледна към Села, а бялото на очите му се виждаше под рамката на каската му. Села започна да му говори бързо на хибрю, като често използваше ръцете си и свиваше рамене. Войникът се намръщи и каза нещо остро на Моше, когато огромният мъж пристъпи напред. Моше го погледна без ни най-малко да се притесни, после посочи към Маквий. Войникът го погледна. Маквий отговори на погледа му.

— Той е англичанин — каза Села. — Приятел на кибуца.

Войникът кимна и попита Маквий за името му на развален английски. Маквий му отговори и подаде паспорта си, след което произнесе името си буква по буква и го наблюдаваше, докато войникът си го записва. Войникът погледна към камиона за момент, после се обърна към някакъв друг мъж зад себе си. Другият започна да говори нещо по радиото. Настъпи тишина. Войникът гледаше към Села.

— Как се казваш? — попита той.

— Села.

— Села чия?

— Села Ейлат?

Той кимна и отново замълча, очаквайки другият войник да му съобщи нещо. Маквий го погледна, чудейки се защо Села бе решила да не каже името си по съпруг и защо не им даде картата си и защо нещо като една рутинна проверка по пътя би могло да я притесни толкова много. В мрака се чу изпращяване и после някакъв глас заговори по радиото. Войникът се заслуша, загледан в земята, после кимна, подаде на Моше картата му и кимна разсеяно на войника зад себе си. Войникът се наведе над лентата с металните шипове, нави я и я изтегли настрани, а Моше погледна Маквий и му кимна да се качва в камиона.

Няколко минути по-късно, когато минаваха през околностите на Йерусалим, Моше започна яростно да се кара със Села, като се опитваше да надвика бръмченето на двигателя, а дясната му ръка сечеше мрака нагоре и надолу. Села почти не се обади, каза една-две думи съвсем тихо, загледана напред през прозореца, без погледът ѝ да напуска пътя.

Накрая, когато подминаха Йерусалим, камионът отново започна да забавя ход. Маквий виждаше някакво кръстовище напред. Близко до

кръстовището беше паркирана някаква кола. Камионът спря точно до нея и когато Маквий погледна през прозореца, видя познатото лице зад волана.

— Амер — каза високо той.

Името предизвика нови ругатни от страна на Моше, който този път започна да блъска с пръста си по арматурното табло. Села го остави да се доизкаже, после много бързо се наведе към него и го целуна леко по бузата и прошепна нещо в ухото му. После се обърна и избута Маквий от камиона. Маквий скочи на пътя и пое Села, когато и тя направи същото. Амер вече бе излязъл и стоеше до колата, като си палеше цигара. Маквий му кимна и се огледа наоколо. Зад пътя се виждаха къщи, като бели кубчета, наредени в мрака, нахвърляни по склона на хълма. Зад тях прозираха светлинните отражения на Йерусалим по небето. Той погледна обратно към камиона. Моше форсира двигателя, без да обърне внимание на махването за довиждане на Села, после освободи ръчната спирачка и със силно ръмжене се изгуби в мрака, оставяйки след себе си облак изгоряла нафта, докато двете червени светлини на стоповете се стопиха в нощта. Скоро настъпи пълна тишина и се чуваше само бръмченето на насекомите наоколо и въздишката на вятъра, който се провираше през клоните на маслиновите дървета точно под тях.

Села започна да говори нещо с Амер. После погледна към Маквий и му посочи да се качи в колата. Тръгнаха след камиона, в същата посока, после, при следващото отклонение, отбиха наляво. Скоро се озоваха в околностите на някакъв град с къщи с плоски покриви и каменисти дворове минаха през територия, затлачена с изоставени леки коли и изхвърлени хладилници, край някакъв построен до половината жилищен блок и край някаква табела, написана на ръка на арабски, която висеше небрежно на един от крайпътните стълбове. Амер намали, когато стигнаха до един светофар и даде ляв мигач. Той и Села бяха разговаряли тихо в предната част на колата. Колата отново забави ход и спря пред някаква къща с плосък покрив.

Села погледна назад със сериозно изражение на лицето си.

— Ела с нас — каза тя.

Маквий излезе и ги последва на улицата. От другата страна на пътя, на два метра височина, под капачите на витрината на някакъв

магазин, имаше изписано нещо. Черна боя от аерозолна опаковка. Амер пусна цигарата си на тротоара, стъпка я и ги поведе към входната врата. Почука два пъти, после още веднъж. Вратата се отвори веднага и се показа някаква дребна, млада жена. Беше облечена с дънки и тениска. Видът ѝ беше много уморен. Амер я целуна по двете бузи и каза нещо на арабски. Тя кимна, отдръпна се и с уморена усмивка покани Села и Маквий да влязат в къщата. Амер спря на прага, каза още няколко думи на арабски, после се обърна и си тръгна.

Маквий последва Села в една малка стая с нисък таван. В нея имаше маса. Два малки стола и диван с кафява дамаска, отрупан с бродирани възглавници. Някакъв мъж беше седнал на облегалката на дивана и гледаше телевизора в ъгъла. Вървеше футболна среща, а встрани от него лежеше празна кутия от видеокасети. Маквий се усмихна, когато прочете надписа на кутията — *Финалите на Уембли. Избрани срещи от футболното първенство*. Били също имаше такава, абсолютно същата. Мъжът на дивана вдигна очи. Изглеждаше на същата възраст като жената, на около двацет и пет. Носеше някакъв стар потник и дънки. Краката му бяха боси. Той кимна на Маквий, без да каже нищо и погледът му се върна на телевизора. Села внимателно докосна Маквий по лакътя.

— Ела — каза тя.

Маквий я последва към другия край на стаята. В следващата стая тя включи осветлението. Беше тясна стая. По-голямата част от нея бе заета от голям двоен матрак. На леглото имаше две одеяла, без чаршафи. До леглото имаше три изкуствени цветя, поставени в керамична ваза. Вазата бе тъмнозелена и този, който я бе поставил, си бе направил труда да налее вода в нея. Маквий се усмихна, когато погледна към вазата.

— Какво следва сега? — попита той.

Села кимна към матрака. Вече си бе свалила ризата. Сега отваряше ципа на дънките си.

— Ще спим — каза тя.

— Тук?

— Да.

Маквий я погледна за момент. После тя свали дънките си и посегна към ключа на осветлението. Прозорецът, на който нямаше завеси, гледаше към улицата. Маквий свали панталоните си в

полумрака и легна до нея под горното одеяло. Тя бе легнала на една страна; с лице към вратата, със свити колена и с гръб към Маквий.

— И какво следва сега? — попита той за втори път. — Какво става тук?

Села не каза нищо отначало, после се обърна обратно и го погледна, подпряла лице на грубия плат на долното одеяло.

— Имахме късмет с войниците — просто отговори тя. — Можеше да бъде и по-лошо.

— Какво имаш предвид?

— Можеха да бъдат хората на Шин Бет.

— От силите за сигурност?

— Да.

— Е. и?

Тя продължи да го гледа още известно време, после протегна пръста си и го докосна по устните, жест, който обикновено се прави с деца, когато искаш да ги накараш да спрат да задават въпроси. Маквий я погледна объркан, усещаше, че я иска, но знаеше, че не сега бе моментът, после тя се усмихна, показвайки белите си зъби в мрака, обърна се и му каза да заспива. Маквий не каза нищо, усещайки аромата на тялото ѝ под завивките, един земен дъх на жена. После, от съседната стая се чува виковете на тълпите от стадиона и последна високият тон, когато видеокасетата бе превъртяна назад. Маквий затвори очи и въздъхна. Още един гол, помисли си той. Още нови вълнения.

Тийлман се събуди в четири сутринта и видя, че стаята бе потънала в мрак, а завесите бяха плътно прибрани. Той остана да лежи известно време, докато се съвземе, докато се опитваше да се ориентира в пътя към вратата. Момичето лежеше до него, обърнало се по гръб и леко помръдна. Спеше като дете, разперила крака и ръце, един физически феномен, който по нищо не се свързваше със съсредоточения човек, за който тя се представяше на външния свят. Тийлман бе забелязал този контраст и по-рано и реши да го отдаде на наследство от детството ѝ. Сега, обаче, вече знаеше, че причината бе друга. Момичето бе родена актриса. Това, което светът виждаше от нея, бе само една добре изиграна роля. А това, което лежеше до него,

бе истинската ѝ същност. Някъде по средата, не знаеше точно къде, лежеше животното от снимките в дървената кутия.

Той поклати глава, все още притеснен от непосредствеността на сексуалния ѝ апетит, и се измъкна от леглото. Когато последен влезе в стаята, той нарочно не я бе затворил добре. Сега я отвори, без да издава нито звук и излезе в коридора, който водеше към хола. Когато влезе в хола, извади телефона от щепсела, в който бе включен. След това отиде в кухнята. Там вече бе видял къде се намира другият телефонен изход, до хладилника. Пристъпи до него и затвори вратата след себе си. Остави телефона на земята и се протегна към купчината готварски книги. Извади една, в която имаше рецепти от ориенталска кухня. Сред серията неясни снимки с корейски пържени ястия, успя да намери парчето хартия, което бе скрил по-рано. Постави листа на масата, след като запомни номера, включи телефона и за последен път провери вратата.

Съливан отговори на четвъртото позвъняване. Тийлман чуваше някакви гласове в другия край на линията и после приглушените аплодисменти. Забавно предаване, помисли си той, след като позна металния сигнал на една от телевизионните игри. И след всичко това, човекът си прекарва вечерите като гледа телевизионни игри.

— Кой е? — попита Съливан.

— Тийлман.

— Кой.

— Тийлман. Рон Тийлман.

Тийлман чу как някаква врата се затвори и звукът от телевизора веднага замлъкна. После той се върна на телефона и гласът му се заби в ухото на Тийлман.

— Къде, по дяволите, си ти?

— В Германия.

— Знам, че си там. Но къде точно?

— Няма значение. Слушайте. Трябва да знам какво ви е казал Емъри. Трябва да уточним някои неща.

— Кой?

— Вие и аз.

— Точно така, мамка му. — Той направи пауза и после отново заговори. — Ти уби мъжа. Нали?

— Кого?

— Палестинеца. Асали. Ти си го застрелял, или си го накарал да се застреля или нещо подобно и сега половината свят се изсипа пред вратата ми и иска да разбере защо. — Отново направи пауза. — Нещо от това да ти звучи познато?

— Ни най-малко, сър. — Той се поколеба. — Това ли ви каза Емъри?

— Та това си е живата истина, или греша?

— Да.

— Не е вярно?

— Не.

— А каква е истината тогава?

Тийлман не отговори веднага и отдръпна телефона настрани, ослушвайки се за стъпки по коридора или за изскърцване на вратата. След като не чу нищо, той се върна на разговора и установи, че Съливан вече говореше нещо.

— Ти говорил ли си с него — продължаваше той. — Говорил ли си с човека.

— С кого, сър?

— С Емъри, приятелчето ти.

— Къде е той?

— В онзи хотел. Там, където си бил отседнал ти. В Бад Годесбург.

— В *Драйзен*?

— Да. Точно така. Обади ми се тази вечер. Преди два часа. С още новини. Казах му...

Тийлман се намръщи и се загледа в телефона.

— Той е в *Драйзен*? Емъри е в хотела?

— Точно това ти казах.

— Сам? Сам ли е?

— Не.

— Кой е с него?

— Жена ти. Доколкото разбирам.

Той спря и отново започна да говори, като каза на Тийлман, че било време вече да се връща, да се върне в Щатите, да си напише доклада и да се напъне да си направи бент, с който да се опита да спре водата, която щяла да го залее. Продължаваше да говори, когато Тийлман затвори телефона и издърпа кабела от щепсела на стената.

После го върна на масата в хола и внимателно излезе в коридора, за да се върне в спалнята. Инге лежеше както преди, все още по гръб, но очите ѝ бяха отворени и загледани в тавана.

— Какво се е случило? — попита тя, като го докосна.

Тийлман легна до нея отново възбуден.

— Те са дошли — прошепна той. — Дошли са за мен.

Старецът, Абу Юсуф, отново се обади по телефона след полунощ, този път на различен номер, в офиса на Амер в сградата на общината. Той лежеше на леглото в мотелската стая, завит в одеялото и чакаше да му отговорят. Чинията с храната, която бе поръчал да му донесат от румсървиса, стоеше там, където я бе оставил, на пода до леглото недовършена. От соса на салатата му бе прилошало.

Накрая отговори някаква жена, секретарката на Амер. Старецът ѝ се представи и тя веднага позна гласа му, като му каза да не затваря и че Амер искал да разговаря с него и че щяла да прекъсне срещата, която току-що била започнала.

Старецът погледна телефона, удовлетворен, но и изненадан. Нещо трябва да се бе случило. Той лежеше на леглото и чакаше Амер. Беше прекарал целия ден, като препрочете на няколко пъти писмата от жена си. Искаше да научи нещо повече за израелката. Искаше да знае защо тя ги бе посещавала вече три пъти. И повече от всичко искаше да чуе, че жена му е добре — и слава богу — се е върнала отново у дома.

Чуха се няколко изпращявания във връзката, когато секретарката прехвърли разговора. После старецът чу гласа на Амер, по-ясно от предишните пъти.

— Къде си?

Старецът премигна. Амер звучеше угрижен. Той се загледа в купчината рекламни материали, опитвайки се да намери името на мотела.

— В *Мусъп* — отговори той. — Направих това, което ме посъветва. Напуснах Ню Йорк.

— А къде е *Мусъп*?

— Не знам — промърмори старецът и отново премигна. — Пътувам на север. Към Канада. Случиха се някои неща. Лоши неща...

Старецът замълча.

— Окей — изведнъж Амер му прозвуча неочаквано рязък. — Абу Юсуф, моля те, изслушай ме. Имаш ли пари?

— Да.

— Колко?

— Хиляди. Десетки хиляди.

— Окей. — Той направи пауза. — Утре продължавай да пътуваш на север. После ми се обади. На същия номер. По същото време. Окей? Чуваш ли ме? Разбра ли ме?

Старецът кимна.

— На същия номер — отговори той. — По същото време.

— Добре — той отново направи пауза. — Имаш ли кола?

— Да.

— Каква кола?

Старецът се намръщи объркан. Не очакваше такъв разговор. Искаше да попита за жена си. За Хала. За това как бе тя.

— Един олдсмобилен отговори той.

— Какъв цвят?

— Бежов.

— Каква е регистрацията му?

Старецът поклати глава, съвсем объркан от въпросите.

— Каква е регистрацията ли?

— Да. Номерата. Какъв е номерът на колата?

— Не знам. Мисля, ме е *RHX*. И после има три цифри. — Той спря и се опита да си представи номера. Беше му се налагало да ги сваля на няколко пъти, там, в гаража на Нюарк, когато правеше последните приготовления за тръбите в багажника. Затвори очи и се намръщи, докато се концентрираше. Номерът бе жълт. А цифрите бели. — Седем, осем, едно — каза накрая той. *RHX*, седем, осем, едно.

После настъпи тишина и старецът започна да се притеснява, осъзнавайки, че разговорът не бе стигнал доникъде, че нямаше да има никакво време дори за един-единствен въпрос за жена си.

— Хала — каза той, когато накрая Амер отново вдигна телефона. — Как е тя?

После настъпи кратка пауза, след което Амер заговори с по-тих, по-спокоен, по-любезен и по-малко разтревожен глас.

— Добре е — отговори той.

— Върна ли се?

— Къде да се върне?

— Вкъщи.

— Да, да, върна се. Върна се и е добре.

— Били ли са я?

— Не, не са я били.

— А наранили ли са я?

— Не. Сега тя е далеч от тях. Не могат да я докоснат. Всичко е наред. Всичко е окей. Повярвай ми.

— Слава богу...

Старецът поклати глава, усещайки как сълзите се стичат по бузата му, долавяйки техния горещ и солен вкус в устата си.

— Слава богу...

Той затвори телефона, засрамен от проявената слабост, от начина, по който не може да се въздържи, от начина, по който гласът му бе затреперил и отново се замисли за жена си и за малката къща там, в Рамалах. Най-после се бе върнала. Той погледна надолу, към издутината на тялото си под одеялото, надолу към края на леглото, към недоизядената храна в чинията, в мръсната чиния, която за него олицетворяваше Америка. Утре, помисли си той. Утре ще отиде в Канада. Утре ще започне дългият път обратно към дома.

Никога преди това Тийлман не се бе виждал по телевизията. Той седеше в хола в осем и половина сутринта, а слънчевата светлина беше заляла стаята през големия панорамен прозорец. Беше облечен в халата на Инге и пиеше прясно смляното кафе, като от време на време поглеждаше към телевизора.

Снимката бе извадена от паспорта му, стара снимка, на която острата светкавица на хората от Управлението го бе направила да заприлича на жител на някоя от средиземноморските страни. Инге също я видя, когато влезе откъм кухнята с чиния с горещи рулца. Тя спря по средата на стаята и се заслуша в гласа на говорителя, докато започнаха да показват снимки от *Драйзен*. Полицията в Бад Годесбург издирваше американеца. Той бе получил призовка да се предаде. Предполагаше се, че той разполага с важни сведения относно убийството на някакъв палестински дипломат. Американецът пътувал под няколко различни имена. Две от тях били Тийлман и Лейси. На

екрана се появи някакъв телефонен номер. Ако някой можел да даде сведения по случая, трябвало да се обади на този телефон. Тийлман погледна номера на екрана и си спомни за разярения глас на Съливан по телефона.

— Дипломат? — изненада се той.

Той се обърна и погледна Инге. Тя се бе навела над ниската масичка до дивана и подреждаше рулцата в две чинии. Миришеше по същия начин, както и халата, който той носеше в момента, някакъв скъп аромат, подплатен с нещо далеч по-земно.

— Дипломат ли? — отново попита той. — Онзи е бил дипломат? Инге поклати глава, без да го поглежда.

— Той беше терорист — каза тя. — Избиваше деца и жени. Затова и се омете. Затова избяга от Израел. Затова дойде тук.

— Но те твърдят, не той бил дипломат.

— Лъжат. Сигурно имат причини да го правят, но лъжат.

— Откъде знаеш?

— Защото аз бях в Израел, когато това се случи — тя се изправи над масата и гласът ѝ стана ядосан. — Нападнаха автобуса близо до Ашкелон. Бяха поставили бомба в него и тя избухна. Бомбата беше с часовников механизъм. А те следвали автобуса с лека кола. Няколко души от автобуса успяха да се спасят...

Тя повдигна рамене и сви устни.

— Застреляли са ги на пътя. Видях телата им. Имаше много тела.

Тийлман кимна, спомняйки си за инцидента, за световните вестникарски заглавия, за израелските политици, които надигаха глас за отмъщение.

— Ти си била там? — попита той.

— Час след като се бе случило — кимна тя. — Да.

— И си работела?

— Да.

— И си останала там? По време на разследването?

— Да.

— И продължаваш.

Тя го погледна изпитателно, после кимна към телевизора.

— Не — отговори тя. — Случаят е приключен. Той е мъртъв.

Тя излезе от стаята и отиде в кухнята и Тийлман я чу как пее някакво старо парче на Джеймс Браун, като произнасяше думите

съвършено. За негова изненада последните няколко часа в леглото те прекараха наистина великолепно и сега, тя му го казваше с думи. *I feel good*^[2]... — пееше тя. — *I feel good*...

Тийлман поклати глава и вниманието му отново се концентрира върху телевизора. Новинарската рубрика продължаваше с последни данни за положението в Близкия изток. Дадоха кадри с маскирани младежи от Западния бряг, които хвърляха камъни срещу редицата израелски войници. Кадрите бяха направени преди по-малко от два часа и Тийлман ги изгледа развълнуван. Войниците отвърнаха със стрелба и от касетките със сълзотворен газ цялата улица се обви в облаци дим. Появи се някакъв бронетранспортър. От него наизскачаха още войници, които погнаха маскираните младежи. Войниците носеха противогази и щитове, които се използваха за борба с безредиците, а освен това и тежки бели палки. Повечето от младежите се обърнаха и побягнаха, но войниците заловиха един и го повалиха на земята, след което започнаха да го ритат по главата и по тялото, после го повлякоха към бронетранспортъра. Тийлман се обърна отворен от безкрайната спирала на насилието, след като се оказа, че смъртта на някаква жена във военния затвор била причина да провокира нови кръвопролития и още повече болка. Къде ли ще свърши всичко това, помисли си той и отново чу гласа от кухнята, този път нова песен, на различен език и с текст, който не можеше да разбере.

Сцената в болницата беше наистина хаотична. Маквий вървеше след Села, пробивайки си път през тълпите от жени зад големите стъклени врати. Някои от жените бяха дошли от околните села, имаха загорели кафяви лица, бяха облечени с дълги памучни роби и се изливаха от автобусите със страх за най-лошото. Те обикаляха безспирно и безцелно наоколо, като обграждаха първо някой от лекарите, после някоя от сестрите, търсейки хора в униформи, търсейки някой, който би могъл да им каже по-нови данни за носещите се слухове. Кой бяха ранените? Кой бяха убитите? Колко души бяха отведени от израелците?

Села пристъпи към някакъв санитар, който бе застанал да охранява една от стъклените врати, и кимна на Маквий да я последва. Изтичаха по коридора, без да обръщат внимание на виковете на

санитаря. Коридорът беше широк. От двете страни имаше болнични стаи, разделени само със завеси, зад които се виждаха жертвите от бунта, хора със счупени крайници, с окървавени лица, с превързани глави. Няколко младежи бяха все още в безсъзнание и лежаха върху носилките, а лицата им бяха внимателно обърнати настрани от светлината. До тях седяха техни близки с приведени глави, телата им се поклащаха напред-назад и с непрекъснати ниски стонове се опитваха да ги върнат отново в съзнание.

В един от офисите в края на коридора Села намери Амер. Той бе застанал до прозореца и спореше с някакъв младеж, който изглеждаше на около деветнайсет години. Младежът бе застанал полуизправен на едно бюро. По изтърканите дънки имаше кръв и очевидно изпитваше болка някъде, въпреки че тя служеше само да усили гнева му. Лицето му бе пребледняло от шока, но очите му бяха диви и гласът му се повишаваше при всеки нов изблик. Амер се опитваше да го успокои, ръцете му описваха спокойни кръгове, също както някой диригент или свещеник. Видът му бе доста изтощен, костюмът му бе измачкан, а лицето му бе засенчено от наболата брада.

Младежът видя Села, която бе спряла до вратата. Той се опита да стане, като извика името ѝ и изблъска Амер, който се опита да го удържи. Села не се поколеба, прекоси стаята, обгърна го с ръце и придърпа главата му до гърдите си. Младежът се разплака, после започна да се тресе, цялото му тяло бе обхванато от спазми, а гневът отново го обзе, удвоен. Маквий срещна погледа на Села и отиде при нея, усещайки как младежът започва да губи съзнание, и го вдигна върху бюрото. Младежът продължаваше да гледа Села и мърмореше нещо на арабски, а очите му сякаш заемаха по-голямата част от лицето му. Маквий застана до него и се превърна в близка мишена за конвулсиращите му крака и зачака най-силният момент на насието да премине. Накрая потокът от арабски думи заглъхна и младежът затвори очи, а дъхът му започна да излиза на пресекулки, тялото му взе да се отпуска върху бюрото. Маквий го задържа още известно време, тогава Села му кимна да се отдръпне, за да могат появилите се доктор и медицинска сестра да минат напред. Докторът носеше малка спринцовка и ножици, с които бързо разряза вътрешната част на дънките и левия крачол. Платът се разтвори и се обели като обвивка на банан. Над лявото коляно, където кръвотечението бе най-силно, кожата

бе откъсната. Маквий виждаше костта през разкъсаните мускулни влакна. Докторът набързо прегледа раната и извика нещо на арабски, а после изпразни спринцовката в лявото бедро на младежа. Младежът извика, но силите бяха напуснали тялото му и когато по коридора се появи количката, чийто матрак бе все още влажен от кръвта на някой друг, за Маквий вече не бе трудно да го прехвърли на нея.

Количката изчезна някъде в коридора и настъпи мълчание, което бе нарушено от иззвъняването на телефона. Докторът отговори. Той погледна сестрата и с жест ѝ показа да освободи офиса. Села разбра веднага и избута Маквий към вратата. Амер излезе след тях в коридора. Навън се чуваше воят на още сирени.

Амер погледна Села. Някои от жените, които преди това стояха пред входа на болницата, сега бяха успели да си пробият път до стаяте, където бяха настанени жертвите. Те се препъваха, тичайки от стая в стая, търсейки свои познати, синове, братя, съпрузи, надяващи се да ги видят още живи. Маквий ги наблюдаваше. Шумът бе оглушителен. Тогава Села го докосна по ръкава и му каза отново да я последва, а тя и Амер минаха през друга една остъклена врата, оставяйки хаоса след себе си. Завиха по един коридор, после по още един, като водеше Амер. Когато стигнаха до поредната висока двойна врата, той спря за момент и погледна Села. После повдигна рамене и влезе.

Маквий тръгна след тях и веднага позна миризмата, сладникавият мирис набелина и телесни течности. Той се огледа и затвори вратата след себе си. На едната стена се виждаше редица от високи бели хладилници. Имаше четири дисекционни маси от неръждаема стомана и редица вани с всякакъв вид инструменти, готови за употреба. На стената в дъното висеше черна дъска, а до нея — и кутия с тебешир. Стаята бе празна, а на тавана бавно се въртяха два големи вентилатора. Маквий погледна Села.

— Защо тук? — попита той. — Защо в моргата?

— Тихо е. А трябва да поговорим.

— Ние?

— Ти и аз. — Тя направи пауза. — И Амер.

Маквий кимна и зачака. Амер бе закопчал сакото си, един автоматичен жест, изразяващ уважение. Гледаше към краката си и клатеше глава. Маквий потрепери. Беше студено.

— Кое бе момчето в офиса?

Амер вдигна очи.

— Казва се Саид. Той е мой племенник. Един от синовете на сестра ми. Жената, за която ти разказах снощи. Жената, която почина в затвора. Затова — той кимна към вратата — имаме толкова неприятности през тези дни.

— Бунтът? Сълзотворният газ? Заради сестра ти?

— Да. Надявах се, че новините... — той не довърши изречението си и погледна към Села.

Села кимна.

— Ние нямаме нужда от това — каза тя. — Не и от всичко това.

— Всичко кое?

— Насилието. Сълзотворният газ. Хората от телевизията.

— Защо не? — Маквий се намръщи, спомняйки си за разговора в ресторанта. — Мислех, че в това е смисълът на всичко за вас. Децата, *Интифадата*. Да накарате света да види.

— Да, но...

— Но какво?

Маквий я погледна и внезапно си спомни за Яков, прострян на тротоара на Кенсингтън, по-голямата част от главата му липсваше. Може би го бяха прехвърлили тук, в някое подобно място, сигурно бяха проснали тялото му върху някоя от тези маси, обиколен от ножици, скалпели, клещи и един патолог в бяла престилка. Животът му сигурно бе свършил на черната дъска, с едно изречение, съдържащо няколко кратки анатомични подробности, като тегло, различни мерки и причина за смъртта. Маквий премигна. Който и да беше човек, където и да умреше, процедурите винаги бяха едни и същи.

— Кажи ми — тихо попита той. — Кажи ми *защо* умря той.

— Кой?

— Яков.

Села го погледна, без да каже нищо. После погледна и към Амер. Той знае, помисли си Маквий. Той също знае. Амер повдигна рамене. Чувстваше се неудобно.

— Имам един проблем — изрече накрая той. — Трябва да ни помогнеш.

— Как?

— Трябва да отидеш в Америка.

— В Америка.

— Да.

— И кога?

— Утре. Може би дори още довчера. — Той вдигна очи. — Молим те.

— Защо?

Амер погледна Села. Тя разглеждаше няколкото подредени скалпела. Лицето ѝ бе безизразно. После започна да говори съвсем тихо.

— Жената, която умря, се казваше Хала. Името на мъжа ѝ е Абу Юсуф. Преди два месеца той напусна това място, напусна Рамалах. Отведоха го в Америка. И му дадоха газ.

— Какъв вид газ.

— Нервнопаралитичен газ. *Табун*.

Маквий кимна, намръщи се и се опита да проследи мисълта ѝ. Нервнопаралитичен газ, Америка, цялата история ставаше все по-голяма.

— Къде е той сега? — попита той. — Този човек?

За първи път Села вдигна очи и погледна Амер.

Амер кимна.

— Тази сутрин — тихо каза той. — Тази сутрин той отново ми се обади. Знам къде е.

Маквий премигна, после отново погледна към Села.

— И газът е у него? У този човек?

— Да. Така мислим.

— И какво ще направи с него той?

— Не сме сигурни. — Тя спря за момент. — Но той е палестинец. И ние знаем какво ще си помисли светът, ако той реши да го употреби.

— Но кой го е изпратил? Кой му е дал газа?

Амер отново се загледа в обувките си. Села прокараваше пръст по острието на най-близкия скалпел.

— Ние — отговори тя накрая. — Яков го изпрати.

Бяха на десет километра преди Бремен, късно след обяд, преди Тийлман да реши окончателно кои снимки да използва.

Той седеше на предната седалка на мерцедеса с дървената кутия в скута си и ги преглеждаше. Инге, която шофираше, поглеждала от време на време и се усмихваше на поредната снимка. Беше взела няколко касети, предимно със записи на британски групи, *Симпъл Майндс*, *Ю2* и пееше заедно с вокалиста, имаше лек, игрив глас, а пръстите ѝ потропваха от време на време на волана. Беше пяла цял ден и бе очевидно по-спокойна и когато Тийлман се замисли, разбра каква бе причината за това. Жената бе във ваканция. Беше си свършила работата.

Той извади една снимка с Вулф и я сложи на таблото. Вулф седеше на леглото, облегал с гръб към стената, с протегнати напред крака, а коремът прикриваше част от изправения му в ерекция член. Лицето му бе запотено, а очите полузатворени и беше отправил към Инге доволен поглед. Изглеждаше като утолен мъж, като хранец се, който бе задоволил апетита си. Но това беше снимка, която едва ли можеше да му донесе нещо добро. Не беше нито атлетична, нито показваше някоя нова бизнес идея, нито пък можеше да бъде ласкателна от физическа гледна точка. Тийлман, който бе започнал да го презира, се влюби в тази снимка.

Той погледна към Инге. Най-накрая бяха успели да установят нормални отношения помежду си. Тийлман резервиран. Инге — желаеща, и от време на време му се струваше, че бе започнал да долавя някои от истинските ѝ черти, които, събрани заедно, правеха един сложен образ на жена, която почти със сигурност беше израелка по рождение, германка по произход и с абсолютна сигурност имаше друго име в дома. Веднъж застанал в банята на апартамента в Хамбург, той се бе опитал да си спомни някои от имената, които знаеше от времето, прекарано в Тел Авив, но тя се бе появила на вратата и бе поклатила отрицателно глава при всяко от тях, като бе споменала единствено, че била израснала на морския бряг, където прекарала детството заедно с по-голямата си сестра. Сестра ѝ била най-добрата ѝ приятелка. И двете страстно обичали животните. И двете били луди по ветроходството. Докато слушаше, Тийлман се бе изсмял на очевидната шега, която явно се бе отнасяла за Вулф, но когато бе погледнал в огледалото, избръсвайки остатъците от наболата си брада, се бе изненадал от вида на лицето ѝ. Беше едновременно ядосана и наранена.

Сега той кимна към снимката.

— Сигурна ли си, че все още искаш да го направим? — попита той.

— Кое имаш предвид?

— Да ме откараш в Дюселдорф? — Направи малка пауза. — Сигурно има и някой по-прост начин.

Тя поклати глава, пресегна се към бутоните на радиото и намали звука.

— Ще те спрат — каза тя. — Освен това снимката ти е във вестниците.

— Нямах това предвид.

— О?

— Не. — Тийлман поклати глава. — Каквото и да имаш за Вулф, каквото и да е направил той, сигурен съм, че са останали някакви документи. Доказателства. Дай ми само това. После всичко е свършено и аз си отивам у дома.

Инге се намръщи.

— Но на теб ти трябва и имена — каза тя. — Искаш да разбереш какво е направил с химикалите. Къде ги е продал.

Тя го погледна.

— Нали точно това искаш?

— Така е.

— Тогава трябва да говориш с него. Той единствен знае. Не аз.

— И да не мислиш, че ще ми каже...

Тя се усмихна, без да каже нищо. После отново го погледна, израз, който бе виждал един-два пъти и по-рано, студен, любопитен.

— В апартамента му има алармена сигнализация — тихо продължи тя. — Има няколко бутона. Единият от тях се намира под масата в главния хол. Има още един в спалнята, под горната дъска на шкафа, от неговата страна на леглото, до прозореца. А съединителната кутия е в дъното на килера в коридора. След като се справиш с това — тя сви рамене — не мисля, че може да имаш някакви проблеми.

Тийлман кимна замислено и отново погледна снимката на таблото.

— Благодаря — кимна сухо.

— Моля.

Тя отново го погледна.

— Още нещо.

— Какво?

— Болката не го притеснява. Напротив, доста му харесва.

— Аа — Тийлман кимна, продължавайки да гледа снимката, — а какво би могло да го притеснява?

Тя се усмихна за втори път, проверявайки червилото си в огледалото, после стъпи здраво на педала на газта, за да изпревари една дълга редица от камиони.

— Състраданието — отговори тя.

Стигнаха в Дюселдорф в седем и половина, в трептящия и замъглен сумрак, когато навлизащите в града магистрали бяха все още натоварени. Инге подкара към бизнес зоната, пресечка след пресечка с високи стъклени сгради и блестящи витрини. Когато стигнаха до централната железопътна гара, тя спря в дясната страна на пътя. Трополейки, премина някакъв трамвай, а главите на половината пътници бяха заровени във вестници. Тя спря двигателя и кимна пред себе си. На ъгъла на следващата пресечка имаше огромна квадратна сграда, облицована в черно стъкло. На предната част, изписано с огромни червени букви в готически стил, стоеше името WULF. Тийлман погледна натам, без да каже нищо. Коремът, помисли си той. Апетитът. Звярът, излязъл от клетката.

— Това негова идея ли е? — попита той накрая. — Декорът?

Инге се пресегна за чантата си на задната седалка.

— Червено и черно — отвърна тя. — Това са любимите ми цветове.

Тийлман кимна и си спомни за някои от по-дивите сцени от дървената кутийка, за алените инкрустации по черното кожено яке на Инге, за кръвта ѝ върху намачкания бял чаршаф, за маската, която понякога той я карал да си слага, закриваща очите ѝ, оставяйки само устните ѝ свободни. Тийлман преглътна и отпусна ръце. Той бе усвоил уменията, които му трябваха в морската пехота, нещо, което не можеше да научиш в никой учебник, нещо, което часовете по математика във Форт Бенинг не можеха да ти дадат, а различни трикове, с които можеше да държиш дори големците на разстояние от себе си. Истинското насилие, знаеше той, е въпрос на воля. Човек трябва да е мотивиран. Трябва наистина да го иска. Страхът може да го постигне. Това е единият начин. Но сега бе по-различно. Сега имаше

омраза. А омразата, когато те изправеха лице в лице с врага, бе най-добрата мотивация.

Тийлман се загледа в сградата. Името, червените букви, се изгубиха от фокуса му за момент и той премигна и отново поклати глава, като върна всичко на мястото му. Там, някъде, горе, в черната кутия пред него, беше мишената на неговата омраза.

— Къде да го намеря? — попита той.

— На най-горния стаж има един апартамент, по-голям е, отколкото си мислиш. Трябва да минеш през една странична врата. Там, на онази улица. Ще срещнеш охраната.

— Ти спомена ли някакво име? По телефона?

— Не.

— Тогава какво следва?

Тя му се усмихна и отвори чантата в скута си. Бръкна вътре и извади едно малко шишенце с парфюм. На етикета от едната страна пишеше *Орфи*. Подаде му го.

— Покажи им това. Кажи им, че идваш от Ханилоре.

— *Ханилоре*?

— Това съм аз — тя отново се усмихна. — После го вземи. Така се бяхме уговорили. Иначе — тя сви рамене и погледна настрани — няма да минеш през вратата.

Тийлман кимна и погледна парфюма. Ръката му се сви около шишенцето.

— А след това?

— Ще те чакам тук.

— Точно тук?

— Да.

Тя го погледна, като се опита да произнесе думата с американски акцент, после се наведе и го целуна по устните.

— Внимавай — нежно напомни тя. — Моля те...

Тийлман излезе от колата, сложи в джоба си снимките, които бе избрал, и прекоси улицата, без да се обърне назад. Вече бе почти тъмно и бе започнало да ръми. Той се загледа към сградата на Вулф и започна да брой етажите до върха. Бяха девет. До нея, на същата страна, се изграждаше друга сграда. Огромните кранове се извисяваха над клетката на металното скеле. Тийлман се поколеба за момент, опитвайки се да се ориентира в обстановката, да я запомни, после зави

зад ъгъла и се огледа за страничния вход. Вратата откъм улицата бе отключена. Вътре някакъв мъж седеше зад едно бюро. Беше ограден с няколко телевизионни монитора и от конзола, цялата покрита с бутони.

Тийлман се наведе над бюрото и видя собствените си движения на един от мониторите.

— Хер Вулф — каза той, без да се притеснява да прикрие акцента си. — От фройлайн Ханилоре.

Човекът от охраната го изгледа за момент. Беше млад, строен и наперен. Кимна и натисна един от бутоните на пулта като прокашля гърлото си.

— Хер Вулф?

Настъпи моментно мълчание, после някакъв плътен глас изгърмя в говорителя до ключа. Мъжът от охраната погледна към Тийлман и предаде съобщението. Чу се силен смях и гласът поиска мъжът да му бъде описан. Младежът се намръщи и тогава Тийлман разбра колко нервен бе той.

— На средна възраст... — започна той на немски. — Около...

— Голям? Голям ли е?

— Аа... не...

— Не? — Вулф отново се изсмя. — Дребен? Дребен ли е?

Младежът стана и погледна Тийлман по-прецизно, засрамен.

— Сър.

— Пет фута и пет инча^[3] — отговори Тийлман. — Толкова бях, когато се мерих последно.

Настъпи пауза, после Вулф отново заговори. Той бе чул гласа на Тийлман, акцента му.

— Той да не е американец?

— Да, сър.

— Какво носи със себе си?

— Сър?

Тийлман извади шишенцето с парфюма и го подаде на младежа от охраната. Младежът се намръщи, вече се чувстваше съвсем неудобно.

— *Орфи* — каза Тийлман. — Кажу ми, че е *Орфи*.

Младежът кимна, но не можа да каже нищо.

— *Орфи* — повтори той.

— Изпрати го горе.

— Да, сър.

Младежът освободи ключа и каза на Тийлман да вземе служебния асансьор за деветия етаж. Служебният асансьор бе във фоайето, след поредицата от три врати. Достъпът до асансьора бил контролиран от бюрото. Щял да наблюдава Тийлман на мониторите си. Асансьорът щял да го чака, когато стигнел във фоайето.

Тийлман пхна парфюма в джоба си и тръгна към фоайето. На стената бяха окачени няколко снимки, поставени в рамки, и на всички тях бе Вулф. На една от тях той разказваше някаква смешна случка на Хелмут Кол. На друга бе изобразен как се ръкостиска с президента Горбачов. На трета, беше застанал на един подиум, карайки миниатюрната фигура на Ицхак Шамир до него да изглежда като джудже.

Тийлман влезе в асансьора. Вратата се затвори зад него. Асансьорът бе постлан с дебел мокет и бе буквално безшумен. Липсата на индикатор за етажите не даваше никаква възможност да прецени с каква скорост се движеше. Тийлман провери джобовете си. Снимките бяха у него. Парфюмът също бе у него. Следващият час щеше да бъде негов.

Асансьорът спря. Вратата се отвори. Очаквайки да излезе в някакъв коридор, Тийлман бе озадачен, когато се оказа точно пред някаква огромна всекидневна. До вратата на асансьора бе застлан дебел бял мокет. Единият край на стаята се доминираше от огромен полукръгъл диван, тапициран с черна кожа, а на срещуположния край цялата стена бе остъклена. В нея имаше двойна летяща врата и зад малката вътрешна веранда бе Дюселдорф, елегантните нови сгради в централната част, стрелващите се нагоре кули, заети предимно от административни офиси, и каскадата от неонов светлини. Тийлман се загледа за момент и излезе, от асансьора, когато забеляза гигантската фигура, която пристъпваше към него. Той беше дори по-голям, отколкото можеше да се прецени от снимките, огромен мъж, с гарвановочерна коса, с тежка гуша и облечен само в тъмnochервен халат, който едва бе пристегнат с колан около кръста. Тийлман кимна и подаде ръка, познавайки усмивката от снимките във фоайето. Това бе израз, лишен от всякаква топлина, някаква далечна прилика с нормалния поздрав, изцяло животински, просто липса на всякаква

човещина. Вулф сграбчи ръката му и я стисна силно, а Тийлман се отдръпна веднага, избягвайки допира.

— У теб ли е парфюмът?

Тийлман кимна и подаде шишенцето с *Орфи*. Вулф го взе, погледна го набързо и го постави в джоба на халата си. После се обърна към Тийлман и пристъпи още по-близо, като се извиси над него. Тийлман усети тежестта на ръката му на рамото си. Миришеше странно, някаква смесена миризма на лосион за след бръснене и някакви подправки. Беше в дъха му, когато се наведе над ухото на Тийлман и прошепна името ѝ, Ханилоре, след което изстреля същия онзи лаещ смях. Тийлман пристъпи назад, премина през стаята, извади снимките от джоба си и седна на дивана, като подреди фотографиите една до друга на масичката от дебел мрамор. После вдигна очи. Вулф бе застанал в ъгъла на стаята, наведен да избере нещо за пиене от барчето. Когато се обърна, носеше бутилка шампанско и две чаши. Той освободи тапата на бутилката и седна до Тийлман, без да обърне внимание на снимките. Коланът около кръста му се бе разхлабил съвсем и сега халатът се бе отпуснал върху него, разкривайки голотата му. Подаде на Тийлман една от чашите и вдигна своята.

— Наздраве — каза той. — За Ханилоре.

Тийлман докосна чашата му.

— Разбира се — отговори той. — За Ханилоре.

Той отпи от шампанското и остави чашата си на масичката. На пода, до масата, имаше някакви папки. На етикетите в задната част пишеше *Kadenza Verlag*. Тийлман погледна към Вулф. Вулф се вираше в снимките, разглеждаше ги една след друга, кимайки и издавайки гърлени звуци на дълбоко одобрение. После вдигна очи.

— Жестоко чукане, въ?

— Много готино.

— Имам предвид себе си.

— Знам.

Вулф го изгледа, премигна и взе бутилката.

— Какво искаш? — попита той. — Защо си тук?

Тийлман се поколеба за момент, после каза това, което знаеше за *Литман Кемп*. Каза, че работел за американското правителство. Каза, че разследвал конспиративното разпространение на нервнопаралитичен газ в Съединените щати. Имал причини да вярва,

че химикалите били произведени в *Литман*. Вулф притежавал *Литман*. Имал връзки с Близкия изток. Той...

Вулф се наведе напред и рязко прекрати малката реч на Тийлман, като го потупа по коляното и задържа ръката си върху него, без да я отдръпне. Той бе настръхнал, усещаше се някакво странно електрическо поле около него, беше изпълнен отчасти със секс, отчасти с нещо далеч по-мрачно. Тийлман го усети. Беше нещо съвсем неприятно.

— Имам връзки навсякъде — изръмжа Вулф. — Също както и твоите хора. Често разговарям с тях. Понякога се обръщат към мен за съвет. Трябва да внимаваш, приятелче, с малките си истории...

Той се загледа в снимките, взе първо една, после друга, като студено преценяваше позите, но усмивката и добрият му хумор бяха изчезнали. Накрая той отново се обърна към Тийлман.

— Та какво казваш, приятелче? Че продавам нервнопаралитичен газ? На арабите? Аз? Тук? В Германия?

Той изгледа Тийлман с въгленовочерните си очи. Английският му бе почти без акцент, също толкова добър, както и този на Инге. Тийлман си помисли за нея, затова че сигурно в момента чакаше в колата.

— Чакам отговорите — каза Вулф. — Веднага.

Тийлман стана. Вече бе видял къде се намира бутонът за алармената система. Беше на другия край на масата, на една малка, почти невидима плочка, между крака и повърхността. Вулф трябваше да се придвижи много бързо, за да може да го използва. Тийлман взе бутилката *Круг*. В нея беше останала само една трета от напитката. Той изля остатъка на мокета, после хвана шишето за гърлото и строши долния му край в ръба на масата. Вулф погледна масата и прокара пръст по повърхността, проявявайки пълно безразличие.

— Свали си халата — каза Тийлман с удебелен глас.

— Защо?

— Свали го.

Вулф сви рамене и тръгна към дивана, след което съблече халата си, пристъпвайки към алармения бутон. Тийлман направи крачка напред и го срита силно по крака, встрани от коляното и го видя как се строполи стенойки.

— Ставай.

Вулф го погледна, разтривайки коляното си и се опита да се изправи в седнало положение. После седна, съвсем гол, с разкрасени крака, отново напълно безразличен.

— Това ли искате вие? — изръмжа той. — Ти и твоята малка бутилка?

Той посочи с жест надолу, под огромния си корем, където се виеха гъстите черни косми.

— Ъъ? — отново изръмжа той. — Това ли било?

Той взе една от снимките, погледна, демонстрирайки пълното си пренебрежение към Тийлман. Тийлман отново го попита за *Литман*, за химикалите, като се опитваше да задава въпросите си съвсем просто, изисквайки да чуе само *да* или *не*, но Вулф не му обърна никакво внимание и продължи да си разглежда снимките, като мърмореше името ѝ, без да обръща абсолютно никакво внимание на Тийлман. Тийлман отново пристъпи напред с бутилката в ръка, чийто назъбен кръг не обещаваеше никакви любезности, знаейки с непоколебима сигурност, че ще го направи и че мъжът също го знаеше, но въпреки това не му обръща внимание. Той опита още един въпрос, като този път спомена името на Асали и попита Вулф какво знае за него, какво може да му каже. Вулф се протегна към халата и извади шишенцето с парфюма. Той погледна Тийлман с полуусмивка на лицето си, изразяваща същата онази животинска стръв, и разви капачката на шишенцето, с деликатно движение го долепи до китката си, от което върху кожата му остана да блести само една-единствена капчица, един напълно пренебрежителен жест, който изпрати по дяволите въпросите на Тийлман.

Ханилоре, говореше той. *Моите снимки. Моята собственост. Моята жена. Литман*, казваше той. *Моята компания. Моите химикали. Моят бизнес*. Поднесе китката към носа си, помириша я, показа, че ѝ се наслаждава и отново върна шишенцето от парфюма в джоба си. Тийлман отвратен се отдръпна настрани, като видя как той започна да върти очи и да облизва устните си, а цялото му тяло се вцепени. Краката му се изпънаха напред, започна да протяга ръце настрани, във всички посоки, а гърлото му започна да се свива в спазми, преди да повърне, като в същото време ерекцията му ставаше все по-голяма и по-голяма. Цялото му тяло се тресеше, изгубило

контрол, краката му се разтвориха още повече и между тях започнаха да се подават първите изпращания.

Когато пред собствените му очи започна да става мъгливо, Тийлман се хвърли към големия панорамен прозорец, молейки се поне неоновите светлини да останат във фокус. След това успя да напипа дръжката на плъзгащата се врата, отвори я и пристъпи навън, на вътрешната веранда и затвори вратата след себе си. После се наведе над перилата и се опита да натика нощния въздух в дробовете си, като в същото време чу изтопуркването, когато огромното тяло на Вулф се претърколи от дивана и се просна на пода.

Девет етаж по-надолу лицето в синия мерцедес продължи да гледа още известно време. После колата изчезна.

[1] Вид американска тежка картчница. — Б.пр. ↑

[2] „Чувствам се добре“. — Б.пр. ↑

[3] Около метър и седемдесет и пет. — Б.пр. ↑

3.

Маквий повдигна рамене.

— Трябва да му се обадя.

— Защо?

— Защото такава е уговорката ни. Ти искаш да замина за Щатите и да свърша нещо за теб, но това ще бъде цената на услугата. Или ще се обадя още сега, тази вечер, или си търси някой друг.

— Но тук не може да има друг.

— Съгласен съм с теб.

Села седеше със скръстени крака на дивана с глава, облежната на стената, а до нея имаше малка купичка с кисело мляко. На обяд се бяха върнали в къщата, където Амер ги бе оставил предишната вечер. Рамалах гъмжеше от израелски войници. След събитията около бунта те бяха пристигнали от лагерите си, разположени край Йерусалим, камион след камион, вдигайки пушилка по прашните улици след себе си. Разделени по групи, охраняваха по-важните места — сградата на съда, автогарата, пазара, главните пътища, свързващи града с останалите селища от Западния бряг. Един час преди да се стъмни настана истинска бъркотия — улиците бяха задръстени от джипове с високоговорители, по радиото и телевизията бълваха непрекъснато различни съобщения, носеха се слухове, че ще започнат масови обиски във всяко жилище, че тежковъоръжените войници вече са започнали да блъскат по хорските врати, настоявайки да влязат и да задават въпрос след въпрос. Израелците търсели някого. Но никой не бил сигурен кого точно.

Маквий имаше някакви малки догадки по този въпрос. След половиндневния разговор със Села той бе разбрал, че Яков е трябвало да умре, защото е знаел твърде много. Представлявайки една от малките командни клетки на Мосад, той е имал задачата да създаде едно интелигентно разузнавателно острие. Последните израелски правителства били под непрекъснатата заплаха от непрекъснатото струпване на големи количества оръжие от Ирак. Те били принудени в продължение на години да проследяват движението на оръжията и на

ноу-хау в посока към Багдад. Знаели какво можело да бъде постигнато с тези оръжия и знаели какъв е произходът на по-голямата част от тях. Били сигурни, че един ден Саддам щял да ги използва.

До този момент Села разбирала напълно начина, по който разсъждавали правителствата. От година на година положението ставало все по-лошо. Но какво можело да се направи? Как можели да принудят Саддам да се откаже от използването на тези опасни играчки? От бюрата в изследователските отдели в щаба на Мосад се стичали безбройни оперативни предложения. Села работела на същото това място и се опитвала да помогне в справянето с купчината материали, когато тя ставала прекалено голяма. В началото оперативната работа била сравнително сурова. Кай Сарут, задграничната мрежа от израелски офицери на разузнаването, редовно подавала имената на ключови личности, живеещи в чужбина — учени, бизнесмени, търговци на оръжие — за които се предполагало, че подпомагат Ирак. Някои от тях били поставени под непрекъснато наблюдение. Имената на някои от тях били предавани лично на министър-председателя от главата на Мосад. Той бил единственият, който можел да даде благословията си, за да бъде организирано убийството на въпросния човек.

Някои, каза Села, били убити. Един египетски учен, който бил намерен с прерязано гърло в хотелската си стая в Париж. Един канадски експерт по балистика, който бил прострелян в главата пред апартамента си в Брюксел. Някаква френска проститутка, за която имало сведения, че е обвързана с иракските служби за сигурност и която била блъсната и убита от лека кола на булевард *Сен Жермен*. Всяко поредно убийство представлявало послание до останалите от списъка със сътрудници на Багдад и до известна степен тази стратегия дала добър резултат. Изплашени за собствения си живот, много от бившите съюзници на Ирак се оттеглили.

Но парите си казвали своето, а Ирак имал много пари и в края на осемдесетте оперативните предложения, които минавали през компютъра на Села, ставали все по-изпипани. Някои от тях били наистина жестоки и повече щели да подхождат на Холивуд, отколкото на реалния живот. Други имали по-дългосрочни цели. Накрая нейните усилия направили впечатление на новия глава на Метсада, строго секретно управление, което се занимавало с най-чувствителните

операции. Той бил, каза Села, прекалено амбициозен. Имал влиятелни приятели сред десните крила в правителството. Имал също толкова ценни връзки и в Багдад. Той лично нямал никакви съмнения относно потенциала на новите оръжия на Саддам. И нямал никакви задръжки относно това да се противопостави на тази заплаха. Каквото и да струвало, щом било необходимо, Мосад трябвало да го направи. В противен случай Израел щял да плати скъпо.

От този момент операциите станали строго секретни. Села, естествено, подкрепяла началните етапи в планирането, но това, което вече знаела със сигурност, било, че операцията предвиждала и използването на химическо оръжие. Шефът на Метсада, чието име тя не била готова да назове, определял химическата война като най-страшния кошмар на Западния свят. Най-ужасното от всички оръжия бил нервнопаралитичният газ. Ако Западът можел наистина да бъде убеден, че нервнопаралитичният газ е реалност, че технологията за производството му е съвсем проста, че той можел лесно да бъде прекаран по контрабанден начин, през която и да е граница и че Ирак разполагал със стотици тонове, които бил готов да използва, едва тогава Израел можел да сложи край на надпреварата във въоръжаването. Химикалите, които били съставни на нервнопаралитичния газ, идвали от Запад. Единствено когато вятърът духнел в тяхна посока, доставките можели да престанат.

В това. Села била убедена, се коренели всички неща, един елегантен, красиво изпипан план, който щял най-после да накара Запада да си даде сметка за своята алчност и лицемерие и за абсолютната липса на отговорност. Една от единиците в Метсада трябвало да предложи план, който да бъде осъществен. Според този план трябвало да бъде инфилтрирана оперативна група, която да заплаши редица обекти в някои от водещите западни демокрации. Планът трябвало да носи кодово наименование *Джобно огледало*. С един удар той трябвало да дискредитира Ирак, да разобличи западните доставчици и да накара Запада да се замисля повече, преди да се реши да сключва каквито и да било сделки със Саддам Хюсеин. В този момент преките впечатления на Села приключили, защото планът преминал към оперативно изпълнение, но една година по-късно, едва преди няколко месеца, тя отново хванала следите.

Докато я слушаше, Маквий я наблюдаваше.

— Яков — попита той, — беше ли Яков част от този план?

— Да.

— Заради теб ли? Затова че ти и без това си знаела вече твърде много?

— Вероятно да. Но и защото той бе добър. Имаше голям опит. Беше прекарал известно време в Кидрон.

— В какво?

Села го погледна и се поколеба за миг, но Маквий повтори въпроса си, усещайки неохотата ѝ и ѝ каза, че няма смисъл да скрива нещата. Ако искала да ѝ се помогне, тя трябвало да заплати определена цена. А цената била свързана с някои неудобства.

— Кидрон? — сви рамене тя. — Кидрон означава *щик*. Това е друг от отделите ни. Те се занимават с убийствата и отвличанията.

— И Яков е работил за тях?

— Да. В продължение на две години.

Маквий кимна и се замисли за това колко внимателен бе човекът, за това как умееше да разговаря с децата, с Били, после отново се обърна към нея и я подкани да продължи. Яков бил част от единицата, наречена Метсада, която от своя страна играела ключова роля в плана *Джобно огледало*. Как била разбрала за това? Как научила?

— Той ми каза.

— Кога?

— Месец преди да загине.

— По телефона? Или в писмо.

— Нито едното, разбира се. Той беше под наблюдение. Също и аз. И двамата го знаехме. Срегнахме се в Ирландия. — Тя повдигна рамене. — Той взе самолета до Париж. После отиде в Хавър. И оттам взе ферибота за Корк. Аз отлетях за Амстердам. После за Белфаст. И оттам — за Лондондери. После отидох на юг.

Тя се бе усмихнала, спомняйки си пътуването, трите дена, прекарани заедно на полуостров Дингъл. Беше разказала за вятъра, за разкошния пейзаж, за мириса на мястото, за лагерните огньовете, за содения хляб и за конете, които фермерът им бе заел, за времето, което бяха прекарвали навън сами, прегрусквайки по огромните празни плажове. Беше също както в кибуца, само че по-студено и на другия край на света. През нощта лежали прегърнати под дебелия одеяла в малката пристройка към фермерската къща. Тогава той ѝ разказал за

Джобно огледало, като умишлено искал тя да знае, в случай че го принудели да стигне твърде далеч и той направел нещо глупаво, а те пък предприемели съответни действия, като прибавели още едно име към списъка на министър-председателя.

В този момент Маквий бе кимнал, припомняйки си колко странен бе изглеждал Яков през онези последни няколко дена, колко дистанциран. Той й разказа за това, за вечерта, когато Яков бе пристигнал в апартамента на Крауч енд, за да си вземе довиждане с Били, без да възнамерява да пътува, без да тръгва за някъде и въпреки това, да си вземе довиждане. Докато го слушаше, тя кимна няколко пъти.

— Той знаеше — бе казала тя. — Знаеше, че те ще го направят. Знаеше, че ще го убият.

— Но защо? Защо биха искали да го убият?

— Защото му бе писнало. *Neu maas, li...* Нали знаеш този израз? Бе му дошло дотук.

Тя бе вдигнала ръката на нивото на очите си. Маквий се бе усмихнал.

— Разбирам — бе отговорил той. — Здравата му е писнало.

— Какво?

— Нищо. — Той бе направил малка пауза. — И какво трябваше да направи той? Къде искаха да го изпратят?

Села бе вдигнала рамене при този въпрос.

— Не знам какво е трябвало да направи. Може и да не е трябвало да прави нищо. Доколкото познавам Яков, той не беше взел никакво решение. Но те не можеха да поемат такъв риск. Казах ти. Той знаеше твърде много. Трябваше да го убият. — Тя бе направила кратка пауза. — Той беше от друго поколение. Живееше с друга представа за нещата. Разбира се, той искаше да работи за израелците. За своята страна. Дори бе готов да убива хора. Но не и това. Не и с газ. Мислеше, че това е някаква лудост. Че нещата са стигнали дотам, че да тръгнат в грешна посока. Толкова много хора можеха да...

Тя бе поклатила глава.

— Обади ми се по телефона два дни преди да го убият. Знаеше, че това ще се случи.

— Той спомена ли за това?

— Не, разбира се. Но аз познах по гласа му. Не от това, което ми каза. Просто от начина, по който говореше.

Маквий бе кимнал.

— А ти?

— Бях принудена да напусна работата си. Две седмици преди това. Казаха ми да си вървя. Да не говоря за работата си. Да не споменавам нищо от това, което знаех. Да се върна у дома и да бъда просто един добър кибуцник. В тази страна ако не си добър, те изпращат да береш ябълки. — Тя се бе усмихнала. — Имаме много ябълки.

Маквий бе кимнал отново и си бе спомнил за апартамента в Тел Авив, за разнебитената спалня.

— Но кой тогава е бил в апартамента ти? Кой го е направил?

Села бе вдигнала рамене.

— Някой от Мосад. Двама или трима души е възможно да са го направили. Това е било някакъв вид послание. *Zhod shelanu. Zhod k'tous*. Пази нашите тайни само за себе си.

— Но това, което са направили. Дрехите ти. Та това е твърде лично.

— Да. — Тя отново бе повдигнала рамене. — Аз бях сама през по-голямата част от времето. Мъжете ме харесваха. Понякога се опитваха...

Тя бе поклатила глава, бе се извила настрани, не желаейки да говорят за това.

Сега, след като вече бе минало полунощ, Маквий се облегна на стената и продължи да настоява да му даде телефонния номер, продължи да настоява за отговор. *Джобно огледало* се бе развило в ужасна посока. Острието, човекът, когото бяха изпратили, вече беше на сцената. Той притежаваше кола и резервоар, пълен с нервнопаралитичен газ, и израелците щяха да го преследват до смърт. Неговият настойник, човек на Мосад, бе мъртъв. Единствената му връзка със света, единственият човек, на когото можеше да се довери, бе Амер. Амер притежаваше името на някакво място в Щатите и описанието на колата. До този момент, доколкото знаеше Амер, старецът все още не знаеше истината за жена си. Когато разбереше, когато научеше, че тя е загинала в израелския затвор, което е предизвикало бунт в родния му град, тогава можеше да се очаква

всичко от него. Някой трябваше да се добере до него преди всички останали. И този някой можеше да бъде само Маквий.

— Кажи ми — попита той бавно. — Защо са избрали точно този старец?

— Не знам. Не знам какво ги е накарало да се спрат на него, защо са го избрали. Той е била автомонтьор. Това е всичко, което знам за него.

— А Яков знаеше ли?

— Не.

— Доколко Яков познаваше Америка?

— Не повече от това, което вече ти казах. Това е начинът, по който те планират този род неща. На етапи. Така че никой да не знае как изглежда цялата картина.

Маквий се намръщи.

— Значи, за къде е бил най-подходящ Яков?

— За Англия. Съществуваше и английски план. Бяха поставили варел с нервнопаралитичен газ в морето. Бяха проучили приливите. Искаха варелът да стигне до брега.

Маквий се намръщи.

— *Нервнопаралитичен газ?*

Села кимна.

— Яков мислеше, че неговият екип трябва да се погрижи точно за това. Да го следи. Където и да отидеше. След като англичаните разберяха какво има във варела, те трябваше да го вземат обратно. Да го откраднат. Да направят така, че той отново да изчезне. Това беше игра. Искаха англичаните да проследят завода, от който този варел бе тръгнал. И после искаха да ги накарат да се почувстват като глупаци. — Тя направи пауза. — Вече ти казах. Яков мислеше, че това е абсолютна лудост.

— Но какво стана след това? Къде изчезна този варел?

— Не знам — тя отново спря. — Яков бе подбрал добри момчета. След като си го възвърнеха обратно, варелът щеше да е на сигурно място. Щяха да изиграят няколко игри с него, политически игри, но всичко трябваше да завърши благополучно. Той беше сигурен в това.

— И откъде беше получен този нервнопаралитичен газ?

Села повдигна рамене.

— Не знам — отговори тя. — Някъде в Европа.

Маквий остана безмълвен за известно време, а решението повече от всякога напираше в гърдите му.

— Телефон — каза той отново.

Села го погледна и поклати глава.

— Няма телефон — отговори тя. — Не и тук.

— Тогава ще намерим. Ще отидем до къщата на Амер. Той сигурно има телефон. Не може да няма.

— Но навън има обсада — напомни му тя. — Ще ни хванат.

Маквий се замисли за това за момент. Цяла вечер бе слушал как джиповете на израелците просвистяват нагоре и надолу по улицата. Върху кабините бяха монтирали мощни въртящи се прожектори и обхождаха всички къщи, когато минаваха покрай тях. Местните хора използваха един израз за това, който беше част от новия език след окупацията. На тези прожектори викаха *Kamar Israeli*, израелска луна. Маквий вдигна очи и се отпусна върху матрака. Села го наблюдаваше внимателно и облизваше останките от киселото мляко върху лъжицата си.

— Кажи ми нещо — заговори той. — Защо ми разказа всичко това? Защо ми даде всички тези подробности?

— Защото ти трябва да знаеш.

— Но защо?

— Защото...

Тя вдигна рамене и приведе глава, когато по улицата мина поредният джип и освети прозореца с прожектора си. Маквий се отпусна и легна на матрака. Села направи същото. Изведнъж стаята се изпълни с остра бяла светлина. След това джипът мина покрай къщата и премина на друга предавка за следващото кръстовище, след което изчезна и светлината. Маквий погледна към Села в полумрака. Тя беше на не повече от трийсет сантиметра от него. На носа си имаше кисело мляко. Той се пресегна, избърса го и облиза пръста си.

— Кажи ми — попита той — кого търсят?

— Мен.

Маквий кимна и се замисли.

— И какво ще направят, ако те намерят? — попита той.

— Не знам.

— Но можеш ли да допуснеш?

— Да.

Маквий отново кимна. Все още усещаше вкуса на киселото мляко, ароматно и леко нагарчащо.

— Да речем, че се случи най-лошото. Да речем, че те те открият и те затворят. — Той спря за момент. — Кой ще разбере тогава?

— За кое?

— За това.

Маквий небрежно посочи към пространството между тях, към намачканите чаршафи, към празната купичка от киселото мляко, имаше предвид още разговора им, последната половина от деня. Села вдигна очи и на лицето ѝ се появи усмивка.

— Ти — отговори тя.

— И това бе причината да ми разкажеш всичко?

Тя кимна и усмивката ѝ стана още по-широка.

— Да — отговори тя. — Разбира се.

Лора още спеше, когато телефонът иззвъня. Тя се събуди в мрака на хотелската стая. Преобърна се и се загледа в електронните цифри на часовника до леглото. Беше един и петдесет и девет. Телефонът продължаваше да звъни. Тя вдигна слушалката до ухото си, подпря се на лакът и се замисли разсеяно за къщата в Роквил. Осем часът вечерта. Едно от децата отговаряше на по-ранното ѝ обаждане.

— Лора Тийлман — каза тя автоматично. — Кой е?

В началото не се чуваше нищо в другия край на линията, след това — не можеше да има грешка — се чу нечие дишане.

— Тук е Лора — повтори тя. — Кой се обажда, моля? Чувате ли ме?

Тя премигна в мрака, изплашено очаквайки нечий глас най-после да наруши тишината. Опита се още веднъж, този път по-тихо, по-решително. После внезапно връзката прекъсна.

Лора остана да лежи в леглото неподвижна в продължение на пет минути. Беше в чужда страна, в чужд хотел. Някакъв мъж бе убит тук само преди няколко дни. Ставаха ужасни неща, непредсказуеми неща, неща, които не можеше да разбере. Телефонното обаждане можеше да бъде от всяко едно място. Америка. Лондон. На три пресечки от хотела. Дори някъде от самия хотел. Тя се отпусна и се загледа в

тясната ивица от небето, която се виждаше между завесите, опитвайки се да подреди мислите си в някакъв рационален ред, опитвайки се да нормализира пулса си, опитвайки се да се овладее. Накрая, няколко минути след това, тя отметна завивките и се измъкна от леглото. Носеше някаква стара горна част от пижама, една от тези, които Рон някога обличаше. Краката ѝ зашляпаха по пода и когато стигна до другия край на стаята, тя провери бравата на вратата. Беше заключена и с двете ключалки. Отключи, отново изплашена, ужасена от момента, в който щеше да отвори вратата и да види петте стъпала, които водеха по празния коридор до съседната стая на Емъри. Натисна бравата и вратата се отвори. В коридора нямаше никой. Тя излезе и затвори вратата след себе си, като беше твърде късно, когато разбра, че бе оставила ключа отвътре. Преглътна дълбоко и затвори очи, после почука на вратата на Емъри, отначало съвсем леко, после все по-силно. Когато вратата най-сетне се отвори, той изглеждаше ужасно, разрошен, с едва отворени очи. Когато успя да разпознае Лора, я дръпна да влезе в стаята си.

— Извинявай — каза тя веднага. — Знам, че е лудост, но ме е страх.

Той я поведе към свободното легло, като ѝ каза, че това нямало значение, после я накара да легне и я зави с чаршафите, след което се върна в собственото си легло и само след секунди отново заспа.

Както лежеше в леглото между твърдите и хладни чаршафи, Лора чу как телефонът в съседната стая отново започна да звъни продължително. Дори когато се зави презглава с одеялото след минута, продължаваше да го чува.

Тийлман излезе от телефонната кабина и остана на място в мрака за момент, като се облегна на парапета на бреговата стена. Дъждът вече бе спрял и вятърът бе утихнал, а реката шепнеше по своя път само на няколко метра от него. Виждаше по-нагоре по течението силуета на хотел *Драйзен*, високите панорамни прозорци на партера, спалните над него, забулени със завеси срещу мрака.

Той остана да стои до парапета още известно време, наведен над него, опитвайки се да успокои болката в крака си. Излизането от апартамента на Вулф и слизането до улицата вече бе само един блед

спомен, резултат от няколкото бързи решения, взети или невзети, продукт на инстинкти и адреналина в тялото му, нещо, близко до паниката. В ъгъла на верандата на Вулф бе намерил един перваз, който се спускаше по цялата дължина на сградата. Беше широк около метър и му позволи да стигне до строящата се съседна сграда. Цялата тя бе опасана от метално скеле, етажите вече бяха очертани, на места имаше струпани огромни количества тухли, навсякъде бяха разхвърляни кабели, хидравлични дрелки и малки сандъчета с метални болтове. Той се бе спънал в едно от тях и бе паднал с протегнатата напред ръка, като се размина на косъм да се озове на тротоара девет етажа по-надолу. Отначало, когато се изправи, той не усети болката. Едва няколко минути след това, докато се спускаше по друго скеле, на долните площадки, усети, че панталонът му е разкъсан под коляното, левият му крак бе разпран, грозна, отворена рана, от която непрекъснато се стичаше кръв.

Когато слезе до улицата, под прикритието на паната, които отделяха строежа, той успя да превърже раната като си свали самото и разкъса ръкава на ризата си. Здравно увита около прасеца му, превръзката успя да прекъсне изтичането на кръвта, но когато отново се изправи и усети тежестта на тялото си, разбра, че ще бъде невъзможно да върви дълго време. Ако искаше да се добере до Бад Годесбург, за да поеме дългия път към дома, трябваше да намери някакъв транспорт.

Знаеше, че ще може да наеме такси от железопътната гара. Тя беше на около петстотин метра. Успя да стигне до нея за не повече от десет минути, като спираше да си отдъхне на всяка пресечка, благодарен за това, че движението бе намаляло, благодарен за това, че дъждът продължаваше да вали и по улиците нямаше хора. Първото такси в редицата бе един нов опел. Той се наведе над прозореца. Шофьорът беше турчин, младеж. Помоли да го откара до Бад Годесбург. Младежът се загледа в него и му кимна към гарата, като му каза, че с влака щяло да му излезе по-евтино, дори по-бързо, но Тийлман бе настоял като бе извадил дебела пачка банкноти и предварително плати петстотин марки. Когато ги видя, турчинът само сви рамене, пресегна се да отвори вратата и запали двигателя.

Пътуването продължи около два часа, защото по аутобана имаше голямо движение. Тийлман бе седнал на задната седалка, облегал с

гръб към страничната врата, бе вдигнал крака си на седалката, а вниманието му бе разделено между пътя и шофьора. Последният говореше добър английски, не криеше любопитството си и попита Тийлман откъде е, с какво се занимава, какво мислел за нова Германия. Бад Годесбург, бе казал той, било най-отвратителното място на земята, пълно с дипломати и старци. Никой не ходел там, за да търси удоволствия. Там не можело да се случи нищо интересно. Докато го слушаше, Тийлман внимателно парираше въпросите му, без да се впряга, безучастно, кратко, опитвайки се да се представи за бизнесмен, който пътуваше по служба в края на една изтощителна седмица.

Турчинът бе включил радиото си, което тихо свиреше, а Тийлман лекичко се привеждаше напред за всяко издание на новините, любопитен да научи дали смъртта на Вулф вече бе станала достояние на медиите. Никога преди това не бе виждал ефекта от нервнопаралитичния газ, не и на живо, но през последния месец бе имал възможността да научи достатъчно подробности за него и сега беше съвсем сигурен, че съдържанието на шишенцето от парфюма не бе нищо друго, освен *Табун*. Симптомите бяха същите, всеки спазъм, начинът, по който мъжът конвулсирал, начинът, по който мускулите бяха отказали да се подчинят на волята му, и Тийлман потрепери, като си помисли колко малко му оставаше да сподели същата съдба. Вече всичко за Инге му беше ясно, помисли си той мрачно и си спомни за докосването на устните ѝ, когато бе излязъл от мерцедеса. Още едно предателство. Още повече лъжи.

Беше почти полунощ, когато пристигнаха в Бад Годесбург. Тийлман бе помолил турчина да го остави до реката, на успоредната улица, на която се намирал хотел *Драйзен* и бе добавил бакшиш от двеста дойче марки, преди опелът да отпраши по паважа. Когато остана сам, той бе започнал да накуцва по брега към хотела. В една от залите на хотела свиреше някакъв оркестър. Чуваше стъпките на хората и смеха им и скоро купонджиите започнаха да се изнизват през страничната врата на хотела, хванати под ръце, пожелавайки си лека нощ и успех на младата двойка, която щеше да остане вътре, красиво облечена, приличаща на семеен портрет в рамката на вратата. Тийлман ги бе наблюдавал в продължение на няколко минути, застанал в сенките, чудейки се на самочувствието им, на начина, по който се споглеждаха с преплетени пръсти, момичето леко положило глава на

рамото на съпруга си. Сватба, помисли си той с горчивина, знаейки, че следващите няколко часа съвсем няма да бъдат лесни за него, и се опитваше да се овладее напълно. Най-лошото, в края на краищата, бе приключило. Беше успял да научи новините и знаеше какво означават те за него, всичко останало бяха просто формалности.

Седнал на една пейка до реката, той бе останал да чака в продължение на два часа, наблюдавайки как случайните баржи се клатушкат срещу течението. После, малко преди два часа, той се бе обадил, питайки за нея по име, желяейки да научи номера на стаята ѝ, и молейки да го свържат. Тя му бе отговорила, наистина бе отседнала там, беше сънена, любопитна, а той бе стоял на един крак в телефонната будка и се бе почувствал като някой глупав пубертет, без да знае какво да каже, надрасквайки номера на стаята върху дланта си, след което отново бе чул гласа ѝ, озадачен, загрижен. Когато затвори телефона, бе оставил студената пот да се стече по лицето му, разбирайки, че всички хитри ходове, всички игри, които бе изиграл досега със себе си, бяха съвсем безнадеждни, и че никога, никога преди това не се бе чувствал толкова ядосан, толкова наранен и толкова объркан. Трябваше да има някакво решение, някакъв отговор.

След като вдигна слушалката отново, той бе набрал номера на хотела. Този път щеше да ѝ каже кой се обажда. Този път щяха да говорят наистина. Но никой не бе отговорил и сега, накуцвайки към хотела, той разбра, че ще трябва да го направят лице в лице, директно и без никакви репетиции.

Страничната врата на хотела бе все още отключена, отворена — предполагаше Тийлман — за останалите гости на сватбеното тържество. Пристъпи вътре. Вляво имаше стълбище, по което можеше да се стигне до всеки от петте етажа. Тийлман знаеше пътя. Бе използвал стълбището само преди няколко дни. Започна да накуцва нагоре, спирайки на всеки етаж. Лора бе в стая четиристотин и две.

На четвъртия етаж Тийлман отново спря. Коридорът се простираше по цялата дължина на хотела. Започна да накуцва към другия му край. Стая четиристотин и две бе точно в дъното. Той спря пред вратата, почука и зачака да му отворят. Нищо. Намръщи се, погледна номера на вратата и свери с останалото мастилено петно върху дланта му. Нямаше грешка. Отново почука и се наведе над ключалката като прошепна името ѝ.

— Лора — тихо извика той. — Лора.

В коридора зад него се чу някакво движение, после се отвори врата. Той се обърна. Жена му стоеше в коридора. Беше облечена с неговото собствено горнище на пижамата. Изглеждаше уплашена. Той се изправи.

— Здравсти — каза той вдървено. — Аз съм.

Тя кимна и пристъпи към него, обгърна го с ръцете си и го целуна. Миришеше на сън, на онзи познат, лек аромат. Плачеше, положила ръце върху лицето му, с устни прилепени до ухото му.

— Здравей — отвърна тя. — Здравей. Здравей. Здравей.

Тийлман отново премигна и усети, че губи почва под краката си. Отдръпна се леко, като я отдели от себе си, не грубо, и тя усети враждебността му, а също и объркването.

— Какво има? Ранен ли си?

— Не — намръщи се Тийлман. — Да.

— Къде? Какво се е случило?

Той поклати глава, оставяйки я да вземе ръката му и да го поведе към спалнята, към номер четиристотин и четири. Тя затвори вратата зад себе си и включи осветлението. Тийлман се огледа. Имаше две легла. Емъри се надигна в едното от тях, разтри очите си и се изправи. Тийлман пристъпи към него и гневът го изпълни докрай. Вината не бе нейна, помисли си той. Не бе на Лора. А негова. На Емъри. Усещайки силни болки в крака си, той отдръпна завивките. Емъри бе гол отдолу, показва се дългото му и слабо тяло, бледата му кожа.

Тийлман се спря до леглото, тресейки се от гняв.

— Вън, приятелче.

Емъри го погледна, без да помръдне.

— Къде беше досега?

— Казах *вън*!

Емъри се поколеба за момент, после погледна към Лора и повдигна рамене. Изправен гол до леглото, той се пресегна за халата си. Тийлман го издърпа рязко от ръцете му.

— Кажи ми — започна той. — Кажи ми защо го *направи*?

— Кое да съм направил?

— Това. Всичко това. — Тийлман посочи с жест цялата стая, двете легла, Лора. — Кажи ми защо си се чукал с жена ми. Кажи ми, защо го *направи*?

Настъпи дълга тишина. Тийлман чуваше непрестанния звук от товарните влакове, които трополяха на мили от хотела, от другата страна на реката. Накрая Емъри седна на леглото. Гледаше към Тийлман.

— Ти така ли мислиш? — попита той. — Че аз и Лора...

— Да. Разбира се, че така мисля. — Тийлман направи пауза, после се загледа в другото легло, в отметнатите завивки и видя как на долния чаршаф се бе отпечатала фигурата на Лора. — Тя добре се грижи за теб, нали? И си изпълни целия репертоар? Добре ли се забавлявахте?

Той се обърна и изгледа Лора, която бе застанала зад него с побеляло и безизразно лице.

— Отвращавате ме — изрече той. — И двамата. Изобщо помислихте ли за децата? За Брий? Дали някога това ви е минавало през главите? Така, между другото?

— Рон... — Лора пристъпи към него, после промени решението си, седна на другото легло и се загледа в килима. Тийлман продължи да ги гледа още известно време, поклащайки глава, три дена полева работа и три живота, напълно променени.

— Хей, приятелчета — тихо каза той. — Извинете. Аз май ви прекъснах работата.

Емъри продължаваше да го гледа.

— Не, не си — отговори той. — Не си прекъснал нищо.

— Глупости — Тийлман направи пауза, пръстът му, бе вдигнат, гласът му потрепваше от гняв. — Знаеш ли какво трябваше да направя с теб? Тук? Сега? Трябваше да те пребия, докато ти изкарам лайната. И знаеш ли защо не го правя? Защото жена ми е тук. Защото тя не заслужава това. Защото тя заслужава нещо по-добро. Нещо по-добро от мен. И по-добро от теб, скапаняк такъв.

Той спря за известно време, пръстът му продължаваше да стърчи, после му подхвърли халата. Емъри го остави да падне на пода.

— Тука сбърка, приятелче — тихо каза той.

— *Приятелче* ли каза?

— Да, приятелче. — Той отново направи пауза. — Не знам с какви доказателства разполагаш. Не знам на коя планета си се размотавал досега. Но всичко е оплескано с краката нагоре. Чуваш ли ме? Оплескано.

— Ти си се виждал с нея — вдървено каза Тийлман. — Знам, че е така.

— Разбира се. Тя ми е приятел.

— Тя ми беше написала една бележка. Писмо. Това, което ти ми даде. На летището. Там беше написано, че нещата повече не можели да продължават така. — Той отново спря. — Спомняш ли си?

— Разбира се.

— Ами, добре. Що за довиждане е това? Скъпи Джон. Вземи това. И ходи да се шибаш. Винаги твой... ъъ? — Отново спря. — Не може да не си го чел. Няма начин да не си го прочел. Бог знае, та може и сам да си го написал...

Той се отпусна, бръкна в джоба си и извади някакъв намачкан лист хартия сгънат на две.

— Искаш ли да го прочетеш? Да си опресниш паметта? Ето...

Той хвърли писмото към Емъри. Но той го остави да падне на пода.

Тийлман отново вдигна пръста си нагоре заканително и гласът му стана по-плътен от обзелия го гняв.

— Освен това, жена ми пристига в Ню Йорк — продължи той. — Идва право в хотела, в който съм отседнал. Прави ми луд скандал. За това, че и тази година ще пропусне плажа. Разбирам го. Няма как. Но има и още нещо. Тя идва, за да ми каже и нещо друго. Но знаеш ли какво правихме?

— Разбира се.

— Знаеш? Тя ти е казала?

— Да.

Тийлман го изглежда като втрещен.

— И тя обсъжда с теб подобни неща? Как е било? Кой с кого се е чукал? Кой е свършил първи? — той спря за момент. — И тя наистина ти говори за тези неща?

— Тя ми е разказвала за всичко.

— Не се учудвам. — Тийлман пристъпи напред. — Затова всеки път, когато се обадох, ти все се оказваше там. Всеки път. И сега се опитваш да ми кажеш, че греша? Така ли е? Да не ме вземаш за някакъв балама?

— Вярно е, бях там. — Емъри кимна. — Тя беше разстроена.

— Кой?

— Лора.

— И защо? — Тийлман се наведе към Емъри, още по-близо от преди. — Искам да знам защо.

Емъри го гледа дълго, после обърна поглед към Лора. Тя продължаваше да гледа пода, а ръцете ѝ отпуснато висяха на коленете ѝ. Тя вдигна очи прекалено бавно, за да може да бъде забелязано кимването ѝ.

— Кажи му — тихо промълви тя.

— Искаш ли?

— Разбира се.

Емъри повдигна рамене.

— Окей.

Той стана и отиде до външния гардероб. Пътната му чанта бе там. Извади я и отвори, след което извади дълъг кафяв плик. Когато се върна на бюрото, отвори плика и извади някаква тънка папка, пет или шест листа, скрепени с телбод. Тийлман погледна материала. Беше напечатан прилежно. На първата страница бе написано и подчертано собственото му име. Позна и адреса на клиниката, в която бе ходил в Джорджтаун, клиниката с машината за един милион долара. Започна да се мръщи, наблюдавайки как пръстите на Емъри се плъзват по доклада, по ситно изписаните редове, цифрите бяха леко удебелени, имаше и няколко диаграми, изобразяващи човешкото тяло.

Пръстът на Емъри най-после спря. Той вдигна поглед.

— Правил си си преглед — обяви той кратко.

— Да — кимна Тийлман.

— Трябвало е да отидеш отново през април.

— Вярно е.

— Обещали са ти тогава да ти дадат резултата.

— Да.

— Ето го.

Тийлман отново кимна, все още намръщен, без да каже нищо. Той набързо изгледа Лора. Тя му обърна гръб. Беше седнала на другия край на леглото, с лице към стената и тихо плачеше.

— Какво има? — попита я Тийлман. — Кажи ми.

Тя поклати глава, без да се обръща и Тийлман погледна изследването, което все още лежеше на коляното на Емъри. Емъри

беше сложил пръста си върху някаква дума, написана в горния край на страницата. Той погледна нагоре.

— Знаеш ли какво означава миелин?

— Не.

— Това е тъканта, която обвива нервните влакна. Това е нещо като изолация при електрическите инсталации. — Той направи малка пауза. — Твоята се е скапала.

— Какво означава всичко това?

— Означава, че си болен от мултиплена склероза. Свързано е с тази обвиваща тъкан. Тялото ти престава да прави това, което ти го караш.

Тийлман го погледна и бавно кимна. Беше чувал това съчетание и по-рано, мултиплена склероза, но никога не си беше направил труда да провери какво представлява, беше просто като лоша новина за някой друг, нечия друга трагедия. Той седеше на леглото на Лора и си спомни за бензиностанцията в Хамбург, за колонките, които бе изгубил от фокус, за бензина, който се бе разлял навсякъде по него, за миризмата, от която не можеше да се отърве в продължение на няколко дена.

— А очите — промърмори той. — Това отразява ли се на очите?

Емъри кимна.

— Да — отговори той.

— А на равновесието? На този род неща?

— Да.

Тийлман кимна и отново усети миризмата на горивото.

— Е, и как свършва всичко това? — попита той. — Смъртоносна ли е тази болест? Умира ли се от нея?

Емъри вдигна поглед, затвори доклада и се пресегна да вземе халата си.

— Не — отговори той. — И в това е проблемът.

Той направи малка пауза.

— За това и Лора е толкова разстроена. Затова й беше толкова трудно. Да ти каже. Да те накара да я разбереш. Това е причината сега да бъде тук.

Тийлман отново кимна и преглътна с мъка, а ръката му бавно се плъзна назад по намачкания чаршаф и потърси нейната.

— По дяволите — изръмжа той тихо.

Ръката му най-после намери нейната. Стисна я силно, като продължаваше да гледа Емъри.

— Ти казал ли си на някого в Управлението?

— Не.

— А тя?

— Не.

— А някой друг да е споменавал? Лекарят например?

— Не.

— Слава богу, че не сте го направили.

Настъпи дълга тишина. Тийлман отново стисна ръката на жена си.

— Съжалявам — глухо промълви той. — Мисля, че явно съм сгрешил.

Емъри повдигна рамене и върна папката отново в плика, след което го пусна на пода.

— Въпрос на интерпретация — сухо изрече той. — В това никога не си било особено добър.

На следващата сутрин, в десет и половина, Маквий най-накрая успя да се обади по телефона.

Седеше на бюрото в офиса на Амер, в кметството на Рамалах със слушалката, прилепена до ухото си, очаквайки отговора на Фридланд. Офисът бе препълнен с повече от дузина души, повечето младежи. Бяха застанали в полукръг около бюрото на Амер, облечени с дънки и тениски — униформата от барикадите. Амер бе седнал зад бюрото си, внимателен, търпелив, като от време на време кимаше и започваше да говори на арабски, оставяйки слушателите му внимателно да попият всяка една изречена фраза. Тъй като не разбираше арабски, Маквий нямаше никаква представа за какво разговарят. Само една дума, която се подмяташе напред и назад той успя да разбере, една провокация, един вик на недоволство.

— Саддам! — извикваше от време на време някой.

— Саддам! — съгласяваха се и останалите.

Телефонът в другия край на линията престана да звъни и някой отговори. Маквий позна гласа. Звучеше остарял и изморен и леко

напрегнат, беше гласът на човек, не убеден в това, което денят можеше да му сервира.

— Мистър Фридланд? — несигурно попита Маквий. — Аз съм. Вашият приятел от морската пехота.

Настъпи кратка тишина. После Фридланд заговори очевидно малко по-ангажиран.

— Къде си?

— В Израел. На Западния бряг.

— И какво правиш там?

— Твърде е сложно да ви обяснявам. — Той погледна към другия край на стаята, опитвайки се да надвие шума, като запуши свободното си ухо с ръка. — Имаме малко от онова смешното нещо на Острова, а също и в Щатите. Знам малко повече за това, което се намира в Щатите. Въпросът с Острова е малко по-хлъзгав. Сигурно е само това, че онова нещо е там. — Той направи пауза. — Чувате ли ме? Знаете ли за тези неща?

— Да. — Фридланд направи пауза. — Да, сигурно говорим за същата стока? За същата, каквато имат в Щатите ли?

— Да.

— Ясно. — Фридланд отново направи пауза. — И се опитваш да ми кажеш, че е на сигурно място?

— Да. — Маквий се намръщи. — Друго, трябва да замина за Щатите. Да разчистя някои неща. Вече е ясна и историята за приятелчето от *Куинс сейт*. Можете да предадете на клиента. Окей?

— Да. Я ми кажи...

— Не. Слушайте. Направете ми една услуга. Обадете се на този номер. Името на момчето е Били. Кажете му, че татко му изпраща много целувки. Кажете му, че скоро ще се върна. Окей?

Без да изчака отговора, Маквий продиктува телефонния номер на дома на Сара и затвори слушалката. Амер не бе особено щастлив от това, че той искаше да използва телефона му заради подслушванията на израелците и го бе помолил да говори колкото се може по-малко, да не споменава за нервнопаралитичния газ и да не назовава никакви имена, нищо очевидно. Какво точно бе разбрал Фридланд под *смешното нещо* Маквий не можеше да гадае, но онова, което се отнасяше за Яков, беше ясно и му бе трудно да повярва, че Фридланд и арабинът нямаха някои малки подозрения. Те сигурно знаеха откъде

тръгва цялата история. Нямахме как да не знаят. Маквий се изправи. Амер беше повел младежите към вратата. Когато офиса отново остана празен, той с жест посочи на Маквий да седне. Имаше уморен вид.

— Още трима — въздъхна той накрая.

— Още трима какво?

— Убити. Вчера. — Той кимна към вратата, където заминаващите си младежи отново бяха започнали да викат в коридора. — Искат и аз да се присъединя към стачката. Към поредната стачка. Смятат да затворят всички магазини и предприятия. Смятат да престанат да плащат данъците си. Искат от мен да оттегля всички средства, които вече са събрани. Да не ги давам на израелците.

— А ти? Ти ще го направиш ли?

Амер го изгледа за момент, после сви рамене.

— Може би — отговори той. — А може би не. Тук имаме големи проблеми със Саддам. Всички искат Саддам да победи. Всички. Ако Саддам победи, американците ще напуснат Залива и само бог знае какво ще се случи след това.

— Тук ли?

— Разбира се. Саддам твърди, че се бори за палестинците. Това сме ние. Защо да не му повярваме?

— Но какво би станало, ако той загуби?

— Точно така — Амер се отпусна назад на стола си. — Тогава и ние ще загубим. Израелците вече ни обявяват за предатели.

Той отново повдигна рамене.

— Но какъв ли друг избор имаме? Израелците никога няма да ни върнат нашата страна обратно. Никога. Те дори ще престанат да разговарят с нас. Нали чуваш какво говорят хлапетата сега?

Маквий кимна.

— Разбра ли ги? Това, което казаха за онзи човек, за Асали?

— Не.

— Асали беше един терорист. Беше от Наблус. Взривяваше автобусите на жълтите. Но избяга да живее в Германия. После си промени мнението за Израел. Беше готов да седне и да преговаря за правата на израелците. За някаква мирна конференция. За това как сме можели да живеем заедно. И знаеш ли какво направиха с него израелците?

— Не.

— Убиха го. Защото изведнъж бе станал твърде опасен. Разбираш ли какво ти говоря? Думи, не куршуми. Ето от това се страхуват израелците най-много. От думите. — Той спря и отново погледна към вратата. — Но хлапетата не могат да разберат. А и защо ли им е? Всичко, което са виждали през живота си, е било израелската окупация. Блокади на пътищата. Засади. Арести. Побои. Това е техният език. Езикът, на който израелците са ги научили. — Той отново спря. — Израелците привлякоха зет ми, Абу Юсуф. Те бяха тези, които убиха сина му. Те го накараха да повярва, че е бил терорист. Те му дадоха нервнопаралитичния газ. Те искаха да го направят да изглежда така, сякаш ние сме готови да направим всичко възможно, за да можем да спечелим войната. По този начин те можеха да настроят Запада срещу нас, като се опитват да втълпят колко опасни можем да бъдем, колко безочливи сме ние.

Усмихна се уморено.

— Знаеш тази дума, нали? *Безочлив*?

— Да.

— Запомни я. Абу Юсуф все още притежава нервнопаралитичния газ. Отново разговарях с него тази сутрин. Знам къде се намира. Той все още не знае истината за жена си. Може би той просто не чете вестниците. Може би и не гледа телевизия. Но в момента, в който разбере за жена си — той сви рамене и прокара пръст по ръба на ножа за разрязване на писма, който лежеше на бюрото му, — тогава израелците ще постигнат своето. Тогава ще пуснат чудовището. Чудовището от Западния бряг, което има нервнопаралитичен газ. Разбираш ли ме?

— Да — Маквий се поколеба. — И какво смяташ да правиш по този въпрос?

Амер въздъхна и остави ножа върху бюрото като поклати глава.

— Не знам — отговори той. — Доста съм умерен. Всичко, което искам, е мир. Почтен живот. За мен. За децата ми. Не искам Абу Юсуф да облива с газ никого. Но кой знае? Може би хлапетата са прави? Може би насилието е единственият език, който човечеството може да разбере? — Той спря за момент. — Във всеки случай, не това е важното сега. Важното е далеч по-просто. Това е важно. Кой е накарал Абу Юсуф да замине за Ню Йорк? Кой му е дал нервнопаралитичния газ? Чия е била началната идея за това?

— На израелците.

— Да, разбира се.

— Но как можеш да го докажеш?

— Вярно. — Амер отново взе ножа и започна да си играе с него.

— Не изключваме възможността израелците да те търсят — каза той.

— Също и Села. Те внимават доста с мен, с хората, които работят тук. Но подслушват разговорите ни.

Той кимна към телефона.

— Да, но аз не употребих никакви имена.

— Знам. Слушах те. — Той спря и отвори някакво чекмедже, след което извади един голям кафяв плик и отново затвори чекмеджето. — Един човек ще се погрижи за теб. Един човек от Рамалах. Той има камион. Ще те изведе от Западния бряг. В камиона има място, където ще можеш да се скриеш...

Той отново спря и се изправи, като остави плика на бюрото, след което отиде до прозореца.

— Ще те заведе в Назарет. От там ще те поеме друг.

Маквий се намръщи, след като проследи маршрута.

— А защо да не минем по моста *Аленби*? — попита той. — Защо не минем право през реката и да отидем в Йордания?

Амер се усмихна.

— Западният бряг представлява един концентрационен лагер — каза той тихо. — Ти сам си се убедил в това. Мостът *Аленби* е единственият път към Йордания. Точно това е причината, поради която го охраняват толкова добре.

Той присви рамене.

— Камионите, които пътуват за Йордания, трябва да бъдат опаковани, също като колети, всичко да е запечатано, специални пломби. Те търсят дори в петролните цистерни. — Поклати глава. — Никой вече не минава през моста *Аленби*.

— Тогава откъде ще мина? По кой маршрут?

Амер дълго го гледа замислен. После отново се усмихна.

— Имаме добра организация — отговори. — Трябва да ни имаш доверие.

— Аз *наистина* ви имам доверие.

— Добре. — Той кимна към бюрото. — След два дни ще бъдеш при Юсуф. В плика има две писма. Едното е от мен. Другото е от жена

ми. Моля те, предай му ги.

— А къде е той?

— В плика има една карта. Намира се в щата Мейн. Адресът е написан. Трябва да ми се обадиш от Щатите, когато пристигнеш. Ако той е продължил, той ще ми се обади. — Направи кратка пауза. — Има и една снимка. Жена му ми я даде, преди да умре.

Маквий кимна и погледна към плика.

— Окей — каза той. — А какво ще стане със Села?

Амер го погледна за момент, като вече върху лицето му попадеше сянка и това подчертаваше дребната му, слаба фигура, чийто силует се виждаше срещу светлината.

— Села ще тръгне с теб — тихо отговори той. — Ще тръгнете сутринта.

— А след това?

— Тя сама ще реши.

Рос пътуваше по М4^[1] на запад от Лондон, когато му се обадиха от Вашингтон. От *Даунинг стрийт* бяха дали номера на портативния телефон в колата му на Съливан.

Американецът звучеше дори по-мрачно от обикновено.

— Онзи тип, Маквий — каза той.

— Да?

— Къде е той? С какво се занимава?

— Нямам никаква представа. — Замълча за миг и погледна скоростомера. До Бристол оставаха деветдесет мили. Ако имаше късмет, щеше да може да се прибере там за обяд. — Защо? — попита.

— Израелците са плъзнали навсякъде по Западния бряг и го търсят.

— Откъде разбрахте?

— Вдигнали сме няколко птички ЕЛИНТ и АУАКС^[2] от базата в Даран. Разчитаме техните радиограми. Трябва да знаем дали ще предприемат някакви самостоятелни действия.

Рос кимна. След вчерашните заплахи от Багдад, светът очакваше да научи нещо от Тел Авив. Саддам беше обещал да унищожи Израел, ако Щатите се опитали да притиснат Ирак. Заплахата беше съвсем директна и бе предадена на такъв език, на който израелците се

опитваха да обръщат внимание, а сега американците подслушваха техните комуникационни връзки.

— Маквий — повтаряше Съливан. — Трябва да го намериш. Открий къде се намира. Преди скапаните израелци да са го направили преди нас. — Той направи малка пауза. — Мислиш ли, че ще можеш да се справиш с това?

— Разбира се — автоматично отговори Рос, като подаде ляв мигач и намали скоростта, когато приближи до следващата отбивка.

Маквий се качи в чакащата пред сградата на общината линейка до склада в покрайнините на Рамалах. Стъклата в задната част на каросерията бяха замъглени и той легна върху носилката под полиетиленовото одеяло, предавайки се на вниманието на младата санитарка. Тя говореше на сносен английски и се опита да го убеди, че никой няма да ги спре. Ако това все пак се случело, санитарката била инструктирана да подаде малко количество газ от цилиндъра, завързан в горния ъгъл. Така, изпаднал в безсъзнание, с маската нахлупена на лицето му, Маквий щеше да бъде представен просто като поредната жертва, която трябва да бъде откарана в болницата.

Пътуването отне не повече от пет минути. Линеяката спря, след което започна да се движи на заден ход и Маквий чу как вратите се затвориха след тях. Вън се чуха стъпи, после приглушен разговор на арабски, говореха мъж и жена. Задната врата се отвори и Маквий се изправи, доволен, че успя да избегне газа. Две лица надникнаха вътре. Едното виждаше за първи път. Другото бе на Села. Маквий се усмихна. Тя бе облечена в традиционната арабска *туба*, тъмносиня памучна роба. Главата ѝ бе забулена с дълъг памучен шал, а на краката си имаше чифт пантофи в яркозелено, което изглежда бе любимият цвят на местните жени.

Той остана на разстояние за известно време, изненадан от ефекта на дрехите, опитвайки се да отгатне къде ли бе прекарала цялото време, докато го нямаше. Дрехите ѝ отиваха.

— Откъде взе това?

Села се усмихна едва доловимо.

— Бяха на Хала — отговори.

После представи непознатия, шофьора на камиона, който трябваше да ги откара до Назарет. Беше мъж на средна възраст, който страдаше от излишно тегло, огромен и приветлив. Камионът му бе паркиран отзад, вече натоварен за пътуването с няколко дузини щайги от местни овощни градини. Маквий отиде до него. Изглеждаше почти толкова стар, колкото и шофьора, беше четиритонен *Бедфорд*, оцелял след безбройните катастрофи, които явно бе преживял. Предното стъкло бе пукнато, а гумите бяха съвсем гладки. В страна, в която не валеше дъжд, явно също съществуваха проблеми с ръждата. Маквий погледна към Села.

— Къде ще седнем? — попита той.

Тя се изсмя и го поведе към задната част на камиона. Шасито бе по-дълбоко от обикновено и представляваше една конструкция наподобяваща кутия, цялата потънала в мръсотия. Задната част на кутията бе отворена и се виждаше как кухнята продължава по продължение на цялото шаси, беше тъмна и миришеше на масло и изгорели газове.

Маквий надникна недоверчиво. Изпитваше ужас от затворени пространства.

— Тук ли? — попита той.

Села кимна. Това беше техника, заимствана от Ливан. Това бе най-лесният начин за хората от *Хизбула* да пренасят отвлечените си жертви от място на място. Трябваше да легнат в цял ръст по продължение на камиона. Задната част щеше да бъде запълнена с маслени варели и няколко греди, като по този начин щяха да останат изолирани. Свеж въздух щеше да влиза през специално пробитите за целта отвори в долната част на шасито. Камионът беше редовно употребяван, пренасяйки човешки товари навсякъде по Западния бряг.

Маквий сви рамене, не желаейки да покаже страха си, след което напъха плика от Амер в ризата си и запълзя навътре в кухнята. Миризмата беше отблъскваща. Подът на кутията бе зает с масло. Пълзейки напред по корем, той усети маслото навсякъде по дланите си, по лактите си. Нямаше никакво място за каквито и да било маневри, нямаше къде да легне, освен направо на металния под, което означаваше да прогизне целия в масло. Опитва се да се настани възможно най-удобно, след което погледна надолу и видя как Села пълзи към него. Накрая тя се излегна до него, смъкна шала от главата

си и го нави на няколко пъти, като всяко движение я затрудняваше в тясното пространство. Маквий я погледна, беше само на няколко сантиметра, когато тя се надигна и постави нагънатия шал под главата му, оставяйки достатъчно, за да може да подложи собствената си буза, някаква импровизирана възглавница между себе си и метала.

Шофьорът намести последната греда до краката им, с което сложи край на притока на светлина и изсъска нещо на арабски съвсем близо през корпуса на камиона. Села му отговори с една-единствена дума, после Маквий усети как шасито се размърда, когато шофьорът се качи в кабината и запали двигателя. Почти веднага пространството около тях се изпълни с дим и Маквий започна да кашля, опитвайки се да поднесе ръце към устата си, и разбирайки, че едва ли ще може да оцелее през следващите два часа, които им предстояха. Клаустрофобията го преследваше като кошмар през целия му живот. Това бе една от причините да се чувства като у дома си, когато се катереше по планините, където го изпълваше чувството за безкрай. Камионът потегли и излезе от склада, шофьорът сменяше скорост след скорост и димът започна да се разсейва постепенно, а въздухът стана по-малко кисел. Маквий затвори очи и се опита да се успокои и тогава чу гласа на Села в ухото си.

— На малки вдишвания — шепнеше му тя. — Просто дишай на малки порции.

Той отново отвори очи и взе ръката ѝ в своята, стисна я учуден от силата ѝ, от начина, по който се бе научила да се приспособява, на пълното отсъствие на какъвто и да било страх или оплаквания. Яков, помисли си той, трябва да е бил един от най-щастливите мъже на света, когато камионът навлезе в главния път и зави на север.

Фридланд беше зад бюрото си по-малко от час до времето, когато Рос се върна в Лондон. Бе останал през нощта в Портсмут, извикан там от местната полиция, според която дъщеря му бе изчезнала някъде в морето. Била видяна да плува в района на пристанището напълно облечена. Обадил се някакъв свидетел, когато видели, че не се появила обратно на повърхността.

След като бе прекарал една безсънна нощ, все още леко замаян, Фридланд бе станал рано, за да се срещне с хората от бреговата

охрана, по-точно с един мъж на средна възраст със слабо и изпито лице, който очевидно не се трогваше особено много от хорските трагедии. Те стояха в една от кулите при входа на пристанището, облени от слънчевата светлина, брулени от силния западен вятър. Отливът носеше водите откъм устата на залива и се плискаше в основата на кулата, а Фридланд нямаше никакви основания да не вярва на мрачните предсказания на мъжа от бреговата охрана. Нямаше да бъде лесно да открият трупа на дъщеря му. Най-подходящото място за издирване щяло да бъде на шест-седем мили на изток. След малко повече от месец прекарани във водата, от него нямаше да остане кой знае колко много.

Сега, след като се бе върнал в Лондон, Фридланд седеше зад бюрото до големия дъгов прозорец, столът му бе извит в посока към площада. Мислеше си за възпоменателната служба. Същите мисли вече го бяха спохождали, когато почина съпругата му, след дългия разговор със свещеника от Каршалтън и тогава той така и не стигна до някакъв свой извод. Можеха ли самоубийствата изобщо да бъдат отслужени в църква? Можеше ли църквата някога да намери място в своето сърце за онези, които бяха обърнали гръб на живота и бяха избрали забвението? Фридланд седеше загледан към площада и видя как беемвето на Рос се стрелна през служебния паркинг. Все още не можеше да намери верния отговор. Жена му, майката на Стеф, беше решила да сложи край на живота си с таблетки. Беше я намерил в леглото в безсъзнание, като преди това бе нахранила котките, бе изключила парното отопление, бе платила всички сметки и бе почистила и подредила цялата къща. Бележката, която бе пуснала по пощата, бе изненадващо целомъдрена, едно сантиментално *сбогом*, което още повече бе озадачило монсеньора. Фридланд поклати глава, все още загледан в снопа светлина, заливаща площада, и чу как Рос влезе в стаята, без никой да съобщи за него, без да почука.

Фридланд се обърна с лице към стаята. Рос стоеше пред бюрото, праметнал блейзъра си през рамо, имаше вид на зает човек, който е бил отклонен от някаква изключително важна задача.

— Обажда се Съливан — започна той. — Иска да знае нещо за Маквий.

— О?

— Къде е той?

— В Израел.

— Знам това. — Той направи пауза, нетърпелив, рязък. — Къде по-точно в Израел?

— Нямам представа.

— Обаждал ли се е?

— Да.

— Кога?

— Тази сутрин. — Фридланд кимна към телефона. — Преди половин час.

— Даде ли ти някакъв телефон?

— Не.

— Дали ще се обади пак?

Фридланд повдигна рамене и се отпусна назад на стола си, като се обърна леко към прозореца и продължи да мисли за дъщеря си. Беше се опитвал веднъж да я научи да плува, в Каршалтън Батс. Беше ѝ купил чифт раменни въздушни възглавнички и едно съвсем ново гумено пате. Детето бе плакало, когато в очите му бе влязла вода, лютивото усещане на хлора. След втория опит той се бе отказал. Сега се прозя. Рос продължаваше да чака, бе по-нетърпелив от всякога.

— Е? — попита той. — Ще се обади ли пак?

— Може да се обади — Фридланд повдигна рамене. — А може и да не се обади.

— *Трябва* да се обади.

— *Трябва* ли? — Фридланд го погледна забавно. — *Трябва*, значи?

— Да. — Рос се намръщи, бръкнал с едната си ръка в джоба. — В противен случай...

— Какво?

— В противен случай ще трябва да търсим някакъв друг начин да... — той повдигна рамене — скъсим веригата.

— Като например?

— Като например сина му.

— Фридланд го погледна с още по-широка усмивка, наслаждаваше се на нетърпението на Рос, на неговата вяра, че светът съществува, за да му принадлежи.

— И какво ще искате да направя с него? — попита той. — Да го отвлека ли?

— Може би.

— Сериозно ли говорите.

Рос погледна надолу към него изненадано.

— Да — отговори той. — Разбира се.

Фридланд кимна. После стана и протегна ръка. Рос се втренчи в него, а собствената му ръка бе все още в джоба.

— Какво означава това? — попита той. — Какво означава всичко това?

— Просто довиждане — отговори му Фридланд и го поведе към вратата.

Телефонът започна да звъни. Фридланд спря, погледна към Рос, измърмори някакво извинение и се върна до бюрото, където вдигна слушалката. Той слуша известно време кимайки, после благодари на обадилия се и затвори. Рос се бе върнал до бюрото загледан в телефона.

— Маквий? — попита той.

Фридланд го погледна и се усмихна.

— Твърди, че онази работа е в безопасност. Казва, че нямаме никакви проблеми. Предполагам, че става въпрос за газа. — Той направи малка пауза. — Трябва да предадете на американския си приятел същото. Очевидно и те имат подобен проблем.

Той отново спря.

— Маквий твърди, че положението е овладяно. Предполагам, че той знае къде се намира газът.

Рос го погледна.

— Какво друго? — попита, като кимна към телефона. — Какво друго каза той?

— Току-що ли? — Фридланд отново се усмихна. — Това беше бреговата охрана. От Портсмут. Намерили са дъщеря ми. Изхвърлена от водата на плажа.

Маквий разбра, че пътуването е приключило едва когато Села му го каза, прилепила устни до ухото му и с ръка обхванала главата му.

— Назарет — прошепна тя. — Вече сме тук.

Маквий кимна и изръмжа. На три пъти му бе прилошавало неудържимо и тихо бе повърнал в мрака. Миризмата на повърнатото бе

станала дори по-силна от тази на маслото и изгорелите газове. Половин час след като бяха тръгнали, Маквий със сигурност знаеше, че няма да може да го преживее. Безкрайното друсане, непрекъснатата смяна на скоростите, безспирния вой на трансмисията. На два пъти бяха спирани за проверка като камионът отбиваше встрани от пътя, но двигателят продължаваше да работи и кутията им се изпълваше с изгорели газове. Села лежеше до него заслушана в гласовете на войниците, които бяха заобикаляли камиона, притисната до него, просто за да му вдъхне малко кураж. И в двата случая проверките се оказаха съвсем кратки, шофьорът се шегуваше нещо с войниците, размяна на леки обиди и предупреждение да не се натягат кой знае колко много, когато подкарваше камиона обратно по магистралата и продължаваше пътешествието на север.

Веднъж, някъде след средата на пътя, камионът бе намалил ход на един голям склон, двигателят с мъка се мъчеше да не спре, а изгорелите газове бяха станали по-гъсти от когато и да било и се виеха на кълба около тях. Маквий бе затворил очи, опитвайки се да си поеме дъх, а в стомаха отново бе започнало да му се повдига, но Села го бе успокоила, прошепвайки в ухото му, че най-лошото е вече минало, че нямало склон, който да продължава вечно, че скоро щели да стигнат до билото и щял да последва свежият въздух след това, щяло да последва дълго спускане надолу и вече нямало да има такива лоши моменти. Докато я слушаше, опитвайки се да се концентрира силно върху думите ѝ, Маквий бе кимал, замислен за мъжете и жените, които бяха оставили след себе си, сцените от болницата, за разбитите глави и разбития хорски живот, и знаеше, че пътуването определено щеше да продължи по-дълго от неговото собствено съществуване.

Сега бяха стигнали в Назарет и камионът бе вече спрял, беше направил маневра на заден ход и отново бе спрял, този път окончателно. Шофьорът угаси двигателя и в последвалата тишина Маквий успя да чуе как извади ключа от таблото. После той слезе от кабината и капакът при краката им се отвори с трясък, а откъм задната част се чуха някакви гласове и тракането на варелите с масло, след което постепенно проникна бледата светлина през образувалата се синя мъгла.

Зашеметен, Маквий се опита да помогне на Села да излезе с краката напред, а после я последва. Камионът бе паркирал в някакъв

двор. Той бе ограден от ниски сгради с плоски покриви. Маквий премигна и пое първите истински глътки въздух, наслаждавайки се с цялото си същество на почти забравеното усещане, на почти течния вкус, който свежият въздух имаше. Погледна Села. Беше цялата покрита с масло и прах, а части от *тубата* на Хала бяха покрити с повърнато. Той я докосна и ѝ се извини, като се опита да го избърше, но краката му се подкосиха, земята се надигна срещу него и се сгромоли отгоре му, макар ударът да бе омекотен от някой, който бързо бе пристъпил напред. Маквий поклати глава, отново се извъртя и се вгледа в огромното лице с черната брада и грубата усмивка.

— Моше — каза той натъртено.

Час по-късно те отново пътуваха на север, този път в камиона на Моше, и тримата в шофьорската кабина, с отворени прозорци, и горещият въздух лудо препускаше край тях. Водата от една кофа в двора бе върнала Маквий към реалния живот, но въпреки това той още усещаше вкуса на масло и повърнато в устата си. Когато се качваше в камиона на Моше, той бе успял да се погледне за миг в огледалото — някакво същество от филм на ужасите, косата му станала на клечки от полепналото по нея масло, лицето му покрито с кал, очите му, налети с кръв. Села, която вече се бе качила, бе протегнала ръка и му бе помогнала да се качи, бе му се усмихнала и стиснала ръката му. Когато се задрусаха на север, по пътя ограден с овощни градини и рибни езера, Маквий се остави на въздушното течение да го пониже и да го пречисти, като промие съзнанието му, оставяйки в мислите му само мига, в който щеше да може да свали дрехите си и да вдигне лице под душа и отново да се почувства като нов човек.

Стигнаха в кибуца късно следобед, точно в най-горещата част на деня. Моше изви огромния камион от пътя и подкара по черния път зад кокошарниците. Като слязоха от камиона, Села поведе Маквий към една вила, която той никога не бе виждал преди това, в един от най-отдалечените краища на кибуца. Входната врата не бе заключена. Вилата им се стори мрачна и прохладна след жегата навън. Те пристъпиха вътре, предизвиквайки някаква кратка мелодия от звънците, които бяха закачени над вратата. Села прекоси голямата всекидневна, като че ли незабавно се почувства у дома и изчезна зад някаква врата в дъното. Маквий чу плисването на вода от душа, после Села се появи отново и го повика като този път *тубата* беше свалена и

на себе си имаше само чифт бикини. Маквий я последва под душа, съблече си дрехите, оставяйки ги на пода, докато тя го насапунисваше от главата до петите, след което се зае със себе си, натривайки се с една груба тривка, като продължаваше упорито да трие, по този начин сваляйки от себе си маслото и мръсотията, после започна да разтрива косата му с пръсти с нежни движения, напълно интимни. Маквий я наблюдаваше, докато тя си вършеше работата, като майка, като сестра, вършейки това, което само един истински приятел можеше да направи, без смущение, и разбра, че това, което му се случваше сега на него, трябва да е било ежедневие за тях, за Яков, за Моше, за Села, преди много години, в същия този кибуц. Попаднал тук случайно, като един минаващ пътник, той се бе присъединил към този странен патриархален свят.

Когато отново се почувства чист, той я остави да го избърше, усещайки още по-голяма интимност, опитните ѝ пръсти разтриваха приятно с грубата хавлия и най-малките и най-влажни места. След това тя го поведе към спалнята, където чистият чаршаф на леглото бе вече отметнат настрани.

— Заспивай — каза му.

Маквий легна на леглото, все още гол, усмихна ѝ се, а тя приведе глава и го целуна по устните, повдигайки нагоре чаршафа и му обеща, че ще го събуди по-късно, че ще бъде до него. Последното, което си спомни, когато затвори очи, бе отварянето и затварянето на входната врата и познатата песен на окачените над нея звънчета.

Абу Юсуф се събуди късно, завесите бяха плътно спуснати и мотелската стая бе потънала в мрак. Той остана да лежи на леглото още известно време, загледан в процепа светлина на големия панорамен прозорец. Чуваше се виенето на окачената наблизо висяща реклама. От по-далеч долиташе шумът от профучаващите камиони, който ставаше все по-тих и по-тих. Но освен това нямаше нищо.

Старецът стана от леглото, зашляпа бос по пода на стаята и дръпна въженцето встрани от прозореца, отваряйки завесите. Когато бе пристигнал по тъмно, той бе останал с впечатлението, че наоколо има дървета и езеро. Беше чул шепота на вълните, когато бе слязъл от колата и бе усетил мириса ѝ, хладният дъх на някой поток или река.

Освен това бе тихо, на няколко мили от междущатската магистрала, а по провинциалните пътища нямаше особено голямо движение.

Когато отдръпна завесите, той ахна при гледката, която се откри пред него. Мотелът бе ограден от планини. Те се стрелваха право нагоре пред него, връх след връх, тъмните борови гори преминаваха в голи скали, черно и кафяво над линията на лесовете. Поклати глава, зашеметен от промяната, само ден и половина зад волана, от Ню Йорк до тук, до Мейн, най-северната част на Щатите, до последната страница от картата. Той се отдръпна от прозореца и взе дрехите си, спомняйки си за решението, което бе взел предишната вечер. Може би щяха да се опитат да намерят колата, може би разполагаха с описанието ѝ. Беше време да смени регистрационния номер. Беше време да я преобядиса.

Облече се бързо и излезе от стаята, прескачайки закуската, и отиде право при колата. Когато бе пристигнал предишната вечер, той бе забелязал някакъв автосервиз и магазини по улицата на селцето, през което бе минал. Щеше първо да отиде там и да намери онова, което му бе необходимо, щеше да направи някои проучвания. По-късно, около пладне щеше отново да се обади на Амер, да му каже къде е отседнал и да го информира за развитието на нещата.

Той подкара на юг и след всеки завой пътят предлагаше нови и нови изгледи от планината, нови пейзажи. Големите крайпътни широколистни дървета бяха вече обагрени от есента, леко пожълтели и потрепваха на утринния бриз, а въздухът бе доловимо по-хладен през отворения прозорец. Две мили надолу по пътя той намери селото. Сервизът бе отворен и някакъв мъж, облечен в дънков комбинезон, наливаше бензин в допотопния си пикап. Две жени разговаряха за нещо пред магазина за битови стоки до него.

Абу Юсуф паркира олдсмобила и пресече пътя пеш. Напоследък мразеше да пътува по светло, чувстваше се несигурен за това какво може да знае полицията, загрижен за допълнително монтираните тръби до ауспуха. Той бутна вратата на магазина и влезе вътре. Имаше някаква особена миризма в него. Усещаше се мирисът на восък, на лак, на дърво, на бои. Отиде до щанда и обясни какво му трябва. Жената го изглежда подозрително. Селцето бе малко. В гаража не правели подобен род услуги. Трябвало да отиде някъде, където се занимавали с повече дейности, може би в Хултън, или да се върне в Бангор. Но най-добре

щял да направи, ако си купел вестник и прочетял публикуваните реклами и да провери кои били местата, предлагащи тази услуга. Старецът ѝ благодари, взе вестника и след като го плати, излезе. Вратата се тресна зад него и той бавно закрачи към колата с увития вестник под мишница, наслаждавайки се на тихата топлина и на ароматите на гората.

Влезе в колата и бавно, без да бърза, започна да разглежда рекламните във вестника. Чуждестранните новини бяха на пета страница. Погледът му се зарея по страницата, после спря. Имаше някаква неясна черно-бяла снимка. На нея се виждаха няколко младежи с маскирани лица. На преден план, по-близо до фотоапарата се виждаха полицаи. На главите им имаше шлемове, а в ръцете си държаха щитове. Някои от тях бяха въоръжени. Старецът се намръщи, когато разгледа снимката и позна сградата в дъното, високата до гърдите ограда на съда, покрита с бодлива тел. Рамалах, помисли си той. Очите му се задържаха върху снимката още известно време, търсейки някое познато лице, после погледът му спря върху заглавието, изписано отдолу. Устните му започнаха да се движат бавно, произнасяйки по букви думите, една след друга. СМЪРТ В ЗАТВОРА ПРОВОКИРА НОВ БУНТ, беше написано.

Старецът затвори очи за миг и поклати глава, опитвайки се да изтрие от съзнанието си заглавието, опитвайки се да го накара да изчезне, но след няколко секунди то продължаваше да си стои там. Той овлажни устните си. Те бяха пресъхнали. Продължи да чете текста като някой загубил се в джунглата, попаднал на път, който не познаваше, където всяко камъче криеше опасност. После внезапно той видя името ѝ. *Хала*. Неговата *Хала*. Жена му. Майката на синовете му. Мъртва. Убита. В израелския военен затвор. Той погледна през стъклото, но не видя нищо, нямаше ги вече дърветата, нямаше я есента, нямаше ги планините, чуваше само виковете на разярените младежи, воя на сирените, намръщените израелци и техните мегафони и разваления им арабски, ударите на палките върху плътта, маслинозелената редица от войници, които се втурваха напред. Поколеба се за миг, останал без дъх, потен, после посегна към ключа за запалването и вече знаеше какво трябва да направи.

[1] Една от големите магистрали във Великобритания. — Б.пр. ↑

[2] Системи на САЩ и НАТО за радиоразузнаване от въздуха. —
Б.пр. ↑

4.

Съливан се яви пред Овалния кабинет минута след като бе повикан от президента. До момента новините от деня бяха отлични: Обединените нации, горе, в Ню Йорк, бяха на прага на гласуването на въздушно ембарго срещу Ирак. Определени източници от Съвета за сигурност предвиждаха гласуването да завърши с почти единодушно да. И което беше още по-добре, Едуард Шеварднадзе, съветският външен министър, беше споделил пред американския посланик в ООН, че Москва вече е готова да подкрепи употребата на военна сила за освобождаването на Кувейт. Нищо, нищо повече не би могло да достави на президента по-голямо удоволствие от това. Това бе живо доказателство, че студената война е приключила с победа и че огромната съветска супердържава се обръща срещу един режим, който в продължение на дълги години бе подкрепяла и въоръжавала.

Съливан почука два пъти на вратата и влезе. Президентът седеше до камината, а високата му фигура бе заела единия ъгъл на дивана. Той вдигна поглед от доклада, който четеше, като пръстът му остана прикован в средата на страницата до мястото, до което беше стигнал.

— Здравей — посрещна го той. — Седни някъде.

Съливан седна. През последните четири дни отношенията между него и президента бяха се охладили. Това беше трудно за измерване, но Съливан, който имаше добре развит усет към промените в политическите температури, знаеше, че е така. Телефонът бе престанал да звъни, бяха спрели спонтанните обаждания за някой съвет или просто за едноминутен разговор. Пощата му бе олекнала чувствително, името му изведнъж бе изчезнало от документите, които трябваше да бъдат предавани за информация на ключовите политически постове. И като капак на всичко, той не бе поканен да присъства на две изключително важни срещи през последните два и половина часа — и двете бяха адресирани към най-близките съветници, такива като него, хора от изключителна важност. Неговата фигура очевидно бе под заплаха в шахматната игра, каквато представляваше политическият живот във Вашингтон.

Съливан седна и президентът му се усмихна, след което кимна към каната с кафе и продължи да чете доклада си. Минаха около пет минути, през които той не каза нищо, а продължи да чете. Съливан си наля кафе, но не го докосна и го остави на ниската масичка между двата дивана. Накрая президентът вдигна поглед, затвори папката и я постави върху дивана, нарочно прикривайки заглавната ѝ страница.

— Имаме и добри, и лоши новини — бодро започна той. — И двете са от Тел Авив.

— Не ви разбирам, сър?

— Ще ти кажа лошите новини. Изпуснахме Шамир от каишката. Готов е да организира мобилизация срещу Саддам и вече му го е казал. Още нещо, каза го и на нас.

— Тоест?

Президентът направи гримаса, а погледът му се спря на папката, която лежеше до него. Съливан успя да забележи печата на Държавния департамент на задната и корица. Беше дипломатически доклад, който най-вероятно бе изпратен директно от Тел Авив.

Президентът се наведе напред.

— Тоест той ще предприеме изпреварващ удар срещу Саддам. Достатъчно е само арабинът да вдигне пръст и, прас! — Удари с юмрук по дланта на другата си ръка — любим негов жест. — И с човечеца е свършено.

Съливан кимна.

— Но какво казва той? По-конкретно?

— Нищо. А и от него не бива да се очаква, че ще изплюе камъчето. — Направи пауза и взе каничката с кафето. — Момчетата от Пентагона са съвсем наясно с това. На първо време израелците ще атакуват от въздуха. Ще се насочат към летищата. Ще унищожат самолетите му още докато са на земята. След това — той повдигна рамене — ще започнат да търсят скъдовете. Републиканската гвардия. Всичко е възможно да стане след това. — Спря и си наля кафе. — Познаваш онези момчета. Когато ги притиснат до стената, те престават да мислят с главите си. Знаеш кое е важно за тях, нали?

— Тел Авив? Йерусалим?

— Ами разбира се. А всичко останало — той поклати глава. — То е без значение.

Съливан отново кимна и взе чашата си. Кафето беше изстинало, но въпреки това отпи. Президентът се оказа прав. Новините не можеха да бъдат по-лоши от това. В мига, в който Израел нападнаше Ирак, с коалицията щеше да бъде свършено. Египет щеше да се оттегли. Сирийците щяха да си тръгнат, дори мароканците и испанците можеха да изпратят искрените си съжаления, че напускат. Ако това се случеше, войната вече нямаше да е същата. Без подкрепата на ООН, без многонационалните омиротворителни сили, американското присъствие в Залива вече щеше да бъде разглеждано като такова, каквото то всъщност си и беше: голи национални интереси, старата битка за евтин петрол. Водещият свят изправен срещу непокорните.

Съливан вдигна очи.

— А добрите новини? — измънка той.

Президентът кимна бавно, замислено, изпитателно от другия край на масата.

— Нашите приятели с нервнопаралитичния газ... — каза накрая той.

— Сър?

— Израелците са ги открили.

Съливан го изглежда.

— *Открили* са ги?

— Е... — президентът се усмихна. — Предполагам, че не са ги намерили. Но, да, поне знаят кои са.

— Сигурен ли сте в това?

— Те ни го казаха. Тази сутрин. Съвсем пресни новини. Добри новини. Още топли от фурната.

— И какво казаха?

Президентът изглежда Съливан и укорът, изписан на лицето му, бе съвсем неприкрит. После извади някаква жълта ивица хартия от джоба си. Разгъна я и я приглади върху коляното си.

— Две имена — бавно каза той. — Али Карами. И Абу Юсуф.

После вдигна поглед.

— Това да ти говори нещо?

Съливан кимна.

— Разбира се — отговори. — Първият. Али. Това е момчето, което бе намерено в Кетскилс. — Направи пауза. — Това вече ни бе известно. Всичко съвпада. Това е същото хлапе, което е изчезнало от

хотела в Ню Йорк. През нощта, когато първият човек бе отровен с газ. Това ни бе известно. Нещата там бяха поставени под контрол.

— Така ли?

— Да.

Президентът кимна, без да каже нищо. После отново погледна към листа хартия.

— А този, другият? Юсуф?

Съливан се намръщи и поклати глава.

— Не, сър.

— Нищо?

— Не, сър.

— Никога не си чувал за него?

— Не, сър. — Той взе листа все още намръщен.

Президентът поклати глава.

— Всичко е придвижено по съответните канали — каза. — Вече разполагат с информация във ФБР, в Нюйоркския полицейски участък и във всички скапани места. Очевидно човекът е опасен. Разполага с няколко галона от газа. Имаме описание.

— На какво?

— На колата, която кара. И на самия него. — Той направи кратка пауза. — Очевидно човекът е някакъв ветеран. Някакъв старец от Западния бряг. Фанатик. Бил е терорист през целия си живот. Той е този, който е сформирал така наречената група *Седми юни*. Банда от един-единствен човек.

Той отново спря.

— Израелците разполагат с досието му. Изпратили са негови снимки. Пристигнаха тази сутрин. Препоръчват ни да го застреляме на място. — Усмихна се. — Федералните ме увериха, че ще го сторят само за няколко часа. Най-много един ден.

— Кое?

— Да го открият. Приятелчето от Западния бряг. Господин — той отново направи пауза, погледна надолу, забавлявайки се с името. — Юсуф... Джоузеф — той сви рамене — или каквото и да означава...

Съливан кимна, облегна се назад на твърдите бели възглавници, след като бе оставил кафето. Познаваше политическите трикове още когато му ги поднасяха в самия им зародиш, за това как усещането за власт му се измъква, когато очите се приковават към него, когато

гласовете се снишават като една тиха покана да напуснеш стаята. Вече му се беше случвало веднъж. След това му бяха необходими осем години, за да заличи последиците. В подобна ситуация, но когато краката му се намираха под едно друго бюро, той се бе закълел, че никога няма да допусне това да му се случи отново. Но ето че отново бе изпаднал в подобна ситуация. Истински и изцяло прекаран. За втори път.

Той пусна една престорена лека усмивка, все още загледан в президента.

— Сър?... — попита той.

— Хари?

— Ако се върнем отново на лошите новини. На израелците. Саддам... — Той направи пауза. — С какви средства разполагаме?

Президентът вдигна поглед, а ръката му избра втора чаша с кафе. Усмихна се.

— Точно сега — започна той — нямаме никакви. Точно затова си помислих, че може би ти имаш някакви предложения.

Беше късно след обяд, когато Тийлман и Емъри стигнаха покрайнините на Итцехое. Градът бе разположен северно от Хамбург, на един час път, точно по средата на пътя до границата с Дания. Още бяха на аутобана, когато Емъри намали скоростта и прехвърли беемвето в най-дясната лента, следейки с поглед указателните табели, боядисани в синьо и бяло.

— Това ли е?

Тийлман, който седеше до него, кимна. По изчисленията му до свечеряване оставаха около три часа. Нямаха достатъчно време за щателно издирване, предварително си бяха купили карта на местността и бяха прегледали подробно близките пътища, един по един. Не. Ако успеяха да открият това, което той подозираше, че ще открият, и ако това станеше, преди да падне нощта, то тогава можеше да се надява единствено на инстинктите си.

— Наляво — рязко каза той. — Към Вилстер.

Емъри кимна и зави наляво, към мрежата от местни пътища, които се виеха между равните парцели на фермата. Тийлман погледна към Емъри, поставил пръст върху картата. Бяха оставили Лора в един

хотел в Бад Годесбург. Трябваше да напусне хотела, да плати сметката и да замине за международното летище във Франкфурт. Имаше дузина нощни полети за САЩ, като поне три от тях бяха за Вашингтон. Щеше да успее да се прибере вкъщи за закуска и да се подготви за завръщането на Тийлман. Когато си помисли за това, Тийлман се усмихна.

— Лудост — каза той за трети път. — Тя трябваше да ме зарече.

— Глупости. Никога не си приказвал смислени неща. — Емъри се усмихна. — Също както и никога не си бил търпелив.

— Никога не съм си го помислял — отново погледна към Емъри Тийлман. — Честна дума.

Пътуването им на север премина в размяна на информация. Тийлман осведоми Емъри за всичко, което бе успял да научи; каза му точно какво се бе случило в апартамента в Дюселдорф, за това как сам бе предал отровата, как Мосад го бяха изпързали за втори път в разстояние на една седмица, за това как Вулф се бе гърчил пред очите му, за най-грозната от всички видове смърт. Все още имаше у себе си някои от снимките на Инге и Вулф и ги бе показал на Емъри сутринта, докато Лора беше под душа. Емъри ги бе разгледал, разпознавайки дебелия волски врат на Вулф, гушата му, забавлявайки се на позите, и се съгласи, че материалът бе безценен, възможно най-добрият начин да бъде защитен Съливан срещу това, което германците евентуално биха могли да му плеснат. Мъжът бе истинско животно. Но още по-важното бе фактът, че бе избрал човек на Мосад за своя любовница. Какво по-добро доказателство от това му беше необходимо? Какви ли подобни рискове бе готов да предприеме той? В този момент от разговора им Лора бе влязла в стаята, заинтригувана да види какво бе това, което разглеждаха, и Тийлман промени темата на разговора, като предложи да поръча да им донесат кафе и варени картофи, три огромни блюда и междувременно бе прибрал снимките в джоба си, една част от живота му, която скоро трябваше да приключи. Той и Лора бяха прекарвали нощта в едно легло, съвсем близо един до друг, като не си казаха почти нищо. Сутринта тя му бе превързала крака, след като го бе почистила внимателно, чудежки се откога бяха започнали да си говорят сериозно и да кроят планове за годините пред тях. Преди да й каже довиждане, няколко часа по-късно, Тийлман бе хванал главата й в ръцете си и й бе

казал, че съвсем скоро ще си бъде вкъщи, бе й казал, че няма търпение да се прибере, бе й казал, че тогава всичко ще бъде наред.

— Това е, което мога да кажа — бе промълвил той, когато тя го целуна. — Едно от моите клишета.

Сега, когато навлизаха във Вилстер, Тийлман каза на Емъри да спре, когато забеляза указателната табела за сградата в кметството, и се огледа да види къде се намира противопожарната служба. Когато го намериха, той посочи на Емъри точно къде да отиде.

— Наляво — упъти го той. — После надясно и отново надясно.

Навлязоха в централната част на градчето. Беше компактно, старо и привлекателно градче с улици, от двете страни, на които се издигаха къщи наполовина изградени от дърво, а магазините бяха все още отворени, въпреки че бе късно следобед. Противопожарната служба, за разлика, бе построена от бетон и стъкло. От вътрешната страна на плъзгащите се стъклени врати имаше две устройства.

Тийлман, който силно накуцваше, тръгна към офиса, който се намираше на едната страна на сградата. Някакъв униформен служител ги изгледа, когато приближиха. Пушеше малка пура и четеше някакво списание.

Тийлман ги представи, като кой знае откъде измисли две имена.

— Господин Стюарт — започна той — и господин Уолъс. Пътуваме.

Служителят кимна, изправи се и подаде ръка, като любезно изслуша това, от което Тийлман обясни, че се нуждае. Имал приятели в района. Те притежавали една вила. Бил чул, че в нея избухнал пожар. Чудел се дали било вярно. Служителят бавно го изгледа с изпитателен поглед. Английският му бе безупречен.

— Пожар ли?

Тийлман кимна.

— Някаква вила. Може би, в някоя малка ферма.

— Кога?

— Скоро. Тази седмица.

Служителят бавно кимна, а погледът му се пренесе върху Емъри. Отначало не каза нищо. После ги покани да влязат в офиса. На стената висеше едромащабна карта на околността. Зоната граничеше на север с Килския канал, на юг — с пътя Вилстер — Итцехое. Между тях имаше поля и малки имения, къщи, отбелязани с малки черни квадратчета.

Три от къщите бяха оградени с червен цвят, а до тях с молив бяха изписани различни дати. Тийлман ги погледна последователно. Датите бяха все от началото на годината. Той отново погледна, като се насочи към най-скорошната дата.

— Двайсет и първи септември — промърмори той. — Преди четири дни.

— Точно така.

— Какво представлява това място? — попита, като сложи пръст върху мястото на картата.

Служителят се загледа в нея.

— Това е ферма — отговори накрая.

— И какво се случи?

Той сви рамене.

— Никой не знае. Обади ни се един фермер — пръстът му се плъзна по картата — ето тук.

— Големи ли бяха щетите?

— Беше изгоряла до основи. Къщата. Прилежащите сгради. Всичко.

— И никой не знае какви са причините.

— Не.

— Никой не подозира?

Служителят отново сви рамене.

— Разбира се — отговори той. — Но ние сме пожарникари, а не полиция.

Тийлман кимна, знаейки, че инстинктът му не го лъже, погледна отново към картата, запомняйки пътя и разположението на фермата спрямо града. След това се обърна към служителя, подаде ръка и чу как Емъри приглушено се изкашля зад гърба му. Емъри пристъпи напред.

— Приятелите ни — попита той. — Бяха ли лошо пострадали?

Служителят, който все още гледаше Тийлман, се усмихна.

— Не, сър — тихо отговори той. — Къщата беше празна. Никой не ни се е обаждал оттогава. — Направи пауза. — Странно, не мислите ли?

Тийлман намери къщата само за няколко минути, след като се подрусаха по пътеката, водеща встрани от главния път, и след като

успя да разпознае отличителните дървета, разположени край живия плет.

— Ей там — посочи той. — Къщата се намира сред дърветата.

— Ти си идвал тук?

— Да. Погледни... — Тийлман посочи. На около половин миля от тях, сред полята, на фона на небето някакъв океански кораб се движеше бавно, като бълваше дим от разположения в задната си част комин.

Емъри кимна впечатлен.

— Килският канал — каза. — Явно не си сгрешил.

Паркираха колата в сянката на дърветата и изминаха пеша оставащите сто метра до къщата, същия път, по който Тийлман бе преминал преди седмица, преди да стигне до Хале, преди да стигне до Бад Годесбург, преди бруталната му среща с Ото Вулф. Неокосената трева бе влажна от падналия малко преди това дъжд. Тийлман усети как панталоните му залепват за превръзката на крака.

Излязоха от горичката и спряха за момент. Къщата бе срината до земята, беше останала само част от страничните стени и то не повече от височината на коленете. Отвътре цялото място представляваше истинска бъркотия, черни овъглени останки, всичко бе или изгоряло на огъня, или довършено от пожарникарите. Тийлман и Емъри влязоха вътре, опитвайки се да намерят нещо, което да могат да идентифицират. Успяха да намерят останките от няколко кухненски прибора, празни бутилки, металния скелет на хладилника, предните панели на музикалната уредба. Тийлман се изправи над тях, обърна ги с крак и си спомни за германеца, за Клаусман, как седеше в креслото си с лула в ръка и слушаше Брамс. Клаусман бе първият човек, който му спомена за *Литман Кемп*, за иракската връзка. Клаусман бе този, който говори за химикалите, за нервнопаралитичния газ. Клаусман бе този, който го изпрати в Хале. Той потрепери на есенния хлад и продължи да върви през останките, през неузнаваемите преградни стени между отделните стаи, оглеждайки се, знаейки, че най-вероятно мястото е било щателно претърсено, че израелците вече са били тук, че са заличили следите си, като по този начин са оставили досието си неопетнено.

Тийлман се огледа наоколо, когато чу името си. Емъри бе на двайсет метра от него, стъпил сред купчина боклуци и държеше нещо

в ръката си. Тийлман отиде при него, заобикаляйки купчините с пепел. Бяха извън мястото, на което се бе издигала основната сграда, земята бе осеяна с дребни останки и обгорено дърво. Тийлман се намръщи, познавайки останките от помпа, на която липсваше предната част, заедно с маркуча. Нощта, когато бе тук, той бе чул някакъв мотор да работи в мрака. Тогава си бе помислил, че това е шумът от генератор, осигуряващ електричеството на фермата, но сега го споходиха други мисли. Нямахше причини да мисли, че къщата не е била захранвана и от централно електричество. В такъв случай шумът, който тогава бе чул, можеше да идва единствено от тази помпа. Погледна към Емъри, който държеше нещо в ръцете си. Обърна го. Беше метално парче с дължината на бутилка за прясно мляко, със същата форма. И в двата си края бе отворена. Емъри го поднесе към носа си и внимателно помириса. Погледна към Тийлман и поклати глава. Тийлман се наведе.

— На какво мирише?

— На нищо.

— А какво представлява?

— Бог знае — Емъри погледна вътре и бръкна с пръст.

— Какво е това?

— Някакъв филтър — Емъри се намръщи и го измери на око. — Около двацет милиметра.

Той се изправи, огледа се наоколо и разрови останките с крак. Мястото миришеше, тъжен и кисел аромат, беше се оформил пласт от плътно слепнала се пепел. Емъри спря и се наведе отново, като протегна пръсти и изрови някаква тръба, която прикрепил към предмета, който вече бе намерил, като се убеди, че двете части бяха от едно и също устройство. После погледна към Тийлман.

— Изобщо идвал ли си насам, когато си бил във фермата?

— Не. Само в къщата. — Тийлман посочи с жест наоколо. — Тук не съм идвал.

Емъри кимна и продължи търсенето си, като извади още части от тръбата. Положи ги на праха, след което извади миниатюрен фотоапарат и ги засне от различни ъгли. После продължи да върви бавно в същата посока, стъпка по стъпка, и намери още една част от тръбата. Направи още няколко снимки, докато Тийлман наблюдаваше. Накрая прибра фотоапарата и се присъедини към Тийлман, който го чакаше на тревата под дърветата. Беше започнало да вали, лек ръмеж,

който образуваше тънка мъгла сред полята. Емъри погледна към Тийлман с гримаса на лицето. Беше увил предмета, който бе намерил, в носната си кърпичка. Тийлман кимна към тръбите, които бяха правилно подредени върху пепелта.

— Какво ли ще можем да намерим в тези тръби? — попита той.

Емъри повдигна рамене.

— Нищо — отговори той. — Огънят е унищожил всичко. И те са го знаели.

— А това? — Тийлман погледна към филтъра.

— Не знам.

Тийлман кимна безучастно и закуцука след Емъри, който бе поел през горичката към колата.

Двайсет минути по-късно, когато отново навлязоха на магистралата за Хамбург, Тийлман го погледна. След около час щяха да бъдат пред къщата на Инге, на брега на езерото, още една заключена врата, още една щателно прикрита следа, още една улика без изход.

Тийлман отново се замисли за Вулф.

— Тя е искала да го убие — тихо промълви той. — Знаем, че го е искала.

Емъри не отговори нищо отначало докато нагласяше чистачките поради усилилия се вече дъжд. После погледна към Тийлман. Усмиваше се.

— Да — каза той. — Или да го убие, или да инсценира самоубийство.

Когато Маквий се събуди, вече беше тъмно. Вятърът се бе усилил и той чуваше скърцането на близките дървета. Отнякъде ставаше течение и от време на време се чуваше подрънкването на звънчетата над вратата на хижата му. Той се изправи с мъка. Дори и сега продължаваше да усеща вкус на нафта в устата си, кисел, леко метален вкус, и преглътна няколко пъти, опитвайки се да се отърве от него.

Огледа се наоколо, едва сега долавяйки нечие чуждо присъствие в стаята, някой седеше на ниския стол до вратата и го гледаше. Премигна. Беше Села...

— Късно е — каза тя. — Донесла съм ти храна. Трябва да тръгваме скоро.

Нахраниха се заедно в тясната кухня, ядоха салата от яйца, домати и бяло саламурено сирене. Села бе донесла хляб от столовата, прясно опечен, и Маквий сложи салатата между две филии, изненадан от това колко беше огладнял. Имаше и по една чаша плодов сок и след като погълна последните части от салатата и отпи, той усети вкус на сливи, ябълки и круши, вероятно от изпадалите в овощната градина плодове, преварени и замразени след това. Когато приключи с храната и изми чинията си в мивката, Маквий се обърна към Села. Тя бе отишла в съседната стая и му приготвяше чисти дрехи — риза, дънки и чифт ботуши.

— Къде ще ходим? — попита я той.

— В Ливан.

— Къде?

— В Ливан — отговори тя и вдигна поглед. — Моше ще те отведе до границата. Горے в планината. Той познава пътя през минните полета. Хората на Амер ще те посрещнат там. Трябва да тръгваме скоро. Те имат кола. Искат да бъдеш в Бейрут преди зазоряване.

Маквий кимна, подсуши чинията и последва Села в съседната стая.

— Моше често ли прави това? — запитала.

Села погледна настрана и продължи да сгъва ризата, без да отговори. Маквий застана до нея. Беше облечена в шорти и тънка тениска. Едва ли това бяха най-подходящите дрехи за поход в планината.

— А какво ще правиш ти? — обърна се той към нея. — И ти ли ще дойдеш?

Села вдигна поглед.

— Е? — попита той.

Села поклати глава.

— Ще дойда с теб само донякъде — отговори тя. — После продължаваш сам.

Маквий се намръщи, без да разбира.

— И ти ще останеш в кибуца?

— Да.

— Но те все още те търсят.

— Да. — Тя повдигна рамене. — Така е.

— Но няма ли да дойдат тук? Не е ли това първото място, за което ще се сетят?

— Разбира се — отново каза тя и посочи с жест около себе си. — Но кибуцът е достатъчно голям и има достатъчно места, където мога да се скрия. Няма да е трудно. А и никой няма да ме предаде. Освен това, има още няколко места. Имам приятели, при които мога да остана. Могат да си търсят цяла вечност. Няма да ме намерят. — Тя спря и започна да си играе с едно разхлабило се копче на ризата. — Това е *моят дом*. Тук е моето място. — Тя се усмихна. — Може би ти е трудно да го разбереш?

— Да — кимна Маквий. — Сега наистина ми е трудно.

Той взе ризата, облече я презглава. Миришеше на прясно пране, мек, чист аромат. После взе дънките и също ги обу, изненадан колко добре му стояха. Когато се облече, той помогна на Села да се изправи.

— Не можеш да се криеш цяла вечност — каза той. — Ако искат да те намерят, те ще го направят.

Тя го погледна за миг изпитателно, от съвсем близо, а после близна пръста си и го докосна високо по лицето, по скулата, беше останала някаква бенка, нещо, което бе пропуснал да махне под душа. После се усмихна и леко го целуна по брадата.

— Ако успееш да стигнеш до Америка — тихо каза тя, — те едва ли ще посмеят да ме докоснат.

Тръгнаха от кибуца половин час по-късно с някакъв джип, реликва от войната през седемдесет и трета, като шофираше Моше. Задната част на джипа бе открита и Маквий бе седнал странично, тъй като друсането бе невероятно силно. Когато влезе в джипа, Моше бе извадил малка пушка, която му подаде с мрачна усмивка. Оръжието бе *Узи*, полуавтоматична пушка, израелско производство. Маквий ги бе използвал и по-рано, когато служеше, а и по-късно също, и знаеше, че са много добри. Беше красива пушка, съвършено балансирана, надеждна, прецизна и способна да понесе изключителни натоварвания. Сега оръжието лежеше в скута му, а на колана си сложи два допълнителни пълнителя. За какво би могъл да я използва, не му казаха нито Села, нито Моше. Може би допускаха, че може да му се наложи да я използва при преминаването на границата. Може би пътуването не бе уредено по най-съвършения начин.

Когато слязоха от планината и се озоваха отново в равнината, те завиха надясно и се насочиха на север по една тясна пътека, която миля след миля се виеше сред овощните градини. Моше караше бързо, ловко слаломирайки с джипа между по-големите дупки, като изръмжаваше от време на време, когато се случеше някое от колелата да напусне земята. Нощният въздух бе прохладен в долината и Маквий жадно го поглъщаше през струята, която го обливаше от отвора на вентилатора, натикваше го в дробовете си, които още страдаха от сутрешното пътуване. Това, че изобщо бе успял да оцелее, бе истинско чудо, той го знаеше и сега едната му ръка лежеше на рамото на Села като жест на признание.

В самия край на равнината те отново завиха надясно и излязоха на един по-широк път, който като бяла прашна панделка се виеше нагоре по планината. Моше маневрираше със скоростите като напъваше джипа да върви нагоре по склона и от време на време проклинаше, когато се окажеше, че е подценил някоя вдлъбнатина и джипът се подхлъзваше по лекия чакъл, а Маквий залиташе и присвиваше страхливо очи, докато Села оставаше невъзмутима. Джипът спря сред облак от прах и те слязоха и запълзяха по склона на планината, където някъде над тях се виждаха светлинките на друг кибуц. Отново завиха и се озоваха на една тясна пътека, а светлините внезапно изчезнаха. Рязко се усети разлика в температурата, стана по-студено и когато вдигна глава и се загледа напред, Маквий долови влажния, сладникав мирис на гора.

Сред дърветата тя спря. Моше загаси двигателя. Когато настъпи тишина, Маквий дочу пляскането на падаща върху камъни вода. Села се огледа. Беше извадила малко шишенце от чантата между краката си. Бутилката се затваряше с капачка на резба. Маквий я видя на светлината на фенерчето, което Моше бе извадил. Села го избута, подсказвайки му да слезе от джипа. Той излезе и тя го последва на малката полянка сред дърветата.

— А сега какво следва?

— Ела с мен.

Тя го поведе по някаква пътека между дърветата, въртейки наляво и надясно фенерчето на Моше. Маквий чу как Моше обърна джипа обратно на малката площадка, на която бяха спрели. Той се замисли за миг дали вече бяха стигнали до границата и дали бе работа

на Села да търси пътя през гората и минните полета. Тогава изведнъж гората свърши и те се озоваха на ръба на един тесен вир. Села насочи лъча на фенерчето. Водата се спускаше шумно надолу на множество водопади. Маквий видя как после се събираше в един голям, летящ надолу поток. Потрепери. За първи път в Израел му се случи да изпита истински физически хлад.

Села му подаде фенерчето и му каза да задържи лъча върху водата. Той го направи, като държеше лъча на около метър пред нея във водата. Села се наведе на ръба на вира, напълни бутилката и я затвори здраво, след което я остави настрана. Наблюдавайки я, Маквий разбра, че тя бе идвала тук и по-рано и бе правила съвсем същото нещо. Движенията ѝ имаха следа от изпълнението на някакъв ритуал, приличаха на нещо полурелигиозно. Тя се поколеба за момент, погледна нагоре по течението, после сви ръце, загреба с тях вода, поднесе ги към устата си и отпи. После повтори това, взе обратно бутилката и се върна при Маквий. Тогава му подаде шишето.

— Вземи — каза тя.

— Това за мен ли е?

— Не. За Юсуф.

Маквий кимна, усещайки колко студена бе водата дори и през стъклото.

— За Юсуф? — попита той. — Искаш да дам това на Юсуф?

— Да — тя го погледна, после кимна обратно към потока, който вече не се виждаше в мрака. — Това е река Йордан. Началото ѝ. Всеки път, когато Яков трябваше да замине в чужбина, аз идвах тук. Носех вода и на него.

Тя се поколеба и леко докосна Маквий по ръката.

— Моля те, за Юсуф е. Кажи му какво му носиш. Кажи му, че му го изпращам аз.

— Той ще разбере ли?

— Не.

— Познаваха ли се с Яков?

— Не — тя направи пауза. — Кажи му, че му го изпраща една израелска съпруга. Една израелска вдовица.

Тя отново прекъсна.

— Кажи му също, че някои от нас се срамуват. Че стреляме, но след това плачем. — Тя докосна ръката му и остави някакъв друг

предмет в нея, някакво малко парченце плат, поръбено с мъниста. — Дай му и това.

— А какво е то?

— Изрязах го от шала на Хала. То е на жена му. За него е.

Маквий кимна, сложи нещата в джоба си и се обърна с гръб към реката. Села вече държеше фенерчето и лъчът му пробиваше мрака в посока на пътя. Когато тя понечи да тръгне, той хвана ръката ѝ, съвсем нежно.

— А какво ще дадеш на мен? — попита той.

Села спря и го погледна, лицето ѝ едва се виждаше на оскъдната светлина на фенерчето.

— За теб ли? — попита тя. — Та ти ще се върнеш. Знам, че ще се върнеш.

— Искаш ли? Искаш ли това да се случи?

Села продължи да го гледа и да се усмихва. После се пресегна напред и с двете си ръце, очите ѝ се затвориха, а лъчът на фенерчето лудо се замята между дърветата. Устните ѝ бяха още влажни от сладкия и прохладен вкус на водите на Йордан.

— Знаеш ли, че имаме една дума? — прошепна тя. — Тук, в Израел?

Маквий поклати глава и я хвана в ръцете си. Тя отвори очи и го погледна.

— Това е *шалом* — промълви тя. — Означава *мир*.

На Тийлман беше необходима не повече от минута, за да влезе в апартамента на Инге. Успя да отключи вратата с една пластинка от закалена стомана, после с кредитната карта на Емъри и накрая — с един силен шут. В първия момент двамата мъже останаха пред отворената врата и се послушаха. Четирите позвънявания не бяха дали никакъв резултат, но на Тийлман му се беше случвало да бъде заловен по подобен начин по-рано и сега реши да не рискува. Изчака още един момент, тогава кракът започна да го боли отново. После направи крачка напред и махна на Емъри да го последва.

Апартаментът беше празен. Бързо обиколиха всички стаи, убеждавайки се в това, което и без друго си беше очевидно — че Инге и Блум се бяха омили, като не бяха оставили след себе си нищо друго,

освен едно празно легло, шкафове, пълни с храна, и една малка тенджерата на печката, порядъчно изстинала, млякото покрито с коричка мухъл.

Тийлман се върна в спалнята. Гардеробът беше празен, чекмеджетата също. На нощната масичка имаше няколко забравени фиби за коса и четка за ресане. Тийлман я вдигна, разгледа я отблизо и позна дългите руси коси. Подуши я, после погледна леглото в огледалото, след това обиколи цялата спалня, спомняйки си за снимките и за ъглите, от които те бяха направени и започна да търси скритите камери. Според това, което Инге му бе казала, те би трябвало да бъдат четири и той успя да ги открие една по една, добре инсталирани, ефектно пригодени към интериора, така че да не бъдат забелязани, кухините бяха замаскирани от висящите над тях картини, или бяха скрити зад завесите, или пък зад стъклото на огледалата. Самите камери не бяха там, но тънките кабелчета, които ги свързваха и които се събираха на едно място на равнището на пода, където по-голям кабел, прекаран под килима, достигаше до един от краката на леглото, си стояха. Тийлман се излегна на леглото за известно време и протегна ръка надолу, а пръстите му веднага намериха бутон. Той се усмихна на простотата, с която бе направено цялото устройство. Това беше мястото, от което тя бе включвала апаратите, или един по един, или което бе по-вероятно — всички едновременно, но внимателно премерено, давайки си възможност да хореографира всяко едно свое действие, като някой истински майстор от цирка, който си служеше добре с кръста си, с таза си и искаше целият му репертоар от животински трикове да бъде непременно забелязан. Той затвори очи за момент и се замисли дали тя си бе направила труда да изхаби някой филм за краткото му появяване на сцената и за първи път му направи впечатление, че това нямаше никакво значение за него. Отново отвори очи и видя Емъри, който стоеше до вратата и го наблюдаваше.

— Дълго време ли остана тук?

Тийлман кимна.

— Три дена.

— Струваше ли си?

Тийлман се замисли над въпроса секунда повече, отколкото би трябвало. После поклати глава.

— Беше просто един вид събиране на опит, но такъв, какъвто едва ли можеш да си представиш — тихо отговори той.

Двамата отидоха във всекидневната и внимателно я претърсиха пълзешком, всеки квадратен инч от мокета, всеки пепелник, всяка книга на полицата до кухненския шкаф. После разглобиха капака на телевизора и надникнаха вътре. Снеха картините от стената, разглобиха телефона, изпразниха фруктиерата, изсипаха коша за боклук и провериха всички по-видни места, едно по едно, но не успяха да намерят нищо.

Повториха същата процедура и в кухнята, преравяйки всички кухненски шкафове, като изсипаха на пода съдържанието на всички пакети от сушена супа, които намериха, извадиха всички провизии, изпразниха хладилника, съдомиялната машина, разглобиха цокъла зад нея и през цялото време знаеха, че може би усилията им са напразни, че никой от завършилите Академията на Мосад няма да сглупи да остави нещо ценно след себе си.

Накрая, останали с празни ръце, те затвориха всички вътрешни врати и си тръгнаха от апартамента. Двайсет и четири часа след самото събитие германската телевизия най-после съобщи за смъртта на Ото Вулф и Тийлман спря в коридора, за да чуе името сред избърборените други думи от телевизора в съседния апартамент. Досега не се споменавахе за оставени някакви следи или за намеса на полицията. Тъкмо напротив — едно кратко съобщение от администрацията на централната болница в Дюселдорф твърдеше, че причината за смъртта е в един доста стар сърдечен недостатък. Човекът бил непрекъснато преуморен и силите му били изцедени. Починал от остра форма на сърдечен пристъп. Погребението щяло да се проведе в една берлинска църква и щяло да се състои след една седмица. Край на историята.

Сега, когато тръгна към вратата, Тийлман забеляза пакета на пода. Беше увит в кафява хартия, правилно подлепен с тиксо и неговото име бе напечатано напреки с големи черни букви. Вероятно когато бяха влезли в апартамента, ударът е бил толкова силен, че е запратил пакета зад вратата. Тийлман се наведе над мокета и го вдигна. Не бе тежък. После се върна във всекидневната и го остави на масата. Емъри застана до него.

— Какво мислиш? Да го отворим ли? Искаш ли да рискуваме?
Емъри поклати глава.

— В консулството — кратко каза той. — Ще го предадем на анализатора.

Излязоха от апартамента и подкараха към консулството. Дежурният офицер, който веднага позна Тийлман, ги покани да влязат. Беше късно, за да се надяват, че приемната на пощата ще работи, но дежурният имаше ключ и знаеше как да борави с машината. Анализаторът бе поставен в дъното на приемната. Беше с големината на клетка за зайци, от сив метал, и технологията, която бяха възприели, бе подобна на тази, по която се изработваха машините, с които бяха оборудвани летищата. Дежурният я включи, вдигна горния капак и внимателно постави пакета вътре. Тримата мъже се изправиха около телевизионния екран. В различните тонове на сивия цвят, той показва контурите на пакета. В него имаше нещо увито. Виждаха се копчета. Тийлман се намръщи.

— Това е сако — каза дежурният офицер. — Нечие сако.

— А има ли нещо друго?

— Да. Някакъв пакет. Ето го.

Той посочи към някаква фигура в центъра на екрана.

Тийлман се втренчи. Не изглеждаше особено голям.

— А нещо опасно? — попита той.

— Поне не нещо, което аз да виждам.

Тийлман погледна към Емъри, който сви рамене. Той вдигна пакета и започна да го отваря. Вътре намери сакото — онова, с което бе облечен в деня, когато припадна на бензиностанцията. — Вдигна го, помириша го и си спомни за собственото си учудване и пълна безпомощност, когато бензинът се бе разлял върху него.

— Носен е на химическо чистене — измърмори той. — Сигурно тя го е занесла.

Дежурният офицер го погледна. Беше чернокож мъж, строг и лаконичен.

— Да не би да имате проблеми тук?

Тийлман го изгледа и потвърди предположенията му с неохотно изръмжаване.

— Да — отговори той. — Щом питаш.

— Сакото не мирише хубаво ли?

— Сакото мирише страхотно.

— Тогава какъв е проблемът?

Тийлман го погледна и се замисли колко ли време щеше да трае цялата му реч, ако решеше да обясни на когото и да било цялата история, за това какво е името на болестта, затова докъде би могла да доведе, за това как щеше да се чувства, ако болестта решеше да отнеме тялото му завинаги.

Дежурният офицер продължаваше да гледа сакото.

— Не ми изглежда зле — каза той.

Тийлман се усмихна.

— Искаш ли го?

— Защо не. — Той вдигна поглед. — Сериозно ли?

Тийлман му подаде сакото. Дежурният оправи гънките и от сакото се изсипа някакъв пакет и падна на пода между тях. Офицерът се наведе и го вдигна.

— И това ли искате да помиришете?

Дежурният му подаде пакета, после наложи сакото върху себе си, опитвайки се да провери дали ще му стане. Изглеждаше, че ще му бъде малко тясно в гърдите. Той сви рамене.

— Е, хората остаряват — промърмори. — Започват да се свиват.

Тийлман кимна замислено.

— Може би — каза той. — А може би не.

Когато се върнаха при беемвето, Тийлман отвори пакета. Вътре намери една снимка и два прегънати на две листа. После извади снимката и я погледна на светлината на плафониерата. На нея се виждаха двама мъже, застанали близо един до друг, като лицата им се виждаха ясно. И двамата бяха облечени с дебели палта. Единият от мъжете се извисяваше доста над другия. Беше праметнал ръка през рамото на по-дребния човек и се бе привел към него. На фона, на около половин километър зад тях, като малки черни точки се виждаше линията от хора, разпръснати по няколко пясъчни дюни. Някои от тях, погледнати по-отблизо, носеха пушки.

Тийлман отново погледна двамата мъже на преден план. Позна и двамата, лица от недалечното минало.

— Ото Вулф — тихо изрече той. — И Махмуд Асали.

— Къде? Кога е това?

Тийлман се намръщи, погледна към двамата и поклати глава, като обърна снимката. На гърба ѝ намери отговорите и на двата въпроса.

— Рутген — каза той. — Юни. Тази година.

— И на кого трябва да вярваме за това?

— На тях. На нея.

— На кого?

— На израелката. На Инге. — Той кимна към задната част на снимката. — Това е нейният почерк. Виждал съм го и по-рано.

— Е, и откъде я е взела?

— Може би от жената, с която се срещнах в Хале. Онази, за която твърдеше, че била майка ѝ.

— Жената, която работела за Вулф?

— Да. — Тийлман направи малка пауза. — Каза, че е ходила в Рутген. Дори може тя да е била тази, която е направила снимката.

Емъри бавно кимна и погледна навън към мрачната улица. Търговската част на улицата отдавна бе опустяла, а прозорците бяха покрити с капаци и решетки.

— Значи Вулф наистина е познавал Асали — зачуди се Емъри.

— Явно е така.

Емъри отново кимна, взе снимката и я разгледа отблизо. Без да му мигне окото, бе казал Щаукел. Мъжът би направил всичко за власт, без да му мигне окото, всичко, за да може да спечели влияние. Това му давало устрем в живота. Това е било нещото, което го е отвело до върха. Той сам е изграждал представата за себе си като човекът, който движи света, като човекът, който решава световните проблеми. Това е била причината да се насочи към медиите. Затова е започнал да купува радио и телевизионни станции, дори вестници. Просто не е можел да остане удовлетворен от самия себе си. Искал е да обгради целия свят с огледала. Искал е да покаже на всички колко е велик, колко е важен, как може да си жонглира безнаказано с властта, да обяви, че той е човекът, който не се спира пред нищо.

— *Каденца* — тихо каза Емъри.

Тийлман се намръщи.

— Какво?

— Това е името на конгломерата, който се е канел да създаде. *Каденца Ферлаг*. Печатни издания. Електронни медии. Можеш да си представиш какво още.

Тийлман кимна и си спомни за купчината документи на пода на апартамента на Вулф, за името, което бе напечатано на гърбовете на

папките.

— Е? — попита той. — Къде ще ни отведе всичко това?

Емъри го изгледа.

— Вулф — започна той. — Ето го човека, на когото му е трябвала слава, величие и всякакъв род подобни глупости. Е, и какъв е начинът човек да се сдобие с всичко това.

— Като си ги купи.

— Точно така. — Той кимна. — Но тогава идва моментът, когато трябва да продадеш нещо, нещо, с което да започнеш да се хвалиш. И какво правиш тогава? Ами, качваш се там горе, на световната сцена. Оглеждаш се. Искат ти се да си големия играч. Да решиш това, което никой друг не би могъл да реши... — Той спря и погледна към Тийлман.

Тийлман кимна.

— Средният изток — бавно изрече той.

— Разбира се. Израелският въпрос. Арабският въпрос. Зависи как ще го разгледаш. Така че — той остави снимката на арматурното табло между тях, — да предположим, че в цялата работа е имало някаква сделка? Да допуснем ли, че трябва да е имало някаква сделка? Каква награда... каква ли отплата е получил... симпатягата, който е посредничил? И що ли за симпатяга ще се наеме на тази работа?

Тийлман отмести поглед.

— Вулф — изрече той. — Ето, такива хора се хващат за такава работа.

— Правилно. Вулф. И какво следва? Идва средата на осемдесетте. Той вече е големият човек на Източна Германия. Вижда накъде отиват нещата. Хонекер, Горбачов, обединението. И вижда къде може да се намърда сред всичко това. Може да стане мостът между двата свята, между Изтока и Запада. И падат доста дойче марки там, доста *geld*^[1]... — Той направи пауза, внимателно подбирайки думите си. — Но ето че той се оказва човекът с дори още по-велики идеи. Не стига само *geld*. Необходима му е слава.

Тийлман кимна и си спомни за снимките в апартамента на Вулф, цял един парад от държавници от световен ранг, подредени в рамки и окачени по стените, истинско допълнение за най-дивите фантазии на Вулф.

— Даже и Горбачов беше там — каза той.

— Къде?

— В апартамента на Вулф. Имаше една снимка. Вулф и Горби. Като стари приятели.

— Кой още? — той направи пауза. — Шамир?

Тийлман се намръщи и се замисли.

— Да — отговори накрая. — Беше в лобито.

— Значи всичко е наред. Той се познава с Шамир. — Отново направи пауза и потупа по снимката. — Освен това се познава и с Асали. Събира ги двамата в главата си, в една концепция, в един план. Пороботва малко върху палестинеца, дава му това, от което онзи има нужда.

— За какво? В замяна на какво?

— В замяна на един жест. Обществен жест. Трябва публично да се откаже от насилието. Трябва да обърне гръб на всичко това. Трябва да признае и съществуването на Израел. — Той се усмихна. — На това му викат *мир*. Човекът се обявява за мир.

Тийлман кимна, следвайки логиката.

— И той е направил всичко това?

— Да. И затова е цялата тази скръб. Асали се е свързал с Държавния департамент. Те тайничко са го подработвали. Той е бил точно човекът, от когото са имали нужда. Той е бил човекът, който е щял да постави израелците на мястото им.

— И това е била причината, поради която са му видели сметката?

— Ами да.

Без да каже нищо, Тийлман отново погледна снимката. Мъжът пред входа на хотел *Драйзен* беше облечен със същото сако, с шарки на рибя кост, скъпо и модерно.

— Окей — бавно започна той. — И какво му е предложил Вулф? Защо ли го е направил? Каква полза е имало за арабите?

Емъри се облегна назад на шофьорската седалка и за момент свали очилата си, след което прекара уморено ръка по лицето си. След това се усмихна.

— Погледни в плика и ще разберем — тихо предложи той.

Тийлман го изгледа мълчаливо и се зачуди на това как отношенията им винаги добиваха един и същи обрат, как Емъри винаги бе водещата фигура, а самият той — водената. Поне веднъж, мислеше си той, да можеше да изиграе ролята на водещия, без разни

трикове, без страхотните анализи, просто с добра полева работа, след която да дойде истинското признание. Повдигна рамене и взе плика, след което извади два листа хартия. Разтвори ги и вдигна първия на светлината. Беше фотокопие на някаква фактура. Фирмена бланка, носеща името на *Литман Кемп*. Датата беше *шести юни, 1987 година*. Фактурата беше предоставена на някаква фирма от Цюрих. В графата *доставени стоки* бяха изброени няколко вида химикали. В списъка бяха включени диметиламино фосфорен дихлорид и натриев цианид. На една бележка в дъното на фактурата бе отбелязано, че фактурата е издадена в съответствие с протокол за международен експорт. Химикалите, според бележката, която бе приложена, бяха посочени като пестициди. Тийлман се намръщи, като забеляза сумата, която бе отметната на фактурата. С нея *Литман* настояваше да му бъдат изплатени 95000 дойче марки.

Тийлман се поколеба за момент, после предаде фактурата на Емъри. Той набързо я прегледа и кимна, след което я остави настрана. Тийлман разгъна и втория лист. Той отново бе фотокопие, но този път на чек. С дата от девет месеца по-късно, той носеше идентична сума — 95000 дойче марки. Тийлман подаде чека на Емъри. Той му хвърли бегъл поглед, после кимна и отново взе фактурата.

— Окей — започна той. — Първо, *Литман* са смъкнали цената много ниско. Стоката би трябвало да струва поне деветдесет и пет хиляди, само че в долари. Дори и през осемдесет и седма. Второ, тези момчета от Цюрих са всъщност представителство на една застрахователна компания, която се ръководи от Багдад.

— Така ли?

— Така. Необходимо ли е да ти го доказвам? Щом искаш? — Той взе чека. — Това е сметка на ВССІ. Познавам добре този вид сметки. Прекарвал съм по цели седмици, за да се тормозя с тях. Тази е от Ирак. Мога да заложа досието си срещу това.

— Окей — кимна Тийлман. — И какво правят те с тези химикали? — Той се загледа във фактурата. — Диметил...

Емъри се усмихна и й хвърли един поглед.

— Спокойно — каза той. — Събери това и това. Направи го в среда от етилов алкохол. И... ей... знаеш ли какво ще получиш?

Тийлман го погледна, кимна и си спомни за германеца и за огромното му тяло, което се бе гърчило върху черната кожа на

канапето му.

— *Орфи* — отговори той тихо. — Получава се *Орфи*.

Старецът, Абу Юсуф, седеше зад закрития със завеса прозорец, намирайки някакъв особен покой в мрака, прилепил ухо до телефона и слушаше думите на Амер Тахул. Моят зет, мислеше си той горчиво. Човекът, който ме излъга.

— И какво смяташ да правиш сега? Юсуф?

Старецът поклати глава. Сълзите вече бяха спрели. Беше изплакал всичките, възглавницата му бе прогизнала, а сърцето му — разбито.

— Не знам — отговори той за втори път. — Не знам.

— Юсуф. Каж ми. Къде се намираш сега?

— В мотела.

— В кой мотел? Къде е той?

— Някъде. Не знам.

— Същият мотел, в който беше снощи? Същият ли е?

— Да.

— Там ли ще останеш? Ще ми се обадиш ли пак?

— Не знам.

— Юсуф. Изслушай ме. Има някои неща, които все още можем да направим, ти и аз. Ще дойде един човек. Ще остане при теб... — Той направи пауза. — Юсуф? Юсуф?

Старецът въздъхна. Гърлото го болеше. Главата го болеше. Цялото тяло го болеше. Той взе чашата с вода от шкафчето до леглото и чу отново гласа на Амер, който му казваше да остане в мотела, да не излиза никъде, да не мърда оттам. Всичко щяло да се оправи, продължаваше да повтаря той, всичко щяло да си дойде на мястото. Бил се видял със синовете му. Днес, днес ги бил видял. Били много добре. Очаквали с нетърпение завръщането на баща си. Имали нужда от него. Много разчитали на него. Бил длъжен заради тях да се върне обратно у дома.

— Юсуф? — заговори той. — Юсуф?

Старецът поклати глава и отпи от водата, знаейки, че вероятно синовете му бяха също мъртви, или в затвора, полумъртви, и че Амер никога нямаше да му каже истината. Оттук нататък нещата вече

ставаха съвсем прости. Твърде прости, за да си струва да се спори или изобщо да се разговаря за това. Израелците го бяха направили. Те бяха убийците на жена му. Те бяха хвърлили синовете му в затвора. И сега бе дошло времето да си платят за това. Той въздъхна, отпусна се на леглото, забравил за телефона. Момчето се бе оказало право, момчето, което бе оставил в горичката. Най-доброто, което евреите заслужаваха, бе отровният газ. Това бе един урок от историята. Това бе единственото, крайното решение на проблема. Той отново въздъхна, стана, отвори завесите, наслаждавайки се на това, което бе успял да свърши с колата, как я бе почистил, как бе успял да монтира двата ауспуха. Засега трябваше да намери някое друго място, някъде горе в планината. Там щеше да се отпусне, да подреди плановете си и да се подготви възможно най-добре за работата, която му предстоеше. Той се усмихна, най-после да му мине добра мисъл през главата, и взе ключовете за колата. Когато излезе от стаята, все още продължаваше да чува слабия глас на Амер, някъде от другия край на света, един глас от телефона на леглото.

— Юсуф? — продължаваше да настоява той. — Юсуф?

Маквий вървеше уверено в мрака, следвайки огромната фигура на израелеца. Реката и изворът бяха на един час път зад тях и когато му се удаваше възможност да се обърне и да погледне назад, още можеше да зърне светлините на кибуца, бледи и трептящи на горещината, която продължаваше да се надига над долината. Тук горе, в планината, бе по-хладно, милостивият ветрец духаше от север и носеше особения дъх, който Маквий познаваше от безбройните планински експедиции. Села му бе дала една мешка, армейска, и сега той я носеше. В нея, сред собствените му вещи беше и писмото от Амер, както и водата от река Йордан. След като му бе казала довиждане, застанала до джипа, Села го бе целунала, бе му пожелала късмет и отново го бе целунала.

— За Юсуф — бе прошепнала тя, когато се наведе към него — и за теб.

Моше продължаваше да води, като огромната му фигура заемаше цялата пътека. Пътеката бе застлана с малки камъчета и непрекъснато се виеше на най-различни посоки, но очевидно мъжът я познаваше добре и от време на време спираше за секунда-две и измърморваше

някоя фраза, която Маквий не разбираше, но която означаваше, че някъде отпред има опасност или препятствие. При такива случаи Маквий само кимваше и промърморваше по същия начин и му казваше да продължава. Такива неща са му се случвали и преди това, искаше да каже той, по време на стотиците нощни маршове и походи, със сто и двайсет фунта снаряжение на гърба, в Дартмур, посред зима; едно десетилетие от живота му, преминало в скитане из най-високите планини на света. В сравнение с тях, в сравнение с пътуването му от Рамалах, това бе като една безгрижна разходка в парка.

След около час те се изкачиха още по-високо в планината, като вече се бяха поизпотили, а на всичко отгоре и вятърът се бе усилил. На едно място спряха да отпочинат, седнаха сред скалите и Моше извади някаква манерка за вода и каза на Маквий да пие, като го наблюдаваше как отпива на дълги глътки от преварения плодов сок. Единственото, което можеше да сближи двамата, бе Села, и Маквий си наложи, че не трябва да разговаря с него за нея, да се опита да научи повече за нея, за това що за дете е била като малка, какво детство е изкарала. Жената бе започнала да обсебва съзнанието му и това бе чувство, с което той не се бе сблъсквал преди това, не и точно такава, толкова силно, толкова всеобхватно. Когато плодовият сок свърши, Моше изтръска последните няколко капки в мрака и закачи манерката отново на колана си. После протегна голямата си топла ръка и помогна на Маквий да стане, след което се взря в лицето му и тогава се затресе от смях на някаква непонятна лична шега, преди отново да поеме стръмния път нагоре по планината.

Както вървяха, вече доста след полунощ, Моше изведнъж махна на Маквий да залегне. Маквий безшумно залегна зад една скала. Узито все още бе у него и той тихо го свали от рамото си и освободи предпазителя. Не виждаше нищо пред себе си. Моше изчака няколко секунди, после изсвири два пъти, ясно и високо. Повтори сигнала и някъде далеч Маквий чу отговора, съвсем същите тонове. Моше изръмжа и се огледа зад себе си за Маквий. Продължиха напред, но този път по-внимателно, като Маквий се бе изнесъл леко встрани готов да употреби Узито. Моше спря и приклепна на едно коляно, а Маквий го последва. До един заслон в скалата точно под тях стояха трима мъже. Гледаха нагоре като бледи сенки в мрака. Моше изсвири още веднъж и единият от тях извика тихичко името му. Моше. Той стана и

се разкри и тогава те се качиха при тях и си размениха поздрави и здрави ръкостискания. Двамата бяха съвсем млади, по-скоро момчета. Третият бе към трийсетте, нисък, неспокоен, облечен с дънки, кожено яке и маратонки. Момчетата носеха автомати и Маквий успя да разпознае грубата форма на АК-47, съветско производство, любимото оръжие на Третия свят.

Моше започна да говори с по-възрастния мъж на арабски, като непрекъснато жестикулираше към Маквий, а мъжът само кимаше нетърпеливо и на два пъти погледна часовника си, почуквайки по него и давайки да се разбере какво иска да каже. Моше само повдигна огромните си рамене и се обърна отново към Маквий.

— Ти отиваш с тях — каза той. — Те ще те отведат.

Маквий го погледна. Бяха му казали, че не говорел английски. Поредната малка шега на Села.

— Окей — отговори той.

Моше продължи да го гледа още известно време, после протегна ръка. Маквий я пое. Искаше му се да каже хиляди неща. Искаше да разбере кои бяха тези момчета. Искаше да знае какво трябва да стане след това. Искаше да му благодари. И вместо да направи всичко това, той просто стисна ръката му.

— Села — промълви той. — Грижи се за нея.

Моше се намръщи, разбирайки истинския смисъл на фразата и после отново се изсмя гръмогласно със същия онзи вулкан от звуци.

— Шалом — каза той и се обърна.

[1] Пари. — Б.пр. ↑

5.

Маквий продължаваше да се чуди какво ли пише в *L'Orient — Le Jour*, когато повикаха пътниците за полета. Беше намерил вестника на стола в залата за заминаващите пътници. На предната страница бяха снимките на Саддам Хюсеин и Ицхак Шамир, поставени една срещу друга, под напечатаното с огромни букви заглавие на френски *La Drole de Guerre*. Под тях имаше две колонки с текст и по-малка снимка на Джордж Буш, който ръкомахаше от стълбата на някакъв хеликоптер. Маквий я изгледа още миг, преди да сгъне вестника и да го прибере в една от преградите на раницата. Той не бе лингвист, но фразата бе достатъчно проста. *Drole* означаваше шега. *Guerre* значеше война. *Война на шегите? Шегите на войната?* Той поклати глава, метна раницата на рамо и се запъти към увеличаващата се опашка на заминаващите през контролния пункт.

Неизбежността на войната вече изглеждаше съвсем реална. Усещаше се във въздуха. — Можеше да се види по лицата на жените, които продължаваха да седят в чакалнята, по струпания в краката им багаж, по главите им, заровени във вестниците, по останалите заглавия и по погледите им от време на време — да видят как са децата им. Хората, които разполагаха с пари и имаха малко повече разум, бяха решили да се оттеглят от Близкия изток. Мястото се превръщаше в бойно поле, в цел за скъдовете на Саддам, за мародерстващите израелски бомбардировачи, за бойните взводове от журналисти и телевизионни оператори, които предчувстваха вкуса на кръв и съкровища.

Маквий се нареди на опашката пред контролния пункт и с една ръка прикри прозявката си. Беше ранен следобед. Пътуването от границата му се стори безкрайно, час след час с разкапания датсун, Маквий, седнал на задната седалка до едно от момчетата, а на волана най-възрастният от тях. Изобщо никой не си направи труда да започне разговор, с изключение на неколнократната размяна на цигари, докато случайните въпроси на Маквий оставаха да висят във въздуха без отговори.

Младежът до него непрекъснато нервничеше, седнал на предния ръб на седалката си, вперен в мрака, а автоматът непохватно подскачаше в скута му и щеше да се окаже безполезен, ако се случеше да се сблъскат с истински неприятности. Настъпването на зората успя да разкрие няколко пукнатини по предното стъкло и една разкошна гледка около тях. Отвъд пращните покрайнини на пътя се виждаха тъмни тютюневи полета, след тях царевични, а по-късно, когато слънцето се бе показало и те свалиха стъклата на прозорците, Маквий усети лепкавия аромат на портокали. В този момент вече голяма част от напрежението се бе изпарило и когато бавно започнаха да пълзят през долината Бекаа, единият от мъжете на предната седалка бе започнал да си подсвирва. След като изминаха миля и нещо, Маквий успя да разпознае мелодията. Беше едно парче на Ню Сийкърс от седемдесетте — *Got to Teach the World to Sing*^[1], и Маквий се усмихна на иронията, на щастливия текст, на нервното момче с опасната играчка, на образите, които бе оставил след себе си на Западния бряг; пълзящите по улицата облаци от сълзотворен газ, стенещите жени в коридора на болницата, обезобразените лица, счупените крайници. Те го оставиха без всякаква церемония пред терминала на международното летище в Бейрут. Застанал на тротоара, той се бе навел към колата и се бе ръкувал с всеки от тях, три дървени усмивки и една хартиена торба, която те му подадоха, също както ставаше на гишетото за загубени вещи. Той бе отворил хартиения илик, когато датсунът бавно отпътува и извади от него самолетен билет. Билетът бе записан на собственото му име. В графата *заминава за* бе написано *Монреал*.

Сега той извади билета и отвори раницата. Вестникът падна на земята и се наведе да го вдигне. Опашката се размърда точно в този момент, поредната стъпка напред и Маквий разтвори вестника и го изтърси, забелязвайки мъжа зад себе си, висок, добре облечен, с блейзър, и широк панталон и копринена вратовръзка. Мъжът се бе загледал в първата страница на вестника, прочете заглавието и се усмихна. След това той погледна Маквий и изпод прегънатия му шлифер се подаде ръката му.

— Господин Маквий? — попита той.

Маквий кимна, а вестникът остана отворен.

— Да — отговори той.

— Името ми е Гасан. Приятел съм на Амер Тахул. Аз ще ви придружа. По време на полета. — Той отново се усмихна. — А може би и след това.

Маквий го изгледа отначало, а после каза.

— Ще можете ли да докажете? Че се казвате така? И че сте приятел на Амер?

— Разбира се — мъжът кимна в знак на одобрение. След това отвори дипломатическото си куфарче и извади един ливански паспорт и правилно сгънато писмо. Маквий погледна в паспорта. Господин Гасан идваше от Тир. Беше на трийсет и една години. Тънкият му мустак правеше лицето му по-зряло. Маквий обърна писмото и бързо го прочете, състоеше се само от един параграф. Господин Гасан бе приятел на организацията. Дарявал й много пари. Трябвало да бъде на разположение на Маквий. Писмото бе подписано *Амер Тахул*. Маквий го прочете още веднъж и се зачуди защо Амер не му бе споменавал за това. Може би това бе някаква уговорка, направена в последния момент. Може би нещо се бе случило, там, в Щатите, нещо, което Маквий би трябвало да знае. Маквий сви рамене, прегъна писмото и го остави обратно в паспорта.

Гасан отново погледна към вестника.

— Говорите ли френски? — попита той.

— Не.

— Знаете ли какво означава това? — посочи той към съдържанието.

Маквий се намръщи и се поколеба в първия момент, после поклати глава и каза:

— Не.

Гасан вдигна поглед.

— *La Drole de Guerre* — повтори той. — Означава *Фалшивата война*.

По-късно същия ден, в 16:48 по времето на Източния бряг, Тийлман и Емъри кацнаха с полета на летище *Дюл* във Вашингтон. Взеха си две различни таксита, Тийлман се отправи на север, към Роквил, а Емъри — към Белтуей. В посока обратна на натовареното движение, което сега бе насочено към покрайнините, той успя да

стигне за много кратко време. В шест и половина, часът на коктейлите, той вече седеше на бюрото си на *Еф стрийт* и прелистваше съобщенията, пристигнали от Западния бряг.

Бяха три. Както винаги, по най-тъпия начин го молеха да се обади на един телефонен номер в Лос Анжелис. Името, написано в края на формата за важните съобщения, бе на Анди Фишер. Емъри взе телефона и набра номера. Фишер отговори веднага и Емъри се усмихна, представяйки си безупречното бюро на *Сенчъри сити*, чиято чистота бе нарушена само от компютъра, една битка, която мъжът вероятно водеше денонощно.

Емъри погледна часовника си.

— Да не би току-що да се връщаш от обяд? — попита той.

— Емъри? Ти ли си?

— Да, аз съм.

— Слушай. Вземи една писалка.

— Вземам.

— Става въпрос за Голд. Чуваш ли ме?

— Да.

— Окей. Най-накрая успях да проследя сметките му. Последните. Последните си пари той е получил още преди всичко да започне да се обръща с краката нагоре.

— Така ли? — Емъри се намръщи и се протегна да вземе бележника си, като реши сам да пробва шансовете си, като заложи десет срещу едно. — Окей — продължи той. — Давай.

— Плащанията са били направени в три транша. Два пъти по двеста и петдесет хиляди долара. И веднъж сто и трийсет и четири хиляди долара. Това е била последната вноска. Датите, за които става въпрос, октомври осемдесет и девета, ноември осемдесет и девета и юни деветдесета.

Емъри кимна, първо надраска датите, най-важните данни, после се отпусна, направи някои изчисления и сам се усмихна на себе си. Юни деветдесета. Шестстотин трийсет и четири хиляди долара. Съвършено.

— Окей — продължи той. — Откъде са парите?

— Без проблеми. Това е една нюйоркска корпорация. Готов ли си?

— Давай.

— *Вайвис интернешънъл*. Разбра ли?

— Да. — Емъри се намръщи. — И с какво се занимават те?

— Това е един конгломерат от различни видове медии. Занимават се с всичко. Издателска дейност. Телевизионни програми. Копродукции. Парите са арабски. Не са японски.

Емъри изръмжа, докато си записваше новите данни. После се наведе над телефона.

— Успя ли да надникнеш и в техните чекмеджета?

Настъпи кратко мълчание и Емъри чу как в другия край на линията Фишер тихо се изсмя.

— Да — отговори той. — И какво мислиш?

— Хайде говори.

— Е, ами... — той спря съвсем объркан. — ... Това няма да издържи в съда, тъй като има три процента предположения. Но, казвам ти, данните са съвсем сигурни.

Фишер отново спря и този път паузата бе по-дълга. Докато разглеждаше писалката си, Емъри разбра колко бе развълнуван.

— Е?

— Парите са превеждани във *Вайвис* на три равни транша, точно седмица преди да бъдат изплатени на Голд. *Вайвис* просто са ги изпирали.

— Окей — Емъри се отпусна назад. — И каква е първоначалната валута?

— Можеш ли да познаеш?

— Дойче марки?

— Позна.

Емъри кимна, доволен от себе си, и подхвърли писалката във въздуха. Остана само един въпрос още, помисли си той, само една празна кутийка на дъската.

— Окей — продължи той. — А коя е компанията, превела сумите?

— *Каденца* — отговори Фишер. — *Ферлаг*.

Настъпи дълга тишина, а после Емъри отново чу Фишер да се смее.

— Това да не би да те изненадва? — попита той накрая. — Големият лош Вулф?

Емъри поклати глава. *Каденца* се подготвяше да отнеме големи дялове от *Вайвис*. Нещата се подреждаха точно на местата си.

— Не — отговори той. — Ни най-малко.

Погледна към бележника до лакътя си и провери цифрите, знаейки, че тайният му облог със самия себе си е вече спечелен, и в този момент Хуанита се появи на вратата, показвайки разперената си длан във въздуха, нейният код, затова че го търсят за изключително важен разговор. Емъри се наведе над бюрото, промърмори едно бързо дочуване и затвори слушалката. Хуанита продължаваше да стои до вратата.

— Кой е?

— Съливан — усмихна се тя. — Очаква ви в лимузината долу. Отново страшните коктейли.

Беше почти тъмно, когато Тийлман влезе в къщата на *Дикси стрийт* и изненада снаха си. Тя седеше на масата и играеше обичайната игра с храната на Брий, като нарязваше сварената риба на парченца колкото една хапка. Тийлман предвидливо се изкашля, като *Незабелязания*, застанал до вратата. Брий се обърна и веднага го позна, преглътна цялата риба и изтича през стаята с разперени ръце.

— Тате — изпищя тя. — *Tate...*

Тийлман я прегърна, стисна я и я целуна със същите онези големи целувки, които тя толкова много обичаше.

— Аз съм — съгласи се той и избърса лицето й.

— Мама каза...

— Какво каза мама?

— Мама каза, че ти ще се върнеш. Тя обеща. Тя си е легнала. Бързо.

Хвана Тийлман за ръката и започна да го дърпа към другата стая, а през това време Тийлман махна за поздрав на сестрата на Лора, която продължаваше да седи на масата с вилица в ръка, последното парченце от рибата меч беше набодено на нея.

— Спи — каза тя полузададено. — Тя спи.

Тийлман кимна разбиращо, но вече бе на стълбите. Спалнята бе на площадката на най-горния етаж. Вратата бе затворена. Брий се

отпусна с пълната си тежест върху нея, пеейки някакъв религиозен химн, който явно бе научила съвсем скоро. Гласът ѝ бе ясен и висок.

О, почини си ти в светата събота в Галилея...

Едната от котките лежеше заспала на близкия стол в ъгъла на площадката. Тя се събуди смутена от шума, изви гърба си и мързеливо се протегна, след което изчезна в другата стая.

*О, спокойни хълмове...
където Исус ще падне на колене и сподели своята
почивка...*

Брий с трясък отвори вратата, пренебрегвайки шепота на Тийлман да не вдига шум, и го издърпа вътре. Спалнята бе малка и бе приютена точно под стрехите. През единичния прозорец се процеждаше светлината, идваща откъм улицата. Тийлман застана до ръба на леглото и се загледа към Лора. Лежеше извита като запетайка под завивките, с вдигнати нагоре колене, със свито тяло. Все още продължаваше да спи.

Тишината на вечността...

Лора отвори едното си око и в следващия момент щеше да се намръщи, опитвайки се да разгадае чии бяха фигурите в другия край на стаята. Тогава Тийлман седна на ръба на леглото и докосна с опакото на ръката си бузата ѝ и усети топлия ѝ дъх. Той се усмихна в полумрака, а Лора се протегна, хвана го и го дръпна надолу към себе си. Това беше стар техен поздрав, прегръдка, на която се бяха радвали в продължение на две десетилетия, и Тийлман започна да мърмори нещо, някакво извинение за това, че я бе събудил, но тя поклати глава, а пръстите ѝ проследиха формата на устата му.

— Здравей — прошепна тя. — Моето момче войниче.

Емъри разгледа снимката, без да докосне бирата си. Съливан стоеше до него, в един от дискретните ъгли на бара, сакото му висеше разкопчано, а сивата му раирана риза бе единственото, което задържаше огромния му стомах да не се изсипе на пода. Седяха в *Четири* сезона вече от половин час, твърде дълго време, за да може Съливан да осъзнае политическите последици от залавянето на Абу Юсуф. Трите дена, прекарани в Европа, не бяха успели да стоплят връзката им дори и с един градус.

— Ужас — измърмори той отново. — Ужасно скапана работа.

Емъри продължаваше да гледа снимката.

— Откъде се взе това?

— От Тел Авив.

— Кога?

— Преди три дена.

Емъри кимна и се опита да запомни хронологията в главата си, подреждайки датите, една след друга. Съливан го наблюдаваше съвсем отблизо. На задната седалка на лимузината, която ги отведе нагоре по *Пенсилвания авеню* към Джорджтаун, Съливан бе успял да произнесе речта си по отношение неуспеха на Емъри да се справи с положението. Беше му представил всички възможни данни от всевъзможните вашингтонски бюрокралични институции. Беше му предоставил неограничени пълномощия, неограничено поле за действие, а това, с което той бе успял да се представи, бяха безбройните телефонни повиквания, останали без отговор, и един ужасен дипломатически провал с германците. Какво се бе случило там? Да не би Тийлман да е имал някакъв сериозен проблем? Може би наркотици? Или проблеми с жените? Вярно ли било, че изобщо не се занимавал със случая? Че си стоял вкъщи с главоболие? Изненадан от това колко бързо се бе спуснала есента над дърветата във Вашингтон, Емъри не бе отговорил почти нищо, знаейки, че Съливан е известен с изпадането в подобни изблици. Също както и всеки друг политик, той все искаше бързо възвръщане на вложените инвестиции. Термини като *време и търпение* за него бяха без никакво значение. Сега, когато остави снимката с лицето надолу на масата, Емъри попита за мащаба на преследването.

Докъде се била разпростряла мрежата? Доколко премерена е била подготовката? И, което било най-важно, кой ръководел операцията?

Съливан поклати отчаяно глава и изпи остатъка от своя бърбън. Беше с настроението на дете, прекарало изключително лоша Коледа, на което любимата играчка бе вече счупена и лежеше на парчета на пода на стаята му.

— Федералните — рязко каза той. — ФБР.

— И кой реши така?

— Президентът. — Той погледна Емъри. — Историята с Асали го разтърси доста силно. Вече си има достатъчно проблеми с германците. Последното, от което има нужда сега, е още повече кръв по тротоарите. — Той сви рамене. — Така че ние си падаме обратно в канала. Струва ми се, че според него така е по-безопасно. Бог знае. Може и да е прав...

Той повика сервитьорката и поръча още едно уиски, а Емъри го изгледа как отново потъна в седалката, как физически се бе смалил, той, любимият куриер, изпратен сега на заточение.

Емъри взе бирата си и отпи.

— А как стои въпросът с израелците? — замислено попита той. — Все още ли държим положението?

— Да, да. Копелетата се мобилизират. Започнаха отново да говорят за изпреварващ удар. Вестниците непрекъснато пишат за това. Можеш да го прочетеш. Това са най-платените статии. На първите страници.

— А това не създава ли проблеми? Имам предвид новите ни арабски приятели?

Съливан го стрелна с поглед, който отчасти изразяваше пренебрежение, отчасти отчаяние.

— Бях те помолил да намериш момчетата с газа — твърдо започна той, — а не да си вреш носа в работите на Държавния департамент.

Настъпи дълго мълчание. Група сенатори в другия край на бара обменяха някакви клюки. Емъри, който продължаваше да си играе със своята халба, вдигна очи. Чудеше се какво ли изпитва в момента по отношение на Съливан, дали му пукаше или не за човека. За своя най-голяма изненада, той установи, че отговорът бе да. Съливан го наблюдаваше през цялото време, а огромните му ръце се бяха

склучили около чашата с бърбъна, като че ли търсеха топлина някъде отвън.

— Е? — рече той.

Емъри се намръщи.

— Израелците са намерили човека, у когото в момента е газът. — Той повдигна рамене и погледна снимката, която лежеше на масата. — Имате името му, снимката му. Защо ни трябва да стигаме по-далеч?

— Така казват. Дума за дума.

— Кой казва така?

— Израелците.

Емъри кимна, усмихна се и вдигна чашата си за тост.

— Изненада, изненада — каза той.

Старецът, Абу Юсуф, видя табелата между дърветата. На нея пишеше *Ски курорт Шугърлоуф Маунтийн. Къщи и хижи под наем*. Той се поколеба за момент, а кракът му отпусна педала на газта. Трябваше му безопасно място, някъде, където щеше да може да ползва гараж и телефон, някъде, където щеше да може да се скрие за ден-два и да излекува раните си. Вестникът продължаваше да лежи отворен на седалката до него. Поглеждаше го от време на време, като се опитваше да се самозаблуди, опитваше се да си представи, че снимката не е нейна, опитваше се да си представи как текстът на страницата става съвсем друг, опитваше се да си представи, че Хала ще се върне в живота му всеки момент. Каквото и да се случеше, мислеше си той, каквото и друго да се случеше, пак щеше да е по-добре от това. Дори поредното затваряне в затвора. Дори една-две нощи заедно с хората на Шин Бет. Каквото и да е друго. В замяна на Хала.

Той даде ляв мигач и излезе от магистралата. Пътят бе нов. Между дърветата се виждаха дървени къщи. Изглеждаха големи, безопасни. Малко по-нагоре по пътя успя да открие офиса. Един приятен младеж вежливо изслуша разваления му английски. Искал да наеме къща за седмица, дори може би и за по-дълго. Щял да плати в брой. Имал много пари в брой. Младежът обясни, че минималният наем трябва да бъде две седмици. С петстотин и петдесет долара щял да може да си осигури три спални, двоен гараж, цветен телевизор и напълно автоматизирана кухня. За момента таксите били все още

ниски, тъй като снегът тепърва предстояло да вали, но можело да се използват изкуствените писти, също както и спускането с кану по разпенените води на реката, освен това се носели слухове, че някъде горе, над Пийкд Маунтийн, бродела черна мечка. Абу Юсуф кимна онемял и подаде на младежа купчинката с банкноти, като го остави сам да вземе толкова, отколкото имаше нужда и след това го последва навън. Младежът помоли да го вземе с колата до къщата. Щял да му покаже къде се намира и да му обясни как се ползват всички принадлежности в къщата. Старецът кимна, без да се замисли и отвори вратата за седалката до шофьора, като се сети твърде късно, че младежът може да започне да задава въпроси за колата, за нещата, които може би щяха да му се сторят странни — като хубавия нов ключ, например или двойния ауспух.

Те потеглиха нагоре към планината, а старецът бавно започна да се поти зад волана. Къщата се намираше на една разчистена площадка сред дърветата. Беше съвсем нова, а почвата бе прясно разорана в задната част на дворчето. Вътре къщата миришеше на кедрово дърво и на слънчева светлина. Абу Юсуф последва младежа, който го разведе из къщата и разсеяно изслуша всичко, което той се опитваше да му обясни. Накрая, когато инструкциите приключиха, младежът подаде ръка и си тръгна, като взе по две стъпала наведнъж, спря за момент при колата, обърна се и махна учтиво за довиждане.

Маквий пристигна в Монреал в полунощ по източното стандартно време. Полетът бе отлаган на два пъти, бе задържан за известно време първо в Бейрут, а после и в Париж. Когато стана и се протегна, Маквий кимна на арабина, на Гасан Азрак. Бяха пътували в противоположните краища на отделението за бизнес класа. Когато Гасан помоли да го преместят на седалка за пушачи, Маквий остана доволен, че ще пътува сам. По едно време, когато прелитаха над Гренландия, арабинът бе свалил колана си и бе тръгнал да се разходи по коридора, но Маквий го бе забелязал и се престори, че спи. Сега, когато бяха започнали да слизат от огромния *Боинг 747*, арабинът бе също толкова учтив, както и преди.

— Аз съм с вас — потвърди той, потупвайки по портфейла във вътрешния джоб. — Ще се движим заедно.

Тъй като имаше само ръчен багаж, Маквий първи премина през митницата. Той попълни формуляра за имиграционните служби, получи печат и излезе в чакалнята за посрещачите. Беше вече късно и мястото бе празно, имаше един-два акра под от полиран мрамор. Маквий метна на гръб раницата си и се отправи към ъгъла, в който бяха наредени няколко телефонни кабинки. Избра най-отдалечената. Докато говореше по телефона, щеше да бъде в състояние да наблюдава изходите на митницата и на имиграционния отдел. Знаеше, че арабинът скоро щеше да се появи.

Маквий погледна часовника си и набра номера на офиса на Амер Тахул. В Рамалах трябваше да е десет часът. Чу се сигналът и Маквий нареди няколко монети от двацет и пет цента до отвора на телефонния апарат. Ако имаше късмет, разговорът трябваше да бъде съвсем кратък. Само две сведения, но и двете от изключителна важност.

В другия край на връзката се чу гласът на Амер, но звукът не бе добър. Маквий започна да вика в микрофона, гласът му бе неприятно висок и той продължаваше да наблюдава изходите. Все още никой, освен него не бе излязъл.

— Юсуф? — попита той за трети път. — Къде се намира?

Чу се силно пращане в слушалката, после гласът на Амер най-после се появи. Бил на нов адрес. Някакъв планински ски курорт. Маквий изръмжа и записа адреса в бележника пред себе си. После прочете това, което бе записал, за да го свери, *Шугърлоуф Маунтийн*, някъде в Мейн. После се върна на телефона. Първите пътници започнаха да се появяват носейки със себе си огромни куфари.

— Тук има някакъв тип на име Гасан — извика Маквий. — Гасан Азрак.

— Кой?

— Гасан Азрак.

Амер каза нещо, после още нещо, но гласът му се губеше някъде по линията. Маквий прокле, вдигна коляно и удари няколко пъти слушалката о него, но звукът стана още по-лош.

— Гасан — повтори той. — Гасан Азрак.

Арабинът се появи в другия край на залата. Носеше със себе си малка пътна чанта и един по-голям куфар. Оглеждаше се наоколо. Маквий се дръпна настрани зад прикритието на телефонната кабина,

като непрекъснато следеше с поглед Гасан. Все още чуваше гласа на Амер, но не можеше да разбере нищо. Беше същото усещане, като да се опитваш да чуеш някого при бурен вятър. Маквий пусна още три долара в конзолата и се замоли връзката да се оправи, като наблюдаваше всяко движение на арабина. Арабинът продължаваше да се оглежда. После направи един сигнал с едва доловимо движение на ръката си и Маквий видя как към него откъм другия край на залата се приближи друг мъж. Той дойде откъм входа на сградата. Носеше със себе си голямо палто. Приличаше на местен, кожата му бе съвсем бледа, не приличаше на арабин. Гасан изчака да се влее в групичката пътници, за да не изглежда съвсем подозрително и Маквий видя как, когато двамата се срещнаха, новопоявилият се подаде малък кафяв пакет, обърна се на пети и изчезна в мрака, после погледът му отново се върна на Гасан, който сега се бе отделил леко от пристигналите и продължаваше да се оглежда. Пакетът бе изчезнал в чантата му. Внезапно гласът на Амер успя да изплува над пращането на статичното напрежение.

— Чуваш ли ме? — непрекъснато питаше той. — Чуваш ли ме?

Маквий се усмихна и излезе от прикритието на кабината, а арабинът го забеляза, махна му и тръгна към него.

— Всичко е наред, Амер — каза Маквий. — Мисля, че вече всичко ми е ясно.

Следващата сутрин завари Емъри в Бостън. Той слезе от совалката на *Ийстърн еърлайнс* и се обади на Хуанита от телефонна кабина, докато чакаше за багажа си.

— Открих го — бързо каза тя. — У дома си е.

— Къде у дома?

— В Ийст Фалмът — отговори тя. — Има малък, но приятен самолет, който лети за Хайаниспорт. Имате билет за девет и четирийсет и пет. От терминал *D*.

Емъри и благодари, погледна часовника си и хукна да догони автобуса, който обикаляше по различните терминали. Петнайсет минути по-късно той отново бе във въздуха и се взираше надолу към кафявите води на Бостънския залив, докато свръхстарият DC-3 бръмчеше на юг, към дългата дъга на Кейп Код. Когато стигна в

Хайаниспорт, Емъри излезе от малката сграда на летището и взе такси. По пладне вече бе във Фалмът.

Вайл живееше в една къща под наем на брега, в покрайнините на града, в една редица от дървени къщи, които гледаха към морския бряг. Когато плати за таксито, Емъри остана за няколко секунди на тротоара, жадно поглъщащ морския въздух. Мястото беше тихо, имаше особена атмосфера сега, точно в края на сезона. Вятърът духаше откъм океана и превиваше стъблата на тръстиката по пясъчните дюни, като гонеше финия жълт пясък и накрая го разпръскваше върху асфалта на пътя. Морето беше леко набраздено, оцветено в най-наситените тонове на синия цвят, а върховете на вълните ставаха бели от разрошените от вятъра гребени. Хубаво място за живеене, помисли си Емъри, като се обърна и отвори счупената врата и отново си спомни за Съливан.

Вайл изглеждаше ужасно, когато се появи на вратата. Беше облечен с долницата на някаква стара пижама и износена бяла тениска. Косата му бе разрошена, а очите му бяха премрежени от кървясали жилки, лицето му бе съвсем бледо. Той замижа на силната слънчева светлина, опитвайки се да разпознае човека до вратата. Емъри пристъпи напред и се представи. Къщата представляваше истинска развалина. В кухнята имаше подредени празни кашони от вино. На сушилника за съдове бяха струпани няколко чинии с разлагаща се храна. Единият от крановете трябваше да бъде поправен, а сега шумно изпускаше капеща вода върху обърнатия с дъното нагоре тиган. Вайл се загледа в него.

— Мивката е отишла на кино — безнадеждно каза той. — От месеци прави тези номера.

Влязоха във всекидневната, в която върху голия балатум бяха застлани няколко протрити черги. Стаята не бе отоплявана и Вайл седна на тапицираното с изкуствена найлонова мушама канапе, придърпа към себе си едно одеяло, сви се в ъгъла с прибрани под брадата си колене и видимо започна да се тресе.

— Студено ли ви е? — попита Емъри. — Или да не би да сте болен?

— И двете.

— Какво ви е?

Вайл поклати глава, без да отговори и Емъри нескрито погледна към бутилката *Джак Даниелс*, която лежеше на пода до прозореца.

Капачката липсваше и три четвърти от съдържанието бе свършило. Вайл се уви още по-плътно с одеялото, като под него оставаха да се подават само лицето и пръстите на краката му.

— Голд — започна Емъри. — Искам да знам какво се е случило с него.

— Вече ви казах.

— Не, ти ме излъга. — Той направи пауза. — Това може да продължи десет минути или десет години. Избирай.

Вайл премигна.

— Това заплаха ли е?

— Да.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— Значи наистина работиш за правителството? И си един от тях?

— Да.

— Окей — повдигна рамене той. — Можеш да ме пробваш тогава.

Емъри кимна, стана, прекоси стаята, отиде до мястото, където лежеше бутилката и постави капачката обратно на мястото ѝ. По някаква необяснима причина тя го притесняваше. Той остави бутилката на масата. Вайл затвори очи. За момент на Емъри му се стори, че всеки момент той ще повърне.

— Голд се е отбивал тук — попита той — няколко пъти, преди да умре, нали?

— Да — кимна Вайл, без да отваря очи. — Къщата изглеждаше съвсем различно тогава. Нещата бяха съвсем наред. Разбираш — той сви рамене отново безнадежден. — Нали?

— Той е имал договор.

— Да.

— Доста пари. Шестстотин трийсет и четири хиляди долара.

Вайл отвори очи. Изненадата успя да върне нормалния цвят на кожата му.

— Ти знаеш за това?

— Да. — Емъри изчака малко. — Знам и откъде са били парите. Знам кой му е плащал. — Отново изчака и се наведе над масичката. — Говориш ли немски?

— Да.

— А четеш ли добре?

— Да.

— Технически стандарти?

— Да.

— Окей — заговори Емъри. — Каж ми за какво му плащаха на Голд?

Настъпи дълга пауза. Чайките се стрелкаха нагоре и надолу и се къпеха в слънчевата светлина, а Емъри чуваше как вятърът свисти в пролуките между черчеветата на прозорците. Емъри бавно се намести, без да изпуска от погледа си Вайл. А Вайл се бореше със себе си, за да събере кураж и да каже *не*.

— Голд сигурно е носил документи тук — опита се да му помогне Емъри. — Най-вероятно на немски. Научни трудове. Ти нали познаваш науката. Знаеш и немски. — Той спря за момент. — Само не се опитвай да ми кажеш, че не знаеш какво им е продавал.

Вайл вдигна поглед и заприлича на погнат в нощта заек. Започна да премигва, на кратки пресекулки, после поклати глава.

— Не мога — едва изрече той. — Не мога да го направя.

— Няма да го направиш.

— Е, все същото е. Няма да го направя.

Емъри вдигна бутилката и я погледна.

— Мога да ти направя една услуга — започна той. — Мога да те изведа оттук в рамките на един час. И да те тикна зад решетките. Мога да ти спася черния дроб по този начин. Мога да ти спася живота. Както ти казах вече, мога да ти гарантирам десет години. Дори може и повече. — Той повдигна рамене. — След това пак си сам...

Вайл преглътна няколко пъти, след това облиза устните си. Очите му не бяха изпуснали бутилката нито за миг.

— *Аз го обичах* — тихо изрече той. — Успя ли да изровиш и това? Измежду всичката останала мръсотия?

— Не — студено отговори Емъри. — Не съм.

— Вярно е — продължи Вайл. — Той нямаше нужда от това. Не го искаше. Но ме оставяше да го докосвам. Понякога.

— Често ли?

— Не. — Той се усмихна за трети път, една горчива извивка на горната устна. — Два пъти, ако трябва да броим.

Емъри отново сви рамене безразлично.

— Окей — рече той.

Отново настъпи мълчание. По пътя премина някаква кола. Емъри бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади малка черно-бяла снимка. Абу Юсуф, копие от снимката на Съливан. Вдигна я на няколко инча пред лицето на Вайл.

— Виждал ли си този тип някога?

Вайл се намръщи и я погледна. Слънцето блесна в стъклата на очилата му.

— Не.

— Никога?

— Не. — Той вдигна поглед. — Този тук е арабин. Да не би да мислиш, че Лени е бил един вид терорист? Така ли е?

— Ти ще ми кажеш.

— Лени беше инженер. Просто и чисто.

— Добре, но какво продаваше той?

— Ти знаеш. Сигурно знаеш. Ти знаеш останалата част, знаеш какво продаваше той...

Той спря, премигна, после лицето му се отпусна и започна да ридае, а цялото му тяло се разтресе под одеялото. Емъри не каза нищо в първия момент и остави плачът му да утихне. После махна капачката на бутилката и му я подаде. Вайл я погледна, подсмръкна и поклати глава.

— Аз му казах, че ще го убият — започна той. — Познавах онези копелета. Казвах му. Той не ми повярва. Каза, че работил за тях през всичкото онова време. Каза, че имал добри връзки. Каза, че щели да го оставят на мира. — Отново поклати глава и продължи да подсмърча, като избърса сълзите си с опакото на ръката. — А аз бях прав, нали? Те наистина го убиха...

Емъри кимна, без да отговори и Вайл остана втренчен в него доста продължително време, очите му бяха кървясали, а бузите му — влажни. После извади кутийка с носни кърпички изпод одеялото и издуха носа си.

— Как го направиха? — попита той накрая.

— Отровили са го с газ.

— *Отровили са го с газ?*

— Да. С нервнопаралитичен газ. — Той спря за момент. — Искаш ли да ти покажа снимките? На него и на приятелката му?

Вайл поклати глава и затвори очите си. По цялото му тяло премина силна тръпка.

— Ето там — каза той накрая.

— Къде там?

— Там. — Той кимна към шкафа в другия край на стаята. — В средното чекмедже.

Емъри отида до шкафа и издърпа чекмеджето. Беше пълно със списания за гейове, някои бяха цветни, някои черно-бели. Едно или две от тях бяха разтворени, позите бяха ясни и нямаше какво много да се мисли за какво става въпрос.

— Какво трябва да търся?

— Една малка чантичка. — Вайл леко се усмихна. — Немски марки. Една пощенска марка от Дюселдорф.

Емъри започна да рови из чекмеджето. Чантичката беше на дъното, под една снимка на някакъв травестит. Той я извади и изсипа съдържанието ѝ на масичката. Вътре имаше различни документи, ситно напечатани страници, разни научни уравнения, диаграми, заемащи по половин страница. Документите бяха на немски. Науката бе чужда за Емъри. Той погледна към Вайл. Очите му отново бяха затворени, а главата му отпусната на дивана.

— Ще взема това със себе си, но ти все още имаш възможност да ми спестиш ден-два. — Той спря за момент. — Ще го направиш ли?

Вайл кимна.

— Разбира се. — Той се пресегна към носните кърпички и избърса очите си с една от тях. — Става въпрос за радарни честоти на израелците. За кодови системи за ракети. За електронно управляеми ракети. Всичко, което той е правил за тях. — Той леко се усмихна. — Искаш ли да ти изнеса пълната лекция?

Маквий остана да ноцува в хотела до летището на Монреал. Той се събуди първо в четири, после в шест, и накрая, в осем часа, стана. Облече се, поръча на румсървиса да му наемат кола и да му донесат закуската и се обади в стаята на арабина.

— Тръгваме в девет — каза му той. — Ще се видим във фоайето.

Маквий слезе във фоайето с десет минути по-рано. Плати за стаята си и попълни формуляра за колата под наем. Когато попита дали

ще може да премине с колата в Щатите, момичето му отговори, че няма да има никакви проблеми. То му даде ключовете заедно с един пакет, съдържащ няколко карти. Той ги бе поръчал специално. До момента, в който арабинът слезе, картите вече бяха прибрани обратно в плика.

Заминаха на изток през града и преминаха по моста над река Сейнт Лорънс като оставиха покрайнините след себе си. Скоро след това навлязоха в провинциалната част на Квебек^[2], една истинска процъфтяваща фермерска страна, в която високоскоростните пътища се редуваха с малки градчета и спретнати ферми. Гасан седеше до Маквий, бе свалил стъклото до себе си, с цигара в ръка, и се опитваше да поддържа разговора, без да се натрапва, без да зададе нито един от въпросите, които Маквий подозираше, че има, просто съвсем обикновен брътвеж, базиращ се на предположението, че двамата са нещо като братя по оръжие, двама бойни другари в една конспиративна война. Той спомена името на Амер само още веднъж и то само за да потвърди, че го познава от години, че му е добър приятел и е човек, чието доверие е успял да спечели. Държеше маската си високо вдигната, но истинската му физиономия лежеше някъде скътана в краката му.

След като подмина някакво малко селце на име Сен Жерар, Маквий видя указателната табела за границата. Съединените щати бяха на петдесет и седем мили. Погледна часовника си. Беше единайсет и половина. Продължи да кара още около две мили, където къщите оредяваха още повече, а движението съвсем намалая. Погледна в огледалото точно когато някакъв огромен камион подаде мигач и с грохот премина край него сред облак от прах. Тогава Маквий леко започна да отбива колата от пътя, едва докоснал волана с пръсти и клатейки глава, а Гасан тъкмо палеше поредната си цигара. Английският му бе почти свършен.

— Какъв е проблемът?

— Мисля, че нещо не е наред.

Маквий отново погледна в огледалото. Пътят зад тях бе празен. Той натисна спирачките и спря на прашната ивица до канавката. После излезе и започна да рита всяка гума поред, ръмжейки. Когато стигна до страната на арабина, той се наведе, хвана с ръце предното колело и го

раздруса. Тогава чу как вратата се отвори и се изправи, когато арабинът излезе.

— Скапало се е — каза той и в същия момент го удари силно с долната страна на дланта си, без да рискува.

Арабинът залитна към колата, удари се и от носа му бликна кръв, след което бавно се свлече на земята. В същия момент Маквий го срита някъде между кръста и мишницата с остроото на обувката си. Той извика от болка и се опита да вземе чантата от предната седалка, но Маквий бързо го затисна и го изпревари. В чантата, под някакъв шал бе скрит пистолет. Маквий веднага го позна. Беше *Берета*, по-мощната версия, двацет и втори калибър. Използваше се от почти всички служби по националната сигурност за работа в закрити помещения. Беше любимото оръжие на атентаторите, защото нямаше нужда от заглушител. Маквий извади беретата и хвърли обратно чантата на седалката. След това коленичи до арабина, а дулото на пистолета се заби в черните къдри пред ухото му. Арабинът се опитваше да избърше носа си, като с изненада видя кръвта по ръката си.

— Кой ти даде това? — попита Маквий, като натисна пистолета още по-силно о слепоочието му. — Кой беше човекът, който те посрещна на летището?

Арабинът го погледна и по очите му Маквий разбра, че няма да му се даде лесно. Той погледна надолу по пътя. Все още не се забелязваше никой. След това отново погледна арабина. В погледа му забеляза някакво съсредоточаване. Сигурно щеше да се опита да отвърне на нападението. Маквий бързо стана, направи крачка назад и го срита в подбедрицата точно в момента, когато щеше да се опита да се обърне на една страна и да стане. Маквий го остави да полежи известно време там, след това отново го срита, този път още по-силно, точно в средата на гърдите. Арабинът се отпусна и Маквий го ритна за пореден път, сега по-ниско, в чатала, където слабините му оставаха незащитени. Гасан извика от болка, сви се надве, лицето му потъна в праха, а Маквий коленичи до него и повтори въпроса си опрял дулото на беретата на инч от окоето му.

— За Мосад ли работиш? — попита той. — Израелец? Такъв ли си?

Арабинът изплю кръв в праха, опитвайки се да си поеме дъх, поклати глава и измърмори нещо на арабски. Маквий изчака още

няколко секунди, разбирайки, че няма смисъл, че мъжът можеше да бъде всякакъв — от Мосад, от ПЛО, да е иракчанин, или дори да работи за ЦРУ. Те всички имаха интерес да се доберат първи до стареца, а и всички знаеха точно как да постъпят, когато успеят да го открият.

Маквий се изправи, заряза въпросите си, знаейки, ме следващата логическа стъпка е да го приведе в безсъзнание. Той издърпа арабина настрани от колата и го захвърли в канавката като преди това внимателно избърса кръвта с вратовръзката му. Пъхна беретата в джоба си и се върна при колата. Трийсет секунди след това той погледна в огледалото за обратно виждане и видя, че арабинът продължаваше да лежи проснат до оградата, с глава, завряна между краката си, една малка черна точка, която започна да изчезва в далечината.

Рано следобед, във Вашингтон, Лора пое волана на старото волво и отведе съпруга си в университетската клиника в Джорджтаун. Тийлман седеше до нея безмълвен, в новата необичайна за него роля, като някакъв пътник в колата на собственото си семейство. Когато минаваха на юг през *Рок крийк парк*, той погледна през прозореца, сложил ръка на коляното на Лора, нито изплашен, нито обезсърчен, просто замислен.

Лора го погледна.

— Казва се Лейнг. Срещал си се с него и преди това. Шотландец. Невролог е.

— И ти си уредила всичко това предварително?

— Да — кимна Лора. — Иска да поговори малко с теб. Да ти обясни как стоят нещата. Казах му, че нямам нищо против. Но че трябва първо аз да поговоря с теб.

— Така ли? — Тийлман се усмихна на тази малка проява на нелоялност, на това как жена му се бе опитвала да го опази от ръцете на лекарите преди новината да бе успяла да стане негово достояние. Точно навреме. И на място. При възможно най-подходящите обстоятелства.

— А какво ще стане с Управлението? — попита той. — Кой ще каже на тях?

— Пит. Той ще поеме нещата в свои ръце.

— Аха — отново кимна Тийлман. — Той вече веднъж успя да спаси света.

— Какво?

— Нищо.

Продължиха да пътуват и като излязоха от парка, се насочиха по криволичещите улици към университетската клиника. Тийлман винаги бе харесвал това място. Напоследък мястото бе позападнало малко от парите и от нашествието на твърде много чужденци, но най-хубавата част бе все още запазена; спретнатите малки къщички, добрите съседски отношения, атмосферата на една по-старомодна, по-тиха, една по-целомъдрена Америка, все още опазена от насилието и властта на парите. Понякога, когато си тръгваха от някой от любимите си барове посред нощ, след поредния тежък ден в службата, той говореше на Емъри за това, като разсъждаваше на глас как ли би се чувствал, ако можеше да се пенсионира и да заживее на това място заедно с Лора и да изкара старините си на спокойствие сред академиците и политиците. Емъри се бе смял над тези му мисли. Джорджтаун представляваше един голям и плътен юрган. Хора като Тийлман просто биха се задушили под него. Тогава Тийлман бе протестираше, но сега знаеше, че Емъри се бе оказал прав. Това, от което скоро щяха да имат нужда, бе повече пространство и голям двор и коне за децата и партита на открито през лятото, и Лора, както винаги жизнена, леко загоряла на слънцето, боса, като опорен стълб в палатката на тяхното семейство. Не бе такава, каквото го бе планирал, поне не за тази възраст, но това трябваше да стане.

Университетският комплекс се извиси пред тях. Лора даде ляв мигач и се престрои в средата на пътя. Тийлман погледна мрачно навън.

— Какво има? — попита го Лора.

Тийлман се намръщи и се опита да подреди думите си.

— Би ми се искало да успея да уредя тази работа — отговори той накрая. — Между Пит и мен. Това е всичко.

Обади се отново на Хуанита от летището в Хаянис. Следващият полет за Бостън бе след един часа и той имаше малко време да спре и

да си поеме дъх.

— Тръбата, която донесох от Германия — каза той. — Занесе ли я в лабораторията?

— Разбира се.

— Има ли вече някакъв резултат?

— Да. Твърдят, че няма нищо, което да си заслужава да бъде анализирано. — Тя направи малка пауза. — Вие казахте ли им, че сте я намерили, след като е имало пожар там?

— Не.

— Ами, мисля, че те сами са се досетили за това. Открили са следи от пепел. Но това е всичко.

— И никакви химикали?

— Никакви. — Тя отново направи пауза. — Но лаборантът каза, че все още има вероятност да се окажете прав. Точно такива детайли се използвали в подобни инсталации. А вие имате нужда точно от това. Само че няма никакви доказателства. Това е всичко.

— Окей — Емъри кимна и прехвърли пластмасовата чашка от кафето в другата си ръка. — Трябва ми преводач — продължи той. — Някой, който владее немски много добре. Някой, който разбира от наука. И някой от нашия бизнес.

Хуанита се изсмя високо.

— Да не би да се шегувате? — попита тя. — Та в *нашия бизнес* сме само ние, Рон, готиният господин Съливан и аз. Някой от нашия бизнес?

Емъри се изсмя и отпи от кафето. Хуанита беше права. Когато Тийлман напусна играта, бизнесът стана дори още по-тежък. Твърде тежък, за да могат да се оправят сами.

— Съливан появявал ли се е отново?

— Да. Отби се тази сутрин. Беше много развълнуван.

— Защо?

— Отново започна да говори за онзи англичанин. — Тя спря за момент. — Искате да проверите някои неща.

— За Маквий ли?

— Да.

Емъри се намръщи и си спомни за последния път, когато чу да се споменава за това име. Когато Съливан седеше в офиса на *Еф стрийт* и му разказа новините от Захра в Лондон, за това колко важни можеха

да се окажат те, за хлапето с голямото парче шоколад, което Емъри не искаше да дели с никого. Той се наведе над телефона изненадан от това, че името отново бе станало толкова важно. Опитва се да прехвърли този въпрос на Хуанита, но разбра, че е твърде късно и че тя бе вече затворила.

Вече бе станало около три часът, когато Маквий успя да откри ски курорта *Шугърлоуф Маунтийн*. Забеляза прясно боядисаната табела до пътя и намали скоростта. Когато откри пресечката, той излезе от магистралата и подкара през гората. Офисът бе отдалечен от пътя. Той спря пред него, заключи беретата в жабката и излезе от колата. В чантата на арабина бе успял да намери няколко заредени пълнителя и още стотина куршума, подредени в една картонена кутия. Кутията носеше канадски етикет, а куршумите бяха стандартни, с пресечен връх, дваисет и втори калибър. Нищо друго в чантата не представляваше особен интерес: три пакета цигари *Уинстън*, един сапун, пакетче дъвки и тоалетна чантичка. След като внимателно бе извадил всичките тези вещи и ги бе сложил на предната седалка до себе си, Маквий не знаеше нищо ново за това за кого работеше арабинът. Това, че го остави до пътя, не бе добре свършена работа, но при тези обстоятелства нямаше особено голям избор. Човек, който носеше със себе си сто и четирийсет куршума дваисет и втори калибър, с пресечен връх, явно имаше да урежда сериозни сметки. Маквий не желаше да бъде сред платците.

Сега той се отправи към офиса. Младежът вътре погледна снимката, която Амер Тахул му бе дал, и потвърди, че възрастният човек бе наел къща. Маквий го погледна доволен. Каза, че това бил тъстът му и че на следващия ден имал рожден ден. Пътуването до Мейн било подарък от семейството. Те му препоръчали да остане в *Шугърлоуф* и сега смятали да го изненадат. Маквий го помоли да го упъти, като каза на младежа да не се притеснява да го завежда лично. Изненадата била най-важното в случая. Тя щяла да оправи настроението му до края на почивката. Той сам щял да успее да се оправи.

Когато се върна в колата си, Маквий бавно подкара надолу по склона. Когато откри пътя, водещ до вилата, в която бе отседнал

старецът, той паркира колата така, че да не се вижда сред дърветата и извади беретата от жабката, като провери пълнителя. После извади от раницата си писмата от Амер и бутилката с вода от Йордан. След това излезе от колата с раницата на гръб и тръгна през горичката. Вилата бе на около четвърт миля разстояние, направена от дърво в скандинавски стил. Земята наоколо бе почистена, но клоните на дърветата се спускаха почти до земята, така че му осигуряваха достатъчно добро прикритие.

Маквий заобиколи къщата, като се придвижваше внимателно от дърво на дърво и заобикаляше слънчевите полянки върху килима от нападали листа. Когато стигна точно над къщата и можеше да я наблюдава пряко, той спря. От това място се виждаха два края от къщата. Големите прозорци му позволяваха да огледа интериора вътре. Виждаше се кухнята и това, което явно представляваше открит хол. На втория етаж вероятно бяха спалните и банята. От стареца, обаче, нямаше и следа.

Маквий остана да чака така в продължение на един час, когато накрая той се появи, по-скоро забеляза някакво раздвижване в хола. Той се втренчи през дърветата. Старецът бе застанал недалеч от прозореца с чаша в ръка. Гледаше навън, застанал неподвижно, имаше широка и набита фигура, косата му бе оредяла. Беше облечен в спортна риза и широки дънки. Отпи един-два пъти от това, което бе в чашата, после сви рамене и се оттегли навътре. По движенията му Маквий не можеше да прецени дали бе сам или имаше компания. И в двата случая щеше да е най-добре да бъде сигурен. Маквий отново седна на земята и зачака.

Тийлман седеше в малкия кабинет и слушаше бръщолевенето на доктора невролог. Беше дребен, закръглен мъж, със загрубяло от слънцето и вятъра лице, на което почти непрекъснато имаше изписана усмивка. Десетина или двацет години, прекарани в американската медицина, не бяха успели да изгладят шотландския му акцент.

— Ето тук — показваше той. — И тук. Вижте и това.

На бюрото му лежеше отворена папка. В нея имаше серия черно-бели снимки. Приличаха на ранни снимки на НАСА, направени на Луната — виждаха се сиви кратери, нищо различимо, нищо узнаваемо.

Това бяха копия от магнитнорезонансния скенер и всяко от тях представляваше разрез на отделни части от мозъка на Тийлман, но от анатомична гледна точка те не означаваха нищо за него. Единственото, което Тийлман успя да различи на снимките, бе собственото си име, внимателно изписано на всяка от тях.

Той погледна невролога. Помнеше лицето му от предишните си посещения в клиниката, от онзи следобед, когато натикаха тялото му в скенера, отговаряйки на въпросите му с накъсани фрази, от рода на това, че трябвало да му бъдат направени някакви предварителни изследвания. От онзи момент той не се бе замислял за това. Проблемите със зрението му, общото усещане за умора, случайните моменти, когато изпускаше ключовете за колата или разливаше кафето си, всички тези симптоми той отдаваше на преумората. След петнайсет години, прекарани в полева работа, за никого не бе изненада, че тялото му започваше да забавя своите реакции. Нямахше нищо опасно. Нямахше никакви дълги имена. Просто трябваше да почива повече.

Сега, обаче, благодарение на науката, той знаеше каква е истинската причина. Наведе се над последната снимка и се намръщи.

— А какво е това? — попита той, сочейки няколко бели точки.

— Това са пораженията върху нервните тъкани. Фибрите започват да се покриват с такива мастни натрупвания. Веществото се казва *миелин*. Когато то се повреди, нервните импулси не се предават съвсем точно. — Той спря за момент. — А онази работа с бензиностанцията в Хамбург?

— Да?

Той кимна, посочвайки към снимката и обходи с пръст белите петна.

— Нещо подобно би могло да предизвика онзи случай. Мозъкът ви е съобщил *постави маркуча обратно на колонката*. Ръцете ви са били готови и са чакали. Но съобщението не е било предадено съвсем вярно. Той повдигна рамене. — Имали сте късмет. Можело е да се случи и нещо по-лошо.

Тийлман кимна и си спомни как Инге изтича от колата, колко бързо бе взела нещата в ръцете си, колко добре се бе справила.

— Да — отговори той и се изви настрана. — Можеше да бъде и по-зле.

Настъпи дълга тишина. Лора бе останала в чакалнята. Бе предложила да влезе и тя, да бъде с него, но Тийлман бе поклатил глава. Колкото и лоши да бяха новините, той бе единственият — и последният — който сам трябваше да се справи с положението. По-добре бе да започне малко практика, да започне да репетира. Погледна към невролога.

— Болестта не е смъртоносна, нали? — попита той.

— Не.

— Не е и заразна?

— Не е.

— Добре тогава — той повдигна рамене. — Какъв тогава е проблемът?

Неврологът отново взе папката и бавно прелисти няколко страници, като очите му бързо ги оглеждаха една по една.

— Пораженията при вас са доста сериозни — започна накрая той. — Дори, откровено казано, съм изненадан, че сте успели толкова дълго да удържите положението. Това е и причината, поради която... — Той кимна към чакалнята, повтори онова, което бе казал и по-рано за Лора, за писмото, което ѝ бе изпратил, за това колко настоятелно я бил посъветвал да каже на съпруга си, за да разбере и да започне да се съобразява с болестта си. Тийлман кимна, приемайки любезно загрижеността на доктора.

Неврологът се наведе към него, като стар приятел, като близък негов съюзник.

— Науката невинаги е точна — каза той. — Поне не е толкова точна, колкото на нас би ни се искало.

— Но?

— Но — той повдигна рамене — според мен могат да се очакват нови пристъпи. Очаквам да настъпят някои смущения в зрението ви и в равновесните процеси. Мисля, че ще имате сериозни проблеми с вървенето. Не е изключено това да се отрази и на говора ви. Може да засегне и паметта ви. Освен това — той отново повдигна рамене, — можете да останете неподвижен завинаги.

— *Какво* — стресна се той.

— Можете... — Неврологът се поколеба, подбирайки точно думите си. — Това е въпрос на контрол. Мозъкът ви се отделя, както сам забелязвате. Отделя се от моторните функции. Възниква една

пропаст между двигателните и мозъчните процеси. Тялото поема нещата в свои ръце — той се усмихна унило, — започва да си създава свой собствен мозък.

Тийлман го погледна шокиран, внезапно разбрал докъде могат да стигнат нещата. Тук нямаше предположения. Нямаше *може би*-та. А всичко бе реално.

— И за колко време може да настъпи това?

— Ще минат години — докторът протегна ръката си и я постави на рамото на Тийлман. — То ще продължи до края на живота ви.

Тийлман кимна безмълвно и погледна настрани. Инвалидна количка, помисли си той и онази шибана торбичка, която трябва да държиш между бедрата под одеялото си. Онази с тръбичката. Онази, която трябва да изпразваш на всеки два часа и нещо. Онази, която ти спестява всички онези обществени недоразумения и неудобни ситуации.

Той стана и отиде до прозореца. Беше хубав есенен следобед, студентите преминаваха през пътя, вървяха, разговаряха, смееха се. Бавно поклати глава и чу как докторът затвори папката.

— Почти същото като нервнопаралитичен газ... — тихо каза той. — Само че... по-бавно.

Час преди да се стъмни старецът излезе от вилата. Заклучи вратата и пусна ключа в джоба си, след което внимателно се огледа нагоре и надолу в посока към магистралата. После разтри лицето си и пое дълбоко въздух. Докато го наблюдаваше, Маквий чу дългата въздишка и го видя как бавно се отдалечава от къщата.

Маквий се усмихна, като едва вярваше на късмета си. Не му се налагаше да влиза с взлом в къщата. Нямаше нужда да натиска звънеца на вратата и по този начин да се конфронтира още там със стареца. Нямаше защо да се тревожи да не би в къщата да има и друг човек. Той бързо стана и се скри обратно зад дърветата, после се опита да прецени къде щеше да бъде най-удобното място да се срещне със стареца. Виждаше как върви надолу по пътеката с наведена глава, като спираше от време на време, вземаше нещо от земята, може би жълъди, разглеждаше ги и ги захвърляше настрани. Маквий тръгна също

надолу безшумно. Искаше да се срещне лице в лице със стареца. Искаше да му причини колкото се можеше по-малко страдания.

Няколко минути след това той вече бе в такова положение, че старецът вървеше срещу него, все още с наведена надолу глава, под дърветата, чиито сенки вече бяха съвсем плътни. Маквий изчака още известно време, след това тръгна нагоре и започна да си подсвирква някаква мелодия. Видя как старецът спря и го погледна. Лицето му бе съвсем променено в сравнение със снимката. Изглеждаше по-слаб, по-състарен, по-съсухрен. Маквий продължи да върви и спря, когато стигна на четири-пет метра от него. Двамата мъже се погледнаха взаимно. Маквий успя да прочете страха в очите на стареца. Той подаде ръка.

— Казвам се Маквий — започна той. — Изпраща ме Амер Тахул. Старецът изчака още един миг.

— *Салаам* — отговори той. — Амер обеща, че ще дойдете тук.

Върнаха се обратно в къщата. Старецът направи кафе. Седнаха в големия хол, светнаха лампите и спуснаха завесите и Маквий му разказа всичко, което знаеше. Различни части от една голяма история, някои научени от Села, други — от Амер. Каза му как израелците са успели да зародят омразата в сърцето му, отвеждайки сина му и продавайки живота му на мохаребините; как на вратата му се е появил израелец, който се е представил за арабин и който се е престорил, че го наема да работи в полза на каузата и го е изпратил отвъд океана, като тайно му е поверил ключовата роля в една смъртоносна игра, в която е трябвало да бъдат изтровени жителите на Манхатън. Независимо от това дали ударът щеше да настъпи или не, независимо от това дали заплахата бе истинска или не, Маквий знаеше, че старецът е бил въвлечен в една игра на злото. Много вероятно бе самите израелци да бяха свалили маските, опитвайки се да спечелят благосклонността на американците и да хвърлят вината върху Ирак, като срещу това подтикнат Вашингтон към отмъщение.

Маквий направи всичко възможно да представи пъкления план в най-проста светлина, но по лицето на стареца разбра, че замислените злодеяния бяха толкова ужасяващи, че арабинът не можеше да ги асимилира. Той не разбираше политиката на натиска. Не разбираше истинския смисъл на играта, на която израелците бяха заложили толкова много. Непрекъснато клатеше глава, погледът му сновеше из

стаята, а ръцете му се свиваха и разпускаха непрекъснато, като чашата с кафето остана недокосната.

— Жена ми — каза накрая той. — Хала.

Маквий кимна и бръкна в раницата търсейки шала, който Села му бе дала при реката. Когато го намери, внимателно го постави на масата между тях. Старецът се втренчи в него неразбиращо. Маквий взе ръката му.

— Тя е мъртва — каза той.

Старецът вдигна очи.

— Наистина ли?

— Да — кимна Маквий. — Съжалявам за това.

Старецът стана и излезе от стаята. Когато се върна няколко минути по-късно, Маквий разбра, че бе плакал. Личеше си по лицето му. Той застана прав до масата и се загледа надолу, в разкъсаното парче от шала на жена си. Не направи опит да го докосне.

— Мразя ги — каза той. — Мразя израелците.

Маквий кимна и отново бръкна в раницата и извади шишето с водата. Сложи го на масата до парчето от шала, но не знаеше какво да каже. Накрая погледна стареца.

— Това ти изпраща една израелска жена — започна той. — Името ѝ е Села. Тя е жената на един от мъжете, който е стоял в дъното на плана. — Сви рамене. — Той обаче се отказа от плана. Разказал е за него на жена си. И израелците го убиха за това. — Направи малка пауза. — Жена му ме помоли да ти дам това. Напълни го от река Йордан. Надяваше се, че ще успееш да разбереш.

Той подаде на стареца бутилката с водата. Старецът поклати глава, а очите му отново се насълзиха. Думи за смърт, думи за възкресение.

— А вие? — попита той накрая. — Ти кой си? И ти ли си израелец?

— Не, британец съм.

— Тогава защо... — той сви рамене и кимна към шишето.

Маквий се замисли над въпроса, а бутилката продължаваше да стои в ръцете му. Спомни си за мрака и за реката, за това колко студена бе. Отмести поглед.

— Заради нея — просто отвърна той. — Заради Села.

Емъри слезе от таксито, което бе взел на международното летище във Вашингтон и веднага позна лимузината на Съливан, която все още бе паркирана на завоя до офиса на *Еф стрийт*. Личните посещения бяха започнали да му стават навик напоследък, помисли си той, докато прекосяваше тротоара и се отправи към вратата.

Хуанита го посрещна в малката приемна на четвъртия етаж.

— Тук е вече час — започна тя. — Почти цялото време прекара пред компютъра.

— И какво прави?

— Опитва се да влезе в БДНР.

— Даде ли му входящите кодове?

— Да — отвърна тя. — Накрая му ги дадох.

Емъри я изгледа за момент. БДНР означаваше *База данни за Националното разузнаване*. Там се съхраняваше информацията за всякакъв род разузнавателни операции в целия свят. Достъпът се осигуряваше чрез няколко кодирани пароли, които бяха раздадени на не повече от двеста души на територията на Вашингтон. Въпреки положението си в Белия дом, Съливан вероятно не бе сред тях. Обикновено той трябваше да се добере до данните чрез някой като Емъри. Емъри вдигна рамене и подаде на Хуанита пакета, който бе донесъл от Вайл.

— Това е информацията за германската връзка — кимна ѝ той. — Ползва се с пълен приоритет.

Емъри влезе в офиса. Съливан седеше на бюрото му, приведен над компютъра. Щорите бяха спуснати и стаята бе потънала в мрак. Дори от вратата той успя да прочете името, изписано в горния край на екрана.

— Маквий — каза той на глас.

Съливан вдигна очи. Беше се залял с кафе отпред на ризата си. Празната пластмасова чаша лежеше на бюрото.

— Англичанин — каза. — Бивш морски пехотинец. — Изглежда върши доста работа за арабите. Базиран е в Лондон. — Той направи пауза. — Искаш ли да прочетеш останалото?

Емъри поклати глава. Мина от другата страна на бюрото и придърпа един стол за себе си.

— Не — отговори. — Кажете ми само защо ви интересува той.

— Много добре знаеш защо ме интересува.

— Знам само, че Ал Захра ви е предал името му. — Той спря за момент. — Но Ал Захра не е източник, на който можем да имаме вяра.

— И кой твърди това?

— Десетте ми години работа с него го твърдят. Той фабрикува най-различни истории. Лъже. Все още продължава да живее в някаква приказна страна. Сигурно е щял да печели повече, ако навремето се е бил ориентирал към *Дисни*. — Наведе се над бюрото. — Освен това, проверих в Лондон. Никой не знае нищо за липсващия нервнопаралитичен газ.

— И с кого си разговарял там?

— С МИ 5 — той спря за момент. — Поне те би трябвало да знаят.

Съливан повдигна рамене и отново се наведе над компютъра, като извика друг текст на екрана. Данните за Маквий се заключаваха само в три реда. Емъри видя как Съливан се опита с мъка да овладее яда си.

— Маквий е заминал за Израел — изрече накрая Съливан.

— И откъде знаете това?

— Един мой човек от Лондон ми го каза.

— Кой?

Съливан вдигна очи. Усмивката му бе ледена.

— Един човек, когото случайно познавам. На добро място. И на когото имам доверие.

— Не е Захра? Не е от хората в разузнаването?

— Не.

— И кой е тогава?

Съливан поклати глава, отказвайки да съобщи името, и тогава Емъри сви рамене и отново се загледа в екрана.

— И къде се намира той сега? Този Маквий?

— Тук е. В Щатите.

— Къде по-точно?

— Не знам. Все още. — Съливан се намръщи. — Но той е успял да се свърже с нашия приятел с газа. Носят се слухове, че ще го обезвреди.

— Ще го обезвреди?

— Да.

— И кога чухте това?

— Снощи. Късно.

Емъри се отпусна обратно в стола си. Настъпи дълго мълчание.

— Хрумвало ли ви е да споделите новините с някого? — сухо попита той.

Съливан свали очилата си за малко, после прокара ръка по лицето си.

— Ти беше ужасно много зает — отговори той. — И не си направи труда да ми обърнеш никакво внимание.

Двамата мъже се гледаха известно време над компютъра. После Емъри вдигна рамене.

— Можеше да стане и по-лесно. Това е всичко.

— Сигурно, приятелю — Съливан взе празната чашка и иронично я вдигна като за тост. — А сега да пием за господин Асали.

Емъри продължи да гледа Съливан. След това стана и отиде до прозореца. Когато вдигна щорите, стаята съвсем промени вида си. После се обърна. Съливан бе изключил компютъра. Емъри отиде обратно до бюрото.

— Асали бе убит от израелците — тихо каза той. — А Рон е бил замесен в играта от тях. Още един човек е мъртъв. Ото Вулф.

— Сърдечен удар. Така съобщиха агенциите.

Емъри поклати глава.

— Не — каза той. — Умря отровен от газ. Нервнопаралитичен газ. Или убийство или самоубийство. Доказателствата не са съвсем ясни.

Съливан премигна и се наведе напред.

— И откъде знаеш? — попита той. — Откъде знаеш това?

— Рон е бил при него. Видял го е да умира. Всъщност той е бил човекът, който му е предал отровата. — Той студено се усмихна на Съливан. — Също като при *Федерал експрес*.

— По дяволите — Съливан поклати глава. — Кой му я е дал?

— Любовницата на Вулф. — Усмивката се стопи. — Някаква израелка.

— И защо?

— Поради две причини. Първо, защото той е доставял газ на парцаливковците. Не крайния продукт, но съставните химикали. Когато вече имаш тях, останалото е смешна работа. — Той направи

малка пауза. — Всъщност, подозирам, че Вулф е доставил и газа, който е на наша територия. Бил е или вече смесен, или допълнително е подготвен на едно място близо до Хамбург. В провинцията. После е бил транспортиран през Антверпен.

Съливан кимна.

— А второ?

Емъри погледна към бюрото и се зачуди дали да не изчака за потвържденията, за превода на материала от немски, който бе донесъл лично от Кейп Код. Накрая реши да не рискува, вдигна поглед и се усмихна отново. — Вулф е бил нещо като брокер — каза той. — Имал е връзки навсякъде. Разменял е услуги, за да си осигури влияние.

Той направи нова пауза.

— Едното от нещата в списъка на Саддам са някои данни за израелските електронно разузнавателни средства. За честотите, които те са използвали. Това, от което са имали нужда, за да могат да направят пробив във военновъздушните сили на Израел.

— И какво е направил Вулф?

— Намерил им е данните. Чрез един приятел от Западния бряг. Един приятел, който се занимава с авионика. Може би ще си спомните името му. Ленъкс Голд.

— Онзи от хотела ли? Онзи, който бе отровен?

— Точно така. Голд е имал нужда от пари. Иракчаните са имали пари. А Вулф е бил посредникът. — Той сви рамене. — Израелците са уредили сметките си и с двамата. И с Вулф, и с Голд.

Съливан бе започнал да се мръщи, като се опитваше, вървейки срещу вятъра и подушвайки дима, да намери къде е огънят.

— Твърдиш, че израелците са убили Голд?

— Да.

— С отровен газ?

— Да.

— А другият случай? — Той направи пауза. — Конете горе в Кетскилс?

— Същата работа.

— От израелците?

— Разбира се.

— И защо?

Емъри седна накрая, а усмивката му съвсем изчезна и обясни всичко, обясни какви точно са били мотивите им, описа плана им и през цялото време Съливан остана наведен над бюрото, поглъщайки всичко дума след дума.

— Твърдиш, че всичко е било нагласено по предварителен сценарий? — попита накрая той. — Че скапаните израелци са ни водели за носа през цялото време, за да ни откарат на водопой?

— Искали са да ни откарат до началото на войната — сухо го поправи Емъри. — В случай че ние решим да се откажем.

Съливан се отпусна назад, кимна и се опита да анализира всичко. Накрая си позволи да пусне една широка усмивка.

— Трябват ми доказателства — каза той. — Доказателства. В противен случай всичко ще си остане само една красива историйка.

— Защо пък красива?

— Точно така. — Той се пресегна да си вземе пура. — Ще съберем доказателствата. Ще ги дадем на израелците — той повдигна рамене — и с проблемите ни е свършено.

— С чии проблеми?

— На президента — той запали пурата, — и моите.

Емъри натисна бутона на интеркома и повика Хуанита. Немският материал трябвало да бъде предаден на преводач, бариерите за сигурност били премахнати. Трябвало да бъде върнат до полунощ. Той ѝ благодари и отново се отпусна на стола си. Съливан остана да чака, още захапал пурата си. Взе празната чаша от кафето и започна да я мачка, първо с едната си ръка, а после с другата.

— Вече имаме част от доказателствата — започна той. — Вулф се е подсигурил съвсем здраво. Непоклатим е като скала и дори и германците го знаят. Това е и причината, поради която са се опитали да скрият истината за смъртта му.

— А останалото?

Емъри се поколеба за момент. После кимна към компютъра.

— Вашият приятел Маквий — весело каза той. — Няма кой друг.

[1] Трябва да научиш света да пее. — Б.пр. ↑

[2] Провинция в Канада с център Монреал, където мнозинството от населението е с френско самосъзнание. — Б.пр. ↑

6.

Три дни по-късно Маквий вдигна телефона в хола на наетата къща на склона на *Шугърлоуф Маунтийн*. Старецът, Абу Юсуф, беше в гаража и поправяше някаква счупена скоба на колата. След като прекараха седемдесет и два часа заедно, те имаха общ план. Беше съвсем прост. С две карти и цял резервоар пълен с *Табун Джси Ей*, те щяха да отмъстят за смъртта на двама свои близки: за убийството на Яков и убийството на Хала. Старецът му бе показал колата и начина, по който това можеше да бъде направено. След настоятелните му увещания Маквий бе легнал на бетонния под на гаража и се бе изумил от чисто подредените тръби на инсталацията. Беше видял помпата, фалшивия ауспух. Видял бе ключа на арматурното табло. Нямаше абсолютно никакви съмнения, че системата ще проработи, а когато внимателно проучи картите, той установи, че само две ноци шофиране деляха Манхатън от петте галона *Табун Джси Ей*.

Сега Маквий започна да натиска бутоните на лондонския телефонен номер. До телефонния апарат лежеше писмото от Амер Тахул. Писмото бе написано на арабски. Старецът го бе прочел веднъж, бе изръмжал и го бе оставил настрана. Не бе обелил нито дума за него, не бе споменал нищо за съдържанието му и повече не го бе погледнал. Каквото и да беше написано там, колкото и усърдно Амер да се бе старал, старецът бе станал недостижим. Мъката му бе преминала в гняв, а гневът му го бе погълнал така, както треската поглъща човек. Нищо не можеше да го умилюва.

Маквий седна на креслото и зачака да бъде осъществена връзката. След три часа, когато се стъмнеше, те щяха да се отправят на юг, той и Абу Юсуф, заедно с олдсмобила. Лондонският номер започна да дава сигнал, след това се чу глас. Беше сънлив.

Маквий погледна през рамо към пътеката, водеща към входната врата. Той сам бе счупил скобата на ауспуха. Щеше да е необходимо известно време, за да бъде поправена.

— Господин Фридланд?

— Да.

— Пат Маквий.

— Аа... — Маквий чу изщракването на магнетофона. — Къде се намирате?

— В Щатите съм. — Той спря за миг. — Сигурен ли сте, че магнетофонът ви е в ред? Не искате ли първо да го проверите?

Той чу как Фридланд се изсмя и сънливостта му се стопи.

— Продължавайте — отговори той. — Японски е. И не може да се провали.

Маквий се усмихна на шегата. Ролята, която му се бе наложило да играе през последните три дни, не позволяваше на смеха да припари наблизко.

— Слушайте — започна той бързо, — сега ще ви опиша плана. Ето какво трябва да се случи. Но преди това ми трябва гаранция. — Той спря за момент. — Става ли?

— Къде се намирате? — отново попита Фридланд.

— Няма значение.

— Успяхте ли да намерите газа?

— Да. А също и човека, който го държи.

— Окей. — Фридланд направи малка пауза. — Какви са условията?

Маквий се наведе над телефона и заговори бавно, без да увърта, вече нямаше нищо за криене. Щеше да опише всички подробности относно плана, при положение че му гарантираха да оставят човека с него на мира. Не трябваше да бъде употребено никакво насилие и да няма съдебни процедури.

— Разбрахте ли ме добре?

— Да. — Фридланд отново направи пауза. — Нещо друго?

— Да. Той ще получи убежище. Ако пожелае да остане в Щатите. В противен случай ще получи достатъчно пари, за да може да се устрои, на което и да е друго място. Разбрахте ли ме?

— Да. Но ще трябва да проверя всичко това. Обадете ми се отново.

— Добре.

Настъпи дълго мълчание. Маквий чуваше как старецът чука по скобата отвън в гаража. Тогава Фридланд заговори отново.

— А какъв е планът? — попита той.

Маквий се изсмя.

— Дайте ми гаранциите и аз ще ви дам плана.

— В противен случай?

— Няма да има сделка.

— Тоест?

Маквий сви рамене. В другия край на стаята, по телевизията *Си Ен Ен* предаваше нови кадри от съсредоточаването на американските войски в Залива, кадри от томкетите^[1] на ВМС на САЩ, които пореха светлосиньото небе. Телевизорът стоеше включен в продължение на три дни и на Маквий му бе дошло до гуша от него. Американски мускули. Арабски деспоти. Никой не споменаваше за децата, които бяха останали в Рамалах, за разбитите тела, които бяха на път за моргата.

Той отново се наведе над телефона.

— Тоест, ще го оставя да го направи — отговори той. — Моят приятел с нервнопаралитичния газ.

Емъри се обади на Тийлман същия следобед. Той нарочно го бе оставил сам през последните три дни, осъзнавайки, че завръщането у дома и без прекъсванията от офиса щеше да бъде достатъчно болезнено. Сега, седнал зад бюрото си, той чу как телефонът иззвъня. Беше Лора.

— Здравей. Аз съм.

Лора не каза нищо отначало. Емъри чу как някаква врата се затвори в другия край на линията. После тя отново заговори. Каза, че ѝ е приятно, че се е обаждал.

— Как е той?

— Тих е.

— Беше ли на лекар?

— Да. Ходихме заедно, в понеделник.

— И как мина?

— Не знам. Не е споменавал нищо за това. Не искаше да присъствам. Каза, че предпочитал да е на четири очи с доктора.

— А след това? Не каза ли нищо после?

— Казах ти. Мълчи. Не говори особено много. Не и за това. — Тя направи известна пауза. — Не е споменавал за това.

Емъри кимна и се замисли какво ли би могъл да направи по този въпрос и се успокои, когато Лора заговори и наруши тишината.

— Има едно нещо, Пит...

— Да?

— Не знам дали е възможно, но...

— Какво? Кажи. Хайде.

— Той просто... Мисля..., че той просто иска всичко това да приключи.

— Кое да приключи?

— Каквото и да е... между теб и Рон...

— Да. — Емъри кимна, без да е убеден, че му е ясно. — Разбира се.

— Не знам дали...

— Той там ли е сега?

— Да, спи.

— Спи? — Емъри погледна часовника си. — По дяволите!

Отново настъпи дълго мълчание. Емъри си взе цигара. Материалът от Вайл, който се оказа, че е доставен от една от компаниите на Вулф, представляваше подробна спецификация за търсените от израелците данни за ракетите с електронно насочване. Разписките от Хамбург се бяха оказали оригинални. Германската връзка вече можеше да бъде представена в съда. Но къде щяха да свършат нещата бе все още загадка.

— Не знам — измърмори Емъри в телефона. — Точно сега няма да е много лесно.

— Ясно. Разбирам.

— Но ако има някакъв начин... — Той сви рамене. — Без съмнение. Обещавам ти.

— Да... добре... както и да е... — Лора започна да заеква.

Отново настъпи дълго мълчание. Емъри запали цигара, пое дълбоко дима, остави го да се задържи за малко в дробовете си и издуха един голям облак от син дим.

— Звучиш ми наистина доста нещастно — отрони той.

— Вярно е.

— Ей... — Той се усмихна, вдигайки малкото парченце тютюн, залепнало на долната му устна. — Обичам те! Ако това може да ти помогне.

- Благодаря.
- Наистина.
- Знам, че ме обичаш.

Лора се опита да каже нещо, но в нейния край на линията се чу някакъв шум, този път се отвори врата и Емъри чу гласа на Брий. Искала да кара колелото си, но задната гума била мека. Лора заговори в телефона.

- Обади се пак. Трябва да поговориш с Рон.

Беше почти осем часа, когато Маквий и старецът тръгнаха от къщата. Скобата бе отнела повече време, отколкото Абу Юсуф бе предположил, и си бе порязал ръката, докато правеше уплътнение от картон. Раната бе дълбока в основата на показалеца на лявата ръка. Маквий я бе превързал здраво, но мястото бе много неудобно и най-малкият натиск причиняваше кървене. Бе изключено да остави стареца да шофира и Маквий бе взел ключовете и му бе помогнал да седне на предната седалка, а сам той пое волана.

Насочиха се първо на изток, надолу по провинциалните пътища, докато стигнат до междущатската магистрала, а голямата и стара кола се занасяше тромаво на завоите. След разговорите през последните три дни — силни и страстни изблици от страна на стареца, спазми и разгорещени спорове — вече нямаше за какво да си говорят и Маквий бе доволен, че ще може да кара на спокойствие, като от време на време посягаше към радиото, за да смени станциите, опитвайки се да намери подходяща програма, която би могла да успокои болката на лицето на стареца. Нищо, обаче, не помагаше, а и нищо не би могло да помогне и накрая Маквий изключи радиото и остави тишината да бъде нарушавана единствено от тихото бърборене на големия двигател и периодичното свистене на гумите върху асфалта.

Едва когато подминаха Шин Понд, Маквий за първи път забеляза светлините зад себе си. Бяха фарове на кола, твърде ниско, за да са на камион. Колата се движеше бързо. Маквий намали скоростта, отпусвайки крака си от педала. В продължение на една миля пътят бе съвсем прав като бетонна панделка, набраздена от дърветата в двата края. Колата бе зад тях на повече от десет метра и Маквий включи десния мигач. Не последва нищо. Той повтори същото. Отново нищо.

Старецът, очевидно разтревожен, се обърна назад на седалката си. С изключение на светлината от фаровете не се виждаше нищо друго.

Двамата мъже се спогледаха и Маквий отново ускори, като увеличи максимално скоростта, без да претоварва двигателя. В продължение на около половин миля двете коли се движеха една зад друга, после изведнъж фаровете се появиха в средата на пътя и Маквий усети как задната кола се изравни с тях, приближи се съвсем близо до тях и отново намали скоростта. Той погледна встрани от себе си и вече бе сигурен, че нещо не е наред. Две лица го наблюдаваха. По-близо до него седеше някаква жена с остри черти и събрана назад коса. Зад волана седеше малко по-възрастен мъж с къдрава руса коса и леко набола брада. Маквий настъпи педала на газта и сви надясно, като удари съседната кола. Старецът, който се бе навел напред, залитна към Маквий от удара. Маквий го изблъска назад, опитвайки се да овладее положението и инстинктивно се наведе, когато първият куршум прониза ламарината отстрани. Старецът се бе свил на колене под арматурното табло.

— Шломо — непрекъснато повтаряше той. — Шломо.

— Кой е Шломо?

— В колата. Този, дето кара.

— Но кой е той?

— Той е...

Двете коли се сблъскаха отново странично и Маквий осъзна, че трябва да излезе напред, преди да са стигнали до следващия завой. Беше оставил беретата в жабката на колата. Бяха му необходими две секунди, за да я вземе, но не можеше да си позволи това време. Тези хора бяха професионалисти. Бяха го правили много пъти и по-рано. И сега искаха да го направят.

Маквий хвана скоростния лост и изключи от автоматичните предавки, а след това превключи на втора скорост. Трансмисията започна диво да вие, но големият двигател отреагира добре и колата се стрелна напред, като издърпа на метър-два пред другата кола. Маквий погледна към таблото. Стрелката на скоростомера отмерваше осемдесет мили. Приближаваха към един плавен завой. Колата зад тях изостана малко, но Маквий знаеше, че скоро ще се изравни с тях. Чу как зад него се строши стъклото, още един куршум, и се облегна силно назад, когато започнаха да навлизат в завоя, ограден от големи борови

дървета и колата започна да занася странично, когато Маквий натисна газта още повече.

Когато преминаха благополучно през завоя, той погледна към стареца. Абу Юсуф гледаше през рамо към другата кола. Едната му ръка бе на таблото, а с другата се бе хванал за задната седалка. Колата зад тях отново набираше скорост и се приближаваше.

— Не спирай — викаше старецът. — Не спирай.

Маквий се намръщи.

— Какво?

— По-бързо. Карай по-бързо.

Маквий погледна в огледалото. Другата кола бе вече съвсем близо, на пет ярда, а може би и малко по-малко. Пътят пред тях бе прав. Всеки момент, помисли си той.

— В жабката! — извика той. — Там има пистолет.

Старецът се бе съсредоточил върху колата зад тях.

Явно не слушаше.

— Пистолет! — отново извика Маквий. — В жабката.

Старецът бързо погледна към него. Дясната му ръка се плъзна към ключа на таблото. Маквий се втренчи в него и чу как слабото бръмчене на помпата леко приглуши рева на двигателя и едва тогава осъзна какво бе направил старецът. След това погледът му се насочи към огледалото, любопитен да разбере колко време е необходимо за задействане на инсталацията и се чудеше дали Били някога ще научи истината за баща си, един статистик и случаен участник в една химическа война, загинал на някакъв забутан провинциален път на края на света. Фаровете в огледалото започнаха да лъкатушат, колата се заобръща от едната страна на другата, и тогава изведнъж изчезна, като се чу само свиренето на гумите, строшаване го на стъклата и влудяващият тъп удар, когато се скри между дърветата.

Маквий погледна стареца. Помпата вече бе спряла и ръката му се бе отдръпнала от ключа, но той продължаваше да гледа втрещено и диво назад.

— Шломо! — извика той на арабски.

— Кой е Шломо?

— Миш бани адмеен.

— Говори на английски.

— Онзи, който идва при мен, в Рамалах. Онзи, който предаде сина ми. — Той размаха юмрук. — Той е обладан от дявола.

— Така ли?

— Да.

Старецът удари с юмрук по таблото и отново прокле, а Маквий кимна, като осъзна, че колата продължаваше да се движи с повече от осемдесет мили в час. Сега вече бе свалил стъклото на прозореца и за първи път се замисли дали щяха да могат да се измъкнат. Газът не можеше да се разнесе, не може да се изпари, не и при тези скорости. Приближаваха някакъв малък град, Пейтън, няколко малки дървени къщички, но Маквий реши да го заобиколи, за да не рискува, решен да остави на възможно най-голямо разстояние зад себе си облака от *Табун Джи Ей*. Когато бе в морската пехота, той бе посещавал няколко лекции за нервнопаралитичните газове. Винаги бяха твърдели, че той не се задържал на място. *Неустойчив* бе думата, която те обичаха да употребяват. Но Маквий никога не им се доверяваше напълно. Не и тогава. Още по-малко сега. Повечето неща, които учеха, бяха глупости, неща, които трябваше да те накарат да се чувстваш по-добре, но той нямаше намерение да проверява дали те са верни или не. Едва когато успееше да се добере до магистралата, едва когато видеше знаците за нея, тогава щеше да се отпусне и успокои.

Той продължаваше да кара, като от време на време поглеждаше към стареца и поклащаше глава, отчасти от възхищение, отчасти от недоверие.

— Хитър, гаден старец — мърмореше си той, като му се усмихваше.

Най-накрая Съливан успя да открие Емъри у дома му. Наведе се над микрофона на домофона пред блока му в един и половина сутринта, когато откъм залива бе долетял някакъв облак и ръсеше ситен дъжд.

— Ще те чакам в колата — изръмжа Съливан. — Слез долу.

Емъри слезе след няколко минути, наметнат с комплект непромокаем анорак за ветроходство направо върху пижамата.

— Да не се страхувате от високото? — сухо попита той, докато влизаше в големия линкълн. — Защо не се качихте горе?

Съливан не обърна внимание на въпросите му и изчака да затвори вратата. Нощта бе студена, беше първата истински студена есенна нощ.

— Много съм ти благодарен — заговори той. — Затова сега се занимавам с всичката тази гнусотия.

— Така ли?

— Да. — Той направи известна пауза, преди да продължи. — Моето британско приятелче ми се обади. За онзи Маквий.

— Говорихте ли с него?

— Не. Той е тук някъде. Исква да сключи сделка с нас. Намерил е стареца. Старецът от снимката. Старецът с газа.

— Каква сделка?

Емъри кимна и се замисли. Ню Йорк можеше да бъде спасен с една кофа пълна с пари. За четири седмици никога не му бе хрумвало, че всичко може да свърши толкова лесно. Той погледна Съливан.

— Колко иска?

— Не иска нищо.

— *Нищо?*

— Не. Единственото, което иска, е за другия. За палестинеца.

— И какво иска за него?

— Исква свобода. Да няма насилие. Да не го тормозят. И да му дадат убежище. — Той сви рамене. — Защо не? Правили сме го и преди това.

— Разбира се — Емъри кимна и се обърна настрана. — Кога? — попита той след това. — Кога трябва да стане всичко това?

— Скоро. Аз ще се обадя на приятелчето в Лондон, когато се върна... — Той спря за момент. — Има и още нещо.

Емъри повдигна едната си вежда. Беше му студено. Чувстваше се изпразнен. Искваше му се да се върне обратно в леглото си.

— Какво? — попита той.

Съливан го изгледа за момент, после сложи ръка на рамото му. Емъри я погледна, без да разбира.

— Президентът е благодарен — изрече Съливан накрая. — Исква да знаеш това.

— Наистина ли?

— Да. Имахме малък проблем с германците. Въпрос на финансова помощ. За нашите момчета в Залива... — Той спря,

усмихна се и стисна ръката на Емъри. — Изглежда, че проблемът е вече решен.

Маквий и старецът стигнаха до Портланд час преди да се зазори. Бавно преминаха през покрайнините, оглеждайки се да видят някой подходящ мотел. Намериха го почти веднага, на половин миля от отбивката от магистралата за Мейн, за седемдесет долара на вечер, включително и охраняемия паркинг. Маквий отиде до рецепцията, плати за двойна стая и се извини за това, че пристигат в такъв късен час. Жената обясни, че няма никакви проблеми, подаде му ключа за стаята и каза, че зад мотела имало три свободни гаража, които били на разположение само за гости на мотела.

Маквий паркира колата в най-отдалечения от гаражите. По-късно той каза на стареца, че ще купят ново задно стъкло. Старецът кимна в знак на съгласие. Обясни, че ще може да го постави. Тогава колата отново щяла да изглежда нормално. Щяла просто да бъде поредната занемарена кола от този модел. Малко ръждясала, малко поизносена, но нищо особено.

Отидоха в стаята и старецът се просна върху едно от леглата с въздишка, без да си прави труда да се съблича. Заспа почти веднага със скръстени пред гърдите ръце. Докато го наблюдаваше, Маквий си спомни за трупите, които бе виждал, хора, които бяха умрели от естествена смърт, в същата поза, със същото усещане за мир. След инцидента с другата кола, гневът му се бе уталожил. Беше станал тих, по-спокоен, по-малко напрегнат. Когато бяха излезли на магистралата, дори се бяха опитали да водят нормален разговор и бяха успели донякъде. Искаше да научи някои неща за Лондон, дали беше толкова лош, колкото и Ню Йорк, дали и там има просяци и деца, които спят по улиците. Маквий бе отговорил утвърдително и на двата въпроса и старецът бе поклатил недоверчиво глава, неспособен да разбере. Сред такова богатство, мислеше си той, как може да има такава беднотия.

Маквий изчака още половин час, докато се убеди, че старецът наистина спи, после тихо се измъкна от леглото и излезе от стаята. Жената на рецепцията беше заспала пред телевизора с отпуснатата на гърдите си глава. Маквий намери един автомат във фойето и набра

номера на Фридланд. Фридланд отговори веднага. Маквий попита за гаранцията. Фридланд му отговори, че всичко е уредено. Маквий му заяви, че му вярва, но че ще използва пистолета си в резервоара, ако дори един косъм падне от главата на стареца. Фридланд отговори, че разбира за какво става дума. Маквий повтори още веднъж заплахата, след което описа по-важните подробности. Къде щяха да бъдат. Кога щяха да пристигнат. Предпазните мерки, които силите на реда трябваше да вземат. Не му трябваша никакви представления, никакви драматични изпълнения, просто една ефективна малка операция. Това било единственият начин, по който работата можела да бъде свършена. Всички други опити можели да бъдат рисковани. Фридланд попита дали има нещо друго, което би могъл да направи, някаква други желания. Маквий се замисли за малко, после кимна.

— Да — отговори той. — Кажете им да не стрелят по мен. Предайте им, че няма да е в техен интерес.

— Така ли?

— Да. — Той изръмжа. — Ако наистина се интересуват от израелците.

Когато чу почукването на вратата, Тийлман вдигна очи. Никой не чукаше на вратите на спалните. Никой, освен ако не е виновен за нещо и търси прошка. Или просто търси помощ.

— Влез.

Чукването продължи. То звучеше като почукване с крак. Тийлман се измъкна от леглото и отвори вратата. Брий стоеше на площадката. В ръцете си държеше поднос. Тийлман очакваше закуска, но не и огромната купчина желе върху подноса.

— Мое е — каза тя. — Аз го направих.

Тийлман кимна към желето. Мразеше желе. Той взе подноса от ръцете ѝ и се върна в леглото. Седна и постави подноса на коленете си. При всяко негово движение желето затрептяваше. Брий бе застанала в долната част на леглото. Не сваляше очи от него.

— Изяж го — каза му тя. — То ще ти помогне да се оправиш по-бързо. Ще се почувстваш здрав отново.

Тийлман се усмихна. На подноса имаше две лъжички. Едната явно бе за него. Той я взе и я заби в желето. То издаде тих звук

наподобяващ смучене на малко дете. Тийлман го постави в устата си и го глътна цялото. Беше зелено. Нямаше никакъв вкус.

— Хубаво е — каза той. — Умно момиче.

Брий се усмихна. Нямаше нищо по-хубаво за нея от някоя добра дума, от някоя похвала. Това бе достатъчно да я държи в добро настроение през целия ден. Можеше непрекъснато да се наслаждава на похвалите, които получаваше. Тя продължи да го наблюдава как взе още една лъжичка. После още една.

— Мама казва, че може да се наложи да останеш на легло доста дълго — каза тя накрая.

— Така ли каза?

— Да. Аз мога да правя много желе. Всеки ден, ако искаш. — Тя отново се усмихна. — И тогава ще трябва да оздравееш.

Тийлман кимна и отвърна на усмивката ѝ. Трите лъжички с нищо не промениха количеството на желето. Продължаваше да си изглежда все така огромно. Брий кимна разсеяно, загубила връзката в разговора им, а погледът ѝ се плъзна надолу към леглото и се спря на разтворения вестник, върху който лежаха различните части и парченца. Тя се наведе любопитна и вдигна едно от парчетата от тежкия сив метал и го претегли в ръката си. След това погледна ръката си и пръстите, които бяха покрити с тънък слой масло.

— Татко? — попита тя намръщено.

— Да, скъпа.

— Какво е това?

Тя вдигна още едно парче със същото любопитство и го погледна, а купата с желе върху подноса бе вече отдавна забравена.

Тийлман се усмихна неохотно и остави лъжичката си настрана.

— Това е пистолет — отговори той. — Ние му викаме револвер.

Фридланд се обади на Рос по обяд, използвайки частната линия на *Даунинг стрийт*. Отговори му някаква жена, рязко, без каквото и да е желание да му помогне. Господин Рос бил преместен на друго място. Тя му даде другия номер.

Фридланд опита отново и откри Рос малко преди да излезе за обяд. Чу го как отново седна на креслото си. Чу го как помоли някого да му подаде писалката. После някаква врата се затвори. След това Рос

заговори в телефона, нетърпелив, раздразнен, рязък. Преместването не бе помогнало с нищо, за да стане нравът му по-благ.

— Е? — попита той. — Какъв е планът?

Фридланд предаде съдържанието на разговора си с Маквий. Той описа подробно мястото, времето и последния съвет на Маквий да не се опитват да действат срещу него. Когато Рос отново заговори в телефона, проверявайки записките си, явно бе изпаднал във възторг, дори в еуфория.

— Мислите ли, че ще можем да удовлетворим желанията му?

— Мисля, че да.

— Сигурен ли сте?

— При тези обстоятелства... — Фридланд повдигна рамене. —

Да.

Настъпи кратка пауза. После Рос отново заговори.

— Някои от твоите хора от *Кързън стрийт* да се е появявал?

— Не — намръщи се Фридланд. — Защо да са се обаждали?

— Някой е казал на МИ 5 за липсващия нервнопаралитичен газ.

— Той спря и започна да се смее. — Ти би ли повярявал на подобна история?

Маквий каза на Абу Юсуф да бъде готов за осем часа. Вече щяло да бъде тъмно по това време и движението в посока юг нямало да бъде оживено. С повече късмет и без да нарушават допустимите петдесет и пет мили в час, щяха да пристигнат в Ню Йорк до три сутринта. Старецът го погледна седнал в леглото, след като току-що си бе взел душ и се бе избръснал.

— Те ще дойдат ли в такъв час? — попита той. — От пресата?

— Разбира се.

— Толкова късно?

— Сто процента.

Старецът вдигна рамене, поредната мистерия предстоеше. След това събра малкото вещи, които бе взел със себе си. Маквий вече бе успял да прегледа чантата му. Сред купчината стодоларови банкноти той успя да намери автоматичния пистолет и двата аерозола. Бе извадил пълнителя на пистолета и се бе опитал да разчете нещо върху аерозолите, но напразно. Върху никой от тях нямаше надпис и тъкмо

мислеше да провери какво е съдържанието им, когато старецът бе показал първите признаци, че се събужда. Сега, когато чантата му вече бе подредена, той търпеливо очакваше следващите инструкции.

Отново се озоваха на междущатската магистрала. Шофираше Маквий и се опитваше да поддържа скорост от петдесет и пет мили в час. Старецът бе прекарал по-голямата част от следобеда в поправянето на счупеното задно стъкло и Маквий бе усетил, че начинът, по който работеше, му доставяше удоволствие. Сега той седеше кротко до Маквий, сложил ръце в скута си, загледан пред себе си, явно успокоен. Когато всичко приключеше, бе казал той, щял да се върне в Рамалах. Това било решението, което бил взел. Оставали му още двама сина. Те имали нужда от него. А Рамалах било мястото, където се чувствал най-добре.

Маквий кимна и отговори, че идеята била наистина много добра и не била неосъществима. След като стигнеха в Ню Йорк, след като направеха размяната, старецът щеше да бъде освободен да отиде, където пожелае. Като поданик на Съединените щати той щеше да бъде свободен да лети, до която страна пожелае. Бяха се съгласили с това. Такава бе сделката.

Старецът го наблюдаваше. През последните дванайсет часа Маквий бе започнал да усеща признаците на едно истинско задълбочаващо се приятелство. Личеше си по погледа му, бе изписано на лицето му, имаше нещо ново в малката извивка на усмихнатите му устни. Старецът бе започнал да го харесва. Имаше му доверие. И на двамата им бе дошло до гуша от израелците. Заедно щяха да доведат докрай работата. Щяха да върнат истината от една трагедия.

— Колко души ще има? — попита старецът. — Колко ще бъдат от вестниците? А от телевизията?

Маквий повдигна рамене.

— Не знам — отговори той. — Трудно е да се каже за тези копелета.

Емъри мина да вземе Тийлман от къщата на *Дикси стрийт*. Тийлман го очакваше пред входа, когато залязващото слънце вече бе започнало да обагрят дървените стрехи в розово. Емъри видя как той се върна за момент да целуне Лора. След това и Брий. Другите деца бяха

на втория етаж и се бяха подали през прозореца да махнат за довиждане на баща си.

— Тате... — извикаха те. — Ще се видим утре.

Тийлман също им махна, без да каже нищо и метна малкия сак на рамо, след което тръгна по пътеката към входната врата. Влезе в колата, без да промълви нито дума и вдигна ръка за сбогом, когато колата потегли.

— Къде отиваме?

— В *Андрюс*.

— Наистина ли? — той се усмихна за първи път. — А после?

— В *Ню Йорк*.

Емъри подкара първо на юг, а след това на изток по *Белтуей*. След около час те вече завиваха към военновъздушната база *Андрюс*. Емъри спря на първия пропускателен пункт и показа картата си от ЦРУ. Войникът от охраната провери пропуска му, после се наведе над прозореца и показа пътя на Емъри, като щракна с пръсти за поздрав, когато колата потегли.

Съливан ги очакваше в десетместния специален реактивен самолет, разположил се удобно на седалката зад кабината, с лице към задната част. Тримата си стиснаха ръцете, след което Емъри и Тийлман седнаха на седалките срещу Съливан. Вратата се затвори и пилотът стартира двигателите. Пет минути по-късно вече бяха във въздуха, направиха остър завой наляво, излизайки от *Андрюс* и се насочиха на север към *Ню Йорк*.

Когато стигнаха на височина от двайсет и осем хиляди фута^[2], Съливан откри импровизираната конференция. Британецът, Маквий, водел набеязания арабин към *Ню Йорк*. Там никой не знаел за това. Колата била оборудвана с няколко галона нервнопаралитичен газ и някакъв неопределен разпръсквач, но поне така изглеждало, че британецът държал нещата под свой контрол. Една специализирана група от нюйоркския отдел била инструктирана и през целия ден се занимавала с разработването на планове. Колата трябвало да се появи в района на сградата на ООН на *Ийст Ривър драйв*. Британецът щял да шофира. Юсуф щял да бъде с него. Доколкото им било известно, нямало да бъде въоръжен. Срещата била определена за три часа сутринта.

Загледан през един от илюминаторите, Емъри кимна. Виждаше се по-голямата част от Балтимор, окичен от светлините на уличните лампи.

— И какво трябва да стане след това? — попита той.

— Британецът ще ни го предаде. — Съливан спря за момент и разпери пръсти, описвайки отделните моменти от процедурата един по един. — С нас ще бъдат хеликоптерите, нюйоркската полиция, противопожарните служби, медицински екипи и болничните заведения ще бъдат поставени в условия на готовност, без да им се указва някаква конкретна причина. Повече от това Ню Йорк не е готов да направи. Твърдят, че ако вземат още мерки, има опасност да се окажат неефективни.

Той отново направи пауза.

— Освен това сме се погрижили да набавят достатъчни количества от пиридов бромид. — Той се усмихна. — Никак не ми беше лесно, докато го осигуря. Повечето от запасите вече са отпътували за Залива...

Емъри отново кимна. Пиридостигминовият бромид, при положение че се взема през осем часа, може да осигури поне малка защита срещу нервните агенти. Ако бъде съчетан с някои други химически вещества веднага след обгазяването, човек има известни шансове дори да оцелее.

— Звучи добре — отбеляза той. — Но какъв е нашият интерес от цялата тази операция?

Той погледна първо към Съливан, след това и към Тийлман. Тийлман бе зает със смученето на един захарен бонбон като пакетчето спокойно лежеше в скута му, а очите му бяха полузатворени. Съливан се изкашля.

— Маквий — просто отговори той.

Маквий забеляза първо Манхатън.

— Ето, там — каза той, посочвайки през стъклото. — Точно пред нас.

Старецът се събуди с прозявка, разтри лицето си и се взря пред себе си. Бяха все още на магистралата и навлизаха в началото на Бронкс, като оставиха кафявите води на река Лонг айлънд вляво от

себе си. Пред тях, едва видими, се издигаха небостъргачите на Манхатън айлънд, един град от друг свят, една холивудска фантазия с милиони светлини. Маквий намали скоростта и погледна часовника си. Беше два и дванайсет минути. Беше казал, че ще са там в три. Според разстоянието, доколкото можеше да прецени по картата и по почти празната магистрала, щяха да са му необходими не повече от дваайсет минути, за да стигне. Забави скоростта още и даде ляв мигач, след което отби от магистралата по следващото отклонение.

Старецът го погледна.

— Какво ще правим сега? — попита той.

Маквий се усмихна и го потупа по рамото, опитвайки се да го успокои.

— Подрали сме малко — отговори той. — Имаме малко свободно време, което трябва да се опитаме да убием по някакъв начин.

Емъри и Тийлман седяха на задната седалка на цивилната полицейска кола в сянката на сградата на ООН. Цялата сграда бе осветена, тъй като в момента се провеждаше поредният кръг от срещите на Съвета за сигурност, който събираше фокуса на световното внимание. От другата страна на *Ийст Ривър драйв* светлините танцуваха по повърхността на черните води, а през отворения прозорец Емъри чуваше слабия звук от прелитация някъде далеч хеликоптер, далече и високо в мрака.

Тийлман разговаряше за нещо с шофьора, дребен и тъмен сух мъж. Той го позна веднага, Бенитес, човекът, с когото се бе срещнал преди последното си посещение тук, човекът, който му предаде информацията за мъжа в хладилната камера на моргата в *Белвю*. Бенитес говореше на висок глас за този случай, питайки докъде е стигнало разследването, но явно бе твърде опитен, за да настоява за по-сериозни детайли и в същото време твърде сериозен, за да се откаже лесно. Тийлман му каза това, което можеше, малкото данни, които Емъри би му позволил да сподели, като в същото време знаеше, че има далеч повече данни по случая. Бенитес се усмихна.

— Значи момчето било аеронавтче, въ? Или нещо такова?

— Така е.

— Е, да, ама и това не му е помогнало, въ? И той стигна до *Белвю*? И си прекара два дена в хладилника?

— Не.

Тийлман кимна, оставайки безмълвен. В чантата си имаше чифт бинокли за нощни наблюдения, специално за нуждите на морската пехота, и от време на време оглеждаше северните покрайнини на сградата. До момента, за техен късмет, Тийлман не бе забелязал жив човек в района. Бенитес, който правеше преглед на радиостанциите, погледна часовника си.

— Три без двайсет — съобщи той. — Дадоха ли ви от онази бромидова гадост? — Той облиза устните си и лицето му се изкриви в гримаса. — Истинска помия. Имаше вкус на ръждясали гвоздеи.

Емъри кимна.

— Дадоха ни малко — отговори той. — В самолета.

Тийлман го погледна, след това отново вдигна бинокъла, а в същото време Бенитес започна да разопакова противогаза си.

— Да те поправа — намеси се той. — *На теб* ти дадоха от него.

Маквий успя да изведе колата от цялата върволица от магистрали в околността на междущатската с номер деветдесет и пет и я насочи към *Брукнър експресуей*. От него можеше да пресече Ийст Ривър и да тръгне на юг, надолу, по източния бряг на Манхатън айлънд, маршрут, който можеше да го отведе право до сградата на ООН. Вече бе включил радиото и пробваше местните радиостанции, любопитен да разбере дали властите бяха решили да излязат с някакво съобщение. Ако трябваше да се постави на тяхно място, той изобщо не бе сигурен как би постъпил. След като животът на неговото поколение бе преминал под знака на безброй холивудски сериали с подобна тематика, сега можеше да се очаква, че пет галона с нервнопаралитичен газ можеха спокойно да се считат за носители на апокалипсиса. Само заплахата от това бе в състояние да изпразни повечето големи градове, а този със сигурност не правеше изключение от тях. Той се отпусна, когато старата кола зави на запад и се загледа в приближаващите кули от бетон и стъкло, сградите започнаха да стават все по-високи, а мащабът на заобикалящия го свят — все по-нереален.

Отново погледна часовника си. Два и четирийсет и шест. Точно по плана.

Първо ги забеляза един от хеликоптерите на нюйоркската полиция, който летеше бавно на петстотин фута височина над Ийст Ривър. Помощник-пилотът от лявата страна насочи чопъра надолу, а бинокълът му се концентрира върху колата, движеща се на юг по *Рузвелт драйвудей*. Той натисна ключа, който му даваше достъп до командната мрежа.

— Окей — тихо каза той. — Видяхме ги.

Маквий видя хеликоптера, когато се спусна ниско над реката и премигна с фаровете два пъти, което бе уговореният сигнал. Седнал до него, старецът разглеждаше огромния корпус на моста *Куинсбъроу бридж*.

— Мислиш ли, че те ще ни разберат — попита той.

— Кого имаш предвид?

— Хората. Когато научат от вестниците. Когато разберат от телевизията. Когато видят какво сме сторили. Когато им кажем за газа и за израелците.

Маквий го изгледа. Негова бе идеята да изберат сградата на ООН за място на срещата. След като в продължение на два дни бе имал възможността да изслуша как гневът на стареца се излива край него като вълна, той предложи да се опитат да свикат нещо като импровизирана пресконференция, посред нощ, време, по което в Ню Йорк всеки се грижеше единствено за себе си. Отначало старецът все още настояваше да има отмъщение и бе отхвърлил тази идея. Искаше да види трупове по тротоарите. Израелски трупове, еврейски трупове. Бил чувал, че Ню Йорк е еврейски град. Че бил пълен с евреи. Хала бе мъртва. Евреите също трябваше да измрат. И той щял да го направи сам. И то посред бял ден. Точно в най-оживения час. Нищо, че сам щял да загине. На кого му пукало за него? След като евреите щели да разберат, че е дошло време те също да започнат да страдат. Око за око. Зъб за зъб.

Маквий бе кимнал там, където думите на стареца му се бяха сторили неоснователни. Много от хората по улиците нямаше да бъдат евреи. Сред тях щеше да има и жени и деца. Някои от тях можеше дори

да са палестински изгнаници и имигранти. Дали вярваше на такъв вид справедливост старецът? И дали точно такава смърт заслужаваха тези невинни хора?

При тези забележки старецът започна да се оплита в думите си, несигурен в това, което желаше да се случи, и се бе върнал в спалнята си, за да почине и няколко часа по-късно отново се появи, вече готов да изслуша Маквий за един по-различен вид справедливост, като разкрие израелците и по този начин светът ги принуди да бъдат отговорни за делата си. Старецът се бе оказал прав. Там, където можеше и трябваше да отиде, за да го чуе светът, бе Ню Йорк. Но не на Бродуей или *Парк авеню*. Не в шест часа, точно в най-натоварената част от движението през деня. В някой по-тих час. И на място, където щяха да могат да се срещнат с хората от пресата и електронните медии, на такова място, където щяха да могат да покажат на света своите доказателства, колата, резервоара в багажника, галоните с очакващия нервнопаралитичен газ. Сградата на ООН, някъде наблизо, това щеше да бъде идеалното място. Това беше нервният център. Това беше мястото, където светът бе решил да решава своите проблеми. Какъв по-добър начин можеше да има, за да бъдат наказани израелците?

Сега Маквий гледаше към стареца. Беше му обещал да събере медиите. Беше обещал те да бъдат там. От практична гледна точка това бе съвсем нелепа комбинация, една смесица от новинарско шоу и въоръжени сипи за сигурност и след немалки колебания той бе решил да остави настрана въпроса с пресконференцията и да я отложи за по-късно, едва след като колата бъдеше обезвредена и опасността отминала. Старецът щеше без съмнение да бъде разочарован от това. Можеше дори да се опита да предприеме някои необмислени действия. Но и Маквий също бе готов за това. Беретата бе запасана на колана му, след като бе проверил изправността ѝ. Ако се наложеше, той щеше да отстрани стареца от колата със силата на оръжието.

Тийлман седеше в колата на Бенитес, приведен напред, заслушан в командите по радиостанцията, олдсмобилът бе установил контакт с хеликоптера. Колата бе на две пресечки от сградата на ООН. Англичанинът шофирал, а арабинът седял до него. Наблюдателят в хеликоптера бил установил визуален контакт с наземните служби.

Тийлман отново вдигна бинокъла към очите си и се размърда на седалката си и се опита да се фокусира върху магистралата, която охраняваше автомобилния поток към сградата на ООН. Въпреки че бе три часа сутринта, потокът от коли бе непрекъснат, цяла верига от леки коли и микробуси, но сред тях не се виждаше никакъв олдсмобил. Той разбута фокуса и още веднъж обходи с поглед целия участък, маршрута, по който вероятно те щяха да се приближат. С малко повече късмет щяха да дойдат точно тук, на тази асфалтова площадка, която се намираще на по-малко от сто метра от мястото, където той седеше в момента. Тийлман се усмихна и още веднъж обходи участъка, този път от ляво на дясно.

Маквий намали скоростта, опитвайки се да си спомни подробностите от картата. Преди да стигнат до сградата на ООН имаше един изход. В края на изхода, близо до *Дъглас Макартър плаза* се намираще мястото, което той бе избрал. Той се загледа пред себе си, без да обръща внимание на шофьора на таксито отзад, пригответил ръка върху клаксона. Пред тях се намираще сградата на ООН. Старецът се бе загледал натам и отново бе започнал да клати глава неодобрително.

Маквий най-после забеляза изходния път. Даде десен мигач, отби старата кола от магистралата и започна да се оглежда за някои белези, които биха могли да му подсказат за евентуално устроена засада. Вече приближаваха към площада, който, с изключение на колата в сенките бе съвсем празен. В колата се виждаха три фигури. Двама от хората си бяха сложили противогази. Този, който седеше на задната седалка, ги наблюдаваше с бинокъл. А той от своя страна следеше техния олдсмобил.

Маквий се усмихна и направи остър завой, като натисна и спирачките, а след това изключи двигателя. Долу, под надлеза, се намираще реката. Зад реката блестяха светлините на Куинс. Двамата мъже останаха мълчаливи известно време. По телефона Маквий бе казал, че американците трябва да направят първия ход. Това бе тяхна операция. Затова трябваше да направят първия ход. Часовникът на таблото отчиташе три часа и две минути. Старецът започваше да се мръщи. Чантата лежеше в скута му.

— Къде са те? — попита той.

Тийлман облегна лактите си върху облегалката на предните седалки и отново поднесе бинокъла пред очите си. Мъжът зад волана имаше бледо и четвъртито лице. Косата му бе късо подстригана. Говореше на другия мъж, без да го гледа и с поглед обхождаше целия площад. Другият мъж бе доста по-възрастен и по-дребен, явно оплешивяваше. Косата му бе тъмна. Беше облечен в открита на врата риза. Изглеждаше нервен. Непрекъснато клатеше глава.

Тийлман чу как по радиостанцията отделни единици докладваха за своята готовност една след друга, а гласовете на докладващите бяха приглушени от поставените противогази. Дежурният офицер предупреди каква е скоростта на вятъра. Очевидно той бе поутихнал. При тези обстоятелства цялата операция изглеждаше чисто академична. Какво ли значение щеше да има скоростта на вятъра, когато хората вече бяха пристигнали? И чакаха?

— Давай — измърмори Тийлман. — За бога, давай.

Старецът отново се ядоса. Мракът и тишината започнаха отново да го нервират. Маквий го забеляза и посегна към беретата, като разхлаби преди това колана си, а след това чу звука от витлото на големия хеликоптер, някъде вдясно от тях, прелитайки ниско над реката.

— Скоро ще дойдат — опита се той да успокои стареца. — Нали знаеш, че те винаги закъсняват.

— Но ти беше казал в три.

— Е, да, знам.

— Та това е много важно, нашата история.

— Разбира се, че е важна.

Старецът го погледна за момент и обвинението, изписано на лицето му, бе повече от явно.

— Ти да не би да си ме излъгал? За тях?

— Не.

— Тогава защо?... — Той посочи в мрака към площада и в същия момент колата бе залята от мощна струя светлина. От всички посоки към тях се насочиха светлинни лъчи, мощни, кръстосваха се около колата и я заливаха. Сега хеликоптерът се чуваше много по-силно, а звукът от турбините на мотора стана влудяващ, когато пилотът го

снижи още повече. Колата започна да се тресе от въздушната му струя, а Маквий се опита да погледне нагоре през предното стъкло, но заслепяващата го светлина не му позволи да види нищо. Правят го, за да разпръснат газа, помисли си той. Правят го, в случай че решим да задействаме помпата.

Той погледна към стареца. Абу Юсуф стоеше ужасен, очите му бяха станали огромни от страх, от шума, от светлината, от металния остър глас в мегафона, който изведнъж огласи целия площад.

— Излезте от колата — повтаряше гласът. — Излезте от колата и поставете ръцете върху вратовете си.

Старецът погледна към Маквий. Ръката му се плъзна към ключа на арматурното табло. Маквий пръв стигна до него и го спря, наведе се напред, отвори вратата и го избута навън. Старецът се претърколи на асфалта, продължавайки да стиска чантата си, и Маквий го последва като извади беретата и се хвърли върху него, закривайки го с тялото си от струята на хеликоптера. Докато ги наблюдаваше Тийлман поклати глава.

— По дяволите — промълви той. — Само това ни липсваше.

Двете тела на земята останаха неподвижни за известно време. След това по-младият мъж се изправи и издърпа палестинеца след себе си, опитвайки се с мъка да се задържи на крака, опазвайки се от силната въздушна струя. Започнаха да се промъкват към сенките. По всичко личеше, че палестинецът си бе наранил крака. Той се опитваше да се отскубне от по-младия мъж. Носеше някаква чанта. В ръката си стискаше и нещо друго. Тийлман се загледа в предмета през бинокъла и чу как Бенитес заговори бързо в микрофона на станцията, разпознавайки формата на флакона.

— По дяволите — повтори той. — Той има аерозол.

Остави бинокъла настрана, отвори вратата и се затича към тях, превит на две и с револвер в ръка.

Маквий знаеше, че са загазили здраво. Полузаслепен, заглушен от звука на хеликоптера и залитащ от мощната въздушна струя, той вървеше в посоката, от която идваше светлината, и дърпаше стареца след себе си. Абу Юсуф се съпротивляваше и се опитваше да се отскубне. Устните му се движеха, но бе невъзможно да се чуе какво говори. В ръката си държеше нещо, някакъв аерозол и непрекъснато го размахваше, като се опитваше да надвика невероятния шум. Маквий

поклати глава и напредваше през изкуствения вятър, хванал стареца в едната си ръка, а беретата в другата.

Внезапно се появи една дребна фигура, някъде пред тях като тъмен силует срещу светлината. Тя падна на коляно. Маквий спря за момент объркан. После видя протегнатите ръце и се опита да се обърне, за да предпази стареца, когато внезапно тялото му се вдърви и той усети как не може да помръдне. Погледна го за миг и го видя проснат на асфалта. Лявото му око липсваше, а тилът му лежеше разпилян на асфалта, облян от светлина. Маквий се обърна полуизвит, обзет от ярост и вдигна беретата. Силуетът не бе помръднал с протегнати напред ръце, насочени към мястото, където лежеше старецът. Първият изстрел на Маквий не можа да го улучи и той побягна, като се преметна през глава и изпразни останалата част от пълнителя си в пространството около главата му.

Наблюдавайки от колата на Бенитес, Емъри чу гласа на Съливан по радиостанцията.

— Да не се стреля — викаше той. — Никой да не стреля. Само някой да е посмял да стреля и ще ви разгоня фамилиите до девето коляно. Ясно ли е?

Внезапно всички светлини угаснаха. Хеликоптерът снижи носа си и след това започна да се издига някъде далеч над Ийст Ривър. Емъри излезе от колата. Чуха се нечии стъпки по асфалта. Той тръгна към олдсмобила. Англичанинът бе коленичил до арабина, бе съблякъл сакото му и внимателно го полагаше върху лицето му. Стъпките станаха по-силни и се появи Съливан, охраняван от двама полицаи. И двамата бяха въоръжени с най-добрия модел бойни пистолети. Съливан свали противогаза и приглади косата си. Групата спря за момент до Тийлман и погледна надолу. Емъри се присъедини към тях. От лицето на Тийлман не бе останало нищо. Емъри бързо коленичи и свали пръстена от ръката му, след което съблече сакото си. После се изправи. Съливан се бе надвесил над англичанина.

— Маквий? — изръмжа той и подаде ръка.

Англичанинът кимна, без да отговори, и му обърна гръб.

[1] Марка американски изстребители. — Б.пр. ↑

[2] Около пет хиляди и петстотин метра. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

10 юни 1991 година

Девет месеца по-късно, когато войната в Залива бе вече спечелена, Америка реши да устрои Парад на победата в Ню Йорк сити. Безбройните колони от маршируващи войници бяха предвождани от брас бендове. Секретарките ръкомахаха възторжено от прозорците на своите офиси. Хлапетата, облечени с фланелки, на които бе нарисован Персийският залив, развяваха хартиени флагчета. Тълпите по улиците се катереха върху вестникарските будки, върху колите, върху камионите, разносящи безалкохолни напитки, навсякъде, откъдето щяха да могат да виждат по-добре.

Лора гледаше парада по телевизията, сгушила свитата на кълбо Брий в скута си. Всеки път, когато на екрана се появяха войници, Брий започваше да пляска с ръце. Това непрекъснато се повтаряше. След това започнаха да дават телевизионни клипове. Всеки от тях изобразяваше някаква сцена от войната. Израелският показваше кратки сцени от Тел Авив по време на бомбардировките.

Брий, която бе станала тиха за известно време, попита за тези сцени. Лора само сви рамене като се опита да отклони въпроса.

— Попитай чичо си Питър — отговори тя. — Той сигурно знае.

Брий се изтърколи от скута ѝ и изтича в другия край на стаята. Емъри бе седнал до прозореца, отпуснал се на креслото. Брий повтори въпроса си, попита какво означаваха тези сцени и Емъри ѝ отговори, като се опита да опрости нещата и предложи най-обикновените факти. Лора, която слушаше с половин ухо, погледна към тях.

— И казваш, че те биха нападнали иракчаните?

— Да.

— Но не са го направили? И *нещо* ги е спряло?

— Да.

Лора го погледна за миг, намръщи се и продължи да гледа телевизия.

— И слава богу, че не са го сторили — промълви тя, докато гледаше следващите кадри.

Същата седмица Маквий отлетя обратно за Израел. Били замина с него, като в самолета седна до прозореца и почти непрекъснато остана прилепил нос към стъклото. На летище *Бен Гурион*, Маквий взе кола под наем. Пътуваха на север по крайбрежния път до Хайфа. После се отправиха към вътрешността и нагоре към планините, като подминаха Сафед, после Рош Пина и се спуснаха в равнината Хула по дългия бял път, минаващ през овощните градини.

Стигнаха в кибуца на здрачаване, когато въздухът започваше да става златист, но въпреки това температурата си оставаше около трийсет градуса. Били бе уморен след пътуването, а бе и жаден. Маквий паркира зад столовата и го поведе към хладилния склад, където съхраняваха металните бидони с плодов сок. Бе взел две стъклени чаши от столовата и загреба с тях в един от бидоните, като наблюдаваше как Били жадно пие чаша след чаша.

След това се спуснаха пеша през кибуца по пътеката към училищната сграда, като Маквий кимаше с глава на познатите лица, опитвайки се неуспешно да произнесе някоя друга дума на хибрю, като накрая винаги завършваше с усмивка. Пред училищната сграда децата играеха футбол и Били спря и хвана баща си за ръката и го попита дали знае как да ги попита дали ще може да поиграе с тях. Маквий се усмихна, скочи напред, пресече пътя на топката и я подаде на Били. Били я засече, ритна я във въздуха и започна да жонглира с нея, когато видя как останалите хлапета впериха поглед в него. След това той укроти топката и я подаде на най-близкото момче, което бе на неговите години и Маквий го остави там и влезе в сградата на училището, доволен, че може да се скрие от жегата.

Села беше в една от класните стаи. Пишеше върху черната дъска някакви големи закръглени символи с отработен учителски почерк. Когато чу, че вратата се отваря, тя се обърна.

Маквий спря до вратата. Целият се къпеше в пот. Усмихна й се.
— Здравей — каза той.

Села го погледна за момент, а ръката й продължаваше да стои върху дъската. После се обърна и тръгна към него между редицата от

чинове. Ръцете ѝ бяха целите в тебешир. Тя ги изтри в шортите си, после се протегна и докосна лицето му.

— Ти — едва промълви тя и се усмихна.

Маквий кимна и я обви с ръцете си. Чуваше как Били вика навън да му подадат топката.

— Аз съм — съгласи се той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.